

Г. Ингверсен

БИБЛИЯТА
В РАЗКАЗИ И КАРТИНИ

Старият Завет

Издателство „Верен“

БИБЛИЯТА

В РАЗКАЗИ И КАРТИНИ

СТАРИЯТ ЗАВЕТ

Г. Ингверсен
илюстрации от Клаас Пайлмън

Издателство „Верен“

Второ българско издание

оригинално заглавие: Bijbel in vertelling en beeld

© на българското издание 2000, 2008 Издателство „Верен“ ЕООД
пл. „Славейков“ 1, 1000 София
www.veren.bg

Преводач: Соня Гайдарджиева
Редактор: Юлиана Балканджиева
Коректор: Мария Грекова
Предпечат и печат: „Верен“ ЕООД

ISBN 978-954-8225-64-9

СЪДЪРЖАНИЕ

Увод	11
Старият завет	12
Сътворението	13
Човекът	15
Почивният ден и раят	16
Бог издава заповед, за да изпита човека	17
Адам дава имена на животните	17
Бог създава жената	18
Грехът	19
Божията благодат	21
Вярата	23
Вяра и безверие	24
Присъда и спасение	29
Обновената земя	33
Ноевите синове	33
След Потопа	34
Призоваването на Аврам	36
Аврам и Сарая в Египет	38
Раздялата на Аврам и Лот	39
Аврам и Лот	40
Пленяването на Лот	40
Освобождаването на Лот от Аврам	41
Само господ може да направи Аврам богат	43
Подновяване на обещанието	43
Сключване на завета	44
Агар	47
Бягството на Агар	48
Бащата на народите	49
Обрязването	49
Обещанието към Сарая	50
Явяването на Господ на Авраам	51
Застъпническата молитва на Авраам	52
Ангелите в Содом	54
Спасяването на Лот; Жената на Лот	54
Раждането на Исаак	56
Исаак и Исмаил	56
Бог се погрижва за Агар и Исмаил	57
Изпитване вярата на Авраам	59
Победата на вярата на Авраам	59
Исаак пита Авраам къде е агнето	60
Бог промисля	60
Женитбата на Исаак	62
Ревека	63
Изборът на Ревека	65

Исаак и Ревека	65
Яков и Исав; правото на първородния син	66
Измамата; благославянето на Яков	68
Благословението	70
Благославянето на Исав	70
Исав иска да убие Яков	72
Благословението остава върху Яков	73
Ветил	73
В Харан	75
При Лаван	76
Бягството на Яков	78
Греховете на Яков	79
Фануил	80
Йосиф	82
Сънищата на Йосиф	82
Йосиф в ямата	83
Продаването на Йосиф	84
Йосиф в Египет	85
Йосиф в тъмницата	85
Хлебарят и виночерпецът	86
Сънищата на фараона	88
Братята на Йосиф в Египет	90
Юда става поръчител за брат си	93
Яков отива в Египет	96
Яков в Египет	97
Смъртта на Йосиф	98
Народът на Израил угнетяван	99
Мойсей	99
Мойсей посещава събратята си; Бягството на Мойсей	101
Горящата къпина	102
Чудесата	103
Мойсей отива при фараона	104
Мойсей извършва чудеса пред фараона	105
Първата язва	106
Още язви	106
Последната язва; Пасхалното агне	109
Излизането на израильтяните от Египет	112
Към пустинята	112
Пътят през морето	113
Унищожението на египтяните	114
Под Божията закрила	116
В Мера	116
Хлябът от небето	117
Хората се карат с Мойсей	119
Поражението на амаличаните	119

Синай.....	120
Заветът; Законът	121
Ангелът на завета	122
Кръвта на завета	122
Нарушаването на завета	124
Посредничеството на Мойсей	125
Божие обиталище сред народа на Израил	126
Скинията	127
Съгледвачите.....	129
Посредникът.....	130
Бунтът.....	131
Наказанието	132
Умилостивението	133
Мерива	133
Медната змия	135
Валаам.....	136
Мойсей се сбогува с народа си.....	143
Смъртта на Мойсей	143
Изпращането на съгледвачи в Ерихон	144
Преминаването през Йордан	146
Галгал.....	147
Пред Ерихон.....	148
Превземането на Ерихон	149
Гай.....	151
Превземането на Гай	152
Гаваонците.....	154
Иисус Навиев спасява гаваонците	156
Смъртта на Иисус Навиев	157
Съдиите	158
Девора и Варак.....	159
Гедон	165
Ефтай.....	177
Предизвестието за раждането на Самсон	182
Самсон убива лъв	184
Самсон поражавя тридесет филистимци.....	185
Отмъщението на Самсон	187
Самсон предаден от своя народ.....	188
Самсон съдия	189
Самсон в Газа	190
Самсон изменя на назирейството си	192
Самсон в храма на Дагон	196
Победата на Самсон.....	197
Ноемин	198
Рут избира народа на Израил	199
Ноемин и Рут се връщат във Витлеем	200

Завръщането на Ноемин във Витлеем	200
Вооз	201
Сродникът	203
Сродникът Вооз	204
Овид	207
Пионерът	207
Самуил	208
Хвалебствената песен на Анна	210
Служението на Самуил в скинията	211
Призоваването на Самуил	212
Оскверняването на ковчега на завета	215
Смъртта на Илий	216
Ковчегът на завета в ръцете на филистимците	217
Ковчегът на завета върнат обратно на израилтяните	218
Покаянието на Израил	218
Израилтяните искат да имат цар като другите народи	219
Саул	220
Помазването на Саул за цар	222
Саул – цар	224
Сбогуването на Самуил с народа	225
В Галгал	226
Саул не издържа проверката	226
Силната вяра на Йонатан	228
Глупостта на Саул	230
Господният гняв пламва	230
Втората проверка	231
Отхвърлянето на Саул	232
Самуил отива във Витлеем	234
Цар по Божието сърце	235
Давид в царския дворец	237
Израил изпада в нужда	239
Давид става избавител	241
Давид на служба при Саул	244
Йонатан	245
Саул търси възможност да убие Давид	246
Бягството на Давид	248
Давид и Йонатан	249
Изгнанието на Давид	252
Давид в Гет	253
В пещерата Одолам	254
Избиването на свещениците	255
Раздялата с Йонатан	257
В пустинята Зиф	258
В пустинята Ен-Гади	259
Опитът на Давид да се помири със Саул	261

Навал и Авигея.....	262
Давид отново пощадява Саул.....	266
Последното предупреждение.....	267
Давид в Сиклаг.....	268
Саул отива в Ендор.....	270
Давид при Анхус.....	273
Опустошението на Сиклаг.....	274
Смъртта на Саул.....	276
Давид оплаква Саул и Йонатан.....	277
Възцаряването на Давид.....	278
Благоденствие и благословение.....	278
Ковчегът на завета в Ерусалим.....	280
Ковчегът на завета в Овид-Едом.....	281
Михала.....	282
Заветът на Бога с Давид.....	284
Грехът и наказанието на Давид.....	285
Авесалом.....	289
Предателството на Авесалом.....	290
Смиряването на Давид.....	290
Семей проклина Давид.....	292
Осуetyването на съвета на Ахитофел.....	294
Смъртта на Авесалом.....	296
Скръбта на Давид по Авесалом.....	301
Определянето на Соломон за престолонаследник.....	302
Пророчеството за великия Цар.....	303
Изборът на Соломон.....	303
Мъдростта на Соломон.....	305
Храмът.....	307
Молитвата на Соломон.....	308
Грехът на Соломон.....	310
Наказанието на греха на Соломон.....	310
Еровоам.....	311
Ровоам.....	313
Разделянето на царството.....	313
Идолопоклонството.....	315
Бог предупреждава Еровоам.....	316
Непокорният пророк.....	318
Присъдата над Еровоам.....	320
Ровоам.....	322
Аса.....	324
Илия.....	328
Илия край потока Херит.....	330
Илия и Авдия.....	333
На планината Кармил.....	335
Господ е Бог.....	338

Дъждът	339
Илия в пустинята	340
Лозето на Навутей	341
Присъдата	344
Илия и Охозия	345
Граването на Илия	351
Подигравачите от Ветил	353
Нееман	354
Гиезий	358
Елисей и сирийците	360
Избавлението на Самария	366
Ииуй	373
Готолия и Йоас	385
Йона	391
Йона в Ниневия	396
Съдбата на царството на десетте племена	398
Самаряните	400
Отстъпничеството на Юда	400
Езекия	401
Угнетяването на Юда	402
Болестта на Езекия	405
Избавлението на Ерусалим	406
Гордостта на Езекия	407
Манасия	409
Йосия	410
Присъдата над Юда	411
Падането на Юда	414
Божият завет остава в сила	416
Пророк Езекиил	416
Даниил и неговите приятели	417
Сънят на Навуходоносор	419
Златният образ	426
Унижението на Навуходоносор	430
Цар Валтасар	433
Ръката, пишеща по стената	434
Даниил в рова на лъвовете	438
Молитвата на Даниил	445
Завръщането	445
Възстановяването на храма	446
Молбата на Неemia	448
Изграждането на стената	451
Изгонването на царица Астин	453
Царица Естир	454
След изгнанието	463
Край на Стария Завет	464

УВОД

Тази книга се роди от нуждите на времето. Кое сърце не изгаря от желание да намери утеха и напътствие от слово, което може да окуражи и упъти? Това може да стори единствено Божието Слово, а утешено може да бъде само онова сърце, което слуша това Слово.

В нашето съвремие човешкото сърце се нуждае повече от всякога от Божието Слово. „Нека прибегнат при закона и при свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях.“ За съжаление, по-голямата част от нашия народ не познава това Слово.

Хиляди хора чуват Божието Име да се споменава само в ругатни и подигравки. Стотици изобщо не са чували за Библията. Десетки не знаят нищо от Библията освен няколко имена и истории, без никакво задълбочено разбиране и без да открият в нея Спасителя. „Върнете се към Библията!“ – казва Господ на нашия народ. „Към Библията“, която е Божието Слово, която говори за нашите прегрешения и за любовта и състраданието на Този, който даде Своя Единствен Син, за да спаси целия свят – за да спаси и нашия народ.

Тази книга ще се опита чрез разкази и картини да помогне на нашия народ да разбере какво казва Библията. Ще се опита да ни покаже частица от Божията любов, като ни запознае с Божието обещание и изпълнението на това обещание. Ще се опита да ни покаже също колко сме безсилни и изгубени без Спасителя, и колко голяма е Неговата милост, проявена съвършено чрез Неговия живот.

Нека тази книга ви благослови богато!

Г. Ингверсен

Библията е Божието Слово. Бог ни говори всеки път, когато я четем, размишляваме над нея или говорим за нея.

В Своего Слово Бог ни казва кой е Той и кои сме ние. Казва ни също така какъв иска да бъде Той за нас и какви иска да бъдем ние за Него.

Разказва ни за произхода, за пътя и за предназначението на човека. Никой друг освен Бог не може да ни каже това. Слушайте внимателно Неговото Слово!

СТАРИЯТ ЗАВЕТ

БИТИЕ

В първата книга на Библията Бог ни разказва как е сътворил всичко. Тази книга се казва „Битие“ и разказва за произхода на света.

В началото не съществувало нищо – нито земя, нито небе, нито хора, нито ангели.

Съществувал само Бог. Защото Бог е вечен.

И Бог казал, че трябвало да има небе и земя, и ги сътворил.

Хората не могат да сътворят каквото и да било от нищо.

Само Бог може да сътвори от нищото нещо. Това е истинското сътворение.

И така, Бог сътворил небето и земята.

Той ги сътворил, защото е всемогъщ.

СЪТВОРЕНИЕТО

БИТИЕ 1:1-26

Най-напред Бог сътворил небето. Това е мястото, където живее Той, където е Неговият престол, и където са Неговите светли ангели.

На небето винаги сияе светлина. Там цари мир и радост.

След това Бог сътворил земята.

Небето и земята вървят заедно. Никога не бива да забравяме това.

Ние се нуждаем от небето, където живее Бог с Неговите славни ангели.

Когато Бог сътворил земята, тя изглеждала много по-различно от начина, по който изглежда днес. Тя била пуста и празна и било много тъмно. Но Бог работел върху безформената земя, защото Той може да вижда и да работи и в тъмнина. За Него тъмнината е ясна като светлината.

След това Бог сътворил светлината.

Той направил така, че светлината изгряла от тъмнината.

Светлината нарекъл ден, а тъмнината нарекъл нощ. Бог сътворил за хората деня – за да работят, а нощта – за да почиват.

Ако вярваме в Бог, не бива да се страхуваме от тъмната нощ, защото Той бди над нас. Той никога не заспива и ни изпраща ангелите Си, за да ни пазят и през нощта. А на сутринта отново ни дава светлина и ние се радваме и Му благодарим за това, че е бил верен и ни е опазил през нощта.

След това настанала вечер и настанало утро. Първият ден отминал.

На втория ден Бог продължил работата Си и сътворил простора около земята. Колко висок и далечен бил този простор! А над него се намирало небето, където живее Бог!

Сега земята изглеждала много по-различна. Тя вече не била пуста и тъмна, но по нея все още нямало нито растения, нито животни. Те не могли да съществуват, защото цялата земя била покрита с вода.

Затова на третия ден Бог казал, че земята трябвало да изсъхне.

Така и станало.

И Бог нарекъл сушата земя, а събраната вода – морета.

Бог направил и високите планини, откъдето се стичали потоците. Потоците се сливали и ставали реки, които се вливали в дълбоките морета.

Когато видим високите планини, разбираме колко могъщ е Бог. Колкото здрави и непоклатими са планините, толкова силен и постоянен е и Бог. Той не се променя.

След като земята изсъхнала, по нея вече можела да се появи растителност. Това станало още на същия ден.

Бог направил в този ден да порасте трева, мъх, цветя, дървета и храсти.

Колко красива станала сега земята! Бог я облякъл сякаш в красива премяна. Короните на дърветата се извисявали гордо в простора, а малките растения надничали от тревата. Цветята ухаели с най-различни аромати и блестели в най-разнообразни цветове и форми. Бог ги сътворил кое от кое по-красиво. Земята се превърнала в градина, изпълнена с красота и великолеpie!

Освен, че всичко било направено от Бога много красиво, то било направено така, че да ражда храна за животните и за хората, които Бог все още не бил сътворил. Произвеждането на храна никога няма да престане. Защото след жътвата винаги има семе за нова реколта. Затова винаги ще има храна.

Бог сътворил всичко много мъдро! Неговите мисли са неизследимо дълбоки! Колко благодарни трябва да Му бъдем ние, хората, за това, че Той така чудно се грижи за нас!

Така свършил третият ден, след който дошъл четвъртият.

В него Бог сътворил слънцето, луната и звездите, като им определил времето, през което да светят – слънцето през деня, а луната и звездите през нощта.

Бог направил не само деня и нощта, но и пролетта и лятото, есента и зимата.

Над облечената в прекрасна премяна земя се извисявал като огромна синя арка красивият простор. През деня земята била огрявана от яркото слънце, а през нощта – от светещата луна и блещукащите звезди. Ако дърветата и цветята могли да говорят, те щели да запееят: „Колко всемогъщ и мъдър е Бог! Той ни направи толкова красиви!“

Но въпреки, че не могли да говорят, техните цветове и ухания, както и

блясъкът на небесните тела и сега ни говорят, че Бог наистина е неизмеримо мъдър, могъщ и богат!

След това дошъл петият ден.

Итново Бог изговорил думи, и изведнъж нещо започнало да се движи във водата. Това били риби – големи и малки. Те имали прекрасни цветове и чудесни форми. Някои плували бавно и мудро, други се спускали като стрели във водата. Но и във въздуха нещо започнало да се движи. Това били птици, които летели и се реели високо в небето, кръжали в простора с разперени криле.

Колко красиви били тези птици и какви чудни звуци издавали те! Всяка пеела различна песен. Бог виждал и чувал всичко това. Той видял, че то било много хубаво. По-хубаво не можело и да бъде.

На шестия ден Бог сътворил четириногите и пълзящите животни. Той създал огромния слон и малкото зайче, голямата змия и дребното бръмбарче, силния лъв и беззащитната сърна. Бог казал те да съществуват и със словото Си сътворил всички животни.

На земята вече не било тихо. Навред имало живи същества и движение. Лъвът ревял, конят цвилел, петелът кукуригал, птиците чуруликали... Настъпил голям празник. Всички животни живеели в мир помежду си. И Бог отново Бог видял колко добро било всичко, което Той бил сътворил. Той се насладил на Своето творение.

ЧОВЕКЪТ **БИТИЕ 1: 26-31**

Но Бог видял също, че на земята нямало никой, който да Го познава и да Го обича, и който да може да Му благодари с думи. Тогава Бог рекъл: „Сега ще сътворя най-доброто. Ще сътворя човека. Той ще бъде по-красив и от най-красивото цвете, по-благороден от най-благородното животно. Ще прилича на Мен, ще Ме познава и ще Ме обича. Ще Ми благодари и ще Ме хвали по различен начин от цветята, дърветата и звездите.“

Тъй като човекът трябвало да бъде много по-различен, Бог го сътворил

по специален начин. Той взел пръст от земята и направил от нея човешко тяло. И това човешко тяло станало живо, защото Той вдъхнал в ноздрите му жизнено дихание, за да може да вижда с очите си, да чува с ушите си, да говори с устата си, да работи с ръцете си и да ходи с краката си.

Това било истинско чудо! Но най-голямото чудо било това, че човекът можел да мисли и да говори. Той можел да изразява с думи своите мисли и да избира между доброто и злото. По това човекът приличал на Бога.

Той бил създаден по Божие подобие.

Така Бог приключил работата Си по сътворението. Всичко било хубаво и добро и човекът можел да владее над него. Всичко, което Бог сътворил на земята и във водата, било предназначено за човека.

И естествено човекът трябвало да служи и да се подчинява на Бога, тъй като той бил Неговото творение и Му принадлежал.

Колко богат и щастлив бил човекът! Прекрасната земя била негова собственост. Той можел да се наслаждава на всичко. Бог го обичал и се грижел за него. Животът му бил благословен!

ПОЧИВНИЯТ ДЕН И РАЯТ

БИТИЕ 2:1–16

Седмият ден бил от голямо значение.

На този ден Бог си починал. Той видял цялото Си творение и това Му донесло радост и наслада. Затова Бог обявил този ден за празник.

На този ден и човекът също можел да си почине от своя труд. Той можел да бъде много по-близо до Бога и да Го опознава още по-добре. Бог му дал възможност да се наслаждава още повече на Неговата любов. Така седмият ден станал най-добрият от всички дни за човека.

Господ Бог направил за човека и една прекрасна градина, в която да живее. В средата на градината се намирало дървото на живота. В нея се намирало и дървото за познаване на доброто и злото. Оттам извираща една река, която се разклонявала на три ръкава, така че никога не липсвала вода. В земята имало злато и скъпоценни камъни. Човекът обработвал градината, а Господ Бог направил слънцето да грее и напоил земята с роса, за да има изобилен растеж. Човекът трябвало не само да обработва земята, но и да се грижи за нея.

Така човекът живеел в щастие и мир. Радвал се на всичко, което Бог бил създал, но най-много се радвал на Божията любов и благоразположение.

Човекът трябвало да пази прекрасното Божие творение, така че то да не се разваля.

Ако останел покорен на Господ Бог, животът му щял да става все по-прекрасен и по-прекрасен.

БОГ ИЗДАВА ЗАПОВЕД, ЗА ДА ИЗПИТА ЧОВЕКА

БИТИЕ 2:16, 17

Но дошъл моментът, когато човекът трябвало да покаже, че обича Господ Бог, и че само на Него ще се подчинява.

Затова Господ Бог издал заповед. Така човекът можел да покаже, че наистина искал да Го слуша и да Му служи.

„Можеш да ядеш на воля от всички дървета в градината – казал Господ Бог на Адам. – Само от едно дърво недей да ядеш, защото, щом ядеш от него, ще умреш.“ И Той посочил на Адам дървото за познаване на доброто и злото.

Сега човекът трябвало да направи избор – или да послуша Бога, или да не Го послуша.

Забраненото дърво се сторило на човека добро на вид. Плодовете му изглеждали твърде привлекателни.

Бог бил казал, че то не било добро за ядене, а само Той знаел кое е добро и кое – зло.

Ако Адам бил избрал да послуша Бога, щял да живее вечно и да бъде щастлив. Но той не Го послушал и тръгнал срещу Бога. Затова Бог се разгневил и го наказал. Тогава мирът и радостта напуснали човека. Така човекът, земята и животните станали нещастни. И тъй като човекът не послушал Бога, той трябвало да умре – толкова жизнено важно се оказало послушанието на Бога за Адам!

Но в средата на градината се намирало още едно дърво – дървото на живота! От него Бог не му бил забранил да яде.

Ще дойде време, когато човек ще може да яде от това дърво. Тогава той все повече и повече ще обича Господ Бог и все по-твърдо ще вярва, че само Той знае кое е истина, кое е добро и кое – зло. Той ще става все по-щастлив, докато накрая остане завинаги с Бога.

АДАМ ДАВА ИМЕНА НА ЖИВОТНИТЕ

БИТИЕ 2:18–21

Господ Бог довел при Адам всички животни, за да види как ще ги нарече. Имената им щели да останат тези, които той им дадал. Когато Адам видял

всичките животни, той разбрал още по-добре колко прекрасно било всичко, което Бог бил създал.

Нито едно животно не било като другото. Те не само се различавали на външен вид, но всяко си имало свой собствен характер. Лъвът бил смел, лисицата била хитра, слонът бил силен, конят бил горд.

Когато Адам видял всичко това, той разбрал какви имена трябва да им даде. Бог го бил създал толкова интелигентен!

И все пак на Адам му липсвало нещо. Той бил единственият човек на земята и нямало друго същество, равно на него, с което той можел да си говори. Затова Адам започнал да се чувства самотен.

БОГ СЪЗДАВА ЖЕНАТА

БИТИЕ 2: 21–25

Но Господ Бог не го оставил сам, защото Той искал човекът да бъде напълно щастлив. Затова Бог пожелал да му даде някой, с който Адам да може да си говори, да работи заедно и да се наслаждава на всичко, което Бог му бил дал. Той пожелал да му даде жена.

И Господ Бог дал на човека дълбок сън. След това взел едно от ребрата му и сътворил от него жената. Когато Адам се събудил, Бог я довел при него.

Колко радостен бил Адам! Той вече имал някого, с когото да общува и който бил доволен и щастлив с него. Сега раят бил още по-прекрасен!

И днес частица от това щастие присъства във всеки дом, където мъжът и жената си говорят за Бога. В този дом цари мир, щастие и любов.

Адам и Ева били напълно щастливи. Бог бил с тях със Своята любов и благоразположение. Те се обичали и могли заедно да Му благодарят и да Му пеят песни. Те имали всичко, от което се нуждаели. Заедно се грижели за прекрасната Му градина и я обработвали, без да имат тайни от Него. Нищо не криели, защото в сърцата им нямали лоши мисли. В тях имало само любов и чистота. Затова могли да ходят голи, без да се срамуват. Бог бил създал телата им невероятно красиви. Когато те се гледали един друг, мислите им и чувствата им били кристално чисти.

Нищо не нарушавало щастието им. Нямаło болести или недоимък, раздори или войни. Имало мир и блаженство – животът в рая бил наистина прекрасен!

ГРЕХЪТ

БИТИЕ 3:1–8

Един ден жената работела в градината. Тя разговаряла с животните, галела ги и им се радвала. Всички, без изключение, били нейни приятели. Тя се възхищавала на красивите им форми и цветове.

Но в този ден се случило нещо необикновено. Изведнъж змията започнала да ѝ говори с човешки глас. Това било поразително!

Змия да говори с човешки глас! Кой можел да я научи на това? Нито тя, нито Адам я били учили да говори. Кой можел да бъде това? Може би Господ Бог?

И така, змията казала: „Какво ви каза Бог? Да не ядете от нито едно дърво в градината?“

Да, сега жената наистина се убедила, че змията говорела.

Но явно Бог не можел да бъде този, който научил змията да говори, тъй като тя лъжела. Тогава кой ли? Нима в градината имало още някой?

Жената трябвало да знае това. Нали Бог ѝ бил казал, че тя трябвало да пази градината, защото имало един, който можел да развали красивото Божие творение. Това бил дяволът!

Имало време, когато дяволът бил славен ангел. Бог го направил много силен. Но дяволът не искал да Му се подчинява. Той искал да бъде като Бога.

Тогава Бог го изгонил от небето.

Затова дяволът мразел Бога и всичко, което Той бил сътворил. Той бил толкова разгневен, че искал да разруши прекрасното Божие творение.

„Ако мога да накарам хората да бъдат непокорни и да ги привлеча на моя страна, тогава ще стана победител“ – мислел си дяволът.

Затова той използвал змията и я накарал да каже тези лъжи на жената.

Ако жената била казала: „Млъкни! Не трябва и не искам да те слушам, защото ти лъжеш!“ – тогава змията щяла да замълчи. Защото жената имала власт над нея и можела да ѝ заповядва.

Но тя не само сторила това, но дори продължила разговора, като казала: „Не, Бог не каза така. Той каза, че можем да ядем от всички дървета в градината. Само от дървото в средата на градината не можем да ядем. Защото, ако ядем от него, ще умрем.“

Колко лошо било това, че жената разговаряла за Бога със змията, която била подучена от дявола какво да говори.

Тогава змията тогава станала още по-дръзка. Тя казала на жената: „Ще умрете ли? В никакъв случай! Няма да умрете. Бог говори така, за да ви държи в страх. Той не иска да ядете от това дърво, защото, ако ядете, ще станете мъдри като Него. И тогава вече няма да бъде необходимо да Го слушате, за да знаете кое е добро и кое – зло. Тогава сами ще знаете кое е добро и кое е зло.“

Какви ужасни неща говорела змията! Тя имала наглостта да каже, че Бог лъжел!

Но вместо да накаже змията за онова, което говорела, жената се замислила над думите ѝ. Да станат умни като Бога и никога повече да нямат нужда да се допитват до Него какво могат и какво не могат да правят? Да могат сами да преценяват? Че това било чудесно!

Тя погледнала забраненото дърво. То изглеждало много добро.

Бог бил казал „Ще умрете.“ Да умрат от тези прекрасни плодове? Не, на жената това не ѝ не се вярвало. Сигурно Бог бил казал това само за да ги сплаши. И тя протегнала ръка.

Бог бил казал: „Ако ядете от него, ще умрете.“

Дяволът казвал: „Ако ядете от него, няма да умрете, а ще станете щастливи.“

Жената откъснала един плод от дървото.

Бог бил казал, че това дърво не било добро за ядене. Дяволът казвал, че било добро.

И тя направила своя избор. Застанала на страната на дявола, а не на Бога! Яла от дървото. Дала от плода и на Адам и той също ял. Грехът бил сторен.

Изведнъж настъпила тъмнина. Слънцето продължило да свети и птиците продължили да пеят, но радостта, мирът и щастието изчезнали!

Мъжът и жената стояли и се гледали втренчено поради страха, който ги бил обзел.

Те били проявили непокорство и били съгрешили. Сами били предизвикали нещастieto си.

Двамата покрили лицата си с ръце и те смеели да се погледнат един друг. В сърцата им се появили лоши и нечисти мисли.

„Ние сме голи! – прошепнали те засрамени. – Трябва да покрием телата си!“ После откъснали няколко смокинови листа и си направили препаски. Но колкото и грижливо да покривали телата си, мислите им си оставали нечисти.

Обзело ги отчаяние. Страхували се, защото били съгрешили срещу Бога.

Истина било това, което Бог бил казал. След като яли от забраненото дърво, щастието ги напуснало.

Как щели да продължат живота си, след като Бог не бил повече с тях? Трябвало да умрат. От очите им се ронели горчиви сълзи. Сега животът им щял да им носи само нещастие. Защото дяволът можел да ги направи само нещастни. И никога нямало да могат да се примирят с Бога.

Изведнъж в градината се чул глас. Това бил гласът на Господ Бог. Те го чули във вятъра. Бог бил в градината!

Преди това мъжът и жената винаги се радвали, когато чуели гласа на Бога. Но сега! Двамата се стгушили уплашено един в друг. „Да се махаме! Да се скрием някъде! Господ Бог е тук и ни е сърдит! Той сигурно идва, за да ни накаже. Да бягаме от Него!“

Глупави, грешни човеци! Колко бързо били забравили, че от Бога никъде не можели да се скрият, защото Той виждал всичко – дори и в тъмнината!

И те се скрили между дърветата, треперещи от страх. „Дано не ни намерят!“ – мислели си те.

Но Господ Бог ги намерил. Той ги видял колко били жалки и уплашени, колко лоши и страхливи били станали, след като попаднали под властта на дявола. Той знаел, че сами нямало да могат да се спасят.

БОЖИЯТА БЛАГОДАТ

БИТИЕ 3 :9–20

Той знаел и кой единствено можел да ги спаси – Самият Той!

Те били съгрешили пред Него най-безсрамно и Го били оскърбили ужасно. Затова напълно заслужавали нака-

занието си. Но Бог толкова ги обичал! Той искал да ги спаси, колкото и да не го заслужавали!

И Той пожелал да им покаже Своята благодат.

Затова Бог извикал: „Адаме, къде си?“

Адам се чудел се какво да измисли и накрая отговорил: „Крия се, защото съм гол“.

Господ Бог видял, че Адам не искал да признае греха си и го попитал: „Кой ти каза, че си гол? Да не би да си ял от забраненото дърво?“

Единственият правилен отговор за Адам бил: „Да!“ Той обаче не искал да си признае греха и хвърлил вината върху жена си. Нещо повече дори – хвърлил вината и върху Бога: „Жената, която Ти ми даде, тя ми даде да ям и аз ядох.“

Сега станало съвсем ясно колко лош бил станал Адам. Той дръзнал да хвърли вината за собствения си грях върху Бога!

Тогава Господ Бог попитал жената: „Какво е това, което си сторила?“

Може би тя щяла да признае греха си? Но не! Тя също не признала, че била съгрешила, а казала: „Змията ме подмами и аз ядох.“ И от нейните уста не излязла думичка на покаяние.

Тогава Господ Бог им дал да разберат, че бил разгневен, и че имал пълното право да ги накаже. Но Той показал също, че искал да бъде милостив и да спаси хората.

Най-напред Той наказал змията – това красиво и хитро животно, което позволило на дявола да го използва, за да излъже човека.

„По корема си ще се влачиш – казал Бог, – и пръст ще ядеш. Ще направя така, че да има вражда между теб и жената, между твоите деца и нейните деца.“

Точно така и станало.

Ние, хората, и до днес се страхуваме от змията. Изтръпваме от ужас, само като зърнем злобните ѝ очи. Тя ни причаква в тревата, за да ни ухапе. Затова човек се опитва да я убие, като ѝ смаже главата.

Но тези думи на Господ Бог не били отправени само към змията. Те били отправени и към злия дявол.

Дяволът си помислил, че бил победил. Хората били вече на негова страна. Сега щяло да има война – между Господ Бог, от една страна, и дявола и хората, от друга страна.

Така си мислел той, но Бог казал: „Няма да бъде така! Да, война ще има! Но от едната страна ще воюват жената с нейните деца, а от другата страна – дяволът и всички онези, които не искат да повярват в Мен. Ти ще сториш на жената и на нейното потомство много злини. Ще нараниш петата му. Но от нейните деца ще се роди Един, който ще те победи. Той ще смаже главата ти и ще освободи жената и децата ѝ от твоята власт!“

Кой би могъл да бъде толкова силен, че да победи силния дявол?

Това е Господ Иисус Христос, Единородният Божи Син! Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да го спаси.

След това Бог наказал и хората. Те щели да си причиняват много болка един на друг, децата им също щели да ги огорчават, а работата им щяла да бъде много тежка. Жената щяла да ражда децата си с големи мъки, а мъжът щял да изкарва прехраната си с много пот. И накрая те щели да умрат!

ВЯРАТА

БИТИЕ 3 : 20–24

Хората повярвали в това, което Господ казал. Сега те осъзнали греха си и разбрали колко ужасен бил той. Но те видели също и колко милостив бил Бог.

Адам нарекъл жена си Ева, което означавало „Майка на всички живи“. Защото той повярвал, че Господ няма да ги изгони от земята, а ще ги пази и ще им даде деца.

След като съгрешили, те вече не били чисти и не могли да останат голи. Затова Бог трябвало да убие животни и да направи от кожата им дрехи, с които да ги облече.

Адам и Ева повече не могли да останат в прекрасната градина, нито да ядат от дървото на живота. Бог ги изгонил оттам и те трябвало да напуснат цялата тази красота. И никога повече не могли да се върнат в нея. Защото Господ Бог поставил при входа на градината един ангел с пламтящ меч, който трябвало да пази пътя към дървото на живота.

Пред тях се простирала земята, мрачна и пълна с мъка. Те били изгубили рая! Завинаги!

Каква горчива скръб изпълнила сърцата им! Едновременно с това те не

престанали да вярват в думите на Господа и да се успокояват един друг: „Ние съгрешихме и всичко провалихме. Но Господ Бог не се променя. Той все още ни обича и ще ни спаси. Той ще ни даде Този, който ще победи дявола.“

Така в света се родила вярата.

ВЯРА И БЕЗВЕРИЕ

БИТИЕ 4

Адам и Ева трябвало да живеят и да работят извън градината. Господ изпълнил обещанието Си и им дал синове и дъщери.

Най-напред те родили едно момче, което нарекли Каин.

Ева си помислила, че това дете е Избавителят. Но скоро забелязала, че това не можело да е така, защото детето било непослушно и пълно с грях. То много приличало на своите родители, непокорни грешници. Избавителят не можел да бъде непокорен. Как можел да спаси човеците, ако Самият Той заслужавал също да бъде наказан?

Очевидно Каин не бил Избавителят.

След Каин се родил Авел. И за него Адам и Ева си помислили, че бил Избавителят. Но и това дете било капризно и лошо.

Каква мъка носело това на Адам и Ева! Те често си казвали: „Всичко това е поради нашия грях. Ние сме виновни!“

Но както за тях, така и за децата им имало надежда. Зашото Бог им бил обещал да им изпрати едно Дете, което щяло да дойде и да ги спаси. Така казвали те и на децата си.

После Адам и Ева видели, че Авел повярвал на думите им и пожелал да обича Господа, а Каин не повярвал на думите им. Най-големият им син не искал да приеме, че бил грешник, и че можел да бъде спасен само чрез обещаното Дете. Колко много натъжавало това Адам и Ева!

Една от най-големите мъки на вярващите бащи и майки е да виждат, че детето им е невярващо.

Адам и Ева научили децата си да се молят и да благодарят на Господа за голямата Му любов. Освен това те научили децата си да Му принасят дарове и така да изразяват благодарността си към Него. Те нарекли тези дарове жертвоприношения.

Те вземали от плода на земята или някое животно и ги донасяли пред Бога, като Му казвали със страхопочитание: „Господи Боже, ние нищо не можем да ти дадем, защото всичко, което имаме, е Твое. Но много бихме

искали да Ти покажем, че сме Ти благодарни.“ После изгаряли донесеното и димът от жертвоприношението се издигал към небето.

Господ Бог виждал това и чувал молитвите им.

Той виждал, че Адам, Ева и Авел казвали това, което мислели.

Но Той виждал и в сърцето на Каин. В него нямало искрена благодарност. Каин не се радвал, че ще дойде Избавителят, и не искал да приеме Божията благодат. Той принасял жертви само защото не смеел да не ги принесе. Не обичал Бога, а само се страхувал от Него. Но Господ не пожелал да приеме приносите и молитвите на Каин, защото Той приема само това, което Му даряваме със сърце, изпълнено с любов.

Един ден Каин и Авел отишли да принесат жертва. Каин бил земеделец и донесъл от плода на земята, а Авел бил овчар и донесъл от първородното на стадото си и от тлъстината му.

Господ приел жертвата на Авел, а жертвата на Каин не приел. Ако Каин бил коленичил и се бил помолил на Бога да му прости безверието, тогава Бог със сигурност щял да приеме и неговата жертва. Той не я приел, защото искал да го накара да се покае. Но Каин не се покаял, а се разгневил срещу Него. Бог бил отхвърлил неговата жертва, а тази на Авел бил приел. Защо? С какво Авел бил по-добър от него? Всъщност Авел не бил с нищо по-добър от Каин, но той вярвал в това, което Господ бил казал, и се надявал на Божиите обещания.

Каин не могъл да понесе това. Очите му и лицето му горели от яд. Той бил бледен и озлобен от ярост.

Колко го предупреждавали Адам и Ева! Но това не помогнало.

Тогава сам Господ Бог го предупредил.

„Защо си толкова сърдит? – попитал го Той. – Защо лицето ти е помрачено? Защото не приех твоята жертва ли? Но за това си виновен ти самият. Ако си покорен и повярваш на думите Ми, тогава ще я приема. Но ако не се промениш, ще ти се случат много лоши неща. Внимавай! Грехът е много близо до теб и ще остане да господства в сърцето ти.“

Така се обърнал Господ към Каин – с търпение и милост. Но Каин не пожелал да се вслуша в думите Му. Той мразел Господ Бог и Неговите думи.

Затова мразел и Авел, който изцяло вярвал в Бога. Не можел повече да го понася. Винаги, когато го виждал, си спомнял Божието предупреждение.

Веднъж, когато двамата братя били сами на полето, Каин започнал да се заяжда с Авел. Той му казал, че мразел Бога и че не вярвал на Неговите думи. Казал му, че мразел и самия него.

Авел му отговорил, че всичко, което Бог казва, е истина. Тогава Каин още повече се разярил. Той се нахвърлил върху Авел, съборил го на земята и го убил. Така вярващият Авел останал да лежи мъртъв на земята!

Това продължава да се случва и днес по света. И днес има хора, които не искат да повярват в думите на Бога, и които мислят, че не се нуждаят от Господ Исус. И днес има хора, които мразят Бога, и хора, които вярват в Него.

Когато Господ Исус дошъл на земята, повечето хора Го мразели, защото Той вярвал в Бога и винаги изпълнявал Неговата воля. Те Го окачили на кръст и Го убili. Когато Господ Исус умрял на кръста, Той умрял за Адам и Ева, и Авел, и за всички хора, които вярват, че Той е Избавителят. Чрез Своите страдания и смърт Господ Исус успял да ни освободи, така че да не бъдем вече слуги на дявола, а да бъдем Божи деца.

И така, Авел умрял и кръвта му потекла по земята.

Какво ужасно престъпление извършил Каин! Убил собствения си брат! Но най-ужасното било това, че той го извършил от омраза към Господ Бог.

И въпреки това Каин все още имал възможност да се покае и да се обърне към Бога. Господ отново му заговорил. Може би Каин щял да си признае греха си и да поиска прощение? „Къде е брат ти Авел?“ – попитал го Бог.

Но вместо да признае греха си, Каин излъгал най-безсрамно, като казал, че нищо не знаел: „Да не съм му пазач? Аз ли трябва да се грижа за него?“

Прав ли бил Каин? Не, разбира се. Братята и сестрите трябва да се обичат и да се грижат един за друг.

След като Каин не поискал да признае вината си, Господ му казал истината за неговото деяние: „Ти уби брат си и сега кръвта му попива в земята и вика към Мен. Затова за теб няма да има вече покой на земята. Колкото и усилено да я обработваш, тя няма да ти дава достатъчно, за да преживяваш. Непрекъснато ще се местиш от място на място, за да живееш. Ще бъдеш скитник и странник на земята!“

Тогава Каин разбрал какво голямо зло бил извършил. Но въпреки това той не повярвал в Божията благодат и не пожелал да разбере, че Бог е милостив. „Наказанието ми е толкова тежко, че не мога да го понеса“ – оплакал се той.

НАКАЗАНИЕТО НА КАИН

БИТИЕ 4:3–16

„Ако не ме опазиш, хората ще ме убият.“ Но Господ щял да опази Каин. „Който убие Каин – казал Той, – ще бъде наказан седем пъти по-тежко от него.“ После Бог поставил на Каин белег, за да не посмее никой да го убие.

Каин обърнал гръб на баща си и майка си и напуснал земята, в която живеел. Той не пожелал да се посвети на Господа и на обещания Избавител. Искал да бъде свободен и да живее така, както на него му харесвало. Затова за него нямало прошка.

След това Каин излязъл от Божието присъствие. Така той загубил най-прекрасното нещо, което можел да има – мира с Бога.

Бедните Адам и Ева! Те загубили едновременно две деца – Авел бил мъртъв, а Каин ги напуснал. Колко ужасен бил грехът! Струвало им се, че за тях вече нямало светлина и утеха. Но въпреки това продължили да вярват.

И когато им се родил още един син, те го нарекли го Сит. Сит приличал на Авел, защото обикнал Господа. Синът му и внуците му също обикнали Господа.

Така на земята се появил народ, който искал да обича Господа и да Му служи.

ПРИСЪДА И СПАСЕНИЕ

БИТИЕ 5–8:15

На земята вече имало два народа – потомците на Каин, които не искали да знаят нищо за Бога, и потомците на Сит, които се уповавали на Господните думи и очаквали Избавителя. От рода на Сит произлязъл един изключителен човек, който се казвал Енох. Той обичал Господа и живеел много близо до Него. Той не умрял, а Господ го взел при Себе Си на небето.

Но в рода на Сит имало и хора, които харесвали някои неща от света много повече отколкото потомците на Каин. Това били богатството и властта, защото чрез тях могли да имат много интересни неща и забавления. Те не се интересували каква е Божията воля, а правели това, което си искали.

В рода на Каин имало хубави жени. Постепенно младежите от рода на Сит започнали да се женят за момичета от рода на Каин. Те не искали да разберат, че Господ не одобрявал тези бракове. Обичали парите, удоволствията и властта повече от Бога и се свързвали с безбожници от другия род. Нищо чудно, че децата, които им се раждали, нямали страх от Бога.

Не минало много време и на земята вече нямало хора, които да слушат Бога и да очакват Спасителя. Или никой вече не се нуждаел от това Дете, или никой не знаел, че Бог мрази греха.

Бог видял това, но продължил търпеливо да чака потомците на Сит отново да се обърнат към Него. Защото Господ е дълготърпелив и много милостив. Той може дълго да чака.

Но Бог е и справедлив! След известно време дошъл моментът, в който Бог казал: „Достатъчно. Повече няма да ви чакам, а ще ви накажа.“

Така и станало. Грехът и безредието били такива, че Той не можел повече да ги търпи. Нима Бог бил престанал да обича света? Не, разбира се! Бог не забравя това, което е обещал. Той е верен и неизменен!

И така, Господ забелязал, че на земята имало един човек, който нямал нищо общо с безбожниците – човек, който вярвал в това, в което вярвали Адам, Ева, Авел, Сит и Енох, и с копнеж очаквал обещания Спасител. Този човек бил Ной. И Бог поискал да го опази, заедно с жена му и децата му.

Той заповядал на Ной да построи „ковчег“, подобен на голяма къща, която да може да плува във вода. Този кораб трябвало да бъде толкова голям, че в него да могат да живеят Ной, жена му и тримата му снове. Бог пожелал да спаси също и определен брой животни.

Затова корабът трябвало да бъде много голям. Ной трябвало да направи в най-горната му част прозорец, а отстрани – врата. В него трябвало да има

различни отделения за животните. Ной покорно изпълнил всичко, което Бог му заповядал.

Колко се чудели хората, когато той започнал да строи кораба. Те не разбирали защо Ной правел това. Там нямало никакво море! Да не смятал да плава с този кораб по планините? „Ама че глупак!“ – смеели му се те.

Но Ной им казал: „Господ Бог ще докара върху земята огромно наводнение. Всички хора, които не искат да повярват на Божието слово, ще се издавят. Животните също ще се удавят. Само тези, които са в ковчега, ще се спасят, всички останали ще загинат“.

Но хората продължили да му се присмиват: „Как ли пък не! Никога досега не се е случвало такова нещо. Не ти вярваме. Престани да си губиш времето с този кораб, защото това никога няма да се случи“.

Докато Ной строил кораба, хората имали достатъчно време да се обърнат отново към Бога. Но това не станало!

Най-сетне корабът бил готов и Господ казал на Ной да влезе в него заедно с жена си и децата си. В кораба влезли и животните. Когато вече всички били вътре, Господ затворил вратата.

Дотук била Божията милост. Никой от невярващите хора не можел да влезе в кораба. Вече било твърде късно! Потопът врхлетял земята!

Дъждът плиснал. От небето шуртели водни потоци. Води избликвали и от земята. Те се издигали все повече и повече. Хората се уплашили.

Едва сега разбрали, че Господ Бог говорел истината. Тогава те се обърнали към Ной и започнали да викат: „Пусни ни при теб. Отвори кораба, за да влезем!“

Но вече било прекалено късно. Хората съжалявали, че не го били послушали. „Колко отдавна бяхме предупредени – казвали те, – но не повярвахме.“ Те скърбели и ридаели: „Само ако бяхме го послушали! Само ако бяхме повярвали в това, което той ни казваше! Само ако...“ Но вече било твърде късно!

Всички хукнали да бягат към планините. Може би водата нямало да стигне дотам? Но тя покрила и най-високите планини.

За хората на земята нямало никакво спасение. Имало спасение само за хората в ковчега. Защото те били повярвали на Божието слово.

Корабът се носел и се люшкар по водата. Когато Ной поглеждал навън, го обземал ужас. Корабът бил голям, но морето около него било много, много по-голямо. Ной си давал сметка, че всичко наоколо било покрито с вода. Това било ужасно! Сърцето му се свивало от страх. Дали корабът щял да издържи в това бурно море? Нима той, жена му и децата му не заслужавали също да загинат? И те били грешници.

Тогава Ной си спомнил Божието обещание: „Ще се роди Дете, което ще бъде Спасителят. Той ще понесе наказанието и ще спаси света, за да не погинете вие.“ Тези мисли му върнали спокойствието. Той разбрал защо Бог му дал да построи кораба и защо им позволил да влязат в него. Господ щял да ги спаси – не защото те заслужавали това спасение, а защото Спасителят щял да го изработи.

Същото ще стане, когато Господ Иисус се върне отново на земята и унищожи света с огън. Тогава невярващите също ще съжаляват и ще казват: „Само ако бяхме се вслушали! Толкова често ни се говореше за това, но ние се подигравахме и смеехме. А сега вече е твърде късно!“

Но който вярва в Господ Иисус, няма от какво да се страхува. Той е в такава безопасност, в каквата е бил и Ной в ковчега. Нищо лошо не може да му се случи. Това не е негова заслуга, а заслуга на Господ Иисус. Поради това, че Той е изработил нашето спасение, всеки, който вярва в Него, няма да погине, а ще бъде спасен.

Дъждът продължил четиридесет дни и нощи.

После Бог спрял потопа. Спрял и водите, избликващи от земята.

Колко щастлив бил Ной, когато престанал да чува звука на дъжда.

Сега земята отново можела да изсъхне. Но това не станало веднага. В продължение на много дни водата спадала, а заедно с нея слизал надолу и ковчегът, докато накрая заседнал на една висока планина – планината Ара-рат. Тогава Ной разбрал, че Бог ги бил спасил.

Как мечтаел да види отново земята и да живее отново на нея! Но дали това щяло да е възможно? Дали земята щяла някога да изсъхне?

Ной решил да провери това. Той отворил прозореца и пуснал един гарван да излети. Ако гарванът намерел място, на което да си направи гнездо, щял да остане там.

Гарванът отлетял, но пак се появил. Това разочаровало Ной. Птицата обаче не се върнала обратно на кораба, а долитала и отново отлетила обратно. Тогава Ной разбрал, че скоро гарванът нямало да дойде повече на ковчега. Така и станало. Дошъл моментът, в който гарванът не се върнал повече. Намерил място, на което да си свие гнездо.

Тогава Ной благодарил и възкликнал: „Земята изсъхна, можем отново да живеем на нея.“

Но с това чакането не свършило. След като изминали седем дни, Ной пуснал една гълъбица. Но и тя бързо се върнала. Тогава той подал ръката си през прозореца и я внесъл вътре.

След още седем дни Ной отново пуснал гълъбицата. Не след дълго тя се завърнала с маслиново листо в човката си.

„Този път вече няма да се чака дълго“ – помислил си Ной.
Той изчакал още седем дни и отново пусал глъбницата. Този път тя не се върнала повече.

ОБНОВЕНАТА ЗЕМЯ

БИТИЕ 8:15 – 9:18

Най-сетне Ной и семейството му могли да излязат от ковчега. Колко прекрасна била сега земята! Тя била напълно обновена, всичко било чисто и красиво! Можело да се започне нов живот. Сега хората отново могли да служат на Бога и да живеят за Него. Но за да стане това, Бог трябвало най-напред да премахне злото.

Това трябва да стане и в нашите сърца. Ако искаме да служим на Бога и да живеем за Него, най-напред от сърцето ни и от живота ни трябва да изчезне всяко зло. Едва тогава Господ може да ни даде ново сърце и нов живот.

От благодарност Ной принесъл на Господ жертва. С нея той искал да покаже, че желае да Му служи и да живее за Него. Господ видял жертвата и помирисал прекрасното ѝ благоухание. Той познавал сърцето на Ной и знаел какво означавала тя за него. Ной вярвал в Този, който щял да дойде и да даде Себе Си в жертва, за да премахне греха и да очисти земята.

Затова Господ приел неговата жертва и обещал, че ще запази земята до последния ѝ ден. Като белег на този завет Господ поставил дъгата. Всеки път, когато дъгата се появи на небето, Господ си спомня завета, който е сключил с Ной. Винаги, когато видим дъгата, можем да бъдем спокойни и уверени, че Господ мисли за нас. Той се грижи за човешкия род и ще го запази.

НОЕВИТЕ СИНОВЕ

БИТИЕ 9:18–29

Водите на потопа не могли да очистят греховете. Хората, които излезли от кораба, си останали грешници. Това веднага си проличало.

Ной насадил лозе и когато гроздето узряло, той го смачкал, оставил го да ферментира и пил от виното. Но пил толкова много, че се напил. Сега вече не знаел какво върши. Съблякъл се гол и заспал в шатратата си.

В този момент в шатратата влязъл Хам, един от неговите синове, и го видял да лежи гол. Вместо да се натъжи, че заварил баща си в такова състояние, той му се присмял и извикал двамата си братя Сим и Яфет, за да им го покаже и заедно да му се подиграват.

Но Сим и Яфет не послушали Хам. Те били ужасени от тази вест. Та нали

това бил техният баща! Да, баща им лежал пиан и гол! Как смеел Хам да му се присмива? Нима той не знаел, че Бог всичко вижда?

Сим и Яфет влезли заднешком в шатрата, за да не гледат баща си гол, и много внимателно го покрили с една дреха.

Когато се събудил, Ной разбрал какво се било случило. Какъв ужас! Той се бил напил! Това било грях! Защото Господ мрази пианството. Но ако той си признаел греха, Господ със сигурност щял да му прости. Ной вярвал в това.

Но неговият син Хам? Какво бил сторил той ? Бил се присмивал на посредствеността и вулгарността. Бил се подиграл със собствения си баща. За него грехът бил нещо забавно. Но въпреки че Хам бил видял Божия гняв срещу греха по време на потопа, той пак не се покаял.

Тогавя Ной изрекъл проклятие срещу рода на Хам и всички, които щели да произлязат от неговия син Ханаан, който бил още по-голям безбожник и от баща си. Ной казал, че децата на Ханаан щели да слугуват на децата на неговите братя.

Но освен проклятието Ной изрекъл и благословение. Първо той благословил Сим и казал, че от неговия род ще се роди Спасителят. Каква голяма чест било това за Сим!

После той благословил и Яфет: „Господ ще създаде от Яфет един силен и могъщ народ – казал той. – Наистина Избавителят ще се роди от рода на Сим, но Той ще спаси и благослови и рода на Яфет.

Ной казал също, че светът няма да бъде управляван от злите хора и че грехът няма да надделее, а че Господ Бог ще управлява света и ще победи.

Думите на Ной се сбъднали.

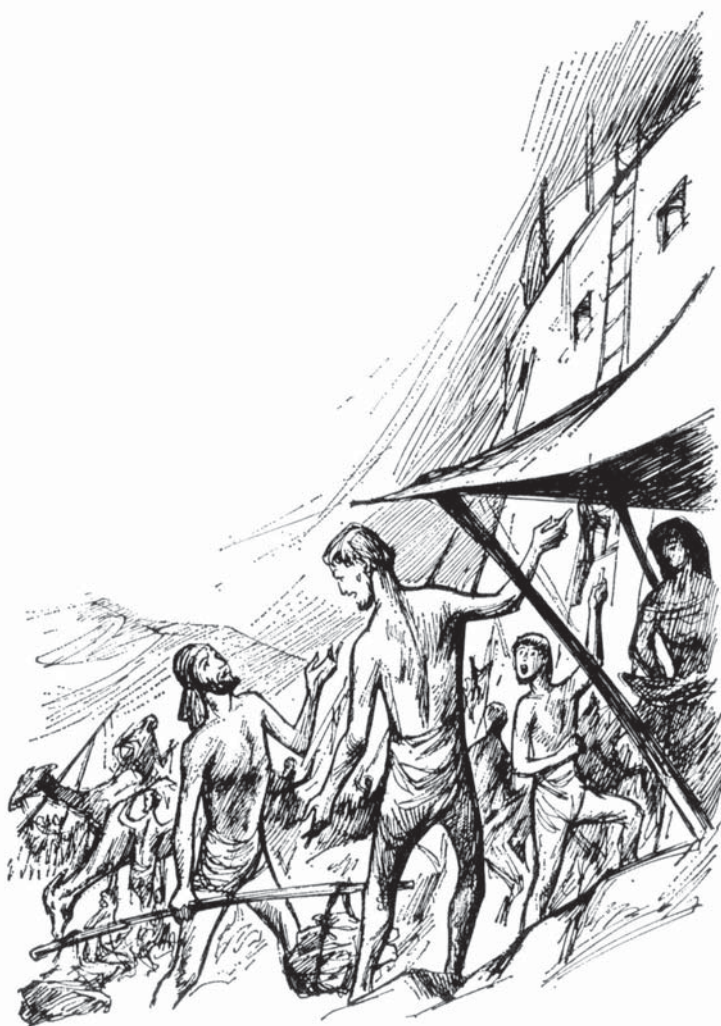
Сим наистина станал един от прадедите на Господ Иисус. Родът на Яфет бил голям и силен и Господ Иисус станал и негов Спасител.

Родът на Ханаан винаги бил подвластен на други народи. Но Избавителят бил роден и за този род. Той отнема проклятието от всеки, който повярва в Него, включително и от потомците на Ханаан.

СЛЕД ПОТОПА

БИТИЕ 11:1–10

След потопа човешкият род започнал да се разраства в околностите на планината Арарат, където бил заседнал ковчегът. Всички хора говорили на един и същ език и използвали едни и същи думи. След известно време мястото, където те живеели, им станало тясно, и те се разширили на изток, като се заселили в низината на Сенаарската земя. Там намерили глина и смола.

„От глината можем да правим тухли, а със смолата можем да ги залепваме. Така можем да построим къщи“ – казали те.

Скоро хората забелязали, че низината изобщо не била защитена и започнали да се страхуват.

„Така можем да се изгубим и да се разпръснем. А това не бива да става. Трябва да бъдем единни, за да бъдем силни!

Хайде да си построим град със здрави стени, в който ще можем да се скрием в случай на опасност. Ще си построим и една много висока кула – толко-

ва висока, че върхът ѝ да стига до небето. Така всеки ще може да я вижда и никой от нас няма да се загуби. Ще бъдем заедно и ще бъдем силни.“

Какви глупави хора! Те наистина си помислили, че могат да се опазят сами!

Всъщност имало само Един, който можел да ги опази, и това бил Господ Бог.

Да, те могли бъдат силни, като правели това, което си искали, но силни в какво? Силни в злото и в непокорството! Защото всичко, което те казвали, било против Божията воля. Господ бил казал на хората да не остават на едно място, а да се разпръснат по лицето на земята, да се умножават по нея и да я заселят цялата.

Затова Господ слязъл да види какво правят хората и казал: „Ето, те са един народ и всички говорят на един език. И сега искам да построят тази кула, за да бъдат силни. Но Аз ще направя така, че да разбъркам езика им, и те вече да не се разбират един друг.“

И Господ изпълнил думите Си. Хората престанали да се разбират един друг. А когато хората не могат да се разбират, те не могат и да работят заедно. Затова те спрели строежа. И понеже не могли да се разбират, започнали да се чувстват чужди един на друг и вече не искали да живеят заедно. Искали да отидат на други места. Така хората се разпръснали по лицето на земята.

Станало това, което Бог искал. Земята се напълнила с хора. Те се обособили в различни народи и съвсем забравили, че някога са били един народ.

ПРИЗОВАВАНЕТО НА АВРАМ

БИТИЕ 12:1-10

Но макар че Бог показал на хората, че Той управлява света, те не се върнали при Него. Не искали да Го слушат. Накрая забравили всичко, което Той им бил казал и обещал. Забравили Самия Бог!

И понеже все пак искали да си имат бог, те си направили идоли. Кланяли им се и им носели дарове, въпреки че тези богове не могли да ги спасят. Това можел да направи единствено истинският Бог! А и Той искал да направи точно това.

Но макар че хората забравили Бога, Бог не забравил хората. Той искал да даде Своя Единороден Син, за да ги спаси. Този Божи Син щял да дойде в света в образа на Дете. Затова Бог искал да създаде един нов народ, от който да се роди Избавителят! Това трябвало да бъде особен народ, който да се различава от всички останали народи.

„На този народ Аз ще дам закона Си и ще Му говоря чрез пророците Си“ – казал Бог.

Този народ не трябвало да живее между другите народи, а Бог щял да му даде отделна земя, за да стане още по-ясно, че той е различен от тях. Освен това той трябвало да направи името на Бога познато на хората по земята.

И от кого щял да произлезе този народ? От един човек, когото Бог призовал – Аврам, син на Тара от Ур Халдейски. Въпреки че домът на Тара служел на Господа, семейството му се покланяло и на идоли. Но Господ избрал Аврам за баща на новия народ и му казал: „Излез от родината си, от рода си и от дома на баща си и майка си, братята и сестрите си, и иди в земята, която Аз ще ти покажа.“

За Аврам не било никак лесно да стори това. Той трябвало да изостави всичко и да отиде в земя, която изобщо не познавал.

Но Господ не само не искал да лиши Аврам от нищо жизненоважно, но и обещал да му даде много повече. Той му казал: „Ще направя от теб голям народ. Ще те благословя и ще прославя името ти. Ще се погрижа никой да не те забрави, а много хора да познаят името ти и да се радват, че те е имало.“

С хората, които се отнасят добре с теб, ще се отнеса и Аз добре. А с хората, които се отнасят зле с теб, и Аз ще се отнеса зле. И в теб ще се благославят всички земни племена“.

Това било възможно, защото Аврам щял да стане баща на народа, от който щял да се роди обещаният Спасител.

Аврам изпълнил това, което Бог му казал. Той повикал всичките си слуги и слугини, като им наредил да доведат и добитъка.

„Заминаваме за друга земя – казал той, – която Бог ще ми покаже. Заминаваме, защото Бог ми каза така.“

Те нищо не разбрали. Това им се видяло много странно. Но Аврам бил непоколебим и те потеглили.

Сигурно Аврам бил много тъжен. Наистина, с него тръгвали жена му Сарая и племенникът му Лот, но той трябвало да напусне завинаги родината си и семейството си.

Така и Господ Исус изоставил всичко – прекрасното небе, ангелите, които Му прислужвали, трона Си и могъществото Си – за да се роди като едно малко, бедно и слабо Бебе в един мръсен обор и да бъде положен в ясли. Той решил да бъде беден и самотен, за да благослови и направи богати всички, които повярват в Него.

Господ завел Аврам в една прекрасна земя, наречена Ханаан. Тази земя щяла да бъде за него и за децата му.

Когато Аврам пристигнал там, се случило нещо славно. Самият Господ му се явил, за да го окуражи и да му каже, че тази земя наистина щяла да принадлежи на неговото потомство.

Аврам поискал да покаже признателността си и построил на Господа олтър, на който принесъл жертва, с която Му благодарил за Неговата огромна добрина.

Така хората, които живеели в тази земя, разбрали, че Аврам се различавал от тях. Те могли да видят, че Господ бил Неговият Бог, и че той искал да служи на този Бог.

Както Аврам бил щастлив и благодарен, че Господ му се явил, така и ние трябва да бъдем щастливи и благодарни, че Господ Исус е дошъл на земята, за да живее заедно с хората. Затова нека Му служим с радост!

АВРАМ И САРАЯ В ЕГИПЕТ

БИТИЕ 12:10–20

Всичко, което Бог обещал на Аврам, се сбъднало. Той станал баща на големия еврейски народ. Ханаанската земя станала неговата земя и от тази земя и от този народ се родил Избавителят. Господ се погрижил това да стане. Защото, ако Аврам трябвало да се погрижи за осъществяването на Божия план, той със сигурност щял да се провали.

Докато Аврам пътувал из Ханаан, настъпил голям глад. Аврам и Сарая нямали достатъчно храна нито за себе си, нито за слугите си и слугините си. Но в богатата египетска земя имало достатъчно жито. Затова те решили да отидат в Египет.

Но когато приближили Египет, Аврам започнал да изпитва страх и казал на Сарая: „Като те видят, египтяните ще кажат: „Каква хубава жена! Да я заведем при нашия цар!“ После ще те вземат, а мен ще ме убият, защото съм ти мъж. Затова, ето какво ще направим! Ще им кажем, че си ми сестра, което е почти така. Тогава няма да ме убият.“

Как можел Аврам да бъде такъв маловерец! Нали Господ му бил обещал, че от него ще произлезе голям народ! Нима Сарая не била негова жена? Нима те не трябвало да бъдат бащата и майката на обещания народ? Как можел Аврам да очаква от Господ да му помогне, ако не Му вярвал и си служел с лъжи, за да се спаси сам?

Това, от което Аврам се опасявал, наистина се случило. Когато видели Сарая, египтяните си казали: „Тази жена е точно за нашия цар.“ Царят чул за нея и наредил да я вземат от Аврам. Колко нещастен се почувствал той тогава!

Фараонът, който бил царят на Египет, решил да направи Аврам много богат и му изпратил много подаръци: овце, крави, магарета, камили, роби и робини. Но какво означавали те за него, когато Сарая вече я нямало? Може би сега тя щяла да стане жена на фараона? Но как тогава Аврам и Сарая щели да станат родители на народа, от който щял да произлезе Господ Иисус? Господ бил обещал това. А какво се случило сега? Аврам и Сарайя объркали всичко.

И въпреки това Господ се погрижил за изпълнението на Своето обещание. Той накарал фараона да разбере, че не може да вземе Сарая за жена, защото тя вече била жена на друг. Фараонът чул, че Аврам бил нейн мъж и много се ядосал. Изпратил да го повикат и го упрекнал заради лъжата, поради която за малко не се случило голямо нещастие. После казал на Аврам на напусне Египет, за да не ги сполети беда. Аврам сигурно изпитал голям срам от това, че бил укорен от един невярващ!

Колко милостив бил Господ към Аврам и Сарая, като им позволил да се съберат отново заедно и да станат родители на обещания народ. Те не заслужавали тази милост, но Господ направил това заради Господ Иисус, обещаното Дете.

РАЗДЯЛАТА НА АВРАМ И ЛОТ

БИТИЕ 13:1–14

След Египет Аврам отново се върнал в Ханаан. Той посетил всички места, на които бил преди това, включително и мястото, където Господ му се явил. Аврам благодарил на Господ за това, че се грижел за него и че го пазел, и Му издигнал олтар.

Колко богат бил сега Аврам! Имал злато, сребро и много добитък! Господ изпълнил обещанието Си да го направи богат.

Лот, племенникът на Аврам, който бил израснал с него, също бил богат. Дватамата имали толкова много добитък, че мястото, което населявали, им станало тясно. Освен това нямало и достатъчно кладенци за вода за животните. Така между Лотовите мъже и Аврамовите мъже, които се грижели за стадата, възникнали спречквания и караници. Това не се харесало на Аврам. Защото, който се бои Господа, той не обича караниците, а търси разбирателство и е отстъпчив.

Затова Аврам казал на Лот: „Нека не се караме. Нали сме роднини! По-добре да се разделим. Земята е достатъчно голяма. Ти избери мястото, което ти харесва. Ако ти отидеш наляво, аз ще отида надясно. Ако ти отидеш надясно, аз ще отида наляво.“

И така, Лот тръгнал да огледа земята. Той изобщо не се сетил, че като по-млад от Аврам, постъпвал много нескромно, като не го оставял той да избере земята, която искал. Лот забравил също, че Господ не бил обещал земята на него, а на Аврам. И така, той огледал земята, видял коя е по-добра, и избрал нея. Така чичото и племенникът се разделили.

Раздялата с Лот натъжила Аврам. Сега вече нямал никой от своето семейство близо до себе си. Двамата със Сарая останали сами. Те се чувствали толкова самотни!

АВРАМ И ЛОТ

БИТИЕ 13

Лот заживял в прекрасната земя, която бил избрал, и разпънал шатрите си близо до град Содом. Той си помислил, че ще бъде в безопасност, ако живее близо до такъв голям град.

Но жителите на Содом били безбожници и съгрешавали твърде много против Господа.

Лот виждал и чувал злото, което те вършели. Това много го натъжавало. Той ги увещавал и предупреждавал да не живеят така. Много страдал и се безпокоял заради това. Но независимо от всичко, не се преместил да живее на друго място. Земята била толкова прекрасна, че той не можел да се раздели с нея. Така Лот избрал да остане и да живее с безбожниците, излагайки по този начин на опасност както себе си, така и семейството си.

Този, който избира света и неговата красота и богатство, избира също и неговото нещастие. Така станало и с Лот.

ПЛЕНЯВАНЕТО НА ЛОТ

БИТИЕ 14:1-13

Един ден Содом бил сполетян от голямо нещастие, което не отминало и Лот. Царят на Содом и още четирима други царе трябвало да плащат дълго време определена сума пари на един много силен цар – Ходологомор. Те плащали този данък дванадесет години. Но на тринадесетата година царете си казали: „Защо трябва да се подчиняваме на Ходологомор? Това повече не може да продължава така!“ И се разбунтували.

Тогава Ходологомор с още трима царе излязъл срещу тях с войските си и обявил война на царя на Содом и неговите приятели. Ходологомор и неговите съюзници били по-силни от другите петима царе. Като видели, че били разгромени, содомският цар и неговите приятели побегнали. В тази

земя имало много смолни кладенци. В един от тях паднал царят на Содом, а с него и мнозина от неговите хора. Останалите избягали в планините.

Тогава Ходологомор тръгнал с хората си към Содом и започнал да плячкосва мъже, жени, деца, добитък и пари! Отвякъл също и Лот, заедно със семейството му и с целия им имот.

Лот сам си бил виновен, че пострадал така. Сега кой щял да го спаси?

Това можел да стори само Господ Бог и колкото и Лот да не заслужавал, Господ му оказал тази милост.

ОСВОБОЖДАВАНЕТО НА ЛОТ ОТ АВРАМ

БИТИЕ 14:13–21

Един човек, който успял да се избави, избягал при Аврам и му разказал какво било станало. Аврам бил ужасен. Той имал пълното право да каже: „Лот сам си е виновен за това! Не трябваше да отива да живее там. Нека сега се спасява, както може!“

Но Аврам се боял от Бога и затова казал: „Лот е мой племенник. Какво да направя, за да го спася?“

Аврам знаел, че единствено всемогъщият Господ можел да направи възможно това, но той също така вярвал, че Господ щял да му помогне и да му даде да победи.

И така, той повикал трима свои съюзници, въоръжил слугите им – общо триста и осемдесет мъже – и всички заедно тръгнали да преследват силния Ходомогомор.

През нощта Аврам разделил мъжете на групи, които заобиколили войската на Ходомогомор и го нападнали. Господ дал на Аврам да победи и силният враг побегнал.

Сега вече те можели да избавят и пленниците. Лот, жена му и децата му били освободени, а имотът им – върнат обратно. Каква радост настанала! Аврам бил истински герой! Но той бил герой, защото вярвал в Бога.

Само когато вярваме в Бога, можем да бъдем смели, защото само Бог може да ни благослови и да ни даде победата. Господ щял да продължи да разкрива това на Аврам.

Когато Аврам тръгнал обратно за вкъщи, той минал през град Салим и царят на този град излязъл да го посрещне. Той се казвал Мелхиседек, което означава „цар на правда“, и бил цар на Саим или „цар на мир“, защото Салим означава „мир“.

Цар Мелхиседек бил изключителен човек. Той живеел сред безбожните ханаанци, но въпреки това познавал истинския Бог, Създателя на небето

и земята, и се боял от Него. Сам той бил свещеник на Бога и Му принасял молитви и жертви от името на хората.

Този именно цар излязъл да посрещне Аврам и предложил на него и на хората му хляб и вино, за да се подкрепят след битката.

Но той направил и още нещо – благословил Аврам. Това било много странно. Защо го благословил? Защо Аврам трябвало да бъде благословен от Мелхиседек?

Нима Аврам не бил този, който получил обещанието, че ще бъде баща на народа, от който щял да се роди Спасителят, и че щял да бъде благословение за всичките народи? Може би по-скоро Аврам трябвало да благослови Мелхиседек? Не бил ли той по-горен от него?

Не. Аврам много добре знаел, че той не бил по-горен от Мелхиседек, а точно обратното. Защото Мелхиседек бил дошъл като преобраз на обещания Избавител. Затова Аврам приел да бъде благословен от Мелхиседек и с благодарност изслушал неговите слова:

„Благословен да бъде Аврам от Всевишния Бог, Създателя на небето и земята! Благословен да бъде и Всевишният Бог, който предаде враговете ти в ръцете ти!“

Тогавя и Аврам показал благодарността си към Мелхиседек, като му дал една десета част от всичко, което бил спечелил от войната. С това Аврам искал да покаже, че подарява това на Господ. Защото Господ бил този, чрез когото Аврам щял да бъде благословен. Затова Аврам искал да Му послужи с всичко, което имал.

Същото искаме да направим и ние, когато разберем какво е извършил

Господ Иисус за нас, за да ни благослови. И ние, също като Аврам, искаме да Му служим с целия си живот.

САМО ГОСПОД МОЖЕ ДА НАПРАВИ АВРАМ БОГАТ

БИТИЕ 14:21–24

Освен Мелхиседек и още един цар излязъл да посрещне Аврам. Това бил царят на Содом, който бил изваден от смолния кладенец. Той бил много радостен, че Аврам бил освободил всички жени и деца от неговия град, и от благодарност поискал да му направи подарък. Затова му казал: „Дай ми всички граждани на Содом. Всичко останало, което си спечелил в битката, можеш да задържиш.“

Какво щедро предложение! Ако Аврам приемел всичко, което царят му предлагал, той щял да стане още по-богат. Хората щели да говорят за него: „Колко богат е Аврам!“ Но може би и царят на Содом щял да каже: „Това е моя заслуга, моят имот. Аз го направих толкова богат.“ А Аврам не искал това да се случи. Защото не царят на Содом щял да го направи богат, а Господ щял да го направи богат. Затова Аврам отказал подаръка и не пожелал да вземе нищо – нито конец, нито сандал, нито дори връзка за обувки.

Това не се е харесало на царя на Содом, на когото отказът на Аврам да приеме този голям подарък се сторил много неучтив.

Ние също трябва да постъпваме така. Трябва да можем да кажем „Не!“, когато хората искат да ни направят богати. Защото само Господ Иисус може да ни направи истински богати. Това, което можем да придобием от някой друг, а не от Него, не може да ни направи щастливи. Може би хората ще си помислят и за нас, че не сме учтиви, и няма да искат да имат нищо общо с нас. Но ние не бива да се страхуваме от това.

Защото Господ, който благословил Аврам толкова изобилно, може да благослови и нас изобилно, стига да се надяваме само на Него.

ПОДНОВЯВАНЕ НА ОБЕЩАНИЕТО

БИТИЕ 15:1–8

Аврам не бил винаги смел. Понякога се случвало да изпитва безпокойство. Като виждал колко силен бил ханаанският народ, сърцето му се свивало от страх. Може би те щели да го да го изпъдят от земята? Господ бил сключил с него завет и му бил казал, че ще го направи голям народ, но Аврам още не бил видял сбъдването на това обещание. Той дори нямал деца, а ханаанският народ бил толкова многоброен!

Когато веднъж отново се почувствал обезкуражен, Господ лично започнал да му говори. На Аврам му се сторило, че това било сън, макар че бил съвсем буден.

Господ казал на Аврам: „Не се бой, Авраме! Наистина хаананците са силни и ти си чужденец в тази страна, но ти не се страхувай! Защото Аз Съм Твоят щит, който ще те пази и ще те защитава. Аз съм твоята награда, твоето богатство и твоето съкровище. С теб сключих завет. Аз те обичам и ще удържа на думата Си.“

Когато Аврам чул тези думи, силата и смелостта му се възвърнали. Но как Господ щял да удържи на думата Си? Та нали Аврам все още нямал деца! Как тогава от него щял да произлезе голям народ?

Затова той попитал: „Господи, какво ще ми дадеш? Аз нямам деца, а вече съм толкова стар. Може би моят слуга Елиезер ще наследи всичко, когато аз си отида от този свят? Но той е чужденец от Дамаск и не носи моето име. А Ти ми обеща, че името ми няма да бъде забравено.“

Господ отговорил на Аврам: „Този слуга няма да бъде твой наследник, а собственият ти син ще наследи всичко и ще продължи името ти.“

После Господ извел Аврам вън от палатката. Било нощ и звездите блесели на небето. Там Той му казал: „Погледни небето и изброй звездите, ако можеш да ги изброиш!“ Аврам погледнал нагоре към безбройните звезди. Не, не можел да ги изброи. Те били твърде много.

„Така многобройно ще бъде и твоето потомство! – казал Господ. – Твоят народ ще бъде безброен и ще живее в тази земя. Затова те изведох от твоята земя.“

СКЛЮЧВАНЕ НА ЗАВЕТА

БИТИЕ 15:8–21

Аврам повярвал, че Господ ще удържи на думата Си. Но когато си спомнил за ханаанците, това му се сторило много трудно. Затова той поискал от Господ да му даде някакъв знак. „Господи Боже – попитал Аврам, – по какво ще позная, че това ще бъде така?“

Господ видял, че Аврам повярвал, и му дал за знак Своя завет. Той му казал: „Вземи една тригодишна юница, една тригодишна коза, един тригодишен овен, една гургулица и един млад гълъб.“

Аврам трябвало да разреже животните на две през средата и да постави частите една срещу друга. Двата гълъба не трябвало да разсича, а само да ги постави един срещу друг.

Такъв бил обичаят в онази страна, когато хората сключвали завет. Двете

страни, които участвали в завета, преминавали заедно през разделените на две животни и си казвали един на друг: „Както тези половинки си принадлежат, така и ние двамата сега си принадлежим. Ние сме едно цяло. Винаги ще останем верни един на друг и ще си помагаме.“

След като приготвил всичко, Аврам зачакал Господ отново да му заговори. Докато чакал търпеливо, над животните се спуснали хищни птици, които искали да ги нападнат.

Но Аврам не допуснал това. Разделените на две животни били знак на Господния завет, а за него този знак бил свещен. Затова той прогонил хищните птици. Господ оставил Аврам да чака цял ден. Аврам трябвало да види, че наистина вярва, и че трябва да бъде търпелив.

Защото този, който вярва в Божието Слово, може да чака търпеливо. Кой знае? Може би Господ скоро ще дойде, за да ни благослови!

Когато денят наближил своя край и слънцето вече клоняло към залез, Аврам заспал дълбок сън. В съня си той видял как навсякъде около него се спуснал мрак, който бил толкова непрогледен, че го обхванал ужас.

Тогава Господ отново започнал да му говори и му обяснил защо било станало толкова тъмно и какво щяло да се случи.

„Този народ, на когото ти ще станеш баща – казал Господ, – също ще бъде грешен и няма да заслужава прекрасната земя на Ханаан. Но твоите потомци ще я наследят, защото Избавителят ще я откупи за тях. Ти никога не бива да забравяш това. Те също никога не бива да го забравят.“

Най-напред те ще живеят дълго в чужда земя, където ще бъдат роби и ще бъдат угнетявани. Но после Аз ще накажа народа, на когото те ще робуват, а тях ще освободя и ще ги върна в Обещаната земя.

Ще направя това само заради Избавителя.“

Тогава Господ показал на Аврам, че заветът, който сключвал с него, бил истински. Те трябвало двамата да преминат между разделените на две животни и да си обещаят, че ще бъдат верни един друг и ще си помагат.

Разбира се, Аврам не можел да помогне на Господ. Това било повече от ясно. Също така Аврам не можел сам, със собствени сили да остане верен на завета. Той можел да остане верен на завета само с Божията помощ.

Затова те не преминали заедно между частите на животните. Преминал само Господ. Защото заветът не бил сключен от двамата, а само от Господ.

Така Аврам виждал в тъмнината как между разделените части преминал огнен пламък, от който се издигнал гъст дим. Дим и огън. Това били знаците, които показвали присъствието на Господ.

Защо Господ се явил под формата на дим и огън? Защото Той искал да каже на Аврам: „Аз съм свят, а ти си грешен. Аз съм мъдър и могъщ и ти не можеш да разбереш всичко, което правя. Понякога ти се струва, че ти се сърдя, че не си държа на обещанията и че животът ти е един хаос. Тогава около теб настава мрак и сякаш дим закрива слънцето. Затова идвам с дим.

Но животът ти не е хаос. Защото аз съм верен на Своя завет. Когато ти пращам трудности и около теб настава мрак, това ти се случва не защото ти се сърдя, а за да ти напомня за твоите грехове и да те очистя от тях. Затова идвам и с огън. Защото огънят изчиства нечистотата. Така и Аз ще те очистя от злото, което е в теб, и ще те направя свят.“

Сега Аврам разбрал по-добре това, което Господ бил казал за обещания народ. Този народ щял да бъде грешен, и за да бъде очистен от греховете си, много често щял да преминава през тежки времена.

Но Аврам не забравял, че най-великият Син на този народ щял да бъде Избавителят, когото Бог бил обещал на Адам и Ева. Това Дете нямало да има никакъв грях. Но въпреки това, То щяло да понесе върху Себе Си най-много грехове. Да, защото Този Избавител щял да поеме върху Себе Си всичките грехове на света. Щял да премине и през най-непрогледния мрак, за да бъде най-съвършено осветен.

Станало точно така. Господ Иисус пострадал най-много от всички. Мракът около Него бил най-страшен. Той могъл да стане нашия Избавител, защото пожелал да го понесе. И понеже Той го понесъл, Бог вече не ни се сърди, когато идва и при нас с огън и дим.

Защото Бог е верен на Своя завет. И на нас също.

АГАР
БИТИЕ 16:1-6

Аврам повярвал във всичко, което Бог му казал.

Минали много години, но той и жена му все още нямали деца. Постепенно търпението на Сарая се изчерпило.

„Аврам и Сарая са толкова стари, че вече не могат да имат деца“ – казвали си хората.

Тогава Сарая измислила един план. Аврам трябвало да се ожени за още една жена. По онова време мъжът можел да има повече жени. Сарая трябвало да реши коя да бъде тази жена.

Тя имала една слугиня, която била нейна собственост. Сарая разсъждавала така: „Когато моята слугиня Агар роди дете, това дете също ще бъде моя собственост. То ще стане баща на обещания народ.“ Аврам приел нейното предложение и взел слугинята за жена.

Но това, което те направили, не било по думата на Господ. Защото Аврам и Сарая трябвало да чакат, докато Господ изпълнел Своего обещание. Господ не можел да не изпълни това, което бил обещал. Това, което те направили, донесло само беди. Ето какво произлязло от него.

Агар се възгордяла, че тя, която била слугиня, станала жена на своя господар. А когато разбрала, че чака дете, започнала да се държи като по-горна от своята господарка. Нали тя щяла да стане майка, а не Сарая!

Така Агар станала много жестока и започнала да се присмива на господарката си.

Сарая не искала и не можела да търпи това. Тя се оплакала на Аврам от Агар и хвърлила цялата вина върху него. Това било много лошо от нейна страна, защото този план бил измислен от нея, а не от Аврам.

Каква мъка и неразбирателство имало тогава в шатрата на Аврам! Това станало, защото те нямали търпение да изчакат търпеливо Господ да подейства.

Сега Аврам трябвало да се опита да оправи нещата по някакъв начин. И така, той казал, че Агар е слугиня на Сарая и че Сарая можела да прави с нея, каквото си иска.

Тогава Сарая отново направила Агар своя слугиня, като забравяла, че тя била тази, която по-рано направила Агар жена на Аврам. Аврам и Сарая не постъпили добре. Това било грях. Агар също не била постъпила правилно, но сега и те постъпвали несправедливо към нея. В дома на Аврам било много тъжно.

Грехът винаги е грозен и Господ не иска да го гледа. Но двойно по-грозен

е грехът, извършен от хора, с които Бог е сключил завет. Тогава Бог никак не може да го търпи.

БЯГСТВОТО НА АГАР

БИТИЕ 16:6–16

Агар не допуснала да бъде унижена така. Тя не искала детето, което щяла да роди, да принадлежи на Сарая. То било нейно дете и щяло да остане нейно. Затова тя решила да избяга.

Но Агар забравила, че това дете било дете и на Аврам. Тя забравила, че Господ бил сключил с Аврам завет. Нима можела да избяга с детето? Тогава то нямало да получи нищо от богатството и благословенията на Аврам. Какво щяло да стане тогава с него? То щяло да остане при езичниците и никога да не чуе за Божия завет и за обещанието.

Сигурно Аврам и Сарая били съкрушени от бягството на Агар.

Добре, че Господ е верен! Той си спомнил за Своя завет с Аврам, към който принадлежало и детето на Агар, и я потърсил. Тя вече била на път за Египет, където била родена, и седяла до един кладенец в пустинята.

Там я намерил Господ. По онова време Господ Исус още не бил дошъл на земята, но понякога се явявал на хората под формата на Ангел, наречен в Библията „Господният Ангел“.

И така, Господ заговорил Агар, като ѝ казал: „Агар, Сараина слугиньо, откъде идваш и накъде отиваш?“

В този момент Агар сигурно се замислила дълбоко за своите действия. Но дали тя разбрала, че това, което правела, не било добро за детето? Че тя щяла да го лиши от цялото богатство и благословение, които се съдържали в Божието обещание?

Тя отговорила: „Бягам от господарката си Сарая.“

Тогава Господният Ангел ѝ казал: „Трябва да се върнеш при господарката си и да ѝ се покориш.“

Какво? Да се покори на Сарая? О, само това не! За Агар това било невъзможно – тя се чувствала толкова унижена! Не, не можела да се върне.

Но Господ я успокоил, като ѝ казал: „Твоят син ще се казва Исмаил, което означава „Бог чува“. Защото Аз чух как Сарая и Аврам те угнетяваха. Аз ще произведа от твоя син голям, силен и многоброен народ.“

Когато чула това, Агар била дълбоко развълнувана. Тя искала да избяга от Господа, а ето, че Той Сам я потърсил. Той искал да благослови нейното дете, защото то било дете и на Аврам, макар че тя искала да му го отнеме.

Тогава Агар казала: „Бог е добър. Аз не Го потърсих, но Той ме видя.“ После послушно тръгнала обратно по пътя, по който била дошла.

Колко били засрамени Аврам и Сарая, когато Агар им разказала за случилото се!

„Бог чува“ – така трябвало да се казва детето!

Бог знаел за станалото в палатката на Аврам. Той видял неправдата, която те извършили спрямо Агар, и спасил детето, което още не се било родило, защото било дете на Аврам.

Така Бог останал верен на Своя завет, въпреки че Аврам и Сарая постъпили неправилно.

За съжаление, когато Исмаил пораснал, той не се интересувал от Божия завет, а тръгнал по свой път и отхвърлил всички Божии обещания.

БАЩАТА НА НАРОДИТЕ

БИТИЕ 17:1–9

Изминали тринадесет години. Тогава Господ се явил на Аврам за пети път и му казал: „Аз съм Всемогъщият“. Тези думи донесли на Авраам голяма утеха. „Ходи пред лицето Ми и бъди непорочен – добавил още Господ. – Отвори сърцето си за Мен, не крий нищо от Мен и бъди смирен през целия си живот. Аз ще изпълня всичко, което съм обещал в Своя завет. От теб наистина ще произлезе голям народ.“

Тогава Аврам паднал на лицето си и се поклонил на Бога.

Колко добър бил Господ! Колко могъщ и верен бил Той! Винаги изпълнявал Своите обещания. Той поискал на покаже това на Аврам още веднъж.

„Ти няма вече да се казваш Аврам, което означава „висок отец“, а ще се казваш Авраам, което означава „отец на множество“, защото ще бъдеш баща на много народи, и царе ще произлязат от теб.

Ще утвърдя завета Си и с твоите деца. На тези, които ще принадлежат към Моя народ, и на които Аз ще бъда Бог, ще дам ханаанската земя, за да живеят в нея.“

ОБРЯЗВАНЕТО

БИТИЕ 10:9–15

Тогава Господ пожелал Авраам да получи белег за завета, който Той утвърждавал с него. Този белег трябвало да бъде носен не само от Авраам, но и от всички мъже и момчета, които принадлежали към този завет.

Днес ние също имаме белег за завета, който Бог сключва с нас и този белег е кръщението.

На Авраам Господ дал за белег обрязването. Всички новородени момченца трябвало да бъдат обрязвани на осмия ден. Това показвало, че те принадлежат към завета, който Бог бил утвърдил с тях. С този белег или знак Бог им казвал същото, което Той казва и на нас, когато се кръстваме: „Аз утвърждавам завета Си с теб.“

Този белег трябвало да се носи както от Авраам, така и от неговите синове, които Бог щял да му даде. Той трябвало да се носи и от робите, които били негова собственост. Те също могли да принадлежат към завета.

Освен това Господ предупредил Авраам: „Онзи, който не носи този белег, не принадлежи към Моя завет и за него не се отнася обещанието за Избавителя.“

Един ден Господ ще каже същото на всеки, който е чул за Спасителя Господ Иисус, но не Го е приел.

ОБЕЩАНИЕТО КЪМ САРАЯ

БИТИЕ 17:15–27

Господ обещал на Авраам още нещо: „Твоята жена няма да се нарича вече Сарая, а Сара, което означава „княгиня“. Защото Аз ще я благословя и ще ти дам син от нея. И от нея ще произлязат царе на народи.“

Добре ли бил чул Авраам? Наистина ли Сара щяла да роди син? Та тя била твърде стара!

Но Господ винаги бил казвал на Авраам, че е всемогъщ, и че може да извършва чудеса. И Авраам повярвал в това, което Бог му казал. Той толкова се зарадвал, че даже се засмял! След това отново паднал по лице, за да благодари на Бога. Авраам разбрал, че Господ щял да извърши чудо, за да даде на Сара син, защото така хората щели да разберат, че и раждането на Избавителя щяло да бъде чудо.

Но какво щяло да се случи с Исмаил? Нима Господ щял да го забрави заради детето, което Сара щяла да роди? За Авраам тази мисъл била много тежка. „Ах, Господи – помолил се той, – не забравяй Исмаил. Остави го да живее пред лицето Ти.“

Тогава Бог казал: „Сара ще ти роди син и ти ще го наречеш Исаак, което означава „той ще се смее“. Защото неговото раждане е едно голямо чудо. Аз ще утвърдя завета Си с Исаак. Ще благословя и Исмаил. Ще го направя голям народ и от него ще се родят дванадесет князе. Но Исаак ще бъде погорен, защото ще бъде баща на народа, от който ще се роди Избавителят.“

Разбира се, Авраам, незабавно се заел да извърши това, което Господ му заповядал. Още в същия ден всички мъже, които били от домочадията на Авраам, и които принадлежали към завета, били обрязани.

ЯВЯВАНЕТО НА ГОСПОД НА АВРААМ

БИТИЕ 18:1–16

Веднъж Авраам седял пред входа на своята шатра. Денят бил горещ и слънцето припичало много силно. Изведнъж някой застанал пред входа на шатрата. Когато повдигнал очи, Авраам виждал пред себе си трима мъже. Той станал бързо, затичал се към тях, за да ги посрещне, и им се поклонил. После се обърнал към най-видния от тримата и Му казал: „Господарю мой, моля те, направи ми удоволствието да бъдеш мой гост. Ще донеса вода, за да си умиете краката, а после можете да си починете под онова дърво. Ще донеса и малко хляб, за да се подкрепите.“

Тримата мъже приели поканата, а Авраам побързал да отиде в шатрата си, за да приготи на гостите си нещо за ядене. Сара трябвало да изпече пити от най-доброто брашно, което имали, а слугата – да сготви едно младо теле, което Авраам избрал сам от стадото.

Когато всичко било готово, Авраам сложил пред гостите питите и месото, заедно с масло и мляко. Било голямо угощение. Докато гостите ядяха, Авраам стоял близо до тях, за да им прислужва, ако се нуждаели от нещо.

Когато приключили с яденето, един от мъжете попитал: „Къде е жена ти Сара?“

Авраам отговорил смутен: „Вътре в шатрата.“

Откъде тези трима мъже знаели, че жена му се казвала Сара? Нима я познавали?

Случили се и други чудеса. Най-видният от тримата казал: „След една година Сара ще роди син.“ Очевидно те знаели също, че Авраам и Сара били бездетни. Как било възможно всичко това? Кой били тези трима мъже?

Изведнъж Авраам проумял, че тези мъже не били обикновени хора.

Сара, която стояла при входа на шатрата, чула всичко, което казал Странникът, и тихичко се изсмяла. Как можело да стане това? Тя и Аврам били вече стари, а старите хора не могат да имат деца. Това било невъзможно. Тя не можала да го повярва.

Но дали наистина това било невъзможно? Нима Господ не вършел чудеса? Нима Той не бил Всемогъщият Бог?

Тогава най-видният от тримата казал: „Защо Сара се смее и казва в сърцето си, че това е невъзможно?“

Нима Странникът знаел и какво мислела Сара? Тогава Авраам разбрал кой бил Този, който седял пред него. Това бил Самият Господ, придружен от двама ангели. После Господ повторил още веднъж: „След една година Сара ще роди син“. Тогава и Сара разбрала, че това бил Господ. Нищо чудно, че се уплашила заради това, което била направила. И тогава, без много да се замисля, решила да излъже. „Не съм се смяла“ – казала тя.

Господ упрекнал Сара за нейното неверие: „Не, ти наистина се засмя, защото не повярва в това, което казах.“

Колко се засрамила Сара тогава! Да, тя наистина не повярвала в това, което Господ казал, а това било голям грях.

Едва сега Сара повярвала в обещанието на Господ. Тя наистина щяла да роди син!

ЗАСТЪПНИЧЕСКАТА МОЛИТВА НА АВРААМ

БИТИЕ 18:16–32

Тогава мъжете станали и тръгнали към Содом, града на безбожниците, където живеел Лот. Авраам тръгнал с тях да ги изпрати.

По пътя Господ казал: „Да скрия ли от Авраам това, което ще направя? Той е Мой приятел и ще бъде баща на народа, от който ще дойде Избавителят. Аз го избрах да Ме познае и да научи децата си да Ме познават, да Ми служат и да пазят заповедите Ми. Така ще дойде царството Ми. Затова Авраам трябва да знае какво ще направя.“

И Господ продължил да казва: „Поради големите грехове на Содом и Гомора Аз трябва да ги накажа. Ще отида да видя дали мога още да изчакам или греховете на жителите им са стигнали до краен предел.“

Тогава двамата мъже тръгнали към Содом, а Господ останал с Авраам.

Авраам се приближил с една крачка към Него и казал: „Господи, като унищожиш града, ще погубиш ли праведния с нечестивия? Такова нещо Ти не можеш да направиш! Ако в града има петдесет души, които Те обичат, ще погубиш ли и тях? Нима Съдията на цялата земя няма да отсъди справедливо?“

Господ отговорил:

„Ако в града има петдесет праведници, няма да го унищожа.“

Тогава Авраам разбрал, че там нямало петдесет праведни жители.

Но ако имало четиридесет и пет? Можел ли Авраам да си позволи да Го попита отново? Наистина, Господ бил казал, че Авраам Му е приятел, но нали Той бил също и Всемогъщият Бог, Създателят на небето и земята? Авраам не бивало да забравя това. Той трябвало да се държи благоговейно към Господ.

И така, Авраам казал: „Аз съм само прах и пепел и не съм достоен да разговарям с Теб, но въпреки това се осмелявам да Те попитам отново. Ако праведниците са с пет души по-малко от петдесет, ще погубиш ли града въпреки това?“

„Няма да го погубя“ – казал Господ.

Но в града нямало и четиридесет и пет праведни хора! Явно този град бил изключително безбожен.

И все пак Авраам се осмелил да попита отново. Може би в града имало четиридесет праведници? И отново се оказало, че нямало толкова.

Тогава може би имало тридесет – или двадесет?

„Ако има двадесет, няма да го погубя“ – казал Господ.

Как, нима нямало и двадесет праведници?

Авраам почти нямал смелост да продължи да пита. Но ако все пак в града имало десет праведници? И той не се стърпял и отново се помолил: „Господи, не ми се сърди, ако още веднъж Те попитам. Може би там ще се намерят десет праведници?“

Господ отново отговорил: „Заради десетте няма да го погубя.“

Но нямало десет праведници. В този голям град нямало дори десет души, които се боели от Бога. Бог имал пълното право да го погуби.

Авраам бил благодарен за възможността се застъпи в молитва пред Господ, макар и да станало явно, че молитвата му не можела да бъде чута. Той ясно виждал това. Защото Бог постъпвал правилно, като разрушавал този безбожен град. Бог бил праведен. Това било голямата утеха на Авраам.

Тогава Господ си тръгнал, а Авраам се върнал в шатрата си.

АНГЕЛИТЕ В СОДОМ

БИТИЕ 19:1-12

Двамата ангели пристигнали в Содом вечерта. Лот седял при градската порта и като ги видял, изтичал към тях, поклонил им се почитателно и ги поканил в къщата си.

„Отбийте се, моля, и си умийте краката, и останете да пренощувате в моя дом – казал той, – а утре станете и продължете пътя си.“

Но ангелите искали да видят какво ставало в Содом през нощта и колко порочни били хората. Затова казали: „Не, ще пренощуваме на улицата.“

В тази страна било топло и хората могли да нощуват навън. Лот обаче много добре знаел, че тези мъже се излагали на опасност, ако останели през нощта на улицата. Затова той настоял да влязат в дома му и когато те приели поканата, им приготвил вечеря.

Но преди Лот и гостите му да си легнат, около къщата на Лот се струпали всички мъже от града – от най-младия до най-стария – и започнали да викат: „Къде са мъжете, които дойдоха при теб тази вечер? Изведи ги тук при нас.“

Лот излязъл навън и затворил вратата след себе си. „Братя мои – казал той, – не правете зло на тези хора. Те са мои гости, не мога да ги изведа.“ Той се опитал по какви ли не начини да спаси ангелите, но всичко било напразно. Жителите на Содом не искали да си тръгнат.

„Лот е чужденец – казали те, – и мястото му не е тук. Той ли ще ни казва какво да правим и какво да не правим? Я по-добре да си затваря устата.“

„На теб ще сторим по-голямо зло, отколкото на тях“ – казали те на Лот, нахвърлили се върху него и се опитали да разбият вратата. Но ангелите протегнали ръце, издърпали Лот при себе си в къщата и затворили вратата.

Безбожниците останали навън, като си мислели, че ще могат да изкъртят вратата и да изведат Лот и гостите му навън. Но ангелите осеутили пъкления им план. Те поразили злите хора със слепота, така че да не виждат вратата. Мъжете се опитали да я намерят с пипане, но накрая се уморили и си отишли, тъй като не успели да влязат в къщата.

СПАСЯВАНЕТО НА ЛОТ; ЖЕНАТА НА ЛОТ

БИТИЕ 19:12-31

Тогава ангелите попитали Лот: „Имаш ли още някакви роднини тук, в града? Доведи ги, защото ще го унищожим. Грехът е толкова огромен, че Бог не може повече да го търпи.“

Лот бързо изтичал при зетьовете си. „Побързайте – казал им той, – и излезте от града, защото Бог ще го унищожи.“ Но зетьовете му се присмели. Те не се интересували от Бога и не искали да имат нищо общо с Него. „Ти се шегуваш“ – казали те и отказали да напуснат града.

Вече било започнало да се зазорява. „Хайде, по-бързо! – подканили ангелите Лот. – Тръгвай с жена си и дъщерите си, иначе ще загинеш заедно с града.

Но Лот продължавал да се бави. Тогава ангелите хванали за ръка него, жена му и дъщерите му и ги извели от града. Толкова добър бил Господ! Той не искал Лот да погине сред Содом.

Тогава един от ангелите казал: „Бягай за живота си и не поглеждай назад, нито се спирай в равнината. Бягай на планината, за да не погинеш!“

Но Лот си знаел своето. Той казал: „Не ме карай да отивам на планината, защото злото ще ме стигне и там. Тук наблизко има един малък град, казва се Сигор. Не мога ли да избягам там? Ти бе толкова добър и милостив към мен. Там ще бъда на сигурно място. Този град е малък – нали няма да го унищожиш?“

Ангелът все още не бил изгубил търпение. „Чух молбата ти – казал той. – Можеш да избягаш в този град. Но побързай! Аз ще изчакам, докато ти стигнеш там.“

Така Лот отишъл в Сигор и влязъл в него на изгрев слънце.

В момента, в който Лот бил вече в безопасност в Сигор, се случило това, което ангелът бил казал. Бог изпратил от небето огън и жупел, така че целият Содом, заедно с град Гомора, който се намирал близо до него, и равнината около тях, се превърнали в едно цяло огнено море. Никой, който се намирал там, не могъл да се спаси. Всичко живо загинало.

В този момент жената на Лот, която тичала след него, погледнала назад.

Ангелът бил казал на Лот: „Не се спирай и не гледай назад!“ Лот го послушал. Но жена му не могла да се примири със загубата на къщата и цялото им богатство. Тя не можела да се раздели с всичко това, защото не вярвала, че Господ ще ѝ даде много повече богатства. Затова тя не могла да се въздържи, спряла се и погледнала назад.

И тогава Бог я поразил. Димът я покрил и тя се превърнала на стълб от сол. Останала там като паметник на собственото си непокорство.

През онази нощ Авраам не могъл да спи спокойно. Той знаел, че щели да се случат ужасни неща и най-много се безпокоял за Лот.

Рано сутринта Авраам станал и отишъл на мястото, където се молил на Бога за Содом. Там той видял ужасен пожар. Гъсти облаци от дим се издигали от равнината и затъмнявали небето.

Това, което се случило, било страшно! Господ бил наказал безбожниците! Но Авраам знаел, че Бог е праведен, и че не върши нищо несправедливо. Това го успокоило, въпреки големия ужас, който видял.

Лот бил спасен! Когато Авраам разбрал това, той благодарил на Господ за голямата Му милост към вярващите, защото разбрал, че вярващите могат да бъдат избавени от погибел.

Господ пощадил Сигор, защото си спомнил обещанието и застъпническата молитва на Авраам. Той останал верен, макар че Лот много пъти показвал слабост и невярност.

РАЖДАНЕТО НА ИСААК

БИТИЕ 21:1–8

В шатрата на Авраам и Сара имало голяма радост. Случило се чудо! Родил им се син.

Това, което било невъзможно според хората, Всемогъщият Бог извършил в подходящото време. Така Той изпълнил обещанието Си и накарал Авраам и Сара да разберат, че тяхното дете било преобраз на Детето, което щяло да бъде Избавителят. Неговото раждане щяло да бъде още по-голямо чудо.

Когато детето на Авраам и Сара станало на осем дни, то било обрязано и получило името, което Господ му бил определил – Исаак, което означавало „той ще се смее“.

ИСААК И ИСМАИЛ

БИТИЕ 21:8–15

Когато Исаак пораснал малко, така че майка му можела да престане да го кърми, Авраам направил в дома си тържество. В чест на наследника било организирано голямо угощение. Всички слуги и слугини, всички роби и робини присъствали на това тържество и гледали с уважение сина на Сара, който още не можел да проумее големите богатства, които го очаквали.

Но сред тези хора имало един, който не гледал на Исаак с добро око, и който дори се осмелявал да се подиграва с него. Това бил Исмаил, синът на Агар.

По това време Исмаил бил на около седемнадесет години. Преди да се роди Исаак, той бил единственият син и наследник на Авраам. Но сега Авраам имал още един син. Исмаил много добре разбирал, че този син не бил като него. Той бил син на слугинята, а Исаак бил син на Сара, истинската жена на Авраам. Това означавало, че Исаак щял да бъде и наследникът.

Баща му, разбира се, щял да му остави и на него някакво наследство, но по-голямата част от богатството му щяла да остане на Исаак. За Исмаил това било ужасно. Той не искал да бъде благословен по този начин.

Затова той започнал да се подиграва с детето на Сара и да му се присмива. Сара видяла това и много добре разбрала защо Исмаил се държал така с Исаак. Той се присмивал на нейното дете, защото то било детето, което Бог ѝ обещал. Затова той го мразел.

Двете деца, Исаак и Исмаил, нямало да могат да живеят заедно. Затова Сара казала на Авраам: „Изпди тази слугиня и сина ѝ, защото синът ѝ няма наследство с моя син Исаак.“

Думите на Сара се сторили на Авраам много жестоки. Исмаил също бил негов син. Той не можел да го изгони. Но този път Господ отдал правото на Сара.

Преди това Той бил заповядал на Агар да се върне в дома на Авраам и Сара, като ѝ казал да се смири. Ако Агар била разказала на сина си това, което Бог бил обещал на Авраам и Сара, тогава Исмаил може би нямало да се държи по този начин и нямало да се присмива на Исаак. Но сега било повече от ясно, че Исмаил не желаел да бъде покорен на Божията воля.

Затова Господ казал на Авраам: „Направи това, което ти казва Сара. Защото Исаак ще бъде бащата на обещания народ, а не Исмаил.“

След това Той го успокоил: „Но Аз няма да забравя Исмаил, защото и той е твой син. И от него ще произведе народ.“

Макар че това му причинило голяма болка, Авраам послушал Господ. На сутринта взел хляб и мех с вода, поставил ги на рамото на Агар и я изпратил заедно с Исмаил. Но и в този тежък момент той знаел, че Божията воля е винаги за добро.

БОГ СЕ ПОГРИЖВА ЗА АГАР И ИСМАИЛ

БИТИЕ 21:15–22

Агар и Исмаил се лутали дълго в пустинята. Те се чувствали ужасно. Кой щял да се грижи за тях сега? В пустинята било много горещо, а водата в меха свършила.

Исмаил толкова се уморил и ожаднял, че не можел повече да върви. Никъде не виждали извор, за да утолят жаждата си. Може би Исмаил щял да умре в пустинята?

Отчаяна, Агар го сложила под сянката на един храст и казала: „Не искам да гледам как умира.“ Плачейки от мъка, тя тръгнала сама и се отдалечила, за да не чува повече стенанията му. Но Бог чул гласа на момчето и го съжалил.

Защото, въпреки че Исмаил не искал да има нищо общо с Божието обещание, той все пак бил син на Авраам, и когато Спасителят дойдел, Той щял да стане Избавител и на народа на Исмаил.

Затова Господ не позволил Агар и Исмаил да загинат, а ги потърсил в пустинята.

Господният Ангел извикал: „Какво ти е Агар? Защо плачеш? Не се бой, защото Бог чу гласа на момчето и то няма да умре. Стани, вдигни го и го подкрепяй с ръката си, защото от него ще направя велик народ.“

Тогавя Бог отворил очите на Агар, за да види нещо, което до този момент тя не виждала – кладенец с вода! Те били спасени! Агар бързо напълнила меха си с вода и дала на Исмаил да пие. Какво спасение! Какво божествено освежаване!

Сега те отново имали сили да продължат пътя си.

Колко богати и щастливи ги направил Господ, като показал на Агар извора, който тя не можела да види. Те били като слепи!

Дали Агар и Исмаил разбрали тогава, че имало още много други славни неща, които те не могли да видят, но които щели да видят, когато Избавителят дойдел?

Бог продължил да се грижи за тях в пустинята. Тази пустиня се наричала Фаран. Исмаил бил ловец. Когато пораснал, майка му отишла да му избере жена от Египет и Бог направил от него голям народ.

Исмаил не пожелал да приеме обещанието за Избавителя, но всеки човек

от неговия народ, който по-късно повярвал в Господ Иисус, бил избавен от Спасителя.

ИЗПИТВАНЕ ВЯРАТА НА АВРААМ

БИТИЕ 22:1 И 2

В шатрата на Авраам и Сара царували мир и радост. Бог изпълнил обещанието Си. Исаак, детето от което щял да произлезе великият народ, бил при тях. Каква радост бил той за Авраам и Сара! С каква гордост наблюдавали те как растял!

Но изведнъж се случило нещо, което заплашило да наруши целия този мир и радост. Един ден Бог повикал Авраам и му казал: „Вземи сина си Исаак, когото обичаш толкова много, и го принеси във всеизгаряне на един от хълмовете на местността Мория.“

На Авраам му притъмняло пред очите. Какво казал Господ? Да принесе Исаак в жертва? Единствения си син, когото обичал? Авраам не можел да разбере това. Как можел Бог да иска такова нещо от него? Нима Той не знаел колко много Авраам обичал сина си? Исаак бил най-голямото му съкровище. Нима можел да го убие и изгори със собствените си ръце? Не, той не можел да направи това. Това било прекалено тежко за него.

Тогава Авраам си спомнил Божието обещание: Избавителят щял да се роди от народа на Исаак! Бог не можел да не изпълни Свята дума. Но как? Авраам не знаел това. Той не разбирал защо Бог поискал това от него. Но едно знаел със сигурност. Бог му бил казал: „Аз съм Всемогъщият.“ Той бил Всемогъщият Бог, който можел да прави чудеса! Авраам вярвал в това. И вярата победила. Той щял да направи това, което Бог му казвал, колкото и мъка да му струвало то.

ПОБЕДАТА НА ВЯРАТА НА АВРААМ

БИТИЕ 22:3–9

Рано сутринта Авраам станал, събудил Исаак и му казал, че трябва да тръгнат на път, за да принесат жертва на Бога. Взел също и двама от слугите си, оседлал магарето и насякъл дърва.

Така те тръгнали за планината, която Бог му бил посочил. На третия ден Авраам видял в далечината мястото, където трябвало да отидат и да принесат жертва.

Колко тежко било това пътуване за Авраам! Той се чудел как да каже истината на Исаак.

Първо Авраам наредил на слугите си да останат в полите на планината заедно с магарето: „Останете тук и ни изчакайте, докато аз и синът ми се изкачим на планината. И като се поклоним, ще се върнем при вас.“

„Ще се върнем при вас“ – казал Авраам. Той бил сигурен, че те ще се върнат. Исаак трябвало да стане баща на обещания народ. Бог непременно щял да изпълни това, което бил казал. Той вярвал в това.

После Авраам свалил дървата от магарето и ги дал на Исаак да ги носи, а той самият взел в ръката си огъня и ножа. Така двамата започнали да се изкачват по планината.

ИСААК ПИТА АВРААМ КЪДЕ Е АГНЕТО

БИТИЕ 22:11–19

Исаак забелязал, че ставало нещо особено. Защо баща му бил толкова сериозен и мълчалив? Защо отивали на такова далечно място, за да принесат жертва на Бога? Най-сетне Исаак нарушил мълчанието:

„Татко?“

„Кажи, момчето ми.“

„Взели сме нож и огън. Но къде е агнето, което ще принесем в жертва?“

Как можел сега Авраам да му отговори? Можел ли да му каже такова ужасно нещо? Нямало ли Исаак да поиска да се спаси и да избяга?

Но Авраам знаел, че Исаак обичал Господ. Той щял да разбере какво Той искал от него. Затова отговорил: „Бог Сам ще промисли за агнето, което трябва да се принесе в жертва, синко.“

После двамата отново продължили да вървят мълчешком, всеки зает със своите мисли.

БОГ ПРОМИСЛЯ

БИТИЕ 22:9-20

„Бог Сам ще промисли за агнето“ – бил казал Авраам. Исаак се замислил върху тези думи. Баща му имал предвид нещо специално. Но какво именно? Какво щели да принесат в жертва? Бог щял да промисли и да избере. А Той избира най-доброто.

Исаак вярвал в това, докато гледал как баща му приготвял олтара и подреждал дървата върху него. Той вярвал и когато баща му му казал, че той бил жертвата, която Господ бил избрал. Тази вяра му дала сили да не се възпротиви и да се остави баща му да го върже и да го положи върху олтара.

Тогава настъпил решителния миг. Сега щяло да се види дали Авраам на-

истина вярвал в Господ. Той протегнал ръката си и сграбчил ножа. Но когато го вдигнал над Исаак, Господ извикал:

„Аврааме, Аврааме!“

С високо издигнат нож в ръка Авраам отговорил: „Ето ме, Господи.“

Тогава Господ му казал: „Стой! Не убивай момчето. Защото сега зная, че се боиш от Бога, и че си готов да дадеш за Мен и единствения син.“

Каква радост и облекчение почувствали Авраам и Исаак! Авраам можел да пусне ножа и да развърже Исаак. Той се чувствал така, сякаш синът му отново бил върнат към живота от смъртта. Сега той разбрал защо Господ му заповядал да направи това. Защото искал да му покаже какво може да направи вярата. Така Авраам доказал своята вяра! Той бил готов да даде всичко, което Господ поискал от него.

Господ благословил Авраам с такава силна вяра!

Когато повдигнал очи, Авраам видял в храстите един овен, чиито рога се били заплели в клоните. Това било дело на Господ. Той бил довел този овен в храстите. Това било и доказателството, че Господ сам бил промислил за жертвата.

Авраам взел овена и го принесъл в жертва вместо сина си. След това той нарекъл това място „Господ ще промисли“. Оттогава насам този хълм се казва така.

Сега, когато толкова ясно проличала вярата на Авраам и жертвата била принесена, Господ го уверил още веднъж, че щял да го благослови премного. „В Себе Си се заклевам“ – казал Той. По-голяма гаранция от това Господ не би могъл да даде.

Колко щастлив и спокоен се чувствал Авраам, слизайки от планината на път за вкъщи! Исаак също бил щастлив. Защото сега и той чул Божието обещание, което се отнасяло и за него.

Бог бил направил завет с баща му, а сега и с него. Неговият народ щял да живее в обещаната земя и Избавителят щял да дойде и за него, и за потомството му.

ЖЕНИТБАТА НА ИСААК

БИТИЕ 24:1-11

Сара починала, а животът на Авраам бил към края си.

Когато Исаак станал на четиридесет години, Авраам много искал да види сина си женен. Но каква жена да вземе Исаак? Не езичница от ханаанската земя, разбира се. Единствената земя, в която можела да се намери подходяща жена за Исаак, била земята, откъдето Авраам произхождал. Там хората от неговото семейство познавали Господ Бог. Самият Авраам не можел да отиде, защото Господ му бил казал да не се връща там. Пък и бил твърде стар за такова дълго пътешествие.

Затова Авраам извикал при себе си най-възрастния и най-предания си слуга и му заповядал да отиде при семейството му в Харан, за да потърси оттам жена за Исаак.

Тази мисия се видяла на слугата доста трудна. „Ако намеря подходяща жена – казал той, – но тя не пожелае да ме последва и да дойде в една чужда страна, какво да правя тогава? Трябва ли да взема Исаак със себе си и да го заведе в онази земя?“

Не, това не бивало да става. „Внимавай да не направиш това! – казал Авраам. – И не се безпокой как ще намериш жена за сина ми. Защото Господ, небесният Бог, Той ще изпрати Ангела Си пред теб, за да вземеш оттам жена за сина ми. А ако жената не иска да тръгне с теб, ти няма да бъдеш виновен за това. Само не връщай сина ми там.“

Тогава слугата се закле, че старателно ще изпълни заръката на своя господар.

После започнал да се приготвя. Извикал робите, накарал ги да му оседлаят десет камили и да натоварят всичко, което считал, че му е нужно за пътуването. Взел също и много подаръци.

Авраам и Исаак наблюдавали отдалечаващия се керван, докато той се скрил от очите им. Слугата тръгвал на важно пътешествие! Кого ли щял да доведе със себе си?

Колко много се молили те на Господ да го направлява и да го благославя по време на това пътуване!

РЕВЕКА

БИТИЕ 24:11–54

Вече се свечерявало, когато керванът наближил град Харан. Точно тогава от града започнали да идват момичетата, за да си начерпят вода от кладенеца за добитъка. Слугата накарал камилите да коленичат и зачакал. Щяло ли да дойде момичето, което той търсел? И как щял да го познае?

Слугата знаел, че само небесният Бог можел да му покаже избраното момиче. Затова той започнал да се моли: „Господи, Боже на господаря ми Авраам, дай ми, моля Те, знак, за да разбера кое е това момиче! Ето, аз ще попитам момичетата, които ще дойдат: „Ще ми дадете ли да пия вода от воденосите ви?“, а Ти направи така, че момичето, което е определено за Исаак, да ми отговори: „Пий, и ще напоя и камилите ти.“ Моля Те, покажи тази милост към господаря ми!“

Така се помолили слугата и Господ веднага чул молитвата му. Той още не бил свършил молитвата си, когато се появило едно момиче със стомна на рамото си. То се приближило към извора, напълнило стомната си с вода и понечило да си тръгне. Може би това било определеното момиче? Каква красива девойка!

Но девойката, която слугата търсел, не трябвало да бъде красива само на външен вид. Тя трябвало да бъде и дружелюбна, и отзивчива, и най-вече – избрана от Бога за жена на Исаак!

Слугата тръгнал към нея. „Ще ми дадеш ли да пия малко вода от стомната ти?“ – попитал я той. Девойката веднага се отзовала: „Пий, господарю мой“ – казала тя на драго сърце и свалила стомната от рамото си.

Слугата започнал да пие, а девойката го зачала търпеливо да утоли жаждата си. Когато той ѝ подал стомната обратно, тя казала: „Ще извадя вода и за камилите ти, докато се напоят“ – и бързо изляла стомната в дървения улей за вода.

После се върнала отново при кладенеца, започнала да черпи вода и напълнила улея толкова изобилно, че камилите могли да пият, колкото си искали.

Слугата седял удивен и мълчаливо наблюдавал какво става, за да разбере дали това била девойката, определена от Господ, и дали Господ щял да увенчае пътуването му с успешен край.

После той я попитал как се казва и кои са родителите ѝ и отново бил удивен. Защото нейният баща бил Ватуил, племенникът на Авраам. Това било изумително!

„Има ли в къщата на баща ти място за нас да пренощуваме?“ – попитал я той. „Да, разбира се – отговорила тя дружелюбно, – у нас има както достатъчно място за вас, така и слама за животните.“

Тогава слугата отворил дисагите си и подарил на момичето една прекрасна златна обица и две златни гривни. А когато тя побързала да отиде в къщи, за да разкаже за случилото се на майка си, слугата отново се поклонил на Господ, за да Му благодари за това, че толкова чудно го бил упътил.

Ревека имала брат, който се казвал Лаван. В дома им се слушала неговата дума. Когато чул разказа на Ревека и видял красивите подаръци, Лаван бързо се отправил към извора.

„Заповядай у дома, ти, който си благословен от Господа – казал той на слугата, – защо стоиш вън? Пригответи къщата и място за камилите ти.“

Все още изумен, слугата последвал Лаван в дома му. Там слугите се погрижили за камилите му и донесли вода, за да си умие краката. Приготовили му и трапеза. Слугата бил посрещнат в къщата на Ватуил като скъп гостенин. Но когато сложили храната пред него на трапезата, той казал: „Не мога да започна да ям, докато не ви кажа за какво съм дошъл.“

Тогава те казали: „Говори. Слушаме те.“

Той им разказал, че бил слуга на Авраам, който го изпратил да намери

съпруга за сина си Исаак. После добавил, че не може да започне да се храни, докато не разбере дали те ще позволят на Ревека да стане жена на Исаак и да тръгне заедно с него.

Лаван и Ватуил казали: „Ние няма какво да казваме. Ясно е, че това е от Господ и че Той е избрал Ревека за жена на Исаак. Тя сигурно ще пожелае да тръгне с теб. Ние също считаме това за правилно.“

Колко щастлив бил слугата сега! Той се навел до земята, за да благодари на Господа. После отново отворил дисагите си и извадил оттам още дарове за Ревека, за майка ѝ и за брат ѝ. Те добре разбрали, че Авраам бил много богат човек и че Ревека нямало да се омъжи за бедняк.

Сега вече слугата можел да се наслади на храната и да поспи спокойно след това. Господ го освободил напълно от грижите му.

ИЗБОРЪТ НА РЕВЕКА

БИТИЕ 24:54–67

На сутринта слугата отново станал рано и споделил желанието си да тръгне колкото се може по-скоро обратно за дома. Той много искал това да стане веднага, защото Авраам и Исаак го чакали и той жадувал да им каже добрата вест.

„Какво?“ – попитали братът и майката на Ревека изненадани. „Да тръгнете веднага? Не е ли прекалено рано? Не може ли да останете с нас още десетина дни?“

Но слугата нямал търпение да стои толкова дълго. „Не ме спирайте – казал той, – тъй като Господ направи пътуването ми успешно! Нека тръгна веднага, за да мога да кажа това и на господаря си. Той ме очаква с такова нетърпение.“

„Нека Ревека реши сама!“ – отговорили те и я повикали, за да разберат какво било нейното желание.

За радост на слугата, Ревека отговорила: „Тръгвам веднага с него.“

Тогава станало съвсем ясно, че Ревека наистина била жената за Исаак. Тя добре разбирала какво голямо благословение било това да стане съпруга на човек, с който Господ бил сключил завет. Заради това благословение тя била готова на драго сърце да напусне родителите си и да замине в чужда страна.

Тогава те я пуснали да върви, като си взели довиждане с нея и я благословили. Така Ревека, заедно със слугините си, тръгнала със слугата на Авраам към Ханаан.

ИСААК И РЕВЕКА

БИТИЕ 24:61–66

Когато керванът наближил мястото, където живеел Исаак, самият той бил излязъл на полето да се помоли. Вече се свечерявало и той с нетърпение очаквал завръщането на слугата си. Коя ли девойка щял да му даде Господ за жена? Той повдигнал очи и сърцето му лудо забило, като видял камилите! Керванът се завръщал! Скоро щял да разбере.

Слугата казал на Ревека, че били наближили мястото, където живеел Исаак. В този момент тя видяла един мъж, който тичал през полето и идвал да ги посрещне. Кой ли бил този човек? Сърцето ѝ също се разтуптяло от възнение. „Кой е онзи човек?“ – попитала тя. „Господарят ми Исаак“ – казал слугата.

Товага Ревека бързо скочила от камилата си и си покрила лицето според източния обичай. После слугата я хванал за ръка и я завел при Исаак.

Колко доволен и щастлив бил Исаак! Това била неговата невеста, която му бил дал Господ. Колко щастлива била и Ревека!

Сега слугата можел да разкаже всичко, което се случило. Исаак видял колко бързо Господ упътил слугата му.

След това устроили голямо сватбено тържество. Исаак въвел Ревека в шатрата, където преди това живеела майка му, и тя му станала жена. Той много я обикнал, защото тя била красива и добра, и искала заедно с него да служи на Господ. Господ богато ги благословил!

Исаак не се чувствал вече толкова самотен след смъртта на майка си, защото Ревека го успокоявала.

ЯКОВ И ИСАВ; ПРАВОТО НА ПЪРВОРОДНИЯ СИН

БИТИЕ 25:19–34

Господ дал на Исаак и Ревека двама сина. Те били родени в един и същ ден. Колко щастливи били те с тези деца! Те донесли голяма радост и на дядо си Авраам!

Господ изпълнил обещанието Си. Авраам щял да разкаже на внуците си много неща за Господ и за Неговите обещания. Исаак и Ревека също говорили на децата си за Господ, за да ги научат да Го обичат и да жадуват за идването на Избавителя.

И макар че момчетата били близнаци, хората не могли да ги сбъркат, защото по-големият брат, Исав, бил с червеникава кожа и имал косми по цялото си тяло, докато по-малкият брат, Яков, бил с гладка кожа.

Те не си приличали и по характер. Колкото повече порасвали, толкова по-ясно се виждало това. Исав бил силен, рязък и груб. Той не можел да живее спокойно в шатрата си, а предпочитал да ловува навън. С удоволствие се скитал по планините и горите. Изобщо не се чувствал като чужденец в хаананската земя. Езичниците му били приятели и той се оженил за момиче, което не познавало Бога и се покланяло на идоли. Каква мъка донесло това на неговите родители! Нищо от това, което му разказвали родителите му и дядо му Авраам, не го трогвало. Не го било грижа за завета, който Бог бил сключил с дядо му и с баща му. Не се нуждаел от Избавител. Той желал само едно нещо – да живее добре на тази земя.

Яков бил съвсем различен. Той обичал да си стои вкъщи, да се грижи за овцете и да пасе стадото. За разлика от брат си Исав той обичал Господ. Яков знаел, че е грешник, и че може да бъде спасен само чрез Избавителя. Затова той с удоволствие слушал, когато дядо му и родителите му му разказвали за завета, за Божието обещание и за Избавителя, който щял да дойде.

Яков много завиждал на Исав за това, че бил първороден син. Като роден преди него, Исав щял да наследи голямото благословение на баща си, благословието на Божието обещание. Яков жадувал с цялото си сърце за това обещание! Но Исав бил първородният син.

Но Господ щял да обърне нещата. Защото още преди да се родят двете деца, Той бил казал на Ревека: „По-големият ще слугува на по-малкия.“

Ревека добре разбирала това. Исав наистина бил по-големият и по-силният, но въпреки това той щял да се покланя на Яков. Яков, а не Исав, щял да получи голямото бащино наследство. Яков щял да бъде бащата на обещаения народ. Затова Ревека обичала повече Яков.

Но Исаак не могъл да разбере добре какво бил казал Господ, защото обичал Исав повече от Яков. Исав му приготвял вкусни ястия от дивеча, който ловял. Исав бил по-големият и по-силният. Така Исаак постепенно забравил какво бил казал Господ. Но Ревека и Яков не забравили.

Яков много се страхувал, че Исав щял да получи голямото благословение, но вместо да положи вярата си в Господ, решил сам да се заеме с този въпрос. Това било проява на неверие от негова страна. Защото, когато Господ каже нещо, Той винаги го изпълнява.

И понеже не се доверил на Господ, Яков сгрешил. Той започнал да чака удобна възможност, за да отнеме на Исав правото на първороден син чрез измама.

Един ден Исав се прибрал от лов, съсипан от умора и изтощен от глад и жажда. Когато влязъл в шатрата, Яков току-що бил сготвил гозба от леща. Тя миришела много вкусно. „Дай ми да хапна от червената гозба“ – казал

Исав на Яков. Яков видял възможността, която му се предоставяла, и веднага се възползвал от нея, за да откупи правото на първородството. И вместо да постъпи щедро, като даде на брат си да яде от лещата, решил да го накара да си плати за нея: „Ще ти дам да ядеш от лещата, но първо ми продай първородството си.“

Колко некрасиво от страна на Яков да се възползва от умората и глада на Исав! Каква проява на неверие, че Господ ще изпълни думата Си! И едновременно с това, колко много Яков жадувал за Божието обещание! Каква разлика между него и по-големия му брат!

„Какво ме интересува това първородство! – викнал Исав. – Толкова съм гладен! Така и така ще умра, ако не ям – тогава за какво ми е това първородство! Предпочитам да съм жив! Дай ми да ям!“

Но Яков не му дал да яде, а първо го накарал да се закълне: „Най-напред ми се закълни, че действително се отказваш от първородството си!“ – казал му той.

Исав му се заклел и така се отказал както от първородството си, така и от голямото благословение.

Тогава Яков му подал гозбата. Дал му и хляб, и Исав ял и пил. Той не разбрал, че Яков го победил и че сега бил станал по-долен от него. Бил доволен, че е утолил жаждата и глада си. За него духовните неща, Божият завет и обещанието за Избавителя, нямали никакво значение. Затова той презрел първородството си. Исав бил невят човек!

ИЗМАМАТА; БЛАГОСЛАВИЕТО НА ЯКОВ

БИТИЕ 27:1–30

Сигурно Яков разказал за случилото се на майка си и Исаак чул всичко. Но въпреки това той продължавал да обича Исав повече, защото много харесвал дивеча, който той му готвел. Независимо от случилото се, Исаак продължавал да иска да даде на Исав голямото благословение.

Един ден бащата извикал по-големия си син и му казал: „Стар съм вече и няма да живея още дълго. Но преди да умра, искам да те благословя. Иди на лов и ми сготви от дивеча вкусно ястие, и след това ще те благословя.“

В този момент Исав трябвало да си признае и да каже: „Не, татко, аз нямам повече право на първородството си, защото го продадох на Яков.“ Но той не сторил това, а си замъгнал и отишъл на лов, твърдо решен да бъде благословен от баща си.

Но Ревека чула думите на Исаак и се ужасила. Нима Господ щял да забрави обещанието Си? Тя трябвало да направи нещо!

Всъщност Ревека трябвало да каже на Исаак, че това не било редно, защото не било по Божията воля, и двамата да оставят Господ да реши всичко. Но Ревека не се уповавала напълно в Господ. И тя, и Яков, си мислели, че можели сами да се погрижат за изпълнението на Божията воля.

Тя извикала Яков и му разказала какво била чула, след което добавила: „Сега ще ти кажа какво ще направиш. Бързо иди и избери от стадото две добри ярета, и аз ще ги сготвя по вкуса на баща ти, а ти ще му ги занесеш. Той ще помисли, че си Исав, и ще те благослови.“

Яков се страхувал да направи това, защото измамата можела да бъде разкрита. Затова той казал на майка си: „Наистина баща ми почти не вижда, но може да забележи, че не съм Исав, като ме попипа по ръцете и китките. И ако разбере, че го мамя, ще си навлека проклятие, а не благословение.“

Но Ревека имала отговор и на това опасение: „Аз ще понеса твоето проклятие – казала тя, – а ти иди и направи бързо това, което ти казвам“.

Тогава Яков послушал майка си. Той ѝ занесъл яретата и тя ги сготвила. После накарала Яков да облече най-хубавите дрехи на Исав и завила ръцете му и шията му с ярешките кожи. Накрая му дала ястието с месото и хляб и го изпратила при баща му. Яков тръгнал с разтуптяно от страх сърце.

„Кой е?“ – попитал Исаак, когато Яков влязъл в шатрата.

„Аз съм, Исав – излъгал Яков. – Ти каза да ти сготвя ястие от дивеч и аз ти го нося. Стани сега и яж, за да ме благословиш.“

„Много бързо се върна“ – изненадал се Исаак.

„Да – продължил да лъже Яков, – защото Господ ми помогна.“

„Ела по-близо до мен – казал Исаак, – за да те докосна и да разбера дали наистина си Исав, или не.“

Яков отговорил без колебание: „Да, татко, аз съм Исав.“

Исаак му повярвал. „Поднеси ястието по-близо до мен – казал той, – за да ям, и после ще те благословя.“

Яков бързо направил това, което баща му му казал, и с нетърпение го гледал, докато той ядял и пиел. Струвало му, че това продължавало цяла вечност! Исав можел да се върне всеки момент.

Най-сетне Исаак привършил с яденето, подал блюдото на Яков и казал: „Целуни ме, синко.“ Яков се приближил до баща си и го целунал. Исаак усетил миризмата на облеклото на Исав. То миришело на биаките от полето и планината. Сега той окончателно се убедил, че това бил по-големият му син. После Исаак положил ръцете си върху главата на Яков и го благословил.

БЛАГОСЛОВЕНИЕТО

БИТИЕ 27:18–29

Исаак благословил Яков, като му обещал плодородна земя, богатство и власт. Той му казал, че ще бъде баща на народа, от който ще се роди Избавителят. Обещал му всичко, което Бог бил обещал на Авраам.

Така планът на Исаак бил осуетен и безбожният Исав не могъл да осъществи намеренията си. Така било изпълнено и Божието обещание. Яков получил голямото благословение, така както Господ бил казал.

БЛАГОСЛАВИЕТО НА ИСАВ

БИТИЕ 27:30–41

Веднага след като Яков си тръгнал, Исав се върнал от лов. Той също сготвил ястие от дивеча и отишъл при баща си.

„Ето ме, татко – казал той. – Нося ти да хапнеш от дивеча, и след това да ме благословиш.“

„Кой си ти? – попитал ужасено Исаак. Това бил гласът на Исав. В това нямало никакво съмнение.

„Аз съм Исав, първородният ти син“ – бил неочакваният отговор.

Исаак веднага разбрал какво се било случило. Той бил измамен!

„А кой беше онзи, който преди малко дойде при мен и ме измами, че си ти? – казал той. – Аз го благослових и той ще бъде благословен. Вече нищо не може да се промени.“

Исав също разбрал какво се било случило и заплакал горчиво. Той вече бил загубил първородството, а сега губел и голямото благословение.

„Нямаш ли и за мен благословение, тате?“ – извикал той отчаяно.

Но Исаак отговорил тъжно: „Брат ти дойде с измама и взе твоето благословение.“

Сломен и разярен, Исав нарекъл Яков измамник, но не се покаял за собственото си безразличие. Той отново поискал баща му да го благослови отделно от Яков и като извикал силно и много жално, казал през сълзи на Исаак: „Не можеш ли и мен да благословиш, тате? Не си ли задържал благословение и за мен?“

Тогава баща му благословил и него. Но това благословение не било свързано с Избавителя:

„Ти ще живееш на пустинни места. Ще живееш от мечи си и ще слугуваш на брат си. Но ще дойде време, когато ще въстанеш и ще воюваш срещу него, и ще извоюваш свободата си.“

Какво предупреждение за Исав! Ако продължал да се бори срещу Яков, той в крайна сметка щял да се отдели от него. Но по този начин той щял да се отдели и от Божиите обещания, предназначени за Яков, както и от Избавителя. Тогава за Исав нямало да има възможност за спасение.

Само ако той и децата му пожелаели да се покорят на Яков и на народа, който щял да произлезе от него, и от който щял да се роди Спасителят, само тогава за тях щяло да има спасение.

ИСАВ ИСКА ДА УБИЕ ЯКОВ

БИТИЕ 27:41–28:10

Много скоро Яков се сблъскал на последствията от греха си. Исав не пожелал да му се подчини. Той толкова го намразил заради благословието, че решил да го убие. „Ще изчакам баща ми да умре – казал Исав, – и тогава ще убия Яков.“

Ако той убил брат си, щял да остане единствен син, и тогава благословието на Яков щяло да бъде за него. Това си мислел Исав и така се успокоявал.

Но Ревека чула това, което Исав казвал, и се изплашила. Веднага отишла при по-малкия си син: „Трябва да се махнеш оттук, защото Исав иска да те убие. Бягай в Харан, при брат ми Лаван. Там ще бъдеш в безопасност. Остани при него, докато яростта на Исав премине. Когато се успокои, аз ще ти съобща и тогава отново ще можеш да се прибереш у дома.“

Горката Ревека! Как объркала живота си! Колко слаба била вярата ѝ! Сега Яков нямало да го има дълго време и тя не знаела дали някога щяла да го види отново.

Колко често ние си причиняваме голяма мъка чрез греховете, които извършваме!

Бедната Ревека! Сега трябвало да отиде при Исаак и да го убеди да пусне Яков. Но макар че извършила голямо зло, Ревека била вярваща жена. Тя знаела, че Яков, който щял да бъде баща на обещания народ, не можел да се ожени за жена от езичниците, сред които живеел. Затова тя казала на Исаак: „Изпрати Яков в Харан. Толкова ми е мъчно, че Исав се ожени за езичница. Ако Яков направи същото, за мен няма повече живот.“

Този път Исаак не настоял на своето желание, а послушал думите на жена си. Господ толкова ясно му бил показал, че Неговото Слово винаги се изпълнява. Той сам решил да благослови Яков с голямото благословение, както Господ бил казал.

И така, Исаак повикал Яков при себе си и го благословил, като още веднъж повторил всичките обещания. Тогава Яков разбрал, че баща му вече му бил простил измамата.

„Да не си вземаш жена от ханаанките – заповядал му той, – а да отидеш в дома на дядо си, бащата на майка си, и да си потърсиш жена оттам.“ Колко тежко му било на Яков да се раздели с баща си и майка си и да остави своя дом и родина! Наистина той притежавал голямото благословение, но сега трябвало да напусне обещаната земя. Колко ужасно било това!

Но той трябвало да разбере колко ужасен е грехът. Така още повече щял

да се надява на Избавителя, който щял да дойде за всички, които вярват в Него, за да ги освободи от греховете им.

И така, Яков се подчинил на родителите си, и като ги целунал, потеглил за Харан.

БЛАГОСЛОВЕНИЕТО ОСТАВА ВЪРХУ ЯКОВ

БИТИЕ 28:10, 11

Самотен и тъжен, Яков тръгнал на дългия път за Харан. С тояга, на която да се подпира, и с едно вързопче с нужните неща за из път, той тръгнал към една страна, която не познавал.

По същия начин бил тръгнал някога за непозната земя и дядо му Авраам, но между тях имало една голяма разлика. Авраам бил призван от Господ, докато Яков трябвало да бяга поради своя грях. Авраам бил придружаван от Сара и Лот, и от голям керван от слуги и животни, а Яков бил съвсем сам. Авраам отивал в обещаната земя, а Яков трябвало да напусне обещаната земя. Нищо чудно, че бил тъжен!

След като вървял цял ден, настъпила нощта, а той бил насред полето. Ни къде не се виждала шатра или дом, където можел да отиде да преношува. Трябвало да прекара нощта под открито небе. Той си избрал един камък за възглавница и легнал да спи.

И както лежал върху твърдата земя, мислите му се отправили към всичко, което той напуснал, и което сега много му липсвало. Спомнил си слепия си баща и обичната си майка. Щял ли да ги види отново? Щял да се върне пак в обещаната земя? Щял ли Исав да му прости? Сега той притежавал така желаното някога голямо благословение. Баща му му бил простил и му бил казал, че Божието благословение е за него. Но той бил придобил това благословение с измама, а това било голям грях. Яков дълбоко се замислил върху това.

И тогава Господ го видял. Той видял мъката му и не го оставил сам. Колкото и тежко да било неговото прегрешение, Яков си оставал човекът, когото Господ бил избрал за баща на обещания народ. А Господ не забравя Своя завет.

ВЕТИА

БИТИЕ 28:12–22

Най-накрая Яков заспал и започнал да сънувал. В съня си той видял стълба, изправена на земята, чийто връх стигал до небето. По нея се качвали и

слизали Божиите ангели, и дори нещо още по-чудно – Сам Господ стоял над нея. Той казал на Яков: „Аз съм Господ, Бог на дядо ти Авраам и на баща ти Исаак. Тази земя, на която сега лежиш, ще дам на теб и на потомството ти. От теб ще произлезе голям народ, чрез когото всички народи на земята ще бъдат благословени. Ето, Аз съм с теб и ще те пазя, където и да отидеш, и ще те върна пак в тази земя.“

Когато Яков се събудил, сърцето му било лудо от възбуда. Докато той бил спал, Господ бил дошъл, за да му говори! Това било истинско чудо! Господ не споменал нищо за неговите грехове, а само го успокоил. Между него и Господ нямало никаква преграда. Небето било отворено. Ангелите

занесли на Бога всички негови желания и молитви и му донесли Божията любов и благословение. Старото обещание, дадено на Авраам и Исаак, се отнасяло и за него.

Господ бил добър! Пълен с благодат и милост! Да, всемогъщият, светият и чистият Бог бил тук, на това място! „Колко е страшно това място! – възкликнал Яков. – Това не е нищо друго освен Божи дом, врата небесна!“

И той го нарекъл Ветил, което означава „Божия дом“. И тъй като не искал никога да забрави случилото се, на сутринта взел камъка, на който бил спал, изправил го като стълб и излял масло върху него. Този камък се превърнал в паметник, чрез който Яков искал да каже: това място е свято, защото Господ бе тук, за да ми каже, че ще бъде мой Бог и Бог на децата ми, и че тази земя ще бъде наша. Затова тази земя също трябва да бъде свята и в нея да се служи на Бога. Нека този камък послужи за начало и знак за това.“

По-късно Господ сам определил място в тази земя, което трябвало да бъде свято и на което да бъде построен храмът, Божият дом.

Сега ние нямаме вече такива свети места, защото не се нуждаем от тях. Самият Господ Иисус е доказателството, че Бог ни обича и че ще бъде с нас. Затова трябва да служим на Бога навсякъде по земята.

После Яков направил обреч, като казал: „Ако това, което Бог ми обеща, се сбъдне, и аз се върна отново в тази земя, ще дойда на това място, при този камък, за да послужи на Бога и да му дам една десета част от всичко, което Той ми даде. Така ще покажа, че Господ е моят Бог.“

В ХАРАН

БИТИЕ 20:1–21

След като Господ окуражил и успокоил Яков, той смело продължил пътя си към земята, където живеел чичо му Лаван. Сега той знаел, че Господ щял да го благослови, където и да идел. Пътуването било дълго, трудно и изпълнено с премеждия, но накрая той пристигнал в земята, където живеел Лаван. Но как да намери чичо си?

Тогава Яков видял кладенец и три стада овце около него. Върху отвора на кладенеца имало камък, който бил толкова голям, че трудно можел да бъде отместен от сам човек. Обикновено овчарите се изчаквали да се съберат, за да могат заедно да го отместят. Яков отишъл при тях и започнал да разговаря.

„Откъде сте?“ – попитал ги той.

„От Харан“ – отговорили те.

„Познавате ли Лаван?“

„Да, познаваме го много добре.“

„Как е той, здрав ли е?“

„Здрав е – отговорили овчарите. – Ако почакаш още малко, ще можеш да видиш дъщеря му Рахил. Тя винаги идва тук с овцете на баща си.“

Яков слушал внимателно. Рахил! Неговата братовчедка! Колко искал да бъде сам с нея, когато тя дойдела! Стига само да можел да накара овчарите да си тръгнат!

„Защо не напоите овцете – попитал ги той, – и после отново да ги отведете да пасат?“ Но овчарите му отговорили, че не могли да направят това. Трябвало да изчакат, докато се съберат всичките стада.

Докато те разговаряли, дошла и Рахил с овцете. Още щом я зърнал, Яков изтичал до кладенеца, отвалил камъка от отвора и ѝ помогнал да напои стадото. После ѝ казал кой е, целунал я и заплакал с висок глас. Толкова дълго време бил сам, че сега, когато срещнал човек от семейството си, не могъл да сдържи сълзите си. Рахил бързо отишла вкъщи, за да каже на баща си за него, и Лаван излязъл да го посрещне и го завел в своя дом.

Яков останал при Лаван един месец и се грижел за стадото му. Лаван видял, че Яков бил добър пастир, и поискал да го задържи при себе си. Той видял също, че Яков обикнал Рахил, и решил да се възползва от това. Той бил хитър човек, пълен с егоизъм. Вместо да даде Рахил честно за съпруга на Яков, той обещал да му я даде като заплата за работата му при него.

„Ти ми работи вече един месец, без да ти плащам – казал той, – но това не може да продължава така. Кажи ми каква заплата искаш?“ Разбира се, Лаван много добре знаел какво щял да му отговори Яков.

„Ще ти работя седем години, за да се ожения за дъщеря ти Рахил.“

„Добре“ – казал Лаван, доволен, че успял да задържи Яков при себе си.

ПРИ ЛАВАН

БИТИЕ 29:21–31:3

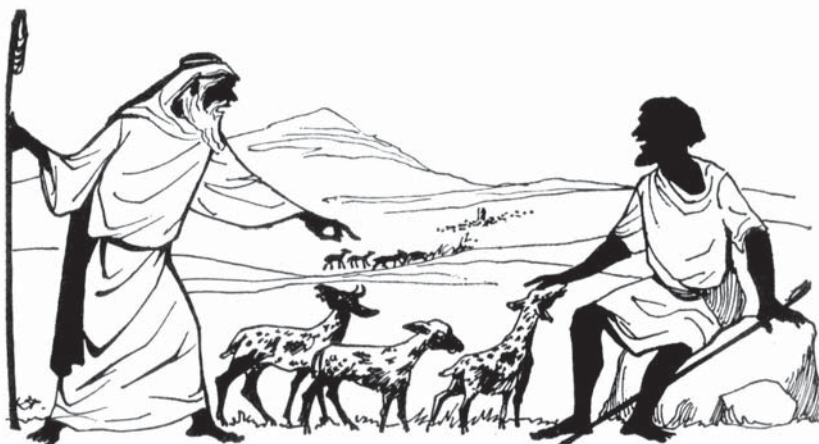
Седемте години преминали за Яков като един миг – толкова голяма била любовта му към Рахил! Тя била по-красива от по-голямата си сестра Лия. Лия също искала да се омъжи за него, но Яков искал да се ожени за Рахил. Когато се навършили седемте години, устроили голямо сватбено тържество. В края на угощението бащата довел булката в шатрата на Яков, изцяло покрита с було. Това се случва и в наше време. Лаван завел булката в шатрата на Яков вечерта, но на сутринта, когато се съмнало и булката свалила булото от лицето си, той видял, че не се бил оженил за Рахил, а за Лия. Лаван го бил измамил!

Дълбоко възмутен, Яков го упрекнал за измамата, но Лаван му се присмял: „В нашата страна нямаме обичай да даваме по-малката дъщеря преди по-голямата!“ Това обяснение на Лаван не било съвсем вярно, пък и какво му пречело да го каже по-рано?

Но той имал още едно предложение: „Можеш да вземеш и Рахил за своя жена, ако ми работиш още седем години.“ Яков приел предложението и след като свършил сватбената седмица с Лия, се омъжил и за Рахил, като останал да работи на Лаван още седем години. Какъв егоист бил Лаван – да се отнесе по този ужасен начин с дъщерите си!

Господ богато благословил Яков. Той му дал единадесет сина и една дъщеря. Но заедно с Яков Той благословил и Лаван, защото и той забогатял от неговия труд. След като Яков започнал да се грижи за стадата, те нараснали извънредно много. Нищо чудно, че не искал да го загуби!

Когато минали четиринадесет години и Яков казал на чичо си, че искал да си иде у дома, Лаван му казал: „Остани при нас и кажи каква заплата искаш.“ Яков искал да си има собствено стадо и му казал: „Дай ми по-малката част от животните, от тъмните овце и пъстри кози. Те не са толкова много!“

Лаван удовлетворил желанието на Яков, но направил така, че за стадата на Яков да се грижат синовете на Лаван, а за стадата на Лаван да се грижи Яков. Яков се опитал по всякакъв начин да направи така, че в стадото на Лаван да се раждат само тъмни овце и пъстри кози. Те щели да бъдат негови, така че стадото му растяло с всеки изминат ден. Яков все още не се бил научил да се доверява само на Господ, а продължавал да разчита на собствената си хитрост.

Когато Лаван видял колко много забогатял Яков, съжалил за уговорката, която бил направил с него, и решил да я промени. Сега Яков трябвало да вземе светлите овце и едноцветните кози. Но когато започнали да се раждат повече светли овце и едноцветни кози, Лаван отново променил уговорката. Той правил така десет пъти. Но това не му помогнало, защото Господ бил на страната на Яков. Той бил обещал да благослови Яков богато и удържал на думата Си.

После Господ отново утешил Яков по време на сън, като му казал: „Виждам колко нечестно постъпва Лаван с теб, като непрекъснато променя уговорката. Но Аз ще се погрижа да ти се родят още овце и кози.“ Така Яков могъл да разбере, че не се нуждае от хитростта си, за да стане богат.

Лаван не могъл да попречи на размножаването на стадото на Яков и това го настроило враждебно към него. Синовете на Лаван също започнали да злословят Яков поради богатството му. Яков се чувствал ужасно. Той бил като чужденец сред тези хора. Цялото му същество копнеело да се върне в бащината му земя.

БЯГСТВОТО НА ЯКОВ

БИТИЕ 31:3–55

За негово щастие, точно в този момент Господ му казал, че може да се завърне в отечеството си, и че Той ще бъде с него. Каква прекрасна вест! Но вместо да каже открито на Лаван какво му казал Господ, Яков решил да си тръгне тайно от него. Той повикал съпругите си и им казал, че заминават. Лия и Рахил приели новината с радост: „Направи това, което ти казва Бог“ – казали му те.

Яков се приготвил за пътуването, качил жените си и децата си на камили, взел добитъка си, слугите си и слугините си и тръгнал към Ханаан.

По това време Лаван бил на празник по случай стригането на овцете. Когато разбрал за случилото се, Яков бил вече трети ден на път. Но Лаван не можел да позволи да се отнесат така с него. Яков бил избягал с дъщерите му – какво щели да кажат хората! Той бързо събрал хората си и тръгнал по петите на бегълците. След седем дни ги настигнал. С Яков било свършено. Лаван щял да го върне обратно. Но това не станало. Защото през нощта Господ говорил на Лаван насън и му казал, че не може да го върне.

На срещата си с Яков Лаван постъпил много лицемерно. Той го попитал защо бил тръгнал толкова тайно и му казал, че много искал да го изпрати тържествено.

Но Яков вече добре познавал Лаван. „Защото се уплаших, че няма да пус-

неш дъщерите си. Ти искаше да станеш много богат чрез мен, но никога не се отнасяше добре към мен. Ако Бог на дядо ми Авраам и на баща ми Исаак не беше с мен, щеше да ме изпратиш също толкова беден, колкото бях и когато пристигнах. Бог видя колко усърдно работих за теб и колко лошо се отнесе ти с мен и те изобличи тази нощ.“ Колко засрамен бил Лаван! Той разбрал, че се опялчил не само срещу Яков, но и срещу Господ, който благословил Яков, и затова не посмял да го задържи.

После двамата сключили договор, че няма да си причиняват зло, и на следващия ден Лаван тръгнал обратно към своята земя.

Така Господ избавил Яков от Лаван.

ГРЕХОВЕТЕ НА ЯКОВ

БИТИЕ 32:1–24

Яков могъл да продължи пътя си към Ханаан като свободен човек. Но въпреки това не бил спокоен. Мислите му били отправени към Исав и към начина, по който го бил измамил. Той се питал дали Исав щял да му позволи да се върне в Ханаан. Докато пътувал с тези тежки мисли и приближавал границите на своята земя, Яков срещнал мощна войска от ангели.

Когато ги видял, той казал: „Това е Божие войнство“. Сега можел да бъде спокоен. Бог бил изпратил Своите ангели, за да го пазят. Но сърцето на Яков все още било изпълнено със страх. Защото сега щяла да се появи още една войска – войската на Исав. Какво ли щял да направи по-големият му брат?

За да умилостиви Исав, Яков изпратил до него вестители с подаръци и един много мил поздрав. Но вестителите се върнали без отговор. Те могли само да му кажат: „Исав тръгва да те посрещне с четиристотин души.“

Яков се уплашил. Той трябвало да се пребори с Исав, а Исав бил толкова силен!

Тогава той разделил кервана на две части, като си мислел: „Ако Исав нападне едната част, другата ще успее през това време да избяга.“

Какво още можел да стори? Можел да се помоли на Този, който единствен можел да му помогне. И Яков започнал да умолява Господа: „О, Боже на дядо ми Авраам и на баща ми Исаак! О, Господи, който ми каза, че мога да се върна в отечеството си! Зная, че не съм достоен за всичките Твои благословения и богатства, които ми даваш. Избави ме, моля Те, от ръката на Исав, и не му позволявай да ни погуби всичките!“

Така се помолил Яков и отново изпратил големи подаръци на Исав. Но страхът не напускал сърцето му! Затова той станал през нощта, прекарал

през реката жените, децата и всичко, което притежавал, и останал сам, за да се моли.

Яков бил много уплашен. Но от кого се страхувал той? От Исав ли? Да, той се страхувал от Исав, но не само от него. Защото Яков бил започнал да разбира, че не само Исав е негов противник, но и Самият Господ! Господ се бил обърнал против него заради греховете му.

Колко много грехове бил извършил Яков в живота си! Бил постъпил коварно спрямо Исав, бил измамил баща си, бил се държал хитро и с Лаван... И през всичките тези години Господ мълчал, и му оказвал само милост и благословение – не защото не виждал или пренебрегвал греховете му, а защото бил милостив.

Сега Господ искал да напомни това на Яков и да му го покаже. Яков трябвало да разбере, че не може да влезе в ханаанската земя просто така и че Господ имал право да го убие, ако пожелал. Затова той бил толкова неспокоен и прекарал цялата нощ в молитва пред Господ, като искал от Него прошка и спасение.

ФАНУИЛ

БИТИЕ 32:24–55

Докато Яков се молел и викал към Господ, изведнъж той усетил, че Някой го сграбчил и започнал да се бори с него. Този Някой не бил обикновен човек. Той бил Самият Господ! Господ бил по-силният, разбира се. Той лесно можел да надвие Яков и да не му позволи да влезе в ханаанската земя.

Въпреки това Яков се борел смело, защото Господ му бил обещал тази земя. Те се борили цяла нощ. Но когато започнало да се развиделява, дошъл краят на борбата. Господ позволил на Яков да Го надвие, но преди това се допрял до бедрената става на Яков и я изкълчил. Отсега нататък Яков никога повече нямало да може да ходи нормално, а винаги щял да накуцва.

Така той винаги щял да си спомня тази нощ и нямало да забрави как Господ го оставил да надвие.

„Пусни Ме сега да си вървя“ – казал Човекът. Но Яков продължавал да го държи здраво. Вече не бил неспокоен. Бил щастлив, че Господ му дал да победи, и сега много искал Господ да го благослови. „Няма да Те пусна, докато не ме благословиш“ – казал Яков. Тогава Господ го благословил и в знак на това благословение променил името му. Тъй като Господ простил греховете му, той нямало вече да се казва Яков („измамник“), а щял да се казва Израил („Божии воин“) заради смелата си борба. Когато слънцето изгряло

на сутринта и обляло всичко в светлина, сърцето на Яков също грейнало. Наистина той накуцвал, като ходел, но това не помрачавало радостта му.

Затова Яков казал: „Видях Бога лице в лице и Той не ме погуби, а запази живота ми.“ И той нарекъл това място Фануил („Божие лице“).

ЙОСИФ

БИТИЕ 37:1–5

След като греховете на Яков били простени при Фануил, Господ го изпратил да продължи пътя си в безопасност. Исав не му сторил никакво зло и дори се отнесъл приятелски с него. Яков заживял със синовете си и дъщерите си при баща си Исаак в ханаанската земя.

Десетимата по-големи синове на Яков били вече големи мъже, но Йосиф, синът на Рахил, бил само на седемнадесет години. Те всички били пастири и се грижели за добитъка. Само Вениамин, братът на Йосиф, който все още бил малък, оставал с баща си в шатрата.

За съжаление обаче в голямото семейство на Яков не царувал мир. Лия и Рахил често се карали и си завиждали една на друга. Когато Рахил починала, караниците продължили и между техните деца. Синовете на Лия се карали с Йосиф, сина на Рахил.

Но между тях имало една голяма разлика. Йосиф обичал Господ, а те не Го обичали. Когато Йосиф излизал с тях в полето, за да пасат добитъка, те извършвали какви ли не безобразия и грехове спрямо него. Това много го наскърбявало. Какво щели да си кажат езичниците, като виждали такива грехове от хора, които твърдели, че познават единствения истинен Бог? Колко ли щели да се присмиват на Бога!

Йосиф разбирал, че не трябва да крие това от баща си. Той му разказвал какво правели братята му и какво се говорело за тях.

Бащата наказвал синовете си заради греховете им, но това не ги накарало да се засрамят – те се ядосали много на Йосиф. Освен това Яков дал на Йосиф една много красива шарена дреха, каквито носели само видните хора.

Това още повече вбесило братята. Те така го ненавиждали, че вече не могли да му говорят спокойно. Държали се с него като с чужд човек. Животът на Йосиф станал непоносим. Но Господ мислел за него и го утешил.

СЪНИЩАТА НА ЙОСИФ

БИТИЕ 37:5–23

Една нощ Йосиф сънувал чуден сън и на сутринта го разказал на братята си: „Сънувах, че връзваме снопи. Изведнъж моят сноп стана и се изправи по средата, а вашите снопи го наобиколиха и му се поклониха.“

Братята веднага разбрали какво искал да им каже сънят на Йосиф, и се нахвърлили разярени върху него. „Ти за какво се мислиш? Да не би да искаш да ни станеш цар? Или господар?“ И го намразили още повече.

След това Йосиф сънувал още един сън, който също разказал на баща си. „Сънувах – казал той, – че слънцето и луната, и единадесет звезди ми се поклониха“. Този път и баща му го смъмрил. Какво си мислел Йосиф? Да не би наистина да вярвал, че баща му, майка му и братята му щели да му се поклонят? Но той не забравил съня на Йосиф, а го запазил в сърцето си.

Веднъж братята излезли на полето, за да пасат стадото. Те отишли много далеч, в Сихем, и Яков се разтревожил. Тогава той повикал Йосиф и му казал: „Иди при братята си и виж добре ли са те и как е стадото.“

Това поръчение не било добро за Йосиф, но той послушно тръгнал да направи това, което баща му му наредил.

Дълго се лутал из полето, но когато стигнал в Сихем, не ги намерил. Срещнал обаче един човек, който го попитал какво търси.

„Търся братята си – казал Йосиф, – може би ти знаеш къде са?“

„Да – отговорил човекът, – чух ги да казват, че отиват в Дотан.“

Йосиф се отправил към Дотан. И наистина там забелязал стадото.

Братята видели отдалеч, че Йосиф се приближавал към тях, облечен в красивата си дреха, и омразата им към него напълно завладяла сърцата им.

„О-хо! Ето го съновидецът! Пристига – започнали да му се подиграват те. – Хайде да го убием и да го хвърлим в една от тези ями. Ще видим тогава какво ще излезе от хубавите му сънища!“ – закикотили се те.

Всички одобрили този план с изключение на Рувим. Той бил най-възрастният и баща му щял да го държи отговорен за случилото се. Затова той казал: „Нека не го убиваме, а да го хвърлим жив в ямата. Той няма да може да излезе оттат.“ Рувим си мислел, че след като останалите си тръгнат, той ще успее някак да извади Йосиф от ямата и да го върне на баща си.

„Добре“ – съгласили се те. Йосиф със сигурност щял да се удави в ямата, което означавало, че те нямало те да си цапат ръцете с неговата смърт.

Колко страхлив бил Рувим! Той трябвало да се противопостави на братята си смело и да избави малкия си брат.

ЙОСИФ В ЯМАТА

БИТИЕ 37:23–26

Нищо неподозиращ за коварните планове на братята си, Йосиф се приближил към тях тичешком. И тогава, за голям негов ужас, те се нахвърлили върху него, смъкнали красивата дреха от гърба му, съборили го на земята и го хвърлили в една яма. Нещастният Йосиф!

Той викал и ги умолявал, но те не се трогнали от виковете му. Оставили го да вика и спокойно седнали да ядат. Ето докъде стигнали синовете на

Яков. И всичко това станало, защото Йосиф се боял от Бога и Бог го бил избрал да бъде техен господар. Но каквито и зли планове да кроели братята, Господ не позволил на Йосиф да загине в ямата. Йосиф не само нямало да умре, но и щял да стане избавител на баща си и на братята си. Затова Господ се погрижил той да бъде хвърлен в яма, в която нямало вода.

ПРОДАВАНЕТО НА ЙОСИФ

БИТИЕ 37:25–36

Докато братята ядвали, в далечината се появил един керван. Това били група търговци исмаиляни от Галаад, които пътували за Египет. Камилите им били натоварени с аромати, балсам и смирна.

Тogaва Юда измислил нов план. „Каква полза, ако убием брат си? – казал той. – По-добре да го продадем на исмаиляните. Така хем няма да го убиваме, хем ще се отървем от него.“

Предложението на Юда било прието. Братята бързо отишли при ямата и измъкнали Йосиф навън, като му хвърлили едно въже.

Колко щастлив бил Йосиф, когато братята му го извадили от тъмния ров! Може би те само искали да го сплашат и сега щели да го пуснат да си иде у дома? Но за негов ужас братята му го завели при търговците и започнали да се пазарят. Най-накрая го продали за двадесет сребърника. Търговците вързали Йосиф здраво и го взели със себе си, за да го отведат в Египет. „Сега вече завинаги се отървахме от него“ – помислили си братята, без да знаят, че така спомагали за сбъдването на сънищата на Йосиф.

Рувим не разбрал нищо за случилото се. Него го нямало, когато Йосиф бил продаден на исмаиляните. След като той бил отведен и братята отново се захванали за работата си, Рувим се върнал при ямата. Той искал да освободи Йосиф, докато братята му пасяли стадото. Но за негов ужас Йосиф не бил в ямата – тя била празна!

Той отишъл при братята си. „Какво направихте с момчето? – извикал той. – Къде е то? Няма го в ямата“

Тogaва братята му разказали как били продали Йосиф и как той бил откаран в Египет. „Продаден? Откаран в Египет? Какво ще кажа сега на баща си?“ – извикал Рувим ужасен. Да, за него това бил главният проблем – какво щял да каже на баща си? Но и за това се намерило решение. Братята решили да кажат на баща си, че Йосиф бил разкъсан от див звяр. Те взели красивата му дреха и я изцапали с кръвта на козел, който заклали нарочно, за да прикрият работата. После извикали един от слугите и му заповядали: „Занеси тази дреха на баща ни и го попитай дали е на Йосиф.“

Слугата отишъл при Яков и му показал дрехата. „Виж какво намерихме – казал той, – това не е ли дрехата на Йосиф?“

Яков ужасен погледнал изцапаната с кръв дреха. Да, това наистина била дрехата на Йосиф. Очевидно той бил разкъсан от див звяр.

„Да, това е дрешката на сина ми. Свиреп звяр го е изял!“ – изхлипал той.

Колко дълбоко съкрушен бил Яков! Йосиф бил мъртъв и той никога повече нямало да го види. Животът му бил зачернен от мъка. В знак на голямата си скръб той раздрал дрехите си и се облякъл във вретинце. Всичките му синове и дъщери дошли да го утешават. Братята се престрували, че също тъгуват. Но Яков не можел да се примири. „Ще скърбя за Йосиф, докато умра“ – казал той. Толкова неутешима била скръбта му!

ЙОСИФ В ЕГИПЕТ

БИТИЕ 37:36 И 39:1–7

Търговците отвели Йосиф в Египет. От Хеврон, където живеели баща му и дядо му, той бил отведен в чужда земя. Сърцето му се късало от мъка! Но това бил пътят, който Господ бил избрал за него. Господ не го оставил сам. Когато всички го изоставили, Той бил с него и го отвел при един добър господар. Търговците продали Йосиф на Петефрий, началника на телохранителите, най-висшия служител на фараона, царя на Египет. Йосиф, синът на богатия Яков, станал роб и трябвало да работи като роб.

Но Господ, който може да благослови и работата на роба, направил така, че Йосиф да благоуспява във всичко, което вършел.

Неговият господар видял, че новият роб бил най-добрият му слуга, и че бил предан, честен и трудолюбив. Всичко, което вършел, вършел добре. Затова той го назначил за управител на дома си и предал в ръката му цялото си имущество. Йосиф не се грижел единствено за храната му. Господ благословил и Петефрий, защото бил добър господар на Йосиф.

ЙОСИФ В ТЪМНИЦАТА

БИТИЕ 39:7–23

Това продължило много години. Но един ден жената на Петефрий се опитала да вкара Йосиф в голям грях, като поискала да изневери на мъжа си. Но Йосиф отказал да направи това, което тя искала, като ѝ казал: „Господарят ми е толкова добър към мен и предаде в ръката ми всичко, което има. Така ли трябва да му се отплатя? Как да направя такова голямо зло и да съгреша против Бога?“

Така злата жена на Петефрий чула, че Йосиф служел на Бога и разбрала защо той бил толкова честен и предан и защо не искал да извърши това голямо зло. Но тя продължила да се държи безсрамно и да настоява, а когато желанието ѝ не се изпълнило, решила да го накара насила да спи с нея. Един ден, когато двамата били сами в къщата, жената на Петефрий го хванала за дрехата и поискала да го задържи. Йосиф се изтръгнал от нея, но дрехата му останала в ръцете ѝ. Тя се уплашила. Какво щели да кажат хората, когато намерели дрехата на Йосиф у нея? Тогава решила да излъже. Започнала силно да вика, а когато мъжете от къщата дошли да видят какво става, казала: „Този роб, когото мъжът ми доведе в нашия дом, искаше да се поругае с мен, а когато започнах да викам, избяга. Но дрехата му остана при мен.“ Същата лъжа била разказана и на Петефрий.

Силно разгневен на Йосиф, Петефрий наредил да го вържат и да го хвърлят в тъмница. Там му сложили безезници. Тази несправедливост причинила голяма болка Йосиф и той бил подложен на тежко изпитание в тъмницата. Изглеждало така, сякаш неговите сънища никога нямало да се сбъднат.

И все пак, по-добре е да понасяш несправедливост, отколкото самият ти да бъдеш несправедлив! Господ не забравил Йосиф, а се съжалил над него поради страданието му. Наистина Йосиф бил унижен жестоко, но идвало времето, когато щял да бъде издигнат много нависоко. Господ докоснал сърцето на тъмничния началник, който започнал да наблюдава Йосиф. Така той забелязал, че този затворник се различавал от останалите затворници и го взел за свой помощник. Йосиф трябвало да се грижи за другите затворници и да отговаря за тях. Накрая тъмничният началник предал всичко в ръката на Йосиф, защото ясно видал, че Господ изобилно го благославял. Така животът на Йосиф станал по-лек. Но той си оставал затворник без бъдеще. Единственото нещо, което го успокоявало, била вярата, че Господ бил с него, и че бил достатъчно могъщ, за да го избави от затвора. Но кога щяло да стане това?

ХЛЕБАРИТ И ВИНОЧЕРПЕЦЪТ

БИТИЕ 40:1–23

Веднъж в затвора се случило нещо твърде необичайно. В крепостната тъмница били затворени двама много известни мъже: началникът на хлебарите и началникът на виночерпците. Единият от тях се бил провинил пред господаря си, но сега и двамата били затворени в тъмницата, докато се разберяло кой от тях бил виновен. Грижата за двамата затворници била пове-

рена на Йосиф. Така той имал на разположение дълго време, за да разговаря с тях. Тримата станали много близки.

Една сутрин Йосиф влязъл в тяхната килия и веднага разбрал, че се било случило нещо особено. Двамата изглеждали доста смутени. Йосиф ги попитал каква била причината за това и те му отговорили: „Случи ни се нещо много чудно – и двамата сънувахме по един странен сън. Но не знаем какво означава това, защото няма кой ни го разтълкува.“

Йосиф видял, че му се предоставяла добра възможност да им говори за Бога, и казал: „Само Бог може да тълкува сънища. Разкажете ми, моля, своите сънища.“

Началникът на виночерпците започнал пръв и разказал следното: „В съня си видях лоза и на нея три пръчки. Пръчките напъпиха, цветовете цъфнаха и гроздовете на лозата узряха. Чашата на фараона беше в ръката ми и аз истисках гроздовете в нея. След това подадох чашата на фараона“.

Бог дал на Йосиф да разбере значението на съня и той казал на виночерпеца: „Трите пръчки са три дни. След три дни фараонът ще те освободи от тъмницата, ще те възстанови на службата ти и пак ще бъдеш виночерпец.“ Каква радостна вест за затворника! След три дни щял да бъде свободен!

„Спомни си за мен, моля те, когато бъдеш възстановен на службата си – казал му Йосиф. – Кажи на фараона, че съм хвърлен невинен в затвора. Бях отведен насилно от своето отечество и не съм сторил нищо, за да ме хвърлят в тази тъмница. Не ме забравяй, моля те!“

Когато хлебарят чул колко добре Йосиф изтълкувал съня на виночерпеца, той побързал да му разкаже и своя сън: „Сънувах, че имам на главата си три кошници. В най-горната имаше всякакви печени ястия за фараона, приготвени от хлебаря. Но долетяха птици и започнаха да ядат от горната кошница.“

Йосиф разтълкувал и този сън. Трите кошници също били три дни. Но вестта, която той казал на хлебаря, била много по-различна – след три дни хлебарят щял да бъде обесен и птиците щели да изкъват месата му.

Така и станало. След три дни бил рожденият ден на фараона и той направил голямо пиршество. На него виночерпецът бил възстановен на службата си, а хлебарят бил обесен. Но виночерпецът не си спомнил за Йосиф, а в голямата си радост съвсем го забравил.

За щастие, съдбата на Йосиф не зависела от виночерпеца. Защото Господ не го бил забравил и щял да го освободи в определения от Него ден и час.

Йосиф трябвало да чака още цели две години. Едва тогава настъпила промяната.

СЪНИЩАТА НА ФАРАОНА

БИТИЕ 41:1–50

В двореца на фараона царяло голямо оживление, защото фараонът бил сънувал два съня в една нощ, които толкова си приличали, че всички били повече от убедени, че означавали нещо много важно. Фараонът бил много разстроен и наредил да повикат всички гадатели и мъдреци, за да разтълкуват сънищата му. Но не се намерил никой, който можел да ги разтълкува.

Тогава виночерпецът се сетил за младежа в затвора, който му бил разтълкувал неговия сън. Може би той щял да може да разтълкува и сънищата на фараона? Тогава виночерпецът отишъл в царския двор и разказал много почтително как фараонът го бил хвърлил в тъмницата преди известно време и как Йосиф бил разтълкувал съня му.

Фараонът веднага изпратил да доведат Йосиф, който се обръснал, преоблякъл се и се явил при фараона.

Тогава фараонът му казал: „Тази нощ сънувах сън, а няма кой да ми го разтълкува. Чух, че ти си можел да тълкуваш сънища.“

Йосиф отговорил: „Не аз, а Бог ще даде отговор на фараона. Той само ще ме употреби, за да каже на фараона какво ще се случи. Разкажи ми, моля, съня си.“

„Слушай внимателно – казал фараонът, – сънувах, че стоя на брега на реката. И ето, от реката излязоха седем тлъсти и хубави крави и пасяха в тръстиката. А след тях излязоха други седем крави, много грозни и мършави. Никога не съм виждал такива грозни животни! И мършавите и грозните крави изядоха седемте тлъсти крави, но пак си останаха толкова грозни и мършави, каквито бяха в началото. Тогава се събудих.“

Но после отново сънувах. Този път видях как от едно стебло израснаха седем пълни и хубави класа, а след тях израснаха други седем класа – сухи, тънки и прегорели от източния вятър. И тънките класове погълнаха седемте хубави класа. Тогава отново се събудих.

На сутринта разказах сънищата си на гадателите, но никой не можа да ми ги разтълкува.“

Йосиф изслушал фараона с голямо внимание, после казал: „Двата съня означават едно и също нещо. Бог е дал тези сънища на фараона, за да го предупреди какво предстои да се случи.“

Седемте тлъсти крави и седемте пълни класа са седем години на изобилие. Седемте мършави крави и седемте тънки класа са също седем години, но години на глад, през които земята няма нищо да ражда. Бог иска да каже на фараона, че ще има седем години на голямо изобилие по цялата египетска

земя, след които ще дойдат седем години на голям недоимък. Недоимъкът ще бъде толкова голям, че ще се забрави цялото предишно изобилие. А това, че Бог е дал на фараона да сънува два пъти едно и също нещо, означава, че то е решено от Бога и че Бог скоро ще го извърши.

Добре е фараонът да потърси някой разумен и мъдър човек, който в годините на изобилие да събира зърно, за да не умрем всички от глад.“

Фараонът и слугите му слушали думите на Йосиф с все по-голямо внимание и когато накрая чули този разумен съвет, царят извикал: „Можем ли да намерим друг толкова разумен човек като този, в който има Дух Божи?“

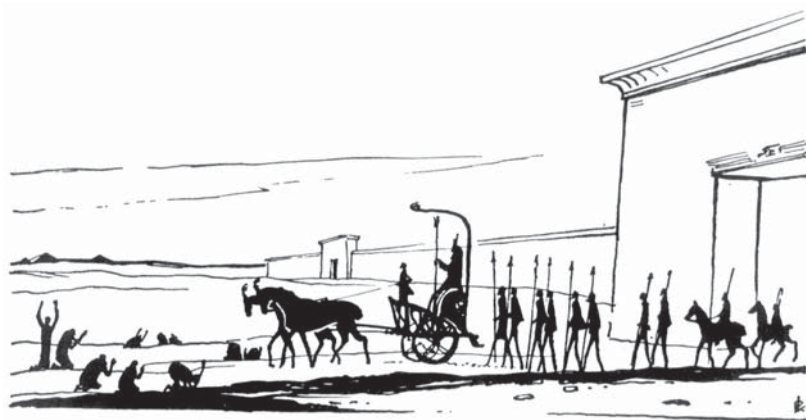
„Не – отговорили слугите, – друг като него не можем да намерим.“

Тогава царят казал на Йосиф: „Поставям те над цялата египетска земя. Тъй като Бог ти е открил всичко това, ти ще бъдеш над моя дом и целият ми народ ще слуша твоята дума. Само с престола си аз ще бъда по-горен от теб.“

После той свалил пръстена от ръката си и го сложил на ръката на Йосиф. После го облякъл в хубави дрехи, окачил му златна огърлица на шията и наредил да го возят на една от най-хубавите колесници.

С тази колесница Йосиф трябвало да пътува из цялата земя, а слугите пред него трябвало да викат: „Коленичете!“ Така Йосиф станал втория по важност човек след царя на Египет. Изоставен от братята си, продаден като роб и по-късно затворник, сега Йосиф станал един от най-изтъкнатите личности в Египет. По какъв чуден начин Господ наредил нещата, като го издигнал толкова високо!

Фараонът дал на Йосиф и ново име. Нарекъл го Цафнат-Панеах, което означава „Бог казва: той живее“.

След това Йосиф започнал да пътува из цялата египетска земя и Господ му дал голяма мъдрост. През годините на изобилие той изисквал от хората да отделят една част от реколтата и да му я дават. Наредил също да се построят хранилища, в които да се съхранява събраното жито. Когато седемте години на изобилие свършили, хамбарите били пълни догоре със зърно. Имало храна за всички египтяни.

БРАТЯТА НА ЙОСИФ В ЕГИПЕТ

БИТИЕ 42:1–43:15

Гладът бил голям не само в Египет, но и в другите страни. В Ханаан също настъпил недоимък. Тогава Яков казал на синовете си: „Чух, че в Египет има хляб. Идете там и купете жито.“

Така десетимата братя на Йосиф тръгнали за Египет. Само Вениамин останал при баща си. Яков не го пуснал, защото се страхувал да не загуби и последния си син от Рахил, както загубил Йосиф.

При пристигането си в Египет братята били отведени при Йосиф. Когато се приближили до него, те му се поклонили с лице до земята. Йосиф веднага ги познал. Това били неговите братя, които го хвърлили в ямата и го продали. Но той и не помислил да си отмъсти. Бог не го бил отвел в Египет за това. Неговата задача била друга – той трябвало да спаси от глад народа на обещанието. Но Йосиф първо искал да разбере какво било станало с тези мъже. Дали те все още продължавали да обичат баща си толкова малко? Дали били осъзнали греха си и дали се били покаяли? Затова той решил да ги изпита.

Поради тази причина първоначално Йосиф се държал недружелюбно към братята си. „Откъде сте?“ – попитал ги той грубо. И тъй като не искал те да узнаят, че разбирал какво си говорят, той им заговорил на египетски и думите му трябвало да бъдат превеждани.

„Идваме от ханаанската земя, за да купим храна“ – отговорили те.

„Така ли? – казал Йосиф. – Аз пък мисля, че вие сте шпиони и че идвате, за да огледате къде е най-добре да нападнете тази земя.“

„Не, господарю – извикали те ужасени, – ние наистина идваме, за да купим жито. Всички сме братя. Най-малкият остана у дома при баща ни, а един от нас вече го няма.“

Но Йосиф продължил да твърди, че били шпиони: „Ето как ще проверя дали говорите истината. Един от вас да отиде вкъщи, за да доведе брат ви, а останалите ще бъдат затворени. Помислете кого ще изпратите.“ После наредил да ги отведат в тъмницата.

На третия ден братята отново били заведени при Йосиф. Този път той говорил с тях по-дружелюбно: „Аз се боя от Бога и затова няма да ви сторя зло. Всички можете да си тръгнете обратно за вкъщи, за да занесете житото. Само един от вас ще задържа, докато доведете най-малкия си брат.“

Братята се спогледнали. Какво щял да каже баща им, като видел, че един от тях не се връщал у дома и като чуел, че и Вениамин трябвало да отиде в Египет. Каква огромна мъка щяло да му причини това!

„Не напразно ни постига това бедствие – казали си те, – сега ще бъдем наказани, защото се отнесохме толкова зле с Йосиф.“

Тогаваше се обадил Рувим: „Не ви ли казах да не се отнасяте така с него? Но вие не поискахте да ме послушате.“

Те не знаели, че Йосиф разбирал всяка тяхна дума.

Той си спомнил колко жестоко се били отнесли братята му с него и очите му се напълнили със сълзи. За да не го видят, че плаче, той се обърнал с гръб към тях. Колко ужасна и безбожна била тяхната постъпка!

Но от това, което чул, Йосиф разбрал и още нещо. Братята му се покаявали! Те били признали греха си. Били се променили. Сега Йосиф искал да провери колко голяма била любовта на братята към баща им и Вениамин. Той дръпнал Симеон настрана и казал: „Този остава тук, а вие останалите можете да си тръгнете.“ После ги изпратил с чували, пълни с жито. Най-отгоре в чувалите поставил парите, които те му били дали, тъй като не искал да взима пари от баща си и от братята си.

Те си тръгнали смаяни и изумени. Но колко по-голямо било изумлението им, когато един от тях отворил чувала си по пътя и видял парите. Как били попаднали там тези пари? Сега онзи човек щял да си помисли, че те са крадци. Злощастieto ги следвало по петите. Бог ги наказвал жестоко. Но ужасът им нараствал още повече, когато

стигнали у дома и видели, че всичките пари, които били дали за житото, се намирали в чувалите.

Това уплашило и стария Яков. „Загубих и Йосиф – извикал той, – и Симеон, а сега и Вениамин ли ще ми отнемете? Вие ме разделяте с децата ми. Не мога да понеса това!“

Рувим казал: „Татко, убий двамата ми сина, ако не ти върна Вениамин! Повери го на мен. Аз ще се грижа добре за него.“

Но Яков настоявал на своето: „Вениамин няма да отиде никъде. Ако нещо се случи с него, аз ще умра от мъка.“

Но когато житото, което донесли от Египет, се свършило, Яков отново казал на синовете си: „Идете в Египет“. Братята обаче не смеели да тръгнат без Вениамин. „Ако Вениамин

не дойде с нас, няма да тръгнем. Защото човекът каза, че ако не доведем най-малкия си брат, няма да ни даде нищо“ – обадил се Юда.

Яков бил съкрушен. „Защо му казахте, че имате още един брат?“ – укорил ги той.

„Той ни разпита за всичко – отговорили синовете му. – Откъде можехме да знаем, че ще поиска да го заведем при него?“

Тогава Юда казал нещо, което обнадежило баща му: „Татко, аз ще отговарям за Вениамин. Повери го на мен. Ако някой поиска да му стори зло, аз ще го понеса вместо него. Ако не ти го върна, ще бъда виновен завинаги.“

Нима добре чувал Яков? Юда ли казвал всичко това? Той ли искал да отговаря за брат си? Това променяло всичко. Яков започнал да набира смелост. Ако Юда изпълнял това, което бил казал, то тогава имало надежда Вениамин да се върне.

„Добре тогава, тръгвайте! – казал той. – Вземете подарък за този човек от плодовете на земята и два пъти повече пари – може да е станала някаква грешка първия път. И нека Всемогъщият Бог ви даде да придобиете благоволението на този човек и да пусне Симеон и Вениамин. Всичко, което Господ прави, е добро.“

ЮДА СТАВА ПОРЪЧИТЕЛ ЗА БРАТ СИ

БИТИЕ 43:15–45:16

Братята бързо се приготвили за път и тръгнали за втори път към Египет. Когато Йосиф ги видял, че идват с Вениамин, дал заповед на един от слугите си да ги отведе в собствената му къща и да им приготви обяд.

Когато чули това, братята се уплашили. В къщата на самия управител на Египет? Това със сигурност било заради парите. Сега щели да ги заробят заедно с Вениамин.

„Господине – казали те на човека, който се грижел за къщата на Йосиф, – ние действително платихме тези пари и нямаме никаква вина за това, че те бяха оставени в чувалите ни. Този път сме донесли два пъти повече пари.“

Но човекът ги успокоил. „Не се бойте. Аз получих парите ви. Бог ви даде скритото в чувалите ви съкровище.“ И после, за да ги успокои още повече, довел Симеон при тях. Той бил имал толкова дълго време да мисли!

По-късно Йосиф се прибрал у дома си. Братята му му се поклонили ниско и му дали подаръка. Йосиф дружелюбно ги попитал за тях и за баща им: „Жив ли е още старият ви баща?“

„Да, твоят слуга, нашият баща, е жив и здрав“ – отговорили те почтително и отново му се поклонили.

Тогава Йосиф видял Вениамин. „Това ли е най-малкият ви брат? – попитал ги той и го поздравил. – Бог да бъде милостив към теб, сине мой.“

Той бил толкова развълнуван, че не можел повече да се владее. Затова бързо се оттеглил в една друга стая и заплакал. Плачел както от мъка поради всичко, което бил преживял, така и защото бил радостен и благодарен поради всичко, което Бог бил сторил. После избърсал сълзите си, измил лицето си и отново се върнал при братята си.

„Сложете масата!“ – заповядал той на слугите си. Сложени били три маси: една за Йосиф, една за египтяните и една за братята. И тогава станало нещо много странно – местата около масата на братята били определени точно според възрастта им, като се започвало от най-големия и се стигало до най-малкия.

Всички се гледали удивено. Откъде се знаело кой след кого бил роден? Станало и нещо още по-странно: Вениамин получил пет пъти повече ядене от другите. Това било така, защото Йосиф искал да види дали братята ще завидят на Вениамин и дали ще го намразят заради това, че получавал повече храна от тях, така както по-рано били намразили него. Но по всичко личало, че те не завиждали на Вениамин. Братята наистина се били променили. Но

това все още не било достатъчно за Йосиф, който искал да ги изпита още веднъж. Затова той заповядал на слугите си да напълнят чувалите им с жито и да сложат отново парите им в тях. „А в чувала на най-малкия скрийте сребърната ми чаша, от която винаги пия“ – казал накрая той.

Слугите изпълнили указанията му и на сутринта братята си тръгнали. Колко леко било сега на сърцата им! Всичко минало успешно. Управителят на Египет се отнесъл много добре с тях. Сега те бързали да се приберат у дома, за да разкажат всичко на баща си.

Но когато все още не се били отдалечили, Йосиф заповядал на своя домакин: „Настигни ги и им кажи: „Не се ли държа добре с вас моят господар? Защо тогава извършихте това зло? Защо откраднахте чашата, с която той пие? Да не би да смятахте, че той няма да забележи нейното изчезване?“

Домакинът тръгнал веднага и бързо ги настигнал.

Братята с изненада забелязали неговото идване и с безпокойство изслушали думите му. Да откраднат сребърната чаша на управителя? „Не, това не е вярно! – казали те. – Ние върнахме парите, които намерихме най-отгоре в чувалите си – как бихме откраднали чашата? Претърси чувалите ни и този, който е взел чашата, нека умре, а ние всички ще станем ваши роби.“

„Това не е необходимо – казал слугата, – само онзи, който е взел чашата, ще бъде роб. Останалите няма да бъдат виновни.“

И той започнал да претърсва чувалите, като отишъл най-напред при Рувим, после при Симеон, след това при Леви и т. н., докато най-накрая стигнал до Вениамин.

В този миг всички извикали уплашено. Най-отгоре от житото се подавала сребърната чаша на управителя. Онемели от ужас, братята се спогледали. Какво щели да правят сега? Дошъл бил моментът, в който те трябвало да докажат дали обичали Вениамин и баща си. Най-лесно било да оставят Вениамин в Египет, а те спокойно да продължат пътя си за къщи. По-рано щели да постъпят така.

Но сега те натоварили магаретата си и всички заедно тръгнали обратно към града. Най-напред вървял Юда, който обещал да отговаря за Вениамин. Така те отново се върнали в къщата на Йосиф.

„Защо направихте това? – попитал ги Йосиф. – Не си ли давахте сметка, че веднага ще забележа какво е станало?“

Юда отговорил: „Какво да кажем на господаря си? Как можем да докажем, че сме невинни? Нега Бог ни накаже за греховете ни. Ние сме съгласни да бъдем твои роби.“

„Не всички – казал Йосиф, – само онзи, у когото се намери чашата, той ще ми бъде роб. Останалите могат да си отидат с мир при баща си.“

Юда пристъпил напред. „О, господарю мой – обърнал се той към Йосиф, – позволи ми да ти кажа една дума и не се разгневявай против слугата си, защото ти си могъщ като фараонът. Ти ни попита дали имаме баща или брат и ние ти казахме, че баща ни е стар, и че имаме още един брат, който е най-малък от всички. Тогава ти каза, че искаш да го видиш, в противен случай няма да ни дадеш повече жито. Но баща ни не искаше да го пусне, защото неговият брат бе разкъсан от звяр. Как можем сега да се приберем у дома без него? Баща ни ще умре от скръб по него. Моля те, задръж мен вместо него. Защото аз обещах да отговарям за него. Не мога да се прибера у дома без него.“

Колко чудесно било това! Юда толкова много обичал Вениамин, че бил готов да се жертва вместо него, бил готов да понесе наказанието, което Вениамин заслужавал.

По същия начин по-късно Господ Иисус се е пожертвал за Своя народ. Той толкова го обича, че е понесъл наказанието, което Неговият народ заслужава. С тази своя постъпка Юда станал преобраз на Иисус.

Сега вече Йосиф не искал повече да държи братята си в страх. „Напуснете всички стаята!“ – казал той на слугите си и останал сам с братята си. После извикал през съзи: „Аз съм Йосиф. Баща ми жив ли е още?“

Дълбоко смутени, братята втренчили поглед в него. Как така това бил Йосиф? Нима този човек, от когото те толкова се страхували, бил техният брат Йосиф? Те били като онемели и не могли да произнесат и една дума. Само стояли на разстояние от него и го гледали.

„Елате по-близо до мен! – казал той и докато те се приближавали неохотно към него, извикал – Аз съм Йосиф, когото вие продадохте в Египет.“ В Египет? Техният брат, с когото те били постъпили толкова жестоко, бил все още жив? Очевидно с тях било свършено. Защото Йосиф със сигурност щял да си отмъсти и да ги избие всички, или да ги хвърли в тъмница. Бедният Вениамин!

Но нищо подобно не станало. Точно обратното, вместо да си отмъсти, Йосиф започнал да ги успокоява: „Не се бойте! Бог ме изпрати, за да запази живота ви. Идете и кажете на баща ми, че управлявам над целия Египет, и че той може да дойде тук, при мен, с цялото си имущество. Аз ще се погрижа за вас.“

Сега вече братята му го разпознали. Това наистина бил техният брат Йосиф. Той не им се сърдел. Постепенно те се осмелили да дойдат по-близо до него и да говорят. Колко много неща имали да си кажат и да си изповядат! Колко радостни били да разкажат как всичко в шатрата на Яков се било променило!

ЯКОВ ОТИВА В ЕГИПЕТ

БИТИЕ 45:16–46:31

Когато чул за случилото се, фараонът също казал, че бащата на Йосиф можел да дойде веднага в Египет. Братята отново тръгнали на път – за трети път. Но това пътуване било много по-добро от предишните. Колко щастливи били те сега да се завърнат у дома! Какъв празник било това за всички! „Татко, Йосиф е жив и е управител на Египет!“

Първоначално Яков не могъл да повярва. Но когато синовете му му разказали всичко и той видял колите, които Йосиф бил изпратил, за да го вземат, той казал: „Вярно е. Йосиф наистина е жив. Ще го видя отново, преди да умра.“

Така Яков трябвало да напусне обещаната земя за втори път. Това било много тежко за него. Той много обичал ханаанската земя, а сега отново трябвало да стане чужденец в друга страна. Но Господ искал това да бъде така, защото народът на Авраам, Исаак и Яков не трябвало да се смесва с ханаанците, а да остане отделен от тях. Имало голяма разлика между първия път, когато Яков напуснал тази земя, и сега. Сега той отивал при Йосиф, когото отдавна мислел за умрял!

Господ му обещал, че ще бъде винаги с него и че синовете му ще станат в Египет голям народ. По-късно Той отново щял да ги върне в Ханан. А когато дойдело времето на Яков да умре, Йосиф щял да бъде до него.

Изпълнен с дръзновение и въоръжен с търпение, Яков тръгнал с всичките си деца и внуци – общо шестдесет и шест души. Той взел със себе си и керван от слуги и добитък за чуждата страна. Като приближили Египет, Яков изпратил Юда напред, за да уведоми Йосиф за пристигането си.

Йосиф бързо впрегнал колесницата си и излязъл да посрещне баща си. Каква щастлива среща било това! След толкова години на скръб и раздяла баща и син отново се видели. Те едва могли да намерят думи, за да изкажат радостта си. Изпълнени с щастие, те се прегърнали и заплакали с радостни създи. Били толкова доволни да се срещнат отново! Яков видял сина си и се уверил с очите си, че той наистина бил жив. И не само че бил жив, но и бил човек с голяма власт, бил управител на Египет! Йосиф също ликувал от радост да види баща си. Бог бил опазил живота му и го бил довел тук, при него! Колко силно копнеел Йосиф да го види! Сега вече никога нямало да го изостави. Най-накрая Яков заговорил. „Сега, когато отново видях лицето ти, спокойно мога да умра“ – извикал той.

Но Яков не умрял веднага. Той живял в Египет още седемнадесет години

и за него се грижел Йосиф. Фараонът дал на Яков и на синовете му земята Гесен, за да живеят там. Господ така подредил нещата, че Неговият народ не се смесил с египетския.

Колкото повече време минавало, толкова повече се увеличавал гладът по цялата земя, но той така и не засегнал Яков и неговите синове. Йосиф не спрял да се грижи за баща си и за братята си, така че те не изпаднали в недоимък. Господ запазил живота им, тъй като от тях трябвало да се роди Избавителят.

ЯКОВ В ЕГИПЕТ

БИТИЕ 48 И 49

Гладът свършил и минали много години. Един ден Йосиф получил вест, че баща му бил тежко болен. Яков бил на сто четиридесет и седем години и за Йосиф станало ясно, че баща му бил на смъртно легло. Но преди да умре, той трябвало да благослови своите синове.

Йосиф се сетил за своите двама сина. Може би те също трябвало да бъдат благословени от неговия баща и да принадлежат към обещания народ? Те били родени в Египет и майка им била египтянка, но трябвало ли да бъдат лишени от благословията на Израил заради това? И така, Йосиф завел двамата си сина при болния си баща и те застанали пред леглото му. Като ги видял, Яков казал: „Приемам твоите двама сина като мои собствени и ще ги благословя заедно с моите синове.“ Йосиф се успокоил! Каква голяма радост било това за него! Господ винаги бил толкова добър!

После Яков извикал при себе си всичките си синове, за да ги благослови преди смъртта си. Той искал да ги благослови с едно от най-големите благословения – с обещанието, че от техния род ще се роди Избавителят. Но от кой точно род? Господ бил избрал Йосиф, за да спаси живота на народа му, но кой от всичките му синове щял да бъде прародител на Избавителя? След като те се подредили около леглото на Яков, най-напред излязъл Рувим, първородният му син, който някога бил неговата гордост и слава. Като най-голям от всичките си братя Яков първо него трябвало да благослови. Но той бил осквернил името на баща си и затова сега не можел да получи благословието на първородния син! Симеон и Леви били след него. Те също не получили благословието. След тях дошъл редът на Юда, който коленичил пред баща си.

Когато видял Юда, лицето на Яков светнало. Той протегнал с любов ръката си и я положил на главата му. „Юда, теб ще похвалят братята ти и на теб

ще се покланят! От твоя род ще се родят много царе, ще се роди и Най-великият Цар, Князът на мира.“ Така Яков пророкувал, че от потомството на Юда щял да се роди Избавителят, който щял да ги примири с Бога.

След като Юда се изправил, един след друг пред бащата застанали и другите му синове. Но изведнъж Яков замълчал – като че ли забравил и синовете си, и всичките си земни грижи и мъки. За миг той видял една съвсем малка част от славата, която го очаквала след смъртта, когато той щял да бъде завинаги с Господа. С какво нетърпение очаквал той тази слава! И докато синовете му мълчали почтително, гласът на Яков прозвучал радостно и уверено: „Твоето спасение чаках, Господи!“

След това той събрал последните си сили, за да благослови и другите си синове, после легнал на леглото си, за да умре. Яков останал до край вярващ в Избавителя и се пренесъл в славата, която очаквал с такава вяра.

СМЪРТТА НА ЙОСИФ

БИТИЕ 50

Смъртта на Яков потопила Йосиф и братята му в голяма скръб. Той бил погребан с големи почести. Когато се върнали от погребението, братята отново били обхванати от страх, че сега Йосиф щял да поиска да си отмъсти за злото, което му били причинили. Но той не мислел за отмъщение, а ги оставил да се приберат у дома и ги успокоил, като им казал: „Не се бойте, защото аз не съм на мястото на Бога. Бог, който управлява света и Египет, подреди нещата по този начин. Вие намислихте зло против мен, но Той го обърна в добро, за да спаси живота на нашия народ. Бъдете спокойни, аз ще се грижа за вас и за малките ви деца.“

Йосиф доживял до сто и десет години и видял своите пра-пра-внуци. Той се чувствал толкова богат с тези деца, които принадлежали към народа на Израил, а не към езическия народ на Египет!

В последните дни на своя живот Йосиф събрал братята си и им казал: „Аз умирам, но Бог е жив и ще изпълни това, което е обещал. Той отново ще ви изведе от тази земя и ще ви заведе в ханаанската земя. Обещайте ми, че ще отнесете костите ми с вас, за да ме погребете там.“ Той толкова силно вярвал в Божието Слово и толкова много обичал Божия народ, че искал да бъде завинаги с него!

След като умрял, Йосиф бил балсамиран според египетските обичаи и положен в ковчег. Тялото му щяло да остане в него, докато Бог изпълнел обещанието Си и върнел народа на Израил в Обещаната земя, където щял да се роди Избавителят.

НАРОДЪТ НА ИЗРАИЛ УГНЕТЯВАН

ИЗХОД 1

С течение на годините потомците на Яков станали голям народ. Господ изпълнил обещанието Си, което бил дал на Авраам. Неговият народ се умножил толкова много, че гесенската земя му станала тясна.

Тези хора се нарекли израильтяни, по името Израил, което Господ бил дал на Яков.

Фараонът, който познавал Йосиф, умрял, и новият фараон, който застанал начело на Египет, никак не харесвал това, че големият народ на Израил живеел в земята му. Той казал на своите хора: „Това не може да продължава така. Този народ е по-голям и по-силен от нас. В случай на война, те могат да се съюзят с нашите неприятели и да воюват срещу нас. Трябва да ги унищожим! Но това трябва да стане незабелязано – като ги поробим.“

Така египтяните превърнали свободния народ на Израил в роби. Принуждавали израильтяните да работят толкова много, че те едва издържали. Карали ги да пекат тухли за строеж на къщи, което била много тежка работа за тази толкова гореща страна. „Тази работа ще ги съсипе“ – мислели си египтяните. Но Господ се погрижил това да не стане. Той бдял над Своя народ и направил така, че той ставал все по-многоброен и по-силен.

Египтяните трябвало да признаят, че това било чудо. Те се уплашили, но въпреки това не се отказали от злите си намерения, а се опитали да ги унищожат по друг начин. Фараонът заповядал на жените, които помагали на израильтянките при раждането на техните бебета, да убиват момченцата. Само когато се раждали момичета, могли да ги оставят живи.

Но тъй като тези жени имали страх от Бога, те не се подчинили на фараона, а оставяли бебетата да живи. Затова Бог ги благословил.

Когато видял, че това няма да успее, фараонът заповядал да бъдат хвърляни в Нил всички новородени момченца. „Така израелският народ ще бъде изкоренен“ – мислел си той.

МОЙСЕЙ

ИЗХОД 2:1–11

Точно тогава се родило едно момченце. Баща му Амрам и майка му Йохаведа вече имали две деца и били много щастливи с тях. Но това дете било изключително. Никой не бил виждал толкова красиво дете! Те много го обичали. Как могли да го хвърлят в реката? Това било невъзможно! Господ със сигурност имал друг план за това дете. И противно на заповедта на

фараона, майката решила да рискува и да го скрие така, че никой да не може да го види или чуе.

Но колкото повече растяло бебето, толкова по-трудно ставало да бъде крило. Когато минали три месеца, Йохаведа разбрала, че рано или късно тайната щяла да се разкрие и тогава сигурно щели да вземат сина ѝ насила. И за да го спаси, тя измислила нещо друго. Взела една кошница от тръстика, намазала я със смола и катран и направила от нея кошче, в което сложила детето. После отнесла кошницата на едно място при реката, където обикновено се къпела дъщерята на фараона, и внимателно я поставила между тръстиките. Едновременно с това тя накарала по-голямата си дъщеря Мариам да се скрие наблизо и да наблюдава какво ще се случи. Йохаведа вярвала, че Господ ще запази детето ѝ.

Не минало много време и принцесата, придружена от слугините си, дошла при реката, за да се изкъпе. Изведнъж забелязала кошницата в тръстиката. Какво можело да е това? Тя изпратила една слугиня да го донесе. След малко принцесата изненадано се надвесила над кошницата. В нея лежало едно бебе и плачело. То било толкова хубаво! Принцесата гледала детето с голямо съчувствие. После казала: „Това е едно от еврейските деца. Майка му сигурно го е оставила, като се е надявала, че някой ще го намери.“ Така си помислила принцесата и добавила: „Ще взема това дете и ще се грижа за него като за мой собствен син.“ Докато тя говорела на слугините си, Мариам изтичала при тях и им казала, че познава една жена, която можела да кърми детето, докато било още малко. Принцесата ѝ наредила да отиде и да доведе тази жена, и тя извикала собствената си майка. Дъщерята на фараона ѝ подала бебето и ѝ казала: „Грижи се добре за него, и аз ще ти заплащам, каквото ти струва това.“

Йохаведа естествено искала това повече от всичко на света. Щастлива и благодарна, тя занесла сина си отново у дома. По такъв чуден начин Господ спасил детето ѝ!

Майката ясно видяла, че това дете било изключително. И наистина, нейният син бил необикновен, защото един ден щял да стане освободител и водач на своя народ. Той щял да бъде преобраз на Детето, което Бог бил обещал на Адам и Ева и което щяло да стане Спасител на света. Затова Господ направил така, че той да се роди, и го спасил по такъв чуден начин от смъртта.

Колко щастлива била Йохаведа, че можела да се грижи за своя син и да го възпитава! Щом детето започнало да разбира, тя му разказала за Господ, за народа на Израил и за това, което Господ бил обещал на израилтяните. Тя го научила да обича Божия народ и да копнее за ханаанската земя.

Когато момчето станало достатъчно голямо, майка му го завела при дъщерята на фараона, която го приела като свой собствен син. Тя го нарекла Мойсей, което означава „изваден от вода“.

От този момент нататък Мойсей бил отглеждан като египетски принц в голямо изобилие и разкош. Той можел да има всичко, което душата му пожелала. Бил научен на цялата египетска мъдрост. Но въпреки това не забравил, че бил израилянин, и често ходел на гости при своите събратя в гесенската земя. Когато гледал колко са угнетени, сърцето му се изпълвало от огромно желание да им помогне. Дъщерята на фараона и нейният баща щели много да се разгневят, ако той направел това, но Мойсей предпочитал да страда заедно със своя измъчван народ, отколкото да живее охолно при египтяните.

МОЙСЕЙ ПОСЕЩАВА СЪБРАТЯТА СИ; БЯГСТВОТО НА МОЙСЕЙ

ИЗХОД 2:11–16

Един ден Мойсей отново отишъл в гесенската земя и видял как един египтянин биел един евреин. Той толкова се ядосал, че не могъл да се въздържи. Тогава решил, че трябва да помогне на народа си. Огледал се наоколо и като не видял никого, убил египтянина и скрил тялото му в пясъка.

Но макар че Мойсей искал да помогне на народа си, той трябвало да разбере, че не той, а сам Господ щял да освободи народа Си, и че единственото нещо, което Господ искал от него, било да Му се подчинява. Господ не му бил заповядвал да убива египтянина, затова от това не произлязло нищо добро, а само зло.

На следващия ден Мойсей отново отишъл в гесенската земя, но това, което видял там, много го наскърбило. Този път се биели не египтянин и израилянин, а двама израиляни. Мойсей се опитал да ги разтърве. „Хора, не се бийте, вие сте братя“ – казал им той, като си мислел, че неговият народ ще разбере, че Бог искал да го освободи чрез него. Но бил дълбоко разочарован. Човекът, който бил виновен за тази свада, блъснал Мойсей и му казал: „Тебе кой те е поставил началник и съдия над нас? И мен ли искаш да убиеш, както уби вчера египтянина?“

Като чул тези думи, Мойсей много се уплашил. Явно вчерашното му деяние се било разчуло. Сигурно и фараонът щял скоро да разбере за него. Така и станало! Фараонът научил какво бил извършил Мойсей и наредил да го издирят, за да го убият. За да спаси живота си, той избягал от Египет в мадиамската земя.

В мадиамската земя Мойсей заживял при жреца Йотор. Той станал пастир

и се грижел за овцете. Това било много по-различно, отколкото да живее в царския двор. Той пасял овцете, бродел из поляните, и мислел за народа си. Толкова обичал този народ! Непрекъснато се молел на Господ да го избави! Но най-напред трябвало да се научи да чака. Животът в мадиамската земя променил Мойсей. Той станал кротък, смирен и покорен. Господ го подготвял да стане добър водач на Неговия народ. Така той могъл да стане и преобраз на Господ Иисус.

ГОРЯЩАТА КЪПИНА

ИЗХОД 2:23–4:2

Господ накарал Мойсей да чака четиридесет години. През тези четиридесет години народът на Израил бил подложен на жесток тормоз. Хората изнемогвали от тежката си съдба и умолявали Господ да ги избави. И Господ чул оплакванията им и си спомнил завета, които бил сключил с Авраам, Исаак и Яков.

Един ден Мойсей пасял стадото край планината Хорив, когато видял нещо много странно. Близко до него имало една къпина, от която излизал огнен пламък. Мойсей изчакал да види как клоните ще изгорят и как храстът ще се разпадне, но колкото и да чакал, това не ставало. Къпината продължавала да гори, но не изгаряла. Тогава Мойсей решил да отиде до нея, за да види отблизо това чудо, но когато пристъпил напред, от клоните се чул глас, който му извикал: „Мойсей, Мойсей!“

Мойсей отговорил: „Ето ме.“

Тогава гласът казал: „Не се приближавай тук. Свали сандалите от краката си, защото мястото, на което стоиш, е свята земя. Аз съм Бог на Авраам, Исаак и Яков.“

Мойсей така се изплашил, че закрил лицето си с ръце. Господ, Светият Бог бил там и му говорел!

После Господ казал на Мойсей защо бил дошъл при него: „Видях страданието на Своя народ в Египет и чух плача им. И слязох, за да ги избавя и да ги заведа в добра и просторна земя. И реших да изпратя теб, за да ги изведеш от Египет.“

Това било съкровено желание и на Мойсей, но когато чул думите на Господ, сърцето му се свило от страх. Това не било по силите на никой човек. „Кой съм аз – казал Мойсей, – че да отида и да направя това?“

Но Господ му обещал, че ще бъде с него, и му казал, че след като излезе, неговият народ ще дойде и ще Му послужи на тази планина – планината Хорив.

„Когато отида при моя народ – казал Мойсей, – и ме попитат кой ме праща, какво да им кажа? Как да кажа, че Ти е името?“

„Името Ми е – отговорил Господ, – *Аз съм Онзи, който Съм.*“

Господ се нарича с това Име, защото Той не се променя, а остава винаги един и същ. Той няма да се промени и в отношението Си към Своя народ. Ще остане верен на завета Си и на всичко, което е обещал на Авраам, Исаак и Яков.

„Аз зная – продължил Господ, – че фараонът няма да поиска да пусне израильтяните, но Аз ще извърша в Египет велики чудеса, и тогава фараонът ще ги пусне, и те ще си тръгнат с голямо богатство.“

„И въпреки това, те няма да повярват, че Ти си ме прати“ – отговорил Мойсей.

Но Господ щял да се погрижи и за това. Той искал Мойсей да Му послужи като посредник между Него и хората. Той щял да им говори Божието Слово и да прави за тях това, което Бог му казал. Така Мойсей щял да стане преобраз на Господ Иисус, най-великия Посредник.

ЧУДЕСАТА

ИЗХОД 4:2–31

За да можели израильтяните да разберат, че Мойсей не идвал при тях по собствената си воля, а бил изпратен от Господ за техен водач, Господ му дал три знамения.

„Хвърли жезъла си на земята!“ – заповядал му Той и когато Мойсей хвърлил жезъла на земята, той се превърнал в пълзяща змия. Мойсей се изплашил и побегнал, но Господ му казал: „Хвани змията за опашката.“ Той протегнал ръка и я хванал, и тя отново станала на жезъл. Да, това било Божие дело! Народът трябвало да признае това.

Но Господ му дал и второ знамение. „Сложи ръката си в пазвата!“ – казал му Той и Мойсей се подчинил. Но когато извадил ръката си, тя цялата била покрита с ужасни рани от проказа!

„Сложи отново ръката си в пазвата си!“ – заповядал Господ. Мойсей го послушал и когато отново извадил ръката си, тя била съвсем здрава.

Сега едва ли някой можел да се съмнява, че Господ бил изпратил Мойсей! Нима Мойсей можел да извършва сам такива чудеса – да причинява болест и проклятие и да изцелява? Не, разбира се. Това можел да извърши само Господ, за да потвърди последническата мисия на Мойсей.

„Но ако все пак не повярват на тези чудеса – продължил Господ, – тогава вземи от водата на Нил и я излей на сушата, и тя ще се превърне в кръв.“

Река Нил била боготворена от египтяните, но Господ искал да изобличи тяхното идолопоклонство и да им покаже, че Той е по-могъщ от всичките им идоли.

Но Мойсей не се чувствал достатъчно способен да изпълни мисията, за която Господ го призовавал. Затова той казал: „Господи, аз не говоря много добре. Как тогава ще мога да предавам добре Твоите думи?“

Господ отговорил: „Кой е направил човешката уста и кой е дал на устата да говори? Не Аз ли, Господ? Аз ще бъда с устата ти и ще те науча какво да говориш.“ Сега всичко било наред. Господ успокоил Мойсей и го подготвил за предстоящата работа.

И въпреки това Мойсей все още нямал достатъчно смелост, за да тръгне. Затова той се помолил на Господ: „О, Господи, моля Те, изпрати някой друг вместо мен.“

Тогава Господ се разгневил и му казал, че трябва да отиде. Той щял да изпрати с него и брат му Аарон, който щял да говори вместо него, но посредникът трябвало да бъде Мойсей.

„Вземи жезъла си и тръгвай!“ – заповядал му Господ. Този жезъл щял да служи на Мойсей като знак за това, че Господ е с него. Господ говорил също и на Аарон и му казал да излезе и да посрещне Мойсей.

Когато Аарон посрещнал брат си, той му разказал всичко, което Господ му бил говорил, и всичките знамения, които Той му бил наредил да извърши. Двата заедно отишли при израилтяните, събрали всичките старейшини и им казали всичките думи, които Господ бил говорил на Мойсей. Извършили и знаменията пред тях.

Така израилтяните повярвали, че Господ бил чул вика им, и че щял да ги избави. После всички навели глави и Му се поклонили.

МОЙСЕЙ ОТИВА ПРИ ФАРАОНА

ИЗХОД 5

След това Мойсей и Аарон отишли при фараона и му казали: „Господ, Израилевият Бог, казва: „Пусни народа Ми, за да Ми направи празник в пустинята.“

Но фараонът се изсмял на молбата на Мойсей и отказал да признае правото на Господ над Неговия народ. „Кой е Господ? – извикал той. – И защо трябва да Му се подчинявам? Не познавам Господ и няма да пусна Израил.“

Мойсей и Аарон му казали, че били изпратени от Господ, и се опитали да го убедят, че трябва да направи това, което Господ искал от него, защото в противен случай Той щял да го накаже.

Но фараонът се разгневил и ги обвинил, че отвличали хората от работата им. После наредил на надзирателите да натоварят израилтяните с още по-тежка работа. Хората започнали да се оплакват на Мойсей и Аарон и да упрекват тях за това, което било станало.

Мойсей се обърнал към Господ за съвет и Той му казал, че щял да избави народа Си, след като още малко го остави да пострада. После Той му казал, че сега щял да изяви Себе Си и да покаже на народа Си, че трябва да се научи да Му вярва.

МОЙСЕЙ ИЗВЪРШВА ЧУДЕСА ПРЕД ФАРАОНА

ИЗХОД 7:1–14

„Иди при фараона – казал Господ, – и извърши чудото с жезъла пред него. Зная, че той няма да те послуша, но Аз ще извърша още чудеса и ще изведа народа Си от Египет.“

Мойсей и Аарон отново отишли при фараона, но той отново не ги послушал. Тогава, по заповед на Мойсей, Аарон хвърлил жезъла на земята и змията пропъзляла в краката на фараона. Но вместо да признае, че това е Божие дело, той повикал своите магьосници и им заповядал да направят същото. И наистина, магьосниците хвърлили жезлите си на земята и те се превърнали в змии.

Да, служителите на дявола били много силни и могли също да вършат чудеса. Но Бог е по-силен от дявола и Неговите чудеса са по-велики. В знак

на това, че Бог ще победи дявола и неговите слуги, змията на Мойсей се спуснала върху другите змии и ги изяла.

Може би тогава фараонът разбрал, че Израилевият Бог бил най-могъщият от всички богове? Може би признал Неговото неоспоримо надмощие? Уви, не! Фараонът не желал да се подчини на Господа и затворил сърцето си за Неговите думи.

ПЪРВАТА ЯЗВА

ИЗХОД 7:14–32

След това Господ заповядал на Мойсей да удари с жезъла си водите на Нил и те се превърнали в кръв, така че всички риби в реката измрели и водата вече не ставала за пиене. Но магьосниците направили същото, и макар че всички египтяни били много жадни, фараонът отново закоравил сърцето си и не послушал Мойсей и Аарон. Той дори не заповядал на магьосниците да премахнат язвата, защото те не могли да я премахнат – със злата си власт могли само да я направят още по-тежка. Единствен Господ, Богът на Израил, можел да я премахне. И след седем дни Той направил това. Заповядал, и язвата престала.

Но фараонът отново не се подчинил. Мойсей го уверил, че наказанията ще станат още по-тежки, ако той не направи това, което Господ му заповядал, но той отказал да се подчини. Тогава дошло второто наказание, още по-тежко от първото.

ОЩЕ ЯЗВИ

ИЗХОД 8, 9, 10, 11

Мойсей вдигнал жезъла си над всички води в Египет и навсякъде се появили жаби: в къщите, в царските палати, в спалните, в кухните, в тенджерите, във фурните и в нощвите. Никой не смеел да яде или да спи.

Тогава магьосниците влошили нещата още повече, като направили така, че да се появят още жаби. Положението станало нетърпимо. Никой не бил виждал такова ужасно нещо до този момент. Навсякъде, където стъпел човек, имало жаби. Фараонът също се уплашил. Неговите магьосници отново не могли да го избавят от тази ужасна напасть. Затова той извикал Мойсей и му казал: „Помолете се на Господ да махне жабите от мен, и ще пусна народа ви.“

Мойсей не знаел дали фараонът ще изпълни това, което казвал, но той искал да покаже на безбожния фараон, че само Господ може да премахне

злата напасть, а не неговите магьосници. Затова казал: „Кажми ми кога да се помоля за теб.“

„Утре“ – отговорил фараонът.

Мойсей казал: „Ще направя това, което поиска от мен, и тогава ще разбереш, че няма по-могъщ от Господ, нашия Бог.“

Мойсей се помолил и жабите измрели. Шатрите и къщите били изчистени и хората отново започнали спокойно да спят и да се хранят. Но фараонът отново закоравил сърцето си и пак не пуснал израилтяните. Затова Господ изпратил над Египет трета язва. Аарон ударил пръстта на земята с жезъла на Мойсей и тя се превърнала във въшки, които нападнали хората и животните. Това било ужасно!

Магьосниците поискали да покажат, че стореното от Мойсей не било нищо особено, и че те също могли да го направят. Но когато се опитали да го повторят, не успели. Бог прекършил силата им. Тогава магьосниците се уплашили. Срещу тях се била изправила сила, която била по-велика от тази на техния господар.

„Това е Божи пръст“ – казали те ужасени. Но въпреки това фараонът не ги послушал, а закоравил сърцето си, както Господ бил казал. Затова Господ направил следващата язва още по-тежка, като дал с нея и едно ново знамение. До този момент израилтяните страдали заедно с египтяните, докато траели язвите. Те също били грешни човеци и не заслужавали нищо по-добро от египтяните. Но този път Господ щял да покаже, че се грижи за Своя народ. Станало така, че при тази четвърта язва най-различни насекоми нападнали целия Египет, но с изключение на гесенската земя.

Този път фараонът сякаш бил победен. Той казал, че народът може да принесе жертва на своя Бог – но в Египет! Мойсей и Аарон обаче не се съгласили с неговото предложение. Фараонът трябвало да пусне народа за три дни в пустинята, както бил заповядал Господ.

„Добре тогава – казал фараонът, – ще ви пусна, стига само да не се отдавачат много. Помолете се за мен.“

„Ще се молим за теб, но ти не трябва да ни мамиш отново.“ Когато Мойсей се помолил, Господ го чул и всички насекоми изчезнали.

Но фараонът отново закоравил сърцето си и не пуснал народа.

С петата язва Господ унищожил част от собствеността на египтяните, защото добитъкът им се разболял тежко и умрял. Тогава фараонът изпратил пратеник до гесенската земя, за да разбере какво става там. И се оказало, че от добитъка на израилтяните не било умряло нито едно животно. Но дори и след това голямо знамение, фараонът пак отказал да пусне народа.

После Господ казал на Мойсей: „Напълни шепите си с пепел от пещ и я

разпръсни към небето пред очите на фараона.“ Мойсей направил това, което Господ му наредил. Пепелта причинила гнойни циреи по хората и животните. Болестта била ужасна! Тя засегнала особено тежко магьосниците, но те не могли да се избавят от нея. И въпреки това фараонът пак не послушал Мойсей и Аарон и пак не се покаял.

Преди да изпрати седмата язва, Господ отново предупредил фараона. Дори към този ужасен безбожник Господ бил толкова търпелив! Мойсей трябвало да му каже, че Господ щял да изпрати такава градушка, която щяла да изравни със земята всичко и да избие всички хора и добитък по полето.

Онези от египтяните, които повярвали на думите на Мойсей, побързали да приберат добитъка и слугите си. Другите, които не повярвали на думите му, ги оставили на полето.

Тогава Мойсей прострял ръката си с жезъла към небето и времето изведнъж се развалило. Засвяткали светкавици, затрещели гръмотевици, завалял град, който изравнил със земята всичко по полето – хора, добитък, дърветата, реколтата. Толкова страшно време никой не бил виждал дотогава. Само в гесенската земя, където живеели израильтяните, градушка нямало. Този път фараонът наистина се уплашил. Той отново изпратил да повикат Мойсей и казал: „Съгреших. Помоли се за мен, за да спре тази градушка, и ще ви пусна.“ Но щом Мойсей се помолил и Господ спрял градушката, фараонът отново закоравил сърцето си и не пуснал израильтяните.

За пореден път Господ предупредил фараона. Тогава при него дошли слугите му и го помолили да пусне народа, за да не бъде Египет разорен.

Тогава фараонът казал, че ще пусне само старите израильтяни – без младите. Мойсей не се съгласил и по заповед на Господ отново прострял жезъла си над египетската земя. Така дошла осмата язва. В земята нахлул силен източен вятър и докарал огромен брой скакалци. Те прииждали на рояци и изпоили всичко, което било останало след града. Впоследствие щял да настъпи небивал глад. Това означавало смърт за Египет.

Може би този път фараонът бил победен? На думи – да, защото признал вината си и поискал прошка. Но в момента, в който язвата била отмахната, станало ясно, че покаянието му не било истинско. Когато положението се оправило, той пак закоравил сърцето си и отказал да пусне израильтяните.

Тогава Божието търпение свършило. Сега Той щял да покаже на фараона колко страшен бил Божият гняв към непокорните. В Египет настъпил мрак, и то такъв мрак, че никой не смее да помръдне от мястото си. Това било едно ужасно преживяване. Само в жилищата на израильтяните било светло.

Тогава фараонът повикал Мойсей и му казал: „Тръгвайте всички – заедно с децата си – само добитъка оставете.“ Но това не било възможно. Добитък-

кът също трябвало да тръгне с тях, защото те трябвало да принесат жертви на Господа.

Вместо да ги остави да тръгнат, фараонът се разярил и заплашил Мойсей и Аарон със смърт, ако още веднъж дойдели при него. С това Божието търпение окончателно се изчерпало. Бог наистина е дълготърпелив и към безбожниците, но в един момент Неговото търпение свършва. Затова Мойсей отговорил на фараона: „Правилно каза. Няма да видя лицето ти.“ Защото Господ бил казал на Мойсей: „Ще изпратя още една язва в Египет, и тогава фараонът ще ви пусне.“

Този път Мойсей си тръгнал от фараона много разгневен. Въпреки Божието дълготърпение, този зъл цар не се покаял. Но сега щял да дойде неговият край – и избавлението на израильтяните!

Господ винаги е бил славен Бог за Своя народ. Той е същият и днес. Той пази народа Си и се грижи за неговата свобода, за да могат Неговите хора да Му служат, както Той иска.

ПОСЛЕДНАТА ЯЗВА; ПАСХАЛНОТО АГНЕ

ИЗХОД 11 И 12:1–31

Сега десетата, най-страшната язва щяла да се стовари върху фараона и неговия народ. Но преди това Мойсей трябвало да предаде на израильтяните следната заповед от Господа: този месец, в който сега се намирали, трябвало да стане първия месец от новата година. Защото сега Господ щял да даде на израильтяните нов живот. Досега в Египет те били пленници, но това нямало да бъде повече така. Израил щял да започне нов живот като свободен народ.

На десетия ден от месеца израильтяните трябвало да изберат от стадата си по едно агне без недостатък, да го заколят на четиринадесетия ден и да го изпекат на огън, без да чупят костите му. После трябвало да вземат от кръвта на агнето и с клонка от исопов храст да намажат с нея двата стълба и горния праг на вратите на къщите. След това трябвало да изядат агнето. Ако агнето било твърде голямо за едно семейство, могли да си го разделят с други семейства. Но нищо от него не трябвало да остане. Ако останело нещо до сутринта, трябвало да се изгори в огън.

Ето какво искал да каже Господ на народа Си с това. През нощта на четиринадесетия ден от месеца Той щял да изпрати върху Египет десетата язва и всички първородни деца щели да умрат. Това щяло да бъде наказанието за тяхното безбожие. Но израильтяните не бивало да си мислят, че са по-добри от египтяните. Те също били грешници и заслужавали да бъдат наказани.

Техните първородни деца нямало да умрат, но не защото те били по-добри от египтяните, а защото Господ ги бил избрал за Негов народ. Затова щял да дойде Господ Иисус, който щял да пролее кръвта Си за тях и да ги очисти от греховете им. Бог можел да прости греховете на израильтяните само заради Избавителя. Затова всяко семейство трябвало да направи знак, като намаже с кръвта на агнето двата стълба и горния праг на вратата на къщата. И когато ангелът на смъртта преминал през египетската земя, той нямало да влезе в къщата, която имала този знак на вратата си. Тази кръв била преобраз на кръвта на Господ Иисус, която единствено може да спасява. Всеки, който бил поръсил стълбовете на вратата с кръвта на агнето, можел да яде от него. Колко прекрасна била тази вечеря с агнето! Там, на масата с народа Си, бил и Самият Господ!

Господ поръчал на израильтяните да честват тази вечеря всяка година, за да си спомнят как Той ги е избавил от Египет и да насочват мислите си към Спасителя, който щял да дойде.

Кой не би завидял на израильтяните! Но ние не бива да им завиждаме. Защото сега всички вярващи могат да насядат на масата заедно с Господ Иисус. Това става по време на Господната вечеря, която Той е установил в Своята църква. Никъде другаде ние не сме толкова близо до Него, както по време на Господната вечеря. На нея Господ ни казва, че греховете ни са простени и че Той ни обича. На нея ние не ядем агне, но ядем хляб и пием вино. Те са символи, които ни напомнят, че Господ Иисус е дал за нас тялото и кръвта Си. Колко е прекрасно, че можем да седнем на тази маса!

Освен това израильтяните трябвало да разкажат и на децата си какво означавало всичко това. Те трябвало да им кажат, че това възпоминание се нарича Пасха, което означава „отминаване“, тъй като ангелът на смъртта отминал къщите на израильтяните.

Така дошла нощта на четиринадесетия ден от първия месец. Напълно готови за път, както Господ им бил заповядал, всички израильтяни насядали край масите, за да ядат агнето. Какво спокойствие и мир царели в техните къщи! Господ бил с тях!

Изведнъж в целия Египет се разнесли силни писъци и ридания. Бог бил изпратил ангела на смъртта, който минал през всички къщи на египтяните и поразил всяко първородно. Дворецът на фараона бил обхванат от паника. Престолнаследникът на Египет бил мъртъв! Никой повече не можел да помогне. Не помагали нито сълзи, нито обещания. Това се било случило във всяка къща. Нямало дом, в който първородното да не било поразено – дори и първородните кончета, магаренца, агънца, козленца, теленца!

Само в гесенската земя нямало смърт. Докато египтяните плачели и жале-

ели, в домовете на израилтяните царял мир и спокойствие. Колко страшен е Божият гняв и колко прекрасна е Неговата благодат!

ИЗЛИЗАНЕТО НА ИЗРАИЛТЯНИТЕ ОТ ЕГИПЕТ

ИЗХОД 12:31–13:17

Най-накрая фараонът бил победен! Още през нощта той наредил да повикат при него Мойсей и Аарон.

„Пригответе се и си тръгвайте! – извикал гневно той. – Пускам всички ви, заедно с децата ви и добитъка. Излезте от земята ми и ме благословете. Не ни оставяйте под това проклятие.“

Също и египтяните ги карали да си тръгнат, колкото се може по-скоро. „Иначе всички ще измрем“ – казвали те.

Така израилтяните напуснали Египет, където били живели четиристотин и тридесет години. Настъпил часът на освобождението им. Те тръгнали бързо, но добре организирани, както Господ им бил заповядал. Били отрупани с богатства. Господ им казал да поискат от египтяните сребърни и златни вещи и дрехи, които били справедливата отплата за непосилния им труд през всичките години на робство. Той бил докоснал сърцата на египтяните, като им вложил благоволение към израилтяните, за да им дадат всичко, което поискали. Израил напуснал Египет като богат народ!

Така те тръгнали към Сокхот. Там Мойсей още веднъж им обяснил значението на Пасхата, която те трябвало вярно да пазят всяка година. Обяснил им също, че никой чужденец нямал право да яде от пасхата, а само онзи, който принадлежал към народа на Израил.

КЪМ ПУСТИНЯТА

ИЗХОД 13:17–14:14

Израилтяните се събрали в Сокхот, след което продължили пътя си. Мойсей взел със себе си и костите на Йосиф, който дал заръка за своето погребение още преди смъртта си.

За да стигнат в Ханаан, израилтяните могли да минат през филистимската земя, което не било дълъг път. Но филистимците нямало да ги пуснат без бой, което щяло да затрудни израилтяните и може би дори да ги накара да се върнат в Египет. А това не било по Божията воля.

Освен това Господ бил казал на Мойсей, че те трябва да му послужат на планината Хорив. Преди да влязат в Ханаан, Той искал още по-ясно да им покаже Своята любов към тях. Искал да сключи завет с тях.

Затова Господ ги превел през друг път – през пустинята. Защо през пустинята – през тази гореща и безводна земя? Няма ли това да бъде много трудно за всичките жени, деца и добитък? Те били толкова слаби!

И тогава пред израильтяните се появил голям облачен стълб, който започнал да им показва пътя и да ги предпазва от изгарящото слънце през деня. През нощта пред тях се появявал огнен стълб, който осветявал пътя им през пустинята. Не, Израил нямало от какво да се страхува!

Израильтяните едва били напуснали Египет, и фараонът съжалил, че ги бил пуснал. Наистана, той се уплашил за малко, но сърцето му не се променило. Затова събрал голяма армия от колесници и войници и се спуснал след израильтяните. Когато египтяните чули, че израильтяните се намирали между планините и морето, те много се зарадвали. Помислили си, че победата им е сигурна.

Същото си помислили и израильтяните. Когато чули тътена от копитата на препускащите коне и видели облаците от прах под краката им, те страшно се уплашили. След тях идвал фараонът с войската си, за да ги върне обратно в Египет. Какво да правят сега? Няма ли никакъв изход!

И тогава, вместо да помислят за чудесата, които Бог бил извършил за тях в Египет, вместо да повярват, че Той е достатъчно силен да ги спаси, те започнали да роптаят срещу Мойсей: „Затова ли ни изведе от Египет, за да измрем в пустинята?“ Мойсей им казал: „Не бойте се! Бъдете смели, защото Господ ще воюва за вас. От вас се иска само да бъдете послушни. Вие виждате тези египтяни за последен път, защото Господ ще ни избави от тях.“

ПЪТЯТ ПРЕЗ МОРЕТО

ИЗХОД 14:14–26

Мойсей Тогава Господ казал на Мойсей: „Защо викаш към Мен? Кажи на израильтяните да вървят напред.“

Да вървят напред? Но как? Те стояли на брега на морето!

„Вдигни жезъла си! – казал Господ. – Тогава морето ще се раздели и ще образува път. Така израильтяните ще могат да преминат по сухо през морето. Египтяните ще влязат след тях, но ще намерят края си. И всеки ще разбере, че Аз съм Господ.“

После Божият ангел, който вървял пред израиленото множество, се вдигнал и застанал зад тях. Също и облакът застанал зад тях – между израильтяните и египтяните. От страната на израильтяните облакът бил светъл, а от страната на египтяните – тъмен, така че те нищо не виждали.

Тогава Мойсей прострял жезъла си над морето. Излязъл силен източен

вятър, който накарал морето да се оттегли и водите му да се разделят. По този невероятен начин се появил път сред морето.

Сега израильтяните трябвало да покажат вярата си. И те тръгнали и вървели по сухо към отсрещния бряг, докато огненият стълб осветявал пътя им.

Когато египтяните стигнали до морето, те с изумление видели, че враговете им се били изплъзнали. Израильтяните вървели по пътя, който Бог бил направил за тях. „Щом те могат да минат през морето, то и ние ще можем“ – помислили си те. И фараонът повел наред морето всичките си колесници, коне и конници.

Но облачният стълб се обърнал и блясъкът му заслепил египтяните. Това толкова ги уплашило, че сред войниците настъпила пълна паника. Колелата на колесниците им започнали да затъват, конете им се подплашили и отказали да се подчиняват. Докато израильтяните спокойно продължавали пътя си към отсрещния бряг, Господ задържал египтяните на едно място. Този път те били сериозно уплашени!

„Да бягаме, защото Господ воюва за тях против нас!“ – викали те. Но вече било твърде късно! Сега Господ щял да им покаже какво можел да направи за Своя народ.

УНИЩОЖЕНИЕТО НА ЕГИПТЯНИТЕ

ИЗХОД 14:26–15:22

Когато израильтяните преминали невредими на отсрещния бряг, по заповед на Бога Мойсей прострял жезъла си над морето. И докато египтяните бързали да достигнат брега, водните стени се сринали и помели колесниците и конниците, така че всички се издавили, всички загинали.

Така Божият народ бил избавен от ръцете на фараона и изведен на свобода! Всички ликували!

В чест на Господ Мойсей и народът запели следната песен:

„Ще пея на Господа, защото славно възтържествува;
коня и ездача му хвърли в морето.

Господ е моя сила, песен моя и ми стана Спасител.

Десницата ти, Господи, се прослави в сила.

Десницата Ти, Господи, смаза врага.

Кой е подобен на Теб, Господи, между боговете?

Кой е подобен на Теб – славен в святост,

страхопочитаем, че да те възпяват, правещ чудеса?

Племената ще чуят и ще затреперят.

Господ ще царува до вечни векове.“

После Мариам, сестрата на Мойсей, взела едно дайре и всички жени я последвали с дайрета в ръце. Те пеели една след друга песни на Господ, който бил толкова могъщ и вършел такива чудеса. Всички празнували своето освобождение радостни и щастливи.

ПОД БОЖИЯТА ЗАКРИЛА

ИЗХОД 15:22–27

Господ завел народа Си край Хорив, както бил обещал на Мойсей. Изглеждало невероятно как този многолюден народ с толкова много слаби жени и деца щял да издържи на това дълго пътешествие. Всеки, който пътувал през пустинята, трябвало да вземе със себе си всичко, от което се нуждаел, в противен случай щял да умре от глад и жажда. Колко много неща трябвало да вземат хората със себе си и колко бързо щели да ги употребят! Къде щели да намерят храна и вода? Как щели да се сдобият с нови дрехи и обувки, когато старите им се износели? Колко много опасности ги заплашвали по пътя! Как щели да познаят накъде да вървят? Как щели да се предпазят от палещото слънце през деня и от смразяващия студ през нощта? Кой щял да ги опази от враговете им?

Ако всичко това зависело само от израильтяните, те никога нямало да осъществят това пътуване през пустинята. Но Господ, който превел народа Си през морето, щял да ги преведе и през пустинята. Ако те могли да повярват в това, нямало за какво да се безпокоят. Защото Сам Господ вървял пред тях и ги водел по пътя. Той им показвал кога да пътуват и кога да почиват. Когато облакът спирал, те също трябвало да спрат; когато облакът продължавал пътя си, те също трябвало да продължат. Облакът ги пазел от зноината горещина през деня и им давал светлина и топлина през нощта. Защо продължавали да се съмняват, че Господ можел да им осигури храна и вода? Нима не виждали, че Той се грижел за тях? Дрехите им не остарявали и обувките им не се износвали. Нима това не било чудо от Господа?

И въпреки това израильтяните много често били неблагодарни, недоволствали и роптаели, и често проявявали неверие, че Господ ще може да им помогне.

В МЕРА

ИЗХОД 15:23–27

Ето какво се случило още на третия ден от пътя на израильтяните през пустинята. Водата, която те били взели със себе си, свършила, а никъде не се виждал кладенец, от който да си начерпят прясна вода. Хората започнали да се безпокоят и си мислели, че ще умрат от жажда. За тяхно щастие, не минало много време и намерили вода. Тогава се успокоили. Но веднага след това се разочаровали. Защото, когато я опитали, тя се оказала горчива.

Настъпил голям смут. Хората се уплашили, че могат да се разболеят от

тази вода или дори да се отровят. Но вместо да се обърнат към Господ и да Го помолят да им даде вода, те започнали да роптаят и да негодуват против Мойсей: „Какво ще пием сега?“

Мойсей извикал към Господ и Той му заповядал да хвърли едно дърво във водата, за да я изцели. След като Мойсей направил това, водата станала сладка и те могли да я пият.

Така Господ им показал, че можел да им помогне, и че винаги могли да разчитат на Него в пустинята. Той щял да ги опази от ужасните болести, които бил нанесъл на египтяните, защото Той е Господ, който изцелява.

После, за да им покаже колко прекрасен можел да направи живота им, Той ги завел на едно място, където имало дванадесет водни извора и седемдесет палмови дървета. Един голям оазис в бесплодната пустиня! Там израилтяните могли да останат за известно време и да се пораждат на голямото изобилие.

ХЛЯБЪТ ОТ НЕБЕТО

ИЗХОД 16

Но за да стигнат до Ханаан, те трябвало да продължат пътя си. Тази земя била още по-хубава! Те само трябвало да повярват! Това не било невъзможно. Били ли си мислели някога, че сам Господ ще да ходи пред тях в облак и в огнен стълб? Защо не обърнали внимание на тези Негови знамения?

Но след като израилтяните напуснали това хубаво място и се отправили към друга част на пустинята, те отново забелязали, че храната им се свършва, и отново зароптали против Мойсей и Аарон: „По-добре да ни бяхте оставили да си умрем в Египет – там поне имяхме достатъчно хляб и месо. А сега всички ще измрем от глад в тази пустиня!“

Какъв неблагоприятен и невярващ народ! Нима Господ не им бил казал, че трябва да Му вярват? Как можел Той да продължава да ги търпи? И въпреки това, Господ обичал този народ и искал той също да Го обича и да Му вярва. Затова Той им простил роптаенето и отново им помогнал в тази нужда. „Ще им дам хляб и месо. Ще направя да завали хляб от небето“ – казал Той на Мойсей.

И макар че Господ бил толкова безкрайно добър към тях, те не трябвало да забравят, че Той бил Светият и Всемогъщият Бог. Затова Господ им казал, че ще им покаже и една малка част от Своята слава. Когато народът излязъл и тръгнал към пустинята, облакът заблестял така ослепително, както никога досега.

Да, Господ наистина е добър и милостив и на нас не ни остава нищо дру-

го, освен дълбоко да Му се поклоним и да отидем при Него с най-голямо благоговение.

Същата вечер над стана на израилтяните се появило ято пѣдпѣдѣци. Това

били малки птици, които донесел вятърът. Хората започнали да ги събират и да ги ядат. Така те яли месо, колкото им душа искала.

На следващата сутрин шатрите им били покрити с роса, а когато тя се изпарила, на земята останали малки, бели люспици. Израилтяните ги нарекли „манна“ („какво е това“), защото не знаели какво било. Мойсей им казал, че това бил хлябът, който Господ обещал да им даде. От него можели да събират толкова, колкото се нуждаели. Имало ачни хора, които събирали много; имало и скромни хора, които събирали малко. Но чудно нещо, когато премервали събраното, количеството за всеки било

едно и също – около гомор на човек (което ще рече около два литра).

После Мойсей заповядал на хората да не оставят нищо от манната за сутринта. Но отново имало невярващи, които се страхували, че на следващата сутрин няма да има достатъчно манна, и си оставили в запас. Но когато се опитали да ядат от оставеното, манната била вмирисана и пълна с червеи. Мойсей много се разгневил на тези хора, които още не вярвали в Господ.

На шестия ден от седмицата се случило ново чудо. Хората събрали манната, както всеки ден, но когато я премерили, тя се оказала двойно повече от другите дни – по два гомора за всеки човек.

Изненадани, те отишли при Мойсей, за да му кажат за случилото се, и той им обяснил, че Господ направил това, защото на следващия ден било събота. В събота те трябвало да си почиват и да не събират хляб. Освен това трябвало да разберат, че Господ се грижел за тях. Затова на шестия ден Бог им дал двойно повече манна, за да им стигне за два дни.

И въпреки това някои хора не послушали Господ и в събота пак излезли на полето, но нищо не намерили. Колко натъжили те Господ с това свое непослушание! Той искал хората да се научат да се уповават на Неговото Слово, а те отново показали, че не Му вярват.

Така всеки ден израилтяните ядяха хляб от небето и всеки ден били хранени от Божията ръка. Затова Господ по-късно им наредил да запазят една стомна с манна, за да си спомнят за хляба, който яли в пустинята.

Сега ние знаем, че Господ Исус е бил Този, който е слезъл при нас от небето. Но даваме ли си сметка, че всичкото добро, което получаваме, ни се дава, защото Господ Исус го е изработил вместо нас?

ХОРАТА СЕ КАРАТ С МОЙСЕЙ

ИЗХОД 17:1–8

После хората отново тръгнали на път и стигнали в Рафидим, където пак нямало вода. Но те отново не повярвали, че Господ можел да им даде вода. Този път те били толкова разгневени, че възроптали не само против Мойсей, но и против Самия Господ. „Ако Господ е сред нас, нека извърши чудо. Иначе всички ще измрем от жажда“ – казали те. А когато Мойсей ги укорил заради малодушието им, те се нахвърлили върху него и едва не го убили с камъни.

Но Господ отново не ги наказал заради тяхното неверие, а проявил търпение и им помогнал. Той заповядал на Мойсей да отиде заедно със старейшините на планината Хорив. „Аз ще застана там пред теб, а ти удари канарата и от нея ще потече вода, за да пият хората“ – казал Той.

Мойсей послушал Господ и от канарата бликнала вода. Хората могли да пият до насита.

ПОРАЖЕНИЕТО НА АМАЛИЧАНИТЕ

ИЗХОД 17:8–16

И отново Господ извършил чудеса за израелтяните, като ги спасил от враговете им. Защото израилтяните имали и други врагове освен египтяните. Това били амаличаните, едно скитническо или номадско племе. Те били потомци на Исав, и както Исав мразел Яков заради благословението, което той получил, така неговите потомци мразели народа на Яков заради това, че Господ бил толкова добър към него. Затова амаличаните нападнали израелтяните и започнали да воюват с тях.

Тогава Мойсей заповядал на Исус Навиев да събере най-видните и най-силните мъже и да се бие срещу врага. Но Мойсей много добре знаел, че тези мъже не били войници и не знаели как да воюват. Затова той трябвало да се изкачи на планината и да издигне жезъла си към небето в знак на това, че победата идвала от Господ.

Когато Иисус Навиев потеглил с хората си, Мойсей се изкачил на планината, придружен от Аарон и Ор, един от видните израильтяни. И докато Иисус Навиев и неговите мъже воювали, той държал жезъла си издигнат към небето. Тогава амаличаните започнали да отстъпват. Господ давал победата на израильтяните.

Но после станало нещо и нещата се обърнали. Израильтяните започнали да губят битката. Защо? Защото, когато се уморявал, Мойсей отпуснал ръцете си надолу и жезълът сочел към земята. А когато жезълът преставал да сочи към небето, мощта на израильтяните отслабвала.

Затова Аарон и Ор побързали да вземат един камък и сложили Мойсей да седне на него, а те застанали от двете му страни, за да подкрепят ръцете му. Това продължило така, докато Иисус Навиев спечелил битката и амаличаните били напълно разгромени.

Така Господ извоювал победата на израильтяните. За да не забравят това, Мойсей трябвало да запише тази битка в книга. Трябвало също така да предаде на храбрия предводител Иисус Навиев, че един ден Господ завинаги ще унищожи амаличаните, защото били техни врагове.

После Мойсей построил олтар, който нарекъл „Господ е мое знаме“. Този олтар останал като паметник за това, което Господ извършил за Своя народ, както и като доказателство за това, което Той може да стори на враговете Си и на враговете на Израил.

СИНАЙ

ИЗХОД 19:1–16

На третия месец след излизането си от Египет израильтяните стигнали до Синай, един от върховете на планината Хорив. Тогава Господ заповядал на Мойсей да се изкачи на планината, като му казал: „Така кажи на потомците не Израил: тук ще направя с вас завет. Слушайте и се подчинявайте на гласа Ми и бъдете верни на този завет. Аз ви избрах, за ви да бъдете Мой народ. Ако наистина слушате и се подчинявате на гласа Ми, тогава ще ви направя царе и свещеници в света. Ще ви направя царе, за да управлявате, и свещеници, за да принасяте жертвоприношения и молитви, и така да благославяте света. Ще бъдете свят народ.“ Когато Мойсей слязъл от планината и казал всичко това на хората, те му отговорили: „Съгласни сме. Ще направим всичко, което Господ казва.“

Знаели ли тези хора добре какво казвали? Давали ли си сметка, че Господ бил свят Бог, а те били грешни човеци? За да им даде да разберат това, Господ решил да им покаже една малка част от Своята слава. Но преди това те

трябвало да се подготвят в продължение на три дни. Трябвало да се осветят и да изперат дрехите си. Разбира се, изпирането на дрехите било само външен знак на това, което те трябвало да направят вътрешно – да очистят сърцата си, като изповядват греховете си и се помолят за прошка. Никой нямал право да се изкачи на тази планина, за да не загине, защото там бил Самият Бог.

ЗАВЕТЪТ; ЗАКОНЪТ

ИЗХОД 19:16–20:21

На сутринта на третия ден започнали да се чуват силни гръмотевици. Всички били много уплашени. Хората наизлезли от шатрите си и видели как небето над тях се раздирало от ослепителни светкавици. Цялата планина била покрита с гъст и черен дим. Израилтяните гледали планината разтреперани от ужас. Наистина Господ бил там!

После изведнъж се чул силен тръбен глас. Изпълнен с благоговение и страх, народът стоял на разстояние от планината и не смеел да пристъпи към нея.

Колко могъщ и свят бил Господ! Никой не смеел да се доближи до Него. И въпреки това Мойсей ги завел до полите на планината, където те зачакали да видят какво ще се случи. Планината се тресяла като при земетресение, черни облаци дим се издигали от нея, а тръбният глас се усилвал все повече и повече. Хората се вцепенили от страх.

Най-сетне Мойсей започнал да говори на Господ и Той му отговорил, като му казал да се изкачи на върха на планината. Само Мойсей можел да отиде толкова близо до Него, защото той бил посредникът между Бога и народа.

На върха Господ заповядал на Мойсей да предупреди още веднъж хората да не се изкачват на планината. Те трябвало да разберат колко огромно е разстоянието между Бога и тях.

Когато Мойсей отново слязъл при хората и ги предупредил, Господ започнал да им говори. Сега Той щял да сключи с тях завета Си.

Най-напред Бог казал: „Аз съм Господ, твоя Бог, който те изведе от Египетската земя, от дома на робството.“

Господ обичал този народ толкова много! Но сега и хората трябвало да отговорят на Неговата любов със своята любов и покорство. Трябвало да покажат на дело, че обичат най-много Него и че обичат ближните си както себе си. Ако правели това, те наистина щели да бъдат Божи народ. Затова Бог им дал Закона с десетте Свои заповеди, чрез които им забранявал да

правят всичко онова, което не съответствало на Неговата любов. Когато чули Божия глас, хората се изплашили и отстъпили назад.

„Молим те, ти ни говори!“

После се обърнали към Мойсей: „Нека Бог не ни говори. Толкова се страхуваме от гласа Му!“

Мойсей ги успокоил: „Не бойте се – казал той, – Господ иска да ви покаже една малка част от славата Си, за да се боите от Него и да не съгрешавате.“

Кой можел да говори с Бога? Израилтяните не могли. Ние също не бихме могли, защото и ние сме грешници, които заслужават само Божия гняв. Но ако повярваме, че Господ Иисус е понесъл Божия гняв върху Себе Си, тогава няма вече да се страхуваме от Бога. Тогава ще можем да Го слушаме и да говорим с Него без страх. Но никога не бива да забравяме колко велик и свят е Той.

АНГЕЛЪТ НА ЗАВЕТА

ИЗХОД 23:20–24:4

Господ дал на народа Си още закони, с които им казвал как да Му служат, как да се отнасят един към друг, как да пазят съботния ден и какви празници да имат. Мойсей предал всичко това на народа, който стоял на разстояние от планината.

Освен това Господ обещал на израилтяните да не пътуват сами. „Ще изпратя ангела Си пред вас, който ще ви пази по пътя ви и ще ви заведе в земята, която съм определил за вас“ – казал Той. Това не бил обикновен ангел, а същият Онзи Ангел, който се явил на Авраам и който разговарял с Агар. Този Ангел бил Божият Син, Господ Иисус. Затова Господ казал, че трябва да изпитват към Него дълбоко благоговение и да не Го предизвикват към гняв с непокорството си. Защото Той нямало повече да отминава греховете им, както правел това в началото на пътуването им през пустинята.

Народът отново обещал, че винаги ще изпълнява Господните думи, а Мойсей записал всички тези думи в една книга.

КРЪВТА НА ЗАВЕТА

ИЗХОД 24:4–12

Тогава Мойсей издигнал под планината олтар с дванадесет стълба за дванадесетте израилеви племена – по един за всяко племе. После той наредил на свещениците да принесат в жертва млади телци, взел половината от кръвта и я сложил в паници, а с другата половина поръсил олтара. След

това прочел пред народа всичко, което бил записал в книгата на завета. „Добре – казали хората, – ще вършим всичко, което казва Господ, и ще бъдем послушни.“ Накрая Мойсей взел останалата половина от кръвта, поръсил я върху хората и казал: „Ето кръвта на завета.“

Бог сключил този завет с израильтяните не защото те заслужавали това, а защото един ден щял да дойде Избавителят, който щял да пролее кръвта Си за тях и да ги очисти от греховете им. Тази кръв била преобраз на Неговата кръв, също като кръвта на агнето, с която били намазали рамките на вратите в Египет. Затова Мойсей поръсил половината от кръвта върху олтара, с което искал да каже на Бога: „Ти можеш да бъдеш наш Бог и да направиш завет с нас само заради кръвта на Спасителя.“ С другата половина от кръвта той поръсил хората, с което им казал: „Греховете ви ще бъдат простени само чрез кръвта на Спасителя, който ще дойде и който ще ви научи да се покорявате на Бога.“

После, по заповед на Бога, Мойсей и Аарон се изкачили отново на планината. Но този път те взели със себе си Надав и Авиуд, двама от синовете на

Аарон, заедно с още седемдесет от израилевите старейшини, които служели като представители на целия народ. Там те видели Бога на Израил. Ние не знаем как точно станало това. Знаем само, че величието, което те видели, било неописуемо, и че под краката Му имало нещо като настилка от сини сапфири – бистри и чисти като ясно небе.

Те били толкова близо до Бога, но не загинали, а яли и пили без страх, въпреки че Бог присъствал там в славата Си. Колко богати и щастливи се чувствали тези мъже, когато видели Божието могъщество и величие! Заедно с тях се радвал и целият народ, защото те били горе на планината заради всички тях.

Ние обаче сме още по-богати от тях, защото Господ е дал за нас Собственния Си Син. В Него ние можем да видим Самия Бог. И когато повярваме в Него, можем отново да имаме мир със Светия Бог.

НАРУШАВАНЕТО НА ЗАВЕТА

ИЗХОД 24:12–18; 32:1–7

Господ казал на Мойсей, че трябва да остане на планината, за да му даде думите на Закона, написани върху каменни плочи лично от Него. Затова Мойсей останал на Божиата планина в продължение на четиридесет дни.

Ден след ден народът очаквал завръщането му, но накрая хората си помислили, че той бил загинал на планината, и отново започнали да се обезпокоят. Какво ще правят сега, когато техният водач и посредник не бил между тях? Кой щял да ги води? Кой щял да разговяра вместо тях с Бога и да им предава Божиите думи? Те се почувствали изоставени.

Тогава отишли при Аарон и му казали: „Мойсей, човекът, който ни изведе от Египет, не се връща. Ние не знаем какво се е случило с него, но знаем, че нямаме водач. Нямаме и бог. Направи ни бог, който да можем да виждаме. Той ще ни показва пътя.“

Това било голям грях. Господ изрично бил казал в завета Си да не си правят образ, на който да се кланят. Аарон също знаел, че това било грях, но той се страхувал, че народът можел да вдигне бунт. Затова, вместо да накаже хората, той се опитал да направи така, че да се откажат от своето намерение. „Донесете ми всичките си златни накити!“ – казал той, като си мислел, че те няма да искат да се разделят с тях. Но очакванията му не се сбъднали, защото хората ги донесли на драго сърце.

Аарон не посял повече да им отказва. Той им позволил да си направят теле от дърво, което те позлатили. Когато телето било готово, майсторите му казали: „Ето твоят бог, Израилю, който те изведе от Египет.“

Може би сега Аарон разбрал колко лошо бил постъпил, като станал съучастник в този ужасен грях? За съжаление, не! Той дори направил нещо още по-лошо – позволил на народа да издигне олтар и казал, че на следващия ден ще има празник. Този празник щял да бъде посветен на Господ. Това бил един още по-ужасен грях.

На следващия ден израилтяните станали рано, за да направят жертвоприношение и да празнуват.

ПОСРЕДНИЧЕСТВОТО НА МОЙСЕЙ

ИЗХОД 32:7–35

Но Бог видял всичко това и гневът Му пламнал. Тогава Той казал на Мойсей: „Твоите хора нарушиха завета Ми. Направиха си златно теле и сега му се кланят и му принасят жертви, като казват: „Това е нашия бог, който ни изведе от Египет.“ Този народ е непокорен и корававратен. Остави Ме да го изтребя, а от теб ще направя велик народ.“

Мойсей се уплашил. Да, Господ бил прав! Хората наистина били упорити и коравовратни и не заслужавали Божиата милост. Но Мойсей не можел да не се помоли за Своя народ – нали той бил посредникът, преобразът на Господ Исус! И той се помолил: „О, Господи, нали това е Твоят народ, който Ти изведе от египетската земя по такъв чуден начин! Моля Те, не го унищожавай! Какво ще кажат тогава египтяните? Ще кажат, че си ги извел от Египет за зло – за да измрат в пустинята. Спомни си какво си обещал на Авраам, Исаак и Яков – че ще произведеш от тях голям народ и ще им дадеш в наследство ханаанската земя.“ Така се помолил Мойсей и Господ чул посредническата му молитва. По същия начин Бог чува Господ Исус, когато Той се моли за Неговия народ.

След това Мойсей слязъл от планината заедно с Исус Навиев, като носел с благоговение двете каменни плочи, на които Сам Бог бил написал Своя завет. Когато наближили подножието на планината, Исус Навиев чул виковете на народа и си помислил, че това било шум от война. Но Мойсей му казал: „Не, това не са победоносни възгласи, нито плач поради поражение, а глас на празнуване и песни.“

Какво ставало там долу? Не минало много време и Мойсей разбрал всичко. Той видял златното теле и хората около него, които празнували, като пеели и танцували. Той се разгневил ужасно. Господ бил толкова милостив, като направил с тях този завет и им дал закона. Как могли те да правят всичко това! Изпълнен със свято възмущение, Мойсей хвърлил плочите на земята и те се строшили на парчета. Този народ не бил достоен за Бо-

жия завет. Той наистина заслужавал да бъде унищожен. После грабнал златното теле, изгорил го в огън и го стрил на ситен прах. Хвърлил праха във водата и накарал израилтяните да пият от нея.

След това се обърнал към Аарон и го укорил за този голям грях. Но Аарон имал извинение. Той казал, че народът бил пожелал това. Мойсей също знаел колко лош бил този народ и какво можело да се очаква от него. Затова всички трябвало да бъдат наказани. И той заповядал на левитите да препашат мечовете си на бедрата, да минат през стана и да избият всички, които намерят, дори и да са собствените им синове или братя. Левитите се подчинили на заповедта на Мойсей и в този ден били избити три хиляди души.

На следващия ден Мойсей се осмелил да се изкачи отново при Господ и да Го помоли да прости на народа този голям грях. Той дори казал: „Ако не можеш да простиш на тях, накажи мен, като изличиш името ми от книгата, която си написал.“

Господ му отговорил, че няма да унищожи нито него, нито народа, а само онези, които били съгрешили против Него. На тях Той нямало да прости греха, а щял да ги накаже.

БОЖИЕТО ОБИТАЛИЩЕ СРЕД НАРОДА НА ИЗРАИЛ

ИЗХОД 35

През четиридесетте дни, в които Мойсей бил на планината, Господ му казал още, че той трябва да Му построи дом, който да се намира сред шатрите на хората. Защото, макар и Израил да бил непокорен, Господ го обичал и искал да живее сред него.

Мойсей трябвало да построи този дом според описанието, което Господ му дал. Той дори му го показал във видение, за да знае как трябва да изглежда. Този дом не трябвало да бъде построен от дърво или от камък, а да бъде

като палатка или шатра, който да се мести от едно място на друго. Защото всеки път когато израилтяните продължавали пътя си по-нататък, те трябвало да вземат тази скиния със себе си.

Господ дори назовал по име мъжете, които трябвало да изпълнят тази важна задача. Това били двама надарени художници – Веселеил и Елиав. Заедно с тях трябвало да работи и целият Израил. Мойсей призовал израилтяните да дадат доброволни приноси като злато, сребро, мед, платове, животински кожи, дървен материал, масло за осветление, аромати и скъпоценни камъни. Хората на драго сърце донесли тези дарове. Те донесли толкова много, че накрая Мойсей им казал да спрат да носят. Така те искали да покажат, че се разкайват за големия грях, който били сторили. Как могли да помислят дори, че могат да изобразят Господ с теле, и Той да иска да остане с тях?

СКИНИЯТА

ИЗХОД 40

После Веселеил и Елиав започнали да строят. С тях работели още много хора, които им помагали. Така след известно време сред стана на израилтяните била издигната скинията или Божият Дом. Тя била направена от дървени стени, целите обковани със злато. В нея имало две помещения, отделени едно от друго със завеса.

Около скинията имало обширно пространство, наречено преден двор, който също бил отделен със завеси. В него можел да се събере целият народ. Но хората не бивало да забравят, че се намират в Божия дом. Затова в предния двор имало олтар, на който били принасяни жертви. Той трябвало да напомня на хората, че те са грешници и че не могат да отидат при Бога, ако греховете им не са простени. А греховете им могли да бъдат премахнати единствено чрез смъртта на Избавителя. В знак на това в предния двор били убивани животни, които били принасяни в жертва.

Там се намирал също и един голям меден съд, умивалникът. В него свещениците трябвало да умиват краката си и ръцете си, преди да послужат на Бога.

Хората не могли да влизат в помещението зад завесите. Това било свещилището. Само свещениците и първосвещениците могли да влизат там. В него също имало олтар, обкован със злато.

Всеки ден, сутрин и вечер, един свещеник трябвало да кади благоуханни треви и да се моли за народа. Както ароматът на благоуханните треви се издигал нагоре, така и молитвите на свещеника се издигали към Бога. След

това свещеникът излизал навън и благославял народа с Божието благословение.

В светилището имало и една маса, на която всяка събота се поставяли хлябовете, които народът принасял. С това хората показвали благодарността си към Бога, който бил толкова добър към тях. Показвали също и вярата си, че Той ще продължи да се грижи за тях. Тези хлябове били наричани „присъствените хлябове“.

Там имало още и един златен светилник със седем разклонения, който осветявал мястото през цялата нощ. В Божия дом никога не можело да бъде тъмно, защото там, където обитава Бог, има само светлина. Това било значението на светилника.

Но свещениците не могли да видят цялата Божия слава, защото те нямали право да вдигат завесата зад светилището и да влизат в Пресвятото място. Те не могли дори да погледнат там. Защото там обитавал Бог.

В Пресвятото място се намирал само ковчегът на завета, който представлявал един сандък, направен от дърво и целият покрит със злато. Ковчегът на завета символизирал Божия престол, защото Бог бил Царят на израильтяните. В него били положени новите каменни плочи, които Мойсей издялал и върху които Бог отново написал собственоръчно думите на Закона.

Над златния капак на ковчега имало два херувима. Лицата им били наведени надолу, а краищата на крилето им се допирали. Веднъж в годината, в деня на умилоствлението, първосвещеникът влизал в Пресвятото място, като убивал една коза и с кръвта ѝ поръсвал капака на ковчега. С това той искал да каже, че е необходимо жертвоприношение, за да се умилостави Бог поради греховете на хората и да настъпи мир между Него и тях. Затова капакът се наричал „умилостивилице“.

Скинията олицетворявала Божията святост, а жертвоприношенията били правени за умилоствление заради греховете. Те сочели към Избавителя, който щял да дойде, за да принесе Себе Си в жертва.

Когато Божият дом бил готов, Господ определил хората, които да Му служат като свещеници. За тази цел Той заповядал да се освети едно от израилените племена – племето на Леви, от което произхождали Мойсей и Аарон. Аароновите синове щели да се наричат свещеници. Те щели да извършват жертвоприношенията и да се молят от името на народа. Така те щели да послужат като преобраз на Господ Иисус.

Аарон бил назначен от Господ за първосвещеник. Затова Мойсей го помазал с миро и го облякъл в красиви, специално ушити за него дрехи. Също и свещениците получили бели мантии и свещенически шапки. Те изпълнявали службата на посредници между Бога и народа, като принасяли жертви

и молитви от името на народа към Бога и предавали на народа Божието прощението и благословение.

СЪГЛЕДВАЧИТЕ

ЧИСЛА 13 И 14:1–10А; ВТОРОЗАКОНИЕ 1:19–29

Пътуването през пустинята продължавало вече почти две години. Когато народът стигнал до ханаанската граница, Мойсей заповядал на хората да се вдигнат и да завземат земята. Но вместо с вяра да се подчинят и да направят това, което Мойсей им казвал, хората започнали да го молят да изпрати първо съгледвачи, които да огледат земята и да проверят дали наистина могат да я превземат.

Господ заповядал на Мойсей да ги послуша и хората избрали дванадесет мъже, по един от всяко племе, които да отидат и да огледат ханаанската земя като шпиони. От племето на Юда бил избран Халев, а от племето на Ефрем – Иисус, синът на Навий.

Мойсей наредил на мъжете да обиколят цялата земя и да огледат всичко в нея: хората, градовете, войските, укрепленията, дърветата и плодовете. „Бъдете смели – казал им Мойсей, – и донесете със себе си от плодовете, които се раждат в тази земя.“

Съгледвачите се върнали след четиридесет дни. Те донесли със себе си нарове, смокини и един грозд – толкова тежък, че трябвало да се носи от двама души, окачен на прът.

После съгледвачите разказали на Мойсей и на народа впечатленията си от земята. „Това е една прекрасна земя! В нея текат масло и мед. А какви плодове има само! Можете да си представите по гроздето, което донесохме!“

Но, за съжаление, ние никога няма да можем да влезем в тази земя, защото народът, който живее там, е много силен, а градовете им са големи и добре укрепени. Там живеят и великани! Не, няма да можем да превземем тази земя.“ С тези думи, лишени от вяра, те уплашили народа още повече.

Тогава се обадил Халев и се опитал да ги успокои. „Трябва да бъдем смели и да вървим напред, за да завладеем тази земя за себе си и за децата си. Непременно ще я превземем.“ Но другите съгледвачи извикали с пълен глас: „Това е невъзможно, защото хората в Ханаан са по-силни от нас.“

И тези невярващи съгледвачи постигнали целта си. Те толкова уплашили народа, че хората започнали да плачат и да викат от страх. Те веднага забравили чудесата, които Бог бил извършил за тях. Забравили всичко, което Бог бил обещал, и престанали да виждат Неговата любов и мощ. Виждали само добре укрепени градове, силни войски и огромни великани.

Всички започнали да роптаят и да се оплакват: „По-добре да бяхме измрели в Египет или в пустинята. Защо ни води Господ в тази земя? Предпочитахме да се върнем в Египет!“

Чували се възгласи: „Не искаме повече да ни управляват Мойсей и Аарон!“

„Да си изберем друг водач и да се върнем в Египет!“

Това бил истински бунт!

Мойсей и Аарон слушали с ужас тези зли думи. Разтреперани от страх, те паднали на лицата си пред народа. Какво щяло да се случи сега? Какво щяло да направи Господ? Може би гневът Му щял да пламне срещу тях и само за един миг да изтреби всички тези безбожни хора?

Иисус Навиев и Халев също били ужасени. Те раздрали дрехите си и започнали да молят на народа да се смири и да повярва на Господните думи. „Това е много добра земя – казали те. – Ако имаме благоволението на Господ, Той ще ни я даде. Само не се бунтувайте и не се страхувайте от хората, които живеят в нея. Те нищо не могат да ни направят, защото Господ е с нас. Не се бойте!“

Но хората предпочели да послушат думите на безбожните размирници и решили да убият Иисус Навиев и Халев с камъни.

ПОСРЕДНИКЪТ

ЧИСЛА 14:10–45

В този момент Господ се намесил и сложил край на бунта. Той явил славата Си пред народа в скинията и гневът Му пламнал по-силно от всякога. Господ казал, че повече няма да търпи този народ и че ще го отхвърли. Но

Мойсей отново постъпил като истински посредник. Той отново застанал между народа и Господа и започнал да Го умолява да им прости. Народът трябвало да е благодарен, че не бил унищожен единствено поради застъпническата молитва на Мойсей.

Господ казал: „Прощавам им. Така целият свят ще разбере, че Аз съм велик. Аз обещах да заведа народа в ханаанската земя и ще изпълня думата Си. Но това поколение, което сега е в пустинята, няма да види Ханаан. Ще се върне отново в пустинята и ще се скита в нея четиридесет години, докато измрат всички мъже на двадесет години и нагоре. Само младите мъже и деца ще влязат в обещаната земя.“

Господ направил изключение само за Иисус Навиев и Халев. Веднага след това умрели десетимата съгледвачи, които толкова обезсърчили народа със своето неверие.

Така Бог показал на Израил, че Словото Му е вярно. Но въпреки това народът не се вслушал в Неговите думи и не им се подчинил. Да се върне отново в пустинята? Да тръгне обратно назад? „В никакъв случай! Продължаваме напред, за да завземем земята“ – казали много от тях. И макар че Мойсей им забранил, те пак не го послушали, а дръзко и самонадеяно тръгнали да се изкачват към върха на хълма, където живеели амаличаните, за да воюват с тях. Но, разбира се, били разбити, понеже Господ не бил с тях.

БУНТЪТ

ЧИСЛА 16:1–26

Вместо да влязат в Обещаната земя, израилтяните трябвало да се върнат обратно в пустинята. С това наказание Господ искал да ги накара да се покаят. Но въпреки това много от тях били твърдоглави и продължили да се противопоставят на Бога.

Един от най-твърдоглавите мъже бил Корей. Той не искал да се подчини на водачите, които Бог бил избрал, и завиждал на свещениците. „Защо Аароновите синове да могат да принасят жертви, а ние да не можем? Нали и аз съм от Левиевото племе? И защо само Аарон да бъде първосвещеник? Нима Бог не каза, че целият народ е свят и че всички ще бъдат царе и свещеници? Значи целият народ може да принася жертви“ – говорел той.

Всичко това звучало много религиозно, но всъщност било пълно безбожие! Освен Корей имало и други двама недоволни мъже – Датан и Авирон, от племето на Рувим. „Ако има племе, което е достойно да управлява – казали те, – това е племето на рувимците. Защо трябва Мойсей да ни е водач?“

Така те дълго време подстрекавали хората към бунт и някои от видните

мъже на Израил се присъединили към тях. Най-накрая се събрали около двеста и петдесет души, които отишли при Мойсей и Аарон и им казали, че не ги искат повече за водачи. „Ние също имаме право да управляваме и да бъдем свещеници като вас. Нали Бог е сред всички нас – защо тогава възвишавате себе си над Господното общество?“ – казали те.

Мойсей бил ужасен. Това бил истински бунт! И то не бунт, насочен срещу него, а срещу Господ. Като отхвърляли него, те всъщност отхвърляли Господ; защото само онзи, когото Господ е избрал, може да бъде водач на Божия народ. Мойсей твърдо вярвал, че Господ щял да отсъди справедливо и да се застъпи за него.

„Елате утре сутринта – казал той, – и Господ ще покаже кого е избрал.“

На следващата сутрин те се събрали пред скинията заедно с целия народ. Тогава Господ казал на Мойсей и Аарон да се отделят от народа, за да го унищожи. Но те започнали да Го умоляват: „О, Боже, не наказвай целия народ!“ Господ послушал молитвата им и заповядал всички да отстъпят от шатрите на Корей, Датан и Авирон.

НАКАЗАНИЕТО

ЧИСЛА 16:26–45

„Сега ще разберете, че Господ ме е пратил – казал Мойсей. – Ако тези хора умрат от естествена смърт, значи Господ не ме е пратил. Но ако с тях се случи нещо необикновено, тогава ще разберете, че те са се разбунтували срещу Самия Господ.“

Веднага след като изговорил това, Мойсей млъкнал, защото се случило нещо страшно. Земята под краката на тримата бунтовници се разпукала и погълнала и тях, и домочадието им, и целия им имот. Останалите израилтяни се разбягали ужасено на всички страни, като викали и стенели.

Но това не бил краят на Божия гняв. Защото Господ изпратил огън и върху двеста и петдесетте мъже, които последвали Корей, Датан и Авирон, и ги унищожил. Така Той показал, че Мойсей бил истинският водач на народа. Той унищожил всички, които не искали да му се подчинят.

Хората били потресени от ужаса, който видели, но това не продължило дълго време. Още на следващия ден те отишли при Мойсей и Аарон и ги обвинили, че те са убили техните водачи: „Вие избихте Господните хора! Те бяха такива благочестиви мъже! Вие сте виновни за тяхната смърт.“

Сега вече Господ казал, че ще ги унищожи в един миг. И наистина, наказанието дошло веднага и безбожниците започнали да падат мъртви на земята.

Мойсей и Аарон отново искали да се застъпят за народа. Но какво да кажат на Господ? Как можели да ги защитят? Те толкова често Го били молили за милост и всеки път Господ им прощавал. Щял ли и този път да послуша молитвата им? Как можел да бъде умилолюбив Господ за греха на народа? Мойсей знаел как. Имало нещо, което можело да умилолюби Господ. Това бил приносът, който Сам Той бил постановил. И Мойсей казал на първосвещеника Аарон да направи умилолюбивение за греховете на народа, тъй като той бил преобраз на Великия Първосвещеник, който щял да дойде един ден. „Вземи кадилницата, сложи в нея огън от олтара и бързо иди сред народа и направи умилолюбивение за него.“

УМИЛОЛЮБИВИЕТО

ЧИСЛА 16:46–17:10

Аарон сторил това, което му казал Мойсей, и бързо отишъл с кадилницата си сред народа. Там вече имало много трупове и числото им непрекъснато растяло. Хиляди хора били умрели.

След като сложил огън в кадилницата си, Аарон застанал между мъртвите и живите и започнал да се моли на Бога да прояви милост. Тогава язвата престанала. Господ приел приноса.

За да не забравя народът, че Аарон бил избраният от Него първосвещеник, Господ заповядал на Мойсей да вземе по един жезъл за всяко племе и да напише на него името на племето. „На жезъла на Леви напиши името на Аарон – казал Господ. – След това положи всички жезли в скиинята пред ковчега на завета. Жезълът на човека, когото Аз избира, ще разцъфти. Така ще спра роптаенето на народа.“

Мойсей изпълнил думите на Господ и сложил жезлите в скиинята. Когато на следващия ден влязъл в шатъра, Аароновият жезъл бил покарал като жив клон, бил цъфнал и дори бил завързал зрели бадеми, а до него лежали безжизнени другите жезли. Разцъфналият жезъл на Аарон бил поставен като знак и възпоменание пред плочите на свидетелството в ковчега на завета.

МЕРИВА

ЧИСЛА 20:1–12

Израилтяните се скитали из пустинята четиридесет години. Всички хора над двадесет години измрели до един, а младите и децата станали възрастни. Родили се още деца.

Но новото поколение не било по-добро от старото. Това станало ясно,

когато пристигнали на едно място, където отново нямало вода за пиене. И сега израилтяните постъпили така, както били постъпили техните родители преди това. Вместо да се обърнат към Господ за помощ, те започнали да роптаят против Мойсей и да го упрекват, че ги бил извел от Египет, за да ги доведе в тази пустиня. Дори се осмелили да кажат, че предпочитали да били измрели заедно с останалите в пустинята, отколкото да умират от жажда сега.

Мойсей бил покрусен от тяхното твърдоглавие. Никога ли нямало да помнеят тези хора? Досега той винаги бил постъпвал като верен посредник, който предавал на Бога оплакванията на народа и с вяра изчаквал изхода, който Господ щял да даде.

Но сега неверието на народа му изглеждало толкова голямо, че той чак се усъмнил дали Господ продължавал да ги чува. Обхванати от голямо отчаяние, Мойсей и Аарон паднали на лицата си пред Господ. Те не виждали никакъв изход.

Тогава Господната слава им се явила и Господ казал на Мойсей: „Вземи жезъла си и говори на канарата, и от нея ще бликне вода.“

Но Мойсей бил много разгневен на народа. Той направил това, което Господ му казал, и отишъл до канарата с жезъла си. Но вместо да се обърне към народа като посредник и да му предаде Божиите слова, той изкрещял ядо-

сано: „Чуйте сега, вие, бунтовници, да ви извадим ли вода от тази канара?“ После вдигнал ръка и ударил два пъти по канарата с жезъла си. Това било грях, защото той не казал на народа, че само всемогъщият Господ можел да им помогне, и не отдал на Бога дължимата Му слава.

Но Господ бил невероятно добър. От канарата потекла изобилна вода, така че всички могли да пият. Водата била кристално чиста и бистра.

И все пак, Господ не оставил греха на Мойсей и Аарон без наказание. Те също нямало да влязат в ханаанската земя заради това свое неверие. Израилтяните се чувствали много гузни. Със своето бунтовничество те били станали причина Мойсей и Аарон да съгрешат, и сега техният посредник и техният първосвещеник трябвало да понесат такова тежко наказание.

Как било възможно Господ отново да иска да им помогне? Това било така, защото сред народа имало и хора, които не били забравили Избавителя. Това били вярващи израилтяни, които знаели, че Господ им показвал милост само заради Своето име.

Израил винаги щял да си спомня със срам случилото се на това място. Затова изворът, който бликнал от тази канарата, бил наречен Мерива, което означава „каране“.

МЕДНАТА ЗМИЯ

ЧИСЛА 21:1–10

Независимо от големите чудеса, които Бог извършил за Израил, народът продължавал да бъде невярващ и неблагодарен. Когато Господ отново ги изпитал, израилтяните отново се показали също толкова неблагодарни и невярващи, колкото и преди. Водата се свършила и те пак започнали да роптаят. Били недоволни и от манната. Казвали, че не могли повече да я ядат. Въпреки Божиите благодеяния, те били изпълнени с презрение. Затова Бог изпратил между тях змии, които ги хапели, и те се разболявали и умирали. Отровните влечуги пълзели навсякъде. Смъртта дебнела хората от всички страни. Нямало спасение от тях. Скоро всички щели да измрат.

Най-сетне хората разбрали, че били съгрешили. Те отишли при Мойсей и изповядали, че били виновни за бунта. „Помоли се на Господ за нас, дано махне тези змии!“ – казали те.

Мойсей се помолил и Господ чул неговата молитва. „Направи си една медна змия и я издигни на висок стълб сред стана. Всеки ухапан от змия, който погледне към тази змия, ще оздравее“ – казал му Той.

Всички болни и умиращи трябвало да повярват в думите на Господ. Онези от тях – и стари, и млади, – които поглеждали нагоре към змията, не умирали.

рали, а оздравявали. Другите, които не повярвали на думите Му, умирали от ухапването. Разбира се, вярващите израилтяни добре разбирали, че не ги изцелявала самата медна змия. Тя била само знак за това, че Бог искал да отмачне от тях смъртта, която те заслужавали. Изцелявал ги Бог.

Затова, когато Господ Иисус дошъл по-късно на земята, Той казал: „И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син, та всеки, който вярва в Него, да не погине, а да има вечен живот.“ С тези думи Спасителят искал да каже, че ще бъде окачен на висок кръст, и че всеки, който с вяра погледне към този кръст с вяра, ще бъде спасен, защото там Той е понесъл нашето проклятие.

БАЛААМ **ЧИСЛА 21:21–25**

При пътуванията си през пустинята израилтяните минали край земята на аморейците. Тя се намирала близо до река Йордан, която разделяла пустинята от Обещаната земя. Оттук те могли да видят Ханаан. Сърцата им копнеели да влязат в нея. Уморени от лутането си из пустинята, те жадували да си починат на своя земя. Ако могли да минат през земята на аморейците, много скоро щели да бъдат в Ханаан. Затова Мойсей изпратил пратеници до Сион, царя на аморейците, които да го попитат: „Можем ли да минем през земята ти? Няма да се отбиваме в нивите ти или в лозята ти, а ще вървим само по главния път. Няма да късаме от плодовете на земята ти и няма да прием вода от кладенците ти. Само ще преминем през земята ти и възможно най-бързо ще излезем от нея.“

Но Сион не се съгласил да пусне израилтяните, а свикал войската си и се опълчил срещу тях. Станало така, че Господ и този път дал победата на народа Си. Всички градове на Сион били превзети.

Това причинило голям страх между царете, които живеели наоколо. Те си помислили, че след всичко, което се било случило със Сион, сигурно и те щели да бъдат поразени.

Когато след няколко дни израилтяните потеглили към Васан, цар Ог не могъл да измисли нищо по-добро, освен и той да свика войската си, надявайки се на по-голям успех от Сион. Но Господ казал на Мойсей: „Не се бой от него, защото ще го предам в ръцете ви – както него, така и целия му народ и земята му. Стори с него това, което стори с царя на аморейците.“

Така и станало. Израилтяните убили Ог, синовете му и войската му, без да оставят жив нито един пленник, и завладели земята му.

Кой може да победи Господ, Израилевия Бог? Никой не може да излезе срещу Него.

Всичко това уплашило много Валак, царя на моавците. Сион бил убит, Ог бил разгромен, а сега какво щяло да стане с него и народа му? Той изтръпвал само като си помислел за това! Изобщо не разбирал, че има само един начин за спасение – като се предадеш в ръцете на Израилевия Бог и Го помолит за милост. Само така човек може да бъде спасен.

Накрая и Валак тръгнал да се бие срещу Израил. Само че той решил да направи нещо по-различно от това, което били сторили Сион и Ог. За него било ясно, че никой не можел да победи Израил с оръжие. Израил трябвало да бъде победен по друг начин. Ако Валак можел да направи така, че Богът на израильтяните да не помага повече на Своя народ, тогава те щели да бъдат много слаби. Езичникът си мислел, че Израилевият Бог бил също като боговете на другите народи. Той не знаел, че Господ нямало никога да изостави Своя народ.

И така, царят решил да намери един добър заклинател, който с магически думи да успее да раздели Израилевия Бог от народа Му, и така да унищожи силата и благоденствието на израильтяните. За целта той отделил една голяма сума пари. Но къде да намери заклинател?

Най-напред Валак отишъл да разговаря със старейшините на мадиамците, своите съседи. Те били също толкова уплашени, колкото и той. „Този народ ще превземе всичките ни полета. Къде ще пасем добитъка си тогава? Трябва да направим нещо, за да ги спрем. Ако се бием с оръжие, няма да ги победим. Трябва да намерим някой да ги прокълне“ – казал Валак.

Мадиамците се съгласили с предложението на Валак. И когато разбрали, че на юг живеел един заклинател, веднага изпратили хора до него със следното послание от Валак: „Народът, който излезе от Египет, покрива лицето на земята. Ела сега и го прокълни. Може би тогава ще мога да го поразя и да го прогоня от земята си, защото знам, че онзи, когото ти благославяш, е благословен, а когото проклинаш, е проклет.“

Така посланиците отишли при Валаам и му предали посланието и парите, които били донесли със себе си.

Хитрите очи на Валаам гледали алчно тези пари. Той веднага бил готов да ги вземе. Но трябвало да стори това, което Валак искал от него. Можел ли да го стори наистина? Той не познавал този народ, не познавал и неговия Бог. Как можел тогава да накара този Бог да изостави народа Си?

От посланиците Валаам научил, че името на Бога на този народ било Яхве – Господ. Но той не знаел нищо повече за Него. Независимо от това

той се престорил, че Го познавал добре, и казал: „Пренощувайте тук тази нощ и ще ви дам отговор, след като чуя какво ще ми каже Яхве.“

През нощта Господ наистина дошъл при Валаам и му говорил, като му казал: „Какви са тези хора, които са отседнали при теб?“

Валаам му отговорил: „Валак, царят на моавците, ги е пратил при мен, за да ми кажат за един народ, който излязъл от Египет и който покривал лицето на земята. Той иска да от мен да го прокълна.“

Тогавя Бог казал на Валаам: „Да не отидеш с тях, нито да прокълнеш този народ, защото е благословен!“

На сутринта Валаам казал на пратениците на Валак: „Върнете се в земята си, защото Господ отказва да ме пусне да дойда с вас.“

Така пратениците не донесли на Валак положителен отговор от Валаам, а казали: „Валаам отказва да дойде с нас.“

„Ясно – помислил си Валак. – Парите, които сме му дали, и почитта, която сме му оказали, не са достатъчни. Трябва да поправим грешката си.“ И той отново изпратил пратеници – този път още повече на брой и още по-видни от първите. Те взели със себе си и повече пари. Този път посланието на Валак било: „Моля те, Валаам, ела, защото аз ще те направя много богат и ще сторя за теб всичко, което искаш. Само ела и прокълни този народ.“

Хитрият и алчен Валаам решил да си придаде важност. Валак не трябвало да си въобразява, че може да купи евтино един толкова мъдър и известен заклинател. „Дори и Валак да ми даде къщата си, пълна със сребро и злато – казал той, – пак няма да престъпя думата на Господ, моя Бог.“

Царят добре трябвало да разбере, че Валаам имал връзка с боговете. Но той бил готов да тръгне с пратениците, тъй като много му се искало да получи тези пари. Затова Валаам казал: „Моля, пренощувайте тук, за да науча какво още ще ми каже Господ.“

През нощта Господ дошъл при Валаам за втори път и му казал: „Щом тези хора са дошли да те повикат, иди с тях, но ще правиш само това, което Аз ти кажа!“

Валаам бил доволен, че можел да отиде с тях. Нищо, че отивал да върши Божията воля, а не онова, което Валак искал от него. Разбира се, той не се разбързал особено. Парите и обещаната почит нямало да му избягат. Валак щял да остане много доволен от него.

На сутринта Валаам станал, оседлал магарицата си и тръгнал с моавските първенци. Заедно с него тръгнали и двама от неговите слуги. Сега вече Валаам щял да разбере кой е Господ. Щял да разбере също, че Господ обича народа Си. Божият гняв пламнал срещу Валаам, който искал да прокълне Неговия народ.

Докато яздел на магарицата си, Валаам забелязал нещо странно – тя се отбивала от пътя и отивала към полето. Това ставало, защото срещу нея имало Някой – Някой, който стоял на пътя с изваден меч в ръка. Затова магарицата не смеела да продължи напред, а се отбивала встрани. Но жестокият Валаам, който си позволявал да твърди, че разговарял със Самия Яхве, не виждал Господния Ангел. Затова се разярил на магарицата си. За да я върне обратно в пътя, той започнал да я удря и да я дърпа силно за юздите. Валаам си мислел, че можел да управлява магарицата. И през ум не му минавало, че на пътя стоял Някой, който не му позволявал да продължи напред.

По-нататък пътят минавал през едни лозя и много се стеснявал. Освен това от двете страни на пътя имало огради. На това място Господният Ангел отново застанал пред животното и то страхливо се дръпнало встрани. Тъй като на това място не можела да се отбие от пътя, магарицата минала толкова близо до оградата, че притиснала крака на ездача в зида. Валаам отново я ударил и я заблъскал напред. Той продължавал да не вижда Този, който стоял пред него, и да не разбира опасността, в която се намирал.

Малко по-нататък обаче пътят толкова се стеснил, че магарицата нямало как да отбие нито наляво, нито надясно. Тогава Господният Ангел се изправил пред нея за трети път. Този път животното не можел да направи нищо друго, освен да легне на земята. Валаам се разярил. Никога неговата магарица не се била държала толкова упорито. Той започнал безжалостно да налага бедното животно по гърба.

Това вече било прекалено. В този миг Господ отворил устата на магарицата и тя изведнъж проговорила с човешки глас: „Какво съм ти сторила, че ме биеш вече за трети път?“ – попитала тя.

„Защото ти се подигра с мен – казал ядосано Валаам. – Ако имах меч, бих те убил още сега!“ Той изобщо не се учудвал, че магарицата говорела. Бил виждал и по-невероятни неща от това.

„Не съм ли аз твоята магарица, на която си яздил цял живот? Правила ли съм друг път така с теб?“ – попитало животното.

„Не – отговорил Валаам, – никога.“

Тогава Господ му отворил очите и той видал Господния Ангел, който стоял на пътя с меч в ръка. Валаам преклонил глава и паднал по лице пред Него. Той разбрал, че пред него стояла една много голяма сила и мощ. Никога досега не бил виждал такова нещо.

Едва сега Валаам видал, че наистина си имал работа с Яхве – Господ, Израилевия Бог. Ангелът му казал: „Защо би магарицата си вече три пъти? Аз излязох, за да те спра, защото това, което искаш да сториш, е противно на волята Ми. Магарицата ти ме видя и три пъти се отби от пътя си заради

Мен. Ако не бе сторила това, щях да те убия, а нея да оставя жива. Дори глупавата магарица е по-мъдра от теб.“

Валаам стоял поразен. Това, което чувал и виждал сега, нямало нищо общо с неговите заклинания. Пред него стояла една Сила, която той не можел да владее, и дори да изречал хиляда заклинания и проклетия, те пак нямало да му свършат работа.

„Съгреших – казал той почтително, – защото не знаех, че Ти стоиш на пътя и ми го препречваш. Ако това не Ти е угодно, ще се върна.“

„Не – казал Господ, – продължи пътя си. Но няма да проклинаш народа Ми, а ще говориш само словото, което Аз ти кажа.“

Валаам добре разбирал, че в този момент с него наистина говорел Яхве, Богът на Израил, и че този Бог бил чуден и мощен.

Валак не посрещнал Валаам особено дружелюбно. „Защо не дойде по-рано? – укорил го той. – Може би смяташ, че не съм в състояние да ти платя достатъчно?“

Но Валак не бивало да си мисли, че Валаам бил негов слуга. Той нямало да остане доволен от това, че Валаам нищо не можел да му обещае. „Ще говоря само това, което Бог ми каже“ – уверил го заклинателят.

По заповед на Валаам Валак издигнал седем жертвеника. Трябвало да се принесат жертви на боговете, за да се спечели тяхното благоволение, и тогава Валаам щял да узнае какво щели да му кажат те.

После Валак отвел заклинателя на едно високо място, откъдето се виждал целият еврейски народ.

„Застани близо до жертвеника си – казал Валаам на царя, – а аз ще отида да чуя какво ми казва Господ.“ Валаам си мислел, че сега ще може да изрече някакво проклятие, с което да навреди на Израил и да угоди на Валак.

Но Господ срещнал Валаам и му казал: „Върни се при Валак и му кажи това, което Аз ти заповядвам да кажеш.“

Изправен до жертвеника си, Валак чакал завръщането на пророка заедно с всички моавски първенци. Най-после Валаам дошъл. Моментът бил настъпил. Сега този народ щял да бъде прокълнат! Всички очаквали думите на заклинателя със затаен дъх.

„Валак, царят на моавците, ме повика да прокълна израилтяните. Но как да прокълна този, когато Бог не проклина? Този народ е един специален народ – отделен от всички останали народи, многоброен като звездите на небето и живеещ праведно. Дано и аз умра, както умират праведните, и краят ми да бъде като техният!“ – казал Валаам.

Царят бил ужасно уплашен. Какво говорел този заклинател? Та той не проклинал народа Израил, а го благославял. Валак се спуснал към Валаам.

„Какво ми направи ти? – завайкал се той. – Аз те наех, за да прокълнеш враговете ми, а ти не само че не ги прокле, а дори ги благослови.“

Валаам не искал Валак да разбере, че Богът на Израил е изключително могъщ. „Не трябва ли да говоря само онова, което Господ ми казва?“ – извикал той от височината.

Но Валак продължил да настоява на своето. „Мястото, на което си застанал, не е добро. Ела да те заведа на друго място“ – казал той.

Но и оттук Валаам не могъл да направи това, което Валак искал от него. И този път той казал онова, което Господ му наредил.

„Слушай, Валак – казал той, – Бог не е човек, че да лъже, нито човешки син, че да се разкае. Когато Той каже нещо, наистина го прави. Той ми заповяда да благославям, и затова аз благославям. Моите заклинания не могат да направят нищо на този народ, защото Господ, техният Бог, е с тях. Той е техният Цар, който ги избави от Египет. И понеже Той е могъщ, затова този народ е силен и ще се вдигне като лъв.“

Валак бил отчаян. Какво му ставало на този човек? „Спри! – извикал ядосано той. – Нито ги благославяй, нито ги проклинай!“

Валаам едва се владее. „Аз те предупредих – отговорил той, – че ще говоря само това, което Господ ми каже.“

И въпреки това Валак решил да опита още веднъж. Той пожелал да отведе Валаам на още едно място, където той може би щял да прокълне Израил.

Валаам добре разбирал, че не можел нищо да направи срещу Господ, и че нямало смисъл да се опитва да прокълне Неговия народ. И когато отишъл на третото място, той сякаш станал друг човек. Защото Господ дал на Валаам чрез Духа Си възможност да погледне в бъдещето и тогава той не могъл да стори нищо друго, освен да благослови щедро Неговия народ.

„Виждам звезда да изгрява от Яков – извикал той, – и скиптър да се издига от Израил. Израил ще има цар, който ще унищожи моавците и ще посече всички войнолюбци.“

Да, Валаам добре виждал, това един ден наистина щяло да бъде така. Защото след време на престола на Израил щял да седне цар Давид, а след него – синът му Соломон. Те щели да направят Израил велик народ и да го избавят от враговете му. Но много по-велик и от Давид, и от Соломон щял да бъде Иисус Христос – най-великият Цар, който щял да избави народа Си от дявола и греха.

Валаам не знаел нищо за това, но той и Валак били сразени. Злите им планове не се осъществили. Еврейският народ бил и щял да бъде благословен, защото той вярвал в Господ, Израилевия Бог. Валаам трябвало да си тръгне без пари и без почести. Валак останал сам, обзет от страх и треперещ от ужас пред този необикновен народ и неговия могъщ Бог. Колко глупави били тези двама мъже! Ако те били предавали сърцата си на Господа и Го били признали за единствения Бог, тогава и за тях щяло да има спасение! А сега и двамата щели да погинат.

МОЙСЕЙ СЕ СБОГУВА С НАРОДА СИ

ВТОРОЗАКОНИЕ 31

Дошло време и Мойсей да умре. Той много искал да въведе израильтяните в ханаанската земя, но Господ го предупредил да не се моли за това. Сега Мойсей трябвало да обяви Иисус Навиев за свой приемник и да си вземе сбогом с народа, когото толкова много обичал и така всеотайдно ръково-дил. Той имал да им каже още толкова много неща!

И така, Мойсей събрал целия народ и му казал: „Вие видяхте с очите си всички чудеса, които Господ извърши за вас, но все още не сте разбрали, че Господ е вашият Бог, и че Той ще се погрижи за вас. Той ви избра за Свой народ и направи с вас завет. Сега вие отново стоите пред Божието лице и Бог отново ви казва, че вие можете да бъдете Негов народ и че Той иска да бъде ваш Бог, така както е обещал на Авраам, на Исаак и на Яков.

Ако вие пазите Божия завет и покорно изпълнявате това, което Господ ви заповядва, ще бъдете благословени. Но ако престъпвате Неговия завет, Бог ще ви накаже и ще бъдете разпръснати сред другите народи. И въпреки това Той никога няма да забрави, че вие сте Неговият народ. Ако се покаете за греховете си, Той ще ви прости и ще ви заведе в Обещаната земя.

Затова обичайте Господа, своя Бог, и само на Него се уповавайте, защото само Той може да ви благослови. Аз няма да бъда повече ваш водач и няма да вляза с вас в ханаанската земя. Но Господ ще бъде с вас. Бъдете силни и смели. Не се бойте от враговете си, защото Бог върви с вас. Той няма да отстъпи от вас, нито ще ви изостави.“

След това Мойсей извикал Иисус Навиев при себе си, положил ръцете си върху главата му и му казал следните думи, така че целият народ да го чуе: „Ти ще въведеш израильтяните в земята, която Господ е обещал на бащите им, и ще я завладееш. Бъди силен и смел!“

После той написал думите на закона в една книга и наредил свещениците да я съхраняват в Пресвятото място до ковчега на завета.

СМЪРТТА НА МОЙСЕЙ

ВТОРОЗАКОНИЕ 34

Най-накрая Мойсей се изкачил на планината Нево, където Господ му бил казал, че ще умре. Докато той вървял към върха на планината, целият народ го гледал. Той се изкачвал все по-нависоко и по-нависоко, докато в един

миг изчезнал от очите им. Всички се почувствали много самотни – техният велик водач и посредник вече не бил сред тях.

Когато се изкачил на планината, Мойсей видял нещо прекрасно. За да успокои душата му, Господ му показал цялата ханаанска земя. Мойсей много скърбял, че не можел лично да въведе израильтяните в Обещаната земя, но сега вече спокойно можел да умре. Неговият народ щял да живее в една богата и плодородна земя. Господ непременно щял да заведе хората Си в нея. Колко добър бил Той!

Така Божият слуга Мойсей умрял и отишъл на небето, където е още похубаво и от Ханаан. Тялото му било погребано от Самия Бог. Затова никой не знае къде се намира гробът му. Народът оплаквал Мойсей четиридесет дни, след което Иисус Навиев станал негов водач.

ИЗПРАЩАНЕТО НА СЪГЛЕДВАЧИ В ЙЕРИХОН

ИИСУС НАВИЕВ 2:1–24

Когато свършили дните на жалейката, Господ казал на Иисус Навиев да въведе народа в ханаанската земя. Иисус се заел с изпълнението на тази задача, като най-напред изпратил двама мъже, които да огледат Ханаан. „Огледайте добре земята – казал им той, – и особено Ерихон, първия град, в който ще влезете.“

Двамата съгледвачи преминали река Йордан, която отделяла пустинята от ханаанската земя, и влезли в Ерихон. Това бил голям град с дебели стени и яки порти. Вечерта те тръгнали да си търсят място, където да пренощуват. На стената, която ограждала града, забелязали къща, в която живеела една жена. Съгледвачите си помислили, че никой няма да ги потърси там, и влезли в нея. Но някой ги видял и веднага съобщил на царя. Царят изпратил мъже в къщата, за да арестуват шпионите. Мъжете влезли в къщата и заповядали на Раав (така се казвала жената, която живеела в къщата) да изведе двамата мъже. Но тя им отговорила: „При мен наистина дойдоха двама мъже, но аз не знаех, че са шпиони. А когато започна да се мръква, малко преди да затворят градската порта, те си тръгнаха. Ако побързате, лесно ще можете да ги настигнете.“

Всъщност Раав била качила съгледвачите на покрива на къщата и ги била скрила под ленени пръчки. Това било много смело от нейна страна. Ако преследвачите кажели, че искат да претърсят къщата, с нея било свършено. Но те повярвали на думите ѝ и побързали да излязат през градската порта, за да преминат реката и да гонят мъжете. Веднага след тяхното излизане

пазачът затворил портата. Ако шпионите били все още в града, нямало да могат да излязат, така както никой не можел и да влезе в града.

През това време двамата израилтяни стояли на покрива и напрегнато чакали да видят какво ще стане. Ако преследвачите решали да претърсят къщата и ги намерели, с тях щяло да бъде свършено! Но това не се случило. Постепенно гласовете им престанали да се чуват. Двамата мъже се учудили. Защо тази жена не ги била предала, а ги била скрила – нали те били врагове на народа ѝ? Това било толкова невероятно!

Но веднага след това се случило нещо още по-невероятно. Раав се качила при тях на покрива и ги успокоила, че преследвачите си били отишли. После казала: „Зная, че Господ ви даде тази земя. Всичките жители на Ханаан се страхуват ужасно от вашия народ. Защото чухме какви велики чудеса е извършил за вас вашият Господ – как е пресушил водата на морето и какво е направил на двамата силни амореиски царе Сион и Ог. Всички са уплашени. Защото Господ, вашият Бог, е истинският Бог, който царува както на небето горе, така и на земята долу. Нашите идоли нищо не могат да Му направят. Затова направих така с вас и ви скрих. Сега искам да ми обещаете, че и вие ще покажете милост към моя дом, когато дойдете в нашата земя, и няма да убиете нито мен, нито родителите ми, нито братята и сестрите ми.“

Съследвачите били поразени! Сега те разбрали всичко. Тази езичница ги била спасила, защото вярвала в Бога на Израил. Само Господ

можел да ѝ даде такава вяра. Той се бил погрижил за тях предварително, а враговете на Израил вече били ужасени и уплашени до смърт. Това било едно голямо чудо. Следователно израильтяните нямало защо да се съмняват дали ще превземат ханаанската земя, или не. Господ вече се бил погрижил за всичко.

Тогава съгледвачите обещали на Раав, че ще пощадят и нея, и роднините ѝ. Но тя трябвало да спусне през прозореца червено въже, за да могат да разпознаят къщата ѝ. Освен това тя трябвало да събере при себе си в къщата цялото си семейство.

Когато преследвачите поискали да си тръгнат, Раав се сетила как да ги измъкне незабелязано от града. Тъй като къщата ѝ била построена на градската стена, тя спуснала през прозореца едно въже, по което мъжете успели да слязат и да напуснат града.

По съвета на Раав те не тръгнали веднага към река Йордан, а се насочили към планината, където останали, докато преследвачите им се върнали обратно в Ерихон. В знак на вярата си и увереността, че ще бъде пощадена, Раав спуснала червеното въже през прозореца. След три дни съгледвачите слезли от планината, преминали река Йордан и се върнали доволни и благодарни при Иисус Навиев и народа си.

Те им донесли добри новини. Разказали им по какъв чуден начин били спасени. Разказали им за езичницата, която вярвала в Израилевия Бог. Разказали им колко уплашени били жителите на Ханаан. Казали им също, че били сигурни, че Ханаан щял да принадлежи на Израил.

„Няма съмнение, че тази земя ще бъде наша. Господ наистина ни я предаде в ръцете ни“ – казали те.

Иисус и народът били много насърчени. Господ вече бил извоювал победата им – те само трябвало послушно да Го следват и да получат земята от Неговата ръка.

ПРЕМИНАВАНЕТО ПРЕЗ ЙОРДАН

ИИСУС НАВИЕВ 3 И 4

Рано на другата сутрин Иисус и всички израильтяни потеглили към низината на река Йордан. Било пролет. Снегът на планината току-що се бил стопил и нивото на водата било много високо. Как щели да преминат през дълбоките, бързи води всичките тези жени и деца?

Но Господ им бил казал, че трябва да преминат на отвъдната страна, затова на третия ден Иисус Навиев заповядал на хората да се осветят. Те трябвало да се изкъпят и да се облекат в чисти дрехи в знак на това, че са се

очистили от мръсотията и греха. „Защото утре сутринта – казал той, – Господ ще извърши чудо за вас.“

На следващия ден Иисус Навиев заповядал на свещениците: „Вземете ковчега на завета и го носете пред народа.“ А на народа казал: „Следвайте ковчега на завета, но не се приближавайте много до него; оставете известно разстояние между вас и него.“ Свещениците изнесли ковчега на завета от Пресвятото място и го отнесли на раменете си пред народа. Целият народ ги последвал. Така те стигнали до Йордан.

И тогава се случило чудото! Точно когато свещениците нагазили с краката си в реката, водата, която идвала от планината, застанала на едно място и образувала висока стена, а водата, която се стичала към морето, се отдръпнала, така че по средата на реката се образувал широк път, по който целият народ можел да премине на отсрещния бряг. После свещениците застанали по средата на пътя с ковчега на завета и стояли там, докато целият народ преминал покрай тях през реката.

Господ бил казал на Иисус, че това щяло да се случи. „Така ще разберете, че живият Бог е с вас“ – казал му Той. Ковчегът на завета бил знак за това. Всеки, който гледал с вяра ковчега на завета, мислел за Избавителя.

Благодарение на Иисус ние също можем да преминем „реката“, която ни разделя от Обещаната земя, и да влезем в своето наследство.

Докато народът преминавал реката, Иисус Навиев заповядал на дванадесет мъже – по един от всяко племе – да вземат със себе си дванадесет камъка. Те трябвало да сложат тези камъни на мястото, където за първи път щели да спрат за почивка, като възпоминание на чудото, което Бог бил направил за тях. Иисус наредил също да поставят дванадесет камъка и на мястото, където свещениците стоели с ковчега на завета сред реката.

Когато и последните хора преминали благополучно на другия бряг, Иисус Навиев заповядал на свещениците да излязат от реката. Веднага щом свещениците стъпили на брега, водната стена рухнала и водите на Йордан потекли към морето както преди. По такъв чуден начин Господ дал на Израил да премине Йордан.

ГАЛГАЛ

ИИСУС НАВИЕВ 5:1–13

След десет дни израилтяните пристигнали в Галгал, където могли да спрат и да си починат. Докато те се наслаждавали на почивката, Иисус наредил да бъдат обрязани всички мъже и момчета, които били родени. Защото те също принадлежали на завета и трябвало да носят този белег. Едва тогава

всички заедно могли да празнуват Пасхата. Това било чудесно! Пасхата била празникът на закланото агне, чиято кръв ги била спасила от смърт в Египет.

Вече били влезли в Обещаната земя. Господ бил верен и простил греховете им. Те вече не се нуждаели от манната, защото могли да ядат от реколтата на земята. Господ по чуден начин изпълнил всичките Си обещания!

Тогава Иисус Навиев наредил да поставят един върху друг камъните, които били взели със себе си, и казал: „Когато децата ви ви попитат какви са тези камъни, тогава им разкажете какво голямо чудо извърши за нас Господ. Кажете им как пресуши водите на Йордан, за да познаят всички народи Неговото могъщество и да се боят винаги от Него.“

ПРЕД ЕРИХОН

ИИСУС НАВИЕВ 5:13–6:8

Какъв страх обхванал ханаанците, когато видели, че Израил разположил стана си от другата страна на Йордан! Никой не вярвал, че това било възможно. Сега те били толкова изплашени, че изобщо не смеели да ги нападат. Но решили да се защитават докрай. Затова царят на Ерихон заповядал да се залости портата на града, мислейки си, че по този начин ще успее да задържи израилтяните извън града.

Иисус стоял пред града, гледал дебелите стени и залостената порта и се питал: „Кой би могъл да влезе в този град?“ Изведнъж срещу него застанал един мъж с изваден меч в ръка.

Иисус пристъпил към мъжа и Го попитал: „Ти от нашите ли си, или от неприятелите ни?“ Той отговорил: „Аз съм Военачалник на Господното войнство. Дойдох сега.“

Иисус Навиев се уплашил. Този мъж бил Божи пратеник; Той бил Предводителят на ангелското войнство. Изпълнен със страхопочитание, той паднал на лицето си и Му се поклонил. Мъжът с голия меч бил дошъл да накаже ханаанците за тяхното безбожие и да въведе Израил в Обещаната земя. „Какво заповядва Господарят ми на слугата Си?“ – попитал Го той.

Тогава Военачалникът на Господното войнство казал: „Събуй обувките от краката си, защото мястото, на което стоиш, е свято.“

Иисус се подчинил и веднага изпълнил заповедта. Сега вече той разбирал кой бил мъжът, който стоял срещу него. Той не бил Божи пратеник, а Самият свят Бог – Господ Иисус Христос. Колко силен се почувствал тогава Иисус Навиев! Щом Бог бил там, всичко било възможно! Нямало град, който да бил толкова могъщ, че Господ да не можел да го превземе.

После Господ казал: „Предадох в ръката ти Ерихон с царя му и цялата му войска. Израил няма нужда да се сражава, а с вяра и послушание да направи това, което Аз ви кажа. Събери всички мъже, способни да носят оръжие, и обиколете града веднъж. Правете това в продължение на шест дни. На седмия ден обиколете града седем пъти, а свещениците нека свирят с тръбите през цялото време. Накрая целият народ да извика високо и при този вик градската стена ще се срине и ще можете да влезете в града.“

Иисус предал тази заповед на свещениците и на народа, като им заповядал да мълчат, докато обикалят града. Те не бивало да викат, преди да получат знак. Вярата им трябвало да ги направи силни.

Невярващият човек едва ли може да разбере как едни тихи и мирни хора могат да превземат цял град!

ПРЕВЗЕМАНЕТО НА ЕРИХОН

ИИСУС НАВИЕВ 6:8 – ДО КРАЯ

Всичко станало точно така. Най-отпред вървели половината от мъжете, след тях – свещениците с ковчега на завета, а отзад – останалите мъже. Пред ковчега вървели свещеници с тръби, които издавали силни и тържествени звуци.

„Чуйте – сякаш казвали тръбите на израильтяните, – Господ идва! Той идва, за да ви предаде града и да унищожи ханаанците.“

„Чуйте – сякаш казвали тръбите на ханаанците, – Богът на Израил идва! Той идва, за да ви накаже!“

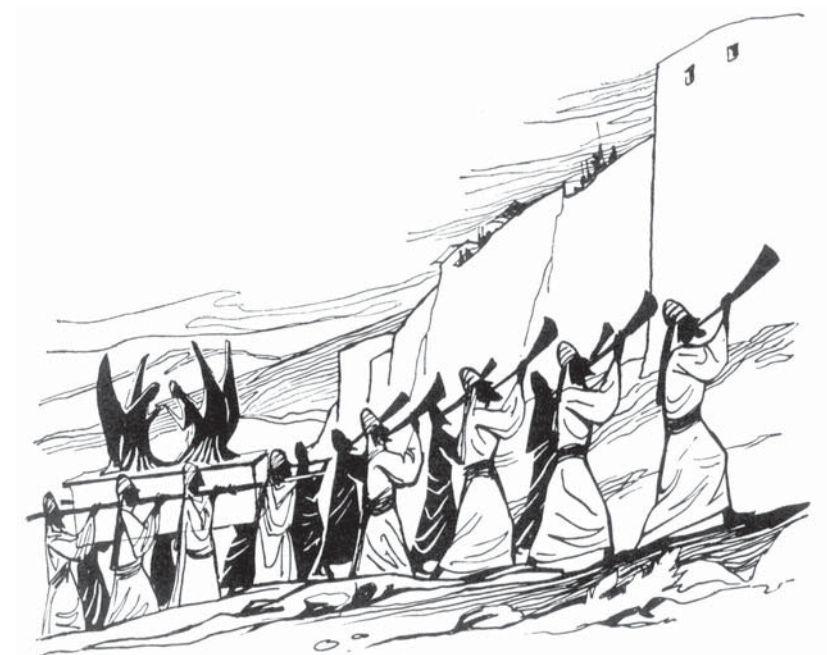
Но ханаанците не разбирали какво им казвали тръбите. Те стояли на градската стена, наблюдавали как израильтяните обикаляли около града и били много изненадани – може би дори им се подигравали. След като обиколили града, израильтяните отново се върнали в стана и останали там до следващата сутрин. Тогава те станали рано и под звука на тръбите обиколили града за втори път, докато ковчегът на завета вървял пред тях. Това продължило шест дни.

Най-накрая дошъл седмият ден – най-тежкия от всички! След като обиколили града веднъж, израильтяните не се върнали в лагера, а го обиколили втори път, след това трети – и така нататък до седмия път. Това не било лесно. Всеки следващ път бил по-тежък от предишния.

Седем пъти да обиколят града! Кой можел да издържи на това напрежение? При това те не трябвало да се сражават, а само да мълчат и да чакат. Единственото нещо, което се искало от тях, било да вярват и да се подчиняват. Израильтяните могли да направи това, защото чували тръбите и вяр-

вали, че Господ идва. Те виждали ковчега на завета и вярвали, че Господ бил там, сред тях.

След като народът завършил седмата обиколка, се чул глас. Това бил гласът на Иисус Навиев, който прозвучал по-силно и от тръбния глас: „Извикайте, защото Господ ви предаде града!“ Вярващият народ чул заповедта на своя водач и започнал да вика гръмогласно! Викът се разнесъл до най-задните редици и въздухът се изпълнил с гласове.

В този момент Господ извършил за народа Си ново чудо – здравите стени се срутили и градът се оказал открит от всички страни, така че израилтяните спокойно могли да влязат в него. Господ предал Ерихон в ръцете им. Времето на милост към жителите на този град било изтекло. По Божия заповед те всички били избити. Имало само една къща, в която израилтяните не влезли, за да избият обитателите ѝ. Това била къщата на Раав, която спуснала през прозореца си червено въже. Всички, които се намирали в тази къща, били спасени благодарение на вярата на Раав, която скрила съгледвачите.

Целият Ерихон бил изгорен заедно с всичко в него. Само среброто и зла-

тото, железните и медните съдове трябвало да бъдат занесени в Господния дом. Израилтяните не бивало да вземат за себе си нищо от трофеите на Ерихон, за да разберат добре, че този, който превзел града, бил Господ, а не те, и че градът бил наказан заради безбожието си.

Накрая Иисус Навиев проклетел всеки човек, който би дръзнал да построи отново укрепен град на това място.

Всеки, който би направил това, щял да изгуби и най-големия, и най-малкия си син.

Това проклятие се изпълнило буквално, когато много години по-късно един непокорен човек дръзнал да направи това, което Господ бил забранил толкова ясно. Когато построил основите на крепостта, умрял най-големият му син, а когато посавил портата, умрял най-малкият му син.

Божие Слово винаги се изпълнява.

ГАЙ *ИИСУС НАВИЕВ 7*

След превземането на Ерихон Иисус изпратил съгледвачи в Гай, втория град в Ханаан. Те донесли добри новини: „Гай е малък град. Затова не е необходимо да го атакува цялата войска. Две или три хиляди мъже са достатъчни.“

Иисус изпратил войска от около три хиляди мъже, които безстрашно потеглили към Гай, за да го превземат. Но когато стигнали до градската стена, се случило нещо ужасно. Гайските мъже ги нападнали и ги прогонили от портата, като убили около тридесет и шест мъже от израилтяните!

Когато останалите израилтяни разбрали за случилото се, куражът им ги напуснал. Те били повярвали, че били непобедими, защото Господ бил с тях. А сега изглеждало, че това не било така.

С голяма мъка и ужас Иисус Навиев и израиелевите старейшини раздразили дрехите си, посипали главите си с пепел и паднали на лицата си пред Господния ковчег. Те лежали там до вечерта и плакали от ужас и разочарование.

„Ах, Господи – говорел Иисус Навиев, – защо ни преведе през Йордан? За да ни предадеш в ръцете на аморейците ли, та да ни погубят? Как ще ни се подиграват ханаанците, когато чуят, че сме победени! Ще ни нападнат и ще ни изличат от лицето на земята. Какъв срам ще бъде това за великото Твоё име, Господи!“

Тогава Господ казал на Иисус Навиев: „Стани и не губи надежда. Това стана, защото Израил съгреша. Аз заповядах никога да не взима от Ерихонските трофеи за себе си, но един от вас направи точно това. Той взе от пляч-

ката и открадна. Открадна от Мен! После скри откраднатото. Затова Аз не мога да ви благословя. Първо този злодей трябва бъде премахнат от народа Ми. Кажи на хората да се очистят и утре сутринта свикай целия народ. Тогава Аз ще посоча виновника.“

Иисус Навиев казал на народа тези думи, но въпреки това престъпникът не се уплашил и не отишъл да изповяда големия си грях. На следващия ден Иисус събрал целия народ и по заповед на Господ бил хвърлен жребий, който показал, че виновникът бил Ахан, от юдовото племе.

Сега вече Ахан трябвало да признае какво бил сторил. „Наистина аз съгреших против Господа – казал той, – защото видях една красива вавилонска дреха, двеста сикъла сребро и една златна плочка и ги пожелах, и ги взех. После ги зарових в земята под шатрата си и сега те са там.“

Иисус Навиев веднага изпратил хора, които взели откраднатите неща и ги донесли при него. Тогава той паднал по лице пред Господа, а дрехата, среброто и златото били на земята до него на земята. Заради това скромно богатство Ахан докарал Господния гняв върху целия народ. Това било много тежък грях, затова и наказанието му трябвало да бъде много тежко.

„Поради това, че ти докара върху нас такова голямо зло и ни направи толкова нещастни, Господ също ще докара върху теб голямо зло и ще направи така, че да те сполети нещастие“ – казал Иисус Навиев. После те хванали Ахан заедно с откраднатите вещи и всичките му притежания и го отвели в долината Ахор. Там целият народ го убил с камъни и изгорил всичко, което той притежавал.

За предупреждение на целия народ Иисус Навиев натрупал на това място грамада от камъни.

ПРЕВЗЕМАНЕТО НА ГАЙ

ИИСУС НАВИЕВ 8

Сега, когато престъпникът вече не бил сред израильтяните, Господ отново можел да благослови Своя народ. Той заповядал на Иисус Навиев да тръгне към Гай заедно с всички военни мъже.

„Предадох в ръката ти Гай с целия му народ – казал Господ. – Направи с него същото, което направи с Ерихон. Само че този път трофеите ще бъдат за вас. Превземете града чрез засада.“

Тогава Иисус Навиев отделил една част от войската си и я изпратил през нощта със заповедта: „Скрийте се близо до града и бъдете в пълна готовност. Аз ще дойда с останалата част от войската на сутринта. Ще се престорим, че искаме да превземем града, и жителите на Гай сигурно пак ще излязат да

се бият с нас като първия път. Тогава ние ще се направим, че бягаме, и те ще тръгнат след нас. Когато се отдалечим достатъчно и те престанат да пазят портата, вие ще излезете от засадата и ще превземете града. Защото Господ го предаде в ръката ни. Когато превземете града, изгорете го целия.“

Така и станало. Мъжете, които били изпратени първи, се приближили внимателно до Гай, така че да не ги забележат, и залегнали в засада. Тогава Иисус Навиев тръгнал с войската си към града. Царят на Гай очаквал връ-

щането на израильтяните в пълна бойна готовност. Когато видял войската, той веднага тръгнал с хората си срещу Иисус Навиев. Бил сигурен, че отново ще победи израильтяните както миналия път. И наистина, когато чули силните крясъци на мъжете от Гай, израильтяните започнали да отстъпват пред тях. Те се престорили на победени и побегнали.

Колко се зараждали мъжете от Гай! Очевидно Израилевият Бог не бил толкова силен, колкото казвали хората. Този път те щели да ги ударят по-сериозно. Израильтяните трябвало да бъдат поразени веднъж завинаги, за да не посмеели да ги нападат повече. Всички хора от града били призвани да излязат на бойното поле, за да преследват Израил. В Гай не останал нито един човек. Те толкова бързали, че оставили градската порта незаключена. Когато хората се отдалечили от града на достатъчно голямо разстояние, Господ казал на Иисус Навиев: „Простри копието си към Гай, защото сега ще предам града в ръката ти.“ Мъжете от засадата само чакали този знак и веднага излезли от прикритието си. И докато хората от Гай преследвали Иисус Навиев, те влезли безпрепятствено в града и се заели с изпълнението на мисията си, като започнали да палят всичко.

Гайските мъже забелязали пламъците и се спрели ужасени. Те веднага разбрали какво се било случило. Целият град бил превзет и бил в пламъци. Иисус Навиев също видял пламъците и дима и разбрал, че атаката им е била успешна.

Той прекратил бягството, обърнал войската и нападнал гайските жители. Сега вече те искали да избягат и да спасят каквото все още можело да се спаси от града. Но израильтяните, които участвали в засадата, ги пресрещнали от другата страна, така че те се озовали между два огъня. Всички били избити – не останал жив нито един от тях. Само царят на Гай бил пленен и отведен при Иисус Навиев, който го обесил. Така умрял човекът, който си мислел, че може да победи Израилевия Бог.

ГАВАОНЦИТЕ **ИИСУС НАВИЕВ 9**

Превземането на Гай отново породило голям страх у останалите ханаански царе. Но те пак не пожелали да се поклонят на Израилевия Бог, а решили, че ако обединят силите си, ще попречат на израильтяните да продължат да превземат земята им. Затова те сключили договор. Заедно щели да бъдат достатъчно силни, за да се противопоставят на този народ.

Имало един цар обаче, който добре разбирал, че не може да се бие с израильтяните. Но вместо честно да застане на страната на Израилевия Бог,

както била сторила Раав, той, заедно с народа си, решил да сключи мир с Иисус Навиев чрез измама.

Един ден пред израилевата армия се появила една много живописна група хора. Те яздели на магарета и по всичко личало, че пристигали от далечна страна. Лицата им изглеждали уморени, платниците на магаретата им били изтрити и окъсани, дрехите им, обувките им и меховете им за вино били стари и износени, а хлябът им бил корав и плесенясал.

„Кои сте вие?“ – попитали ги учудено израилтяните.

„Ние сме жители на една много далечна страна – отговорили те. – Идваме, за да ви помолим да сключите договор с нас.“

„Лесно е да се каже това – казали израилтяните, – но как да разберем, че говорите истината? Вие може да живеете съвсем наблизко, което означава, че ние не можем да правим с вас никакъв договор.“

Товага при тях дошъл Иисус Навиев, водачът на израилтяните. Когато го видели, чужденците учтиво го поздравили и казали: „Ние сме твои слуги.“ После добавили, че идват от една много далечна страна. „Чухме за вашия Бог и за всички чудеса, които Той бил извършил за вас в Египет и в пустинята, и решихме да сключим с вас договор. Не ни ли вярвате, че идваме отдалеч? Погледнете дрехите ни и обувките ни! Когато тръгнахме на път, те бяха съвсем нови. А вижте сега колко са износени. Погледнете меховете ни за вино! Те също бяха съвсем нови. Пипнете хляба ни! Сложихме го топъл в торбите си, а сега е сух и плесенясал. Наистина трябваше да пътуваме дълго време, за да стигнем дотук.“

Всичко изглеждало толкова правдоподобно! Нито Иисус Навиев, нито някой друг от израилтяните подозрял, че тези хора били измамници. Не се сетили да се допитат и до Господ, а взели сами решение. Иисус Навиев сключил с тях договор, с който обещавал да не ги избиват, а да запазят живота им. Колко радостни били гаваонците! Измамата им успяла. Сега те били в безопасност.

Но колко неприятно изненадани останали израилтяните, когато разбрали измамата. Само след три дни те стигнали до град Гаваон и когато решили да го превземат, изведнъж научили, че били сключили мирен договор с този град. Какво да правят сега? Можели ли да убият тези хора въпреки този договор? Но Иисус Навиев бил обещал на гаваонците да ги пощади в името на Господ. Народът се разгневил на водачите, но както той, така и неговите водачи много добре разбирали, че не могат да престъпят клетвата си. Винаги за случилото си била тяхна, защото те били непокорни.

Товага Иисус Навиев казал: „Вие ни измамахте и заслужавате да бъдете наказани. Но ние ще удържим на клетвата си. Няма да умрете, но отсега

нататък ще бъдете наши слуги – ще сечете дърва и ще носите вода за дома на нашия Бог.“

Гаваонците били доволни. Те казали: „Знаем, че Господ, вашият Бог, е обещал на Мойсей да ви даде тази земя. Излъгахме ви, защото се изплашихме за живота си. Вие добре постъпвате с нас.“ Така гаваонците станали слуги на Израил.

ИИСУС НАВИЕВ СПАСЯВА ГАВАОНЦИТЕ

ИИСУС НАВИЕВ 10

Как се уплашили останалите царе, когато чули, че гаваонците сключили мир с Израил! Гаваон бил голям град и сега израилтяните имали мощен съюзник. Затова те решили да си отмъстят. Петима от тези царе се съюзили и потеглили с армиите си срещу Гаваон. Гаваонците бързо изпратили съобщение до Иисус Навиев, в което му казвали: „Не оттегляй ръката си от нас, а бързо ела и ни помогни, защото всички царе около нас се обединиха против нас!“

Иисус Навиев веднага потеглил с армията си, за да спаси Гаваон. Тръгнал, без да се страхува, защото Господ му казал: „Не се бой от тях, защото ги предадох в ръката ти.“

Войниците на Иисус вървели цяла нощ толкова бързо, колкото им позволявали силите. Когато най-накрая стигнали в Гаваон, Иисус Навиев веднага се впуснал в атака и бързо разгромил обсадата. Господ воювал за Израил и всял смут сред враговете му. Всички се впуснали да бягат. Господ не пощадил живота им, а изпратил върху тях къмъни от небето, които били толкова големи, че убили онези, които се опитали да избягат. Станало така, че избитите от камъните били много повече от избитите от израилтяните. Междувременно Иисус Навиев забелязал, че денят вече превалял. Било обед, а врагът все още не бил унищожен. Ако денят можел да бъде продължен, победата щяла да бъде пълна. Затова той решил да се помолил на Господ за едно голямо чудо.

„Нека слънцето застане над Гаваон и луната спре над долината Еалон – казал той, – и нека денят продължи, докато завършим мисията си!“

Господ чул молитвата му и направил това чудо. Слънцето застанало, луната спряла и денят бил удължен. Вечерта не настъпила, докато Иисус Навиев и армията му не нанесли окончателния удар върху врага. Никога преди това Господ не бил отговарял така на човешка молитва!

Докато преследвал врага, Иисус Навиев получил съобщение, че петимата царе се били скрили в една пещера. Въпреки това той не спрял да преследва

бягащите войски. „Отърколете камъни пред входа на пещерата – заповядал той, – за да не могат царете да излязат, и поставете хора да пазят. Но вие не спирайте, а продължете да преследвате врага. Не оставяйте бегълците да влязат в градовете си.“ Когато Иисус и израилтяните окончателно разгромили врага, Иисус наредил да отворят входа на пещерата и да му доведат петимата царе. После заповядал на военачалниците да ги убият.

„Не бойте се – казал им той, – защото вършите Божието дело. Така ще стори Господ на всичките ви врагове, защото те са Негови врагове.“

Да, така ще стори Господ на всичките Си врагове. За щастие, този, който вярва в Иисус Христос, не трябва да се страхува от тази присъда. Той е изкупен от Спасителя и не е враг на Бога, а принадлежи към Неговия народ.

СМЪРТТА НА ИИСУС НАВИЕВ

ИИСУС НАВИЕВ 24

След като Иисус Навиев въвел народа в Ханаан, Господ му заповядал да раздели земята на дванадесетте племена, така че всяко племе да получи дял от нея. После Иисус Навиев призовал израилтяните да не забравят никога какво бил сторил Господ за тях, да се боят от Него и да Му служат. Ако те правели това, щели да бъдат богато благословени и никой нямало да може да им стори зло. Но ако те забравели Божиите чудеса и обърнели гръб на Господ, за да служат на лъжливи богове, тогава Бог щял да ги накаже и да ги предаде на техните врагове, предупредил ги Иисус Навиев.

Народът тържествено обещал: „На Господа, нашия Бог, ще служим и само Неговия глас ще слушаме.“

Докато Иисус Навиев бил жив, Израил наистина служел на Господ. Но когато той умрял, хората останали без земен водач и трябвало сами да се управляват. Сега щяло да си проличи дали щели да слушат само Божия глас и само на Него да се уповават.

За съжаление, не станало така! Възрастните, които познавали Иисус Навиев, се бояли от Господа. Но младите, които принадлежали към новото поколение, не искали и да чуят за Него и бързо забравили това, което Той бил сторил за народа Си. Всеки вършел каквото на него му било угодно.

Господ бил заповядал на израилтяните да избият ханаанците, но те били прекалено нерешителни и страхливи, за да изпълнят тази заповед. Само юдовото племе започнало да я изпълнява, но и то скоро престанало, докато другите племена изобщо не ѝ обърнали внимание.

Тогава Господ казал, че няма да изгони ханаанците, а ще ги остави в земята, за да потискат и изкушават израилтяните. Така Израил разбрал какъв голям грях бил извършил, като не послушал Неговия глас.

СЪДИИТЕ

СЪДИИ 2

Скоро Божието слово доказало своята истинност. Не минало много време и народът на Израил бил изкушен от ханаанците. Това станало, когато израилтяните престанали да смятат ханаанците за свои врагове. Те дори се сприятелили с тях и започнали да се женят помежду си. Така ханаанците научили израилтяните на идолопоклонство. Те започнали да се кланят на Ваал и да се молят на идоли – нещо крайно позорно!

И тогава се случило това, което Иисус Навиев бил предсказал. Бог позволил на враговете им да ги ограбват и да ги потискат, и нито идолите успели да им помогнат, нито Ваал могъл да ги освободи! Колкото и израилтяните да викали към идолите, те оставали неми и безсилни. В голямата си нужда Израил отново си спомнил за Бога и се обърнал към Него. Но дори и тогава той все още не бил разбрал колко важно било да премахне ханаанците.

Това, че Господ не унищожил израилтяните и не ги оставил на произвола на съдбата, било голямо чудо. Но Бог никога не забравял завета, който бил сключил с Израил. Той наказвал народа Си, но дори и тогава оставал милостив към него и продължавал да му показва Своята голяма любов – толкова искал да върне Израил отново при Себе Си!

Затова Господ чул молитвите на хората и започнал да издига начело на Израил хора, които да се борят срещу поробителите.

Тези хора ние наричаме съдии.

ДЕВОРА И ВАРАК

СЪДИИ 4 И 5

Един от тях бил Аод, който освободил Израил от моавците. Но след като Аод умрял, израильтяните отново сторили зло пред Господа и отново забравили поуците от миналото. Забравили бедата, в която били изпаднали, и как извикали към Господа, и как Той ги спасил чрез Аод и отново започнали да се кланят на идоли, като че ли Бог изобщо не съществувал.

Тогава дошло следващото наказание – Господ ги предал в ръката на хаанския цар Явин. Този цар, когото те трябвало да убият, много измъчвал израильтяните. Но те нищо не могли да предприемат срещу него, защото начело на неговата войска стоял един много силен и войнствен мъж, който се казвал Сисара. Явин имал голяма армия и деветстотин колесници. А израильтяните – какво имали те? Те вече били забравили, че имали Бог, който бил по-силен от всички царе, военачалници и колесници.

Този гнет продължил дълго време. Народът трябвало да преживее двадесет години на потисничество, недоимък, тормоз и унижение, за да си спомни за своя Господ и за завета, който Той бил сключил с него. Едва тогава израильтяните отново се обърнали за помощ към Него. И отново Господ чул молитвата на народа Си.

Но състоянието на израильтяните било толкова ужасно, че Той не могъл да се намери дори един мъж, който да бъде съдия. Всички били прекалено страхливи и невярващи, за да могат да освободят народа.

Намерила се обаче една жена. Тя се казвала Девора и била пророчица. Бог я използвал като инструмент, който да предава Неговото Слово на народа Му. Затова тя пожела и да съди между израильтяните. Тя правела това под Деворината палма между Рама и Ветил.

Хората ходели при нея, за да ѝ разкажат своите болки, и тя ги насочвала, съветвала, успокоявала и предупреждавала. Господ пожелал да направи тази жена съдия и осво-

бодител на Неговия народ. Той ѝ казал какво трябва да се направи, за да може Израил да се избави от враговете си.

Един ден Девора изпратила да кажат на Варак, сина на Авиноам, който живеел в Нефталим, че трябва да отиде при нея. Когато той дошъл, тя му казала: „Господ, Израилевият Бог, заповядва: „Вземи със себе си десет хиляди мъже от товето племе и от племето на Завулон и идете на планината Тавор.“

Какво трябвало да прави Варак на планината Тавор? „Господ каза – продъжила Девора, – че ще докара там и Сисара, главнокомандващия на войската на Явин, заедно с колесниците му и войската му, и ще ги предаде в ръката ти. И ти ще ги порaziш.“

Каква прекрасна вест! Господ отново се намесвал в съдбата на Своя народ и отново идвал да им помогне! Каква чест за Варак, който бил призван да победи Сисара! Щом Господ казвал това, победата на израильтяните била сигурна. Какъв повод за ликуване и благодарност! Но Варак нито благодарил, нито ликувал – той много се уплашил. И макар че Самият Господ му казвал, че щял да победи, той не се чувствал смел.

„Не, няма да отида“ – поклатил глава Варак. Нима той не знаел колко всемогъщ бил Бог? Страхът му го правел непокорен. „Само ако ти дойдеш с мен, тогава ще отида“ – казал той на Девора. Същите ставаме и ние, когато изоставим Господа – страхливи и непокорни хора, които не смеят да повярват в Божиите обещания. Ето докъде бил стигнал този народ!

Девора му отговорила сериозно и укорително: „Разбира се, че ще дойда с теб. Но тогава славата за победата няма да бъде за теб, защото Господ ще предаде Сисара в ръката на жена. Това ще ти бъде наказанието за страха и неверието.“

След това тя се приготвила за път и тръгнала заедно с Варак за Нефталим. Там се събрало едно голямо множество мъже от Нефталим и Завулон – десет хиляди на брой. С тази армия Девора и Варак потеглили към мястото, което Господ бил посочил – планината Тавор, и останали там, за да видят какво ще се случи по-нататък.

Веднага щом научил, че Варак бил потеглил с войска към планината Тавор, Сисара тръгнал с мъжете и с колесниците си към подножието на планината, при река Кисон, за да изчака, докато израильтяните слязат долу. Той бил сигурен в победата си и изобщо не подозирал, че израильтяните имат Бог, който превъзхожда цялата негова военна мощ.

Но дали израильтяните щели да имат достатъчно смелост, за да ги нападат? Тогава Девора казала на Варак: „Стани сега, защото този е денят, в който Господ предаде Сисара в ръката ти.“

Още ли се страхувал Варак от силния Сисара и неговите деветстотин колесници? Имал ли основание да се бои? Това, че Девора била с него, и че говорела Божието Слово, било голямо успокоение за него. „Не излезе ли Господ пред теб? – попитала го тя. – Още ли продължаваш да се страхуваш?“

Не, Варак вече не се страхувал. Той бил готов да изпълни това, което Девора му казвала. Тогава той заповядал на хората си да го последват и с меч в ръка се спуснал смело от планината, за да атакува Сисара. Той бил сигурен, че Господ вървял пред него, а нямало враг, който не би се уплашил от Неговия Бог!

Сисара бил ужасен, когато видял как армията му се обърнала и хукнала да бяга в смут и страх. Той нямал друг избор, освен също да побегне със своите колесници. Но когато стигнал до река Кисон, Сисара видял, че не можел да я премине. Наскоро имало буря и реката била станала много буйна – дотолкова, че повлякла и конниците, и конете, и направила колесниците на трески. Нямало как да се премине. Той дори трябвало да слезе от колесницата си, защото тя се движела прекалено бавно.

Тогава Сисара скочил долу и побягнал пеш. И докато Варак продължавал да преследва армията му, той избягал в друга посока. Военачалникът не искал да попадне в ръцете на израильтяните, но не искал и да се върне като беглец при цар Явин. Трябвало да намери друг начин да се спаси.

Близко до мястото на сражението имало кенейско селище. Сисара решил да избяга там. Кенейците и цар Явин били в мир помежду си. Те със сигурност нямало да му откажат да го скрият. При тях щял да бъде в безопасност, особено ако се скриел в някоя от шатрите на жените. В тях мъжете не могли да влизат, така че там никой нямало да го потърси. И така, той се втурнал към шатрата на Яил, жената на Хевер.

Яил стояла пред входа на шатрата си и гледала тичащия мъж. Сърцето ѝ лудо забило, когато видяла, че той се насочвал към нейната шатра. Тя знаела кой бил той – Сисара, главнокомандващият на войската на цар Явин.

Яил мразела Сисара. Макар и да не принадлежала към народа на Израил, тя обичала този народ, защото обичала неговия Бог. Тя вече Го била избрала за свой Бог. Затова не искала Сисара да победи. Радвала се с цялото си сърце, че войската му била разбита.

Когато го видяла да тича към нея, Яил мислела само едно: този враг на Бога и на Божия народ не бивало да избяга. Господ го бил предал в ръцете ѝ. Нали пророчицата Девора била казала, че славата за победата щяла да принадлежи на жена? Яил трябвало да го задържи. Но какво можела да направи една слаба жена срещу един въоръжен мъж?

Сърцето ѝ било много силно, когато тя отдалеч извикала на Сисара:

„Ела, господарю, влез при мен, в шатрата ми.“ Трябвало да се държи така, че да не събуди подозренията му, и той да остане при нея. Иначе било свършено и с израильтяните, и с нея.

Когато Сисара стигнал запъхтян и изтощен до шатрата на Яил, тя му казала със загрижен тон: „Не се бой. Влез при мен. Тук си в безопасност.“ Как можела тази жена да запази такова спокойствие, докато сърцето ѝ се пръскало от вълнение? Тя можела да направи това заради Божия народ.

Сисара веднага влязъл в шатрата на Яил. Сега можел да се успокои – тук бил на сигурно място. Той легнал на земята и Яил го покрила с черга. „Спи спокойно. Никой няма да те потърси при мен.“

„Жаден съм – простенал Сисара, – дай ми да пия малко вода.“

„Вода ли? Не, ще ти дам мляко.“ Той трябвало да бъде напълно сигурен в приятелските ѝ чувства. Яил донесла най-хубавия си съд, отворила кожения мех с мляко, напълнила съда и му дала да пие.

Сега и тя можела да бъде спокойна. Сисара се чувствал толкова сигурен при нея, колкото ако бил сред собствения си народ. Дори за миг не му минала през ума мисълта, че го грози опасност. Но докато той спял, някой от нейните хора можел да влезе неочаквано в шатрата или някой от преследвачите му да го открие. Затова, след като изпил млякото, Сисара казал на Яил: „Застани при входа на шатрата и ако някой дойде и те попита: „Има ли тук хора?“, ти му кажи: „Няма!“

Яил кимнала утвърдително и застанала при входа на шатрата. Сега Сисара можел спокойно да легне и да заспи. Не след дълго тежкото му дишане огласило шатрата.

Яил стояла при входа на шатрата и слушала дишането на Сисара. Той спял толкова дълбоко! Какво да прави сега? Може ли да го остави да избяга? Този човек бил враг на Божия народ, той бил враг на Самия Бог! Но какво можела да направи тя? Нямала никакво оръжие. Да изтича и да извика някого на помощ? Но той всеки момент можел да се събуди, и тогава щяло да бъде прекалено късно. Не, тя нямала време за чакане. Ех, ако само имала някакво оръжие!

Изведнъж погледът ѝ паднал върху дървения кол, на който се крепяла шатрата. Яил добре знаела как се разпъват шатри. Тя била свикнала да борави с колове и чукове и веднага се сетила какво можела да направи. Това било нейното оръжие.

„Славата за победата ще бъде заслужена от жена“ – била казала Девора. Яил била тази жена. Тя се послушала внимателно. Сисара продължавал да спи. Той спял толкова дълбоко и непробудно след изпълненото с напрежение бягство!

Тогава Яил грабнала кола в лявата си ръка, а чука – в дясната, и внимателно се приближила до мястото, където спял злодеят. Сърцето ѝ щяло да се пръсне от напрежение. Ами ако Сисара се събудел в този момент? Но той не се събудил, а продължил да спи. Без колебание и без да губи повече време, Яил пристъпила към действие.

Тя опряла кола в слепоочието на Сисара и с всичка сила замахнала с чука. Ударът бил решителен и изключително точен – колът пробил главата на Сисара и той веднага умрял, без дори да се събуди.

Работата била свършена. Големият убиец на народа на Израил вече не можел да избяга. Той бил мъртъв. Сега Яил можела да отиде и да извика някого на помощ.

Междувременно Варак забелязал, че Сисара не бил сред бягащите. Ако той успеел да избяга, победата на израилтяните нямало да бъде пълна. Затова той оставил хората си да преследват армията на Сисара, а сам тръгнал по друг път да търси военачалника. Така той стигнал до шатрата на Яил, точно когато тя излизала от нея.

Яил веднага разбрала защо Варак бил там. „Влез, за да ти покажа човека, когото търсиш“ – казала му тя.

Двамата мълчаливо влезли в шатрата. Долу на земята лежал мъртъв страшният враг на Израил. Забитият в главата му кол ясно говорел какво се било случило. Господ бил предал Сисара в ръцете на тази жена. На нея принадлежала славата за победата. Колко много обичала Яил народа на Израил, за да извърши такова дело!

Девора съчинила химн в чест на Господ, Израилевия Бог, който избавил народа Си от това тежко положение. В него тя възхвалила Варак и племената на Нафталим и Завулон, които рискували живота си, за да освободят своя народ. Но най-вече тя възхвалила Яил. „Да бъде благословена повече от всички жени Яил“ – казвала тя в песента.

Явин, мощният и страшен цар на Ханаан, бил поразен. Господ избавил народа Си, с когото бил сключил завет, и на когото бил обещал великия Избавител. Затова Той отново простил греховете му и му помогнал в тази беда. Той прави това за всички Свои хора. Заради Исус Христос Той отново и отново прощава греховете им и най-накрая ще ги избави от дявола – техния най-голям враг.

Девора завършила химна си с думите: „Както погинаха Явин и Сисара, така нека погине всеки твой враг, Господи! А онези, които Те обичат, да бъдат като слънцето, когато изгрява в силата си!“

ГЕДЕОН

СЪДИИ 6 И 7

И отново израилтяните изпаднали в голяма беда. Техните многобойни и силни неприятели им правели живота много тежък. Те непрекъснато нахлували в земята им и плячкосвали всичко, което намирали. Това били мадиамците с техните приятели амаличаните и бедуините, арабските жители на пустинята. Понеже знаели, че реколтата на израилевата земя била богата, те постоянно навлизали в нея със семействата си, за да живеят там, сякаш че това била тяхна земя, тяхна собственост. Ограбвали нивите и изпразвали хамбарите, а онова, което не могли да вземат със себе си, унищожавали или опожарявали. Това продължило много години и довело Израил до голяма бедност.

Но защо израилтяните допускали това положение? Нали те били богоизбраният народ! Нима били забравили колко могъщ бил Господ и какви големи чудеса бил правил за тях преди това? Нима били престанали да вярват, че Той бил достатъчно силен, за ги избави от неприятелите им? Защо позволявали да става всичко това?

Защото били прекалено уплашени и нямали смелост да се опълчат срещу враговете. Пред очите им нашествениците разграбвали реколтата им и добитъка им и те нищо не предприемали, за да ги възпрат. Само бягали високо в планината и се криели по дупките и пещерите, които пригаждали за живеене. Там криели и добитъка си, и житото си. Какво мизерно съществуване! До какво жалко положение бил стигнал Божият народ!

Но защо Господ допускал всичко това? Защо нямал милост към народа Си, с който бил сключил завет? Защо позволявал на неприятелите му необезпокоявано да го притесняват, сякаш Той изобщо не познавал Израил и не искал да има нищо общо с него?

Това било така, защото израилтяните отново били изоставили своя Бог. Отново били забравили колко богато Господ ги благославял и колко често ги избавял, когато те изпадали в нужда. Отново си били направили идоли и казвали, че Ваал бил техният бог – той правел слънцето да изгрява и дъждът да вали. Той бил богът на плодородието. Те се кланяли на идолите си и им издигали жертвеници, на които им принасяли жертви. Били издигнали стълб и на богинята Ашера, на която също се кланяли.

Господ, Богът на завета, бил забравен! Нищо чудно, че Той бил сърдит на народа Си и че го предавал в ръцете на враговете му. Неговите хора изобщо

не се надявали на Неговото избавление. Не чувствали нужда от Него. Ако се освободели, щели да кажат, че Ваал и Ашера били направили това. Да, те не заслужавали да им се помогне.

Но Господ бил Бог на завета и Той не забравял това. Той бил обещал на този народ, че от него ще се роди Спасителят – Този, който щял да ги избави от дявола и греха. Господ никога нямало да забрави това. Той е Бог, който винаги изпълнява обещанията Си. И въпреки че бил сърдит на народа Си, Той нямало да се отрече от думата Си. Този народ продължавал да бъде Негов народ и Господ продължавал да бъде негов Бог. Но народът отново трябвало да се обърне към Него – отново трябвало да извика към Господ и да признае, че Той единствен е Бог. Затова Господ позволявал да стане така, че израилтяните да изпаднат в нужда. Защото те викали към Ваал, а не към Него.

Това ужасно положение продължило много години. Хората съвсем обеднели. Никой вече не споменавал името на Израил с уважение. Този народ бил станал за срам. И едва тогава израилтяните лека полека започнали да се съмняват в своите богове. Дали Ваал наистина бил Бог? Та той изобщо не ги чувал! Дали Ашера наистина имала силата да спасява? Тогава защо не правела нищо!

Постепенно израилтяните започнали да се замислят и да си спомнят миналото. Съвсем неотдавна – само преди четиридесет години – Бог ги бил избавил от неприятелите им по такъв чуден начин! Чрез ръката на жена! Може би и сега Той щял да им помогне? Може би и сега щял да поиска да

ги чуе? И те отново извикали към Господа, и Го помолили да ги спаси. Но не изповядали вината си и не оставили идолите си. Те не Го молили да им прости греховете и не искали да признаят, че ако Господ им помогнал, това щяло да бъде само поради Неговата милост. Те само искали от Него да ги избави от положението, в което се намирали.

Но Господ бил толкова добър! Той отново чул вика на Своя народ и отговорил на молитвите му. Но не веднага, както те искали. Най-напред Господ искал да им даде да разберат защо били изпаднали в това положение, и едва след това щял да ги избави. Защото едва тогава те щели да признаят, че помощта им била дошла от Него и че Той е истинският Бог!

И така, Господ изпратил при народа Си един пророк. Той трябвало да пътува из цялата земя и да говори навсякъде Божиите думи. Господ, Израилевият Бог, казал: „Аз ви избавих ви от ръката на египтяните и от ръката на всичките ви врагове. Изпъдих ги пред очите ви и ви дадох тяхната земя, и ви казах: „Аз съм Господ, вашият Бог. Само от Мен трябва да се боите, а не от боговете на хората, в чиято земя живеете. Но вие не ме послушахте. Затова се намирате в тази беда сега. Вие вече не искате да вярвате в Мен, защото не послушахте Моя глас.“

Щял ли Израил да послуша Господния глас сега? Щял ли да признае греха си и да помоли за милост? Щял ли да се обърне отново към своя Бог?

Във всеки случай имало поне един човек, който вярвал в това, което пророкът казал. Това бил младият Гедеон, синът на Йоас, който бил градоначалник на Офра. Той изпитвал дълбок срам поради положението, в което народът му бил изпаднал. Сега той разбирал защо Господ не им помагал както преди, и защо изглеждало така, сякаш Той повече не обичал Израил. Това го натъжавало.

Един ден Гедеон чукал жито в лина за баща си. Той не правел това на хармана, защото враговете на Израил щели да го видят и да му го вземат, а чукал житото в пресата за вино. Времето за гроздобер още не било дошло, така че никой нямало да дойде там. Гедеон почти бил привършил работата си. Оставало още малко жито, което щяло да се отдели с последния удар. И докато той издигал тоягата, за да удари житото с нея, през ума му минавали различни мисли. Колко унижително било това, че той, който принадлежал към Божия народ, трябвало да се крие, за да събере едно мизерно количество жито! Но какво можел да направи? Неговото семейство било най-долното в неговото племе, а той бил най-малкият в бащиния си дом. Освен това баща му бил градоначалник на Офра, където бил издигнат идол на Ваал. Дори и да искал да направи нещо, той не можел да го направи!

Но както чукал житото, Гедеон видял един Човек, който идвал към него.

Кой бил Този Човек? Да не би да бил някой враг, който бил открил скривалището? Като че ли не. Видът на Мъжа бил изключително добронамерен. Той дошъл при Гедеон и седнал под дъба, който бил в Офра. Очевидно Той не идвал, за да плячкосва, така че Гедеон спокойно можел да продължи работата си. Изведнъж Непознатият го заговорил: „Господ е с теб, силни и храбри!“

Изненадан, Гедеон отпуснал тоягата си и вдигнал погледа си към Странника. На лицето му се появила усмивка на съмнение. Той поклатил глава. „Господ е с мен ли? – попитал той учудено. – Не, Господ не е нито с мен, нито с израилтяните. Ех, господине, ако Господ беше с нас, нямаше да ни сполети това нещастие – нямаше да бъдем така измъчвани и угнетявани! Едно време, когато Господ е бил с нас, не е било така. Нашите бащи и дявдовци са ни разказвали за чудесата, които Господ е извършил за нас, когато ни е извеждал от Египет. Но сега – Гедеон отново поклатил тъжно глава, – Господ ни е оставил и ни е предал в ръката на мадиамците. Макар че ние всъщност си го заслужаваме!“ – добавил накрая той.

Непознатият оставил Гедеон спокойно да се изкаже, но не си взел обратно думите. После му обяснил защо го бил нарекъл „силни и храбри“. Сега Той говорел от името на Господ, като казал: „Тръгни със силата, която Аз ще ти дам. Ти си силен и храбър мъж, и затова Аз ще те укрепя още повече и ти ще освободиш израилтяните. Защото Аз те изпращам.“

Гедеон започнал да разбира, че този Странник не бил обикновен човек – Той бил Божи пратеник. Затова този път той не Го нарекъл „господине“, а с голяма почит и уважение се обърнал към Него с „Господи“. Но вестта, която Пратеникът му казал, била толкова невероятна и толкова изненадваща, че Гедеон все още не можел да повярва, че ще можел да я изпълни. Той се чувствал толкова малък – как можел той да избави Израил?

„Ах, Господи – казал смирено Гедеон, – как ще освободя аз Израил? Ето, моето семейство е най-долното от всички семейства в моето племе, а пък аз съм най-малкият в бащиния си дом. Как ще спася аз Израил?“

Но Странникът отговорил: „Ти ще избавиш Израил, защото Аз ще бъда с теб. Ще разбиеш напълно мадиамците, защото Аз ще се воювам за теб.“

Но Гедеон все още бил смутен. Наистина този Човек му казвал, че го изпраща, и че ще бъде с него, но кой бил Той? Да не би да бил Господ? Да не би Самият Господ да му говорел? Възможно ли било това?

Да, възможно било. По същия начин някога Господ се бил явил на Авраам и му бил говорил – така, както бил говорил на Агар в пустинята, на Яков – във Фануил и на Иисус Навиев – пред портите на Йерихон. Той се явявал като Човек, но бил Самият Бог – Господ Иисус Христос, който все още не

бил дошъл на тази земя като Човек, роден от жена. Той идвал като „Ангелът на завета.“ Именно Този „Ангел на завета“ бил дошъл сега при Гедеон. Самият Господ Иисус Христос бил дошъл при него. Гедеон нямало от какво да се страхува. Всичко щяло да бъде наред и всичко щяло да бъде възможно. Защото Господ бил най-великият Избавител.

И все пак, Гедеон искал да бъде сигурен в това. „Господи – казал Му той с най-голямо благоговение, – ако съм придобил Твоето благоволение, покажи ми знамение, моля Те! Дай ми знак, за да зная със сигурност, че Ти, който разговаряш с мен, си Господ. Не си тръгвай, моля Те, преди да Ти донеса от къщи един дар и да го положа пред Теб.“

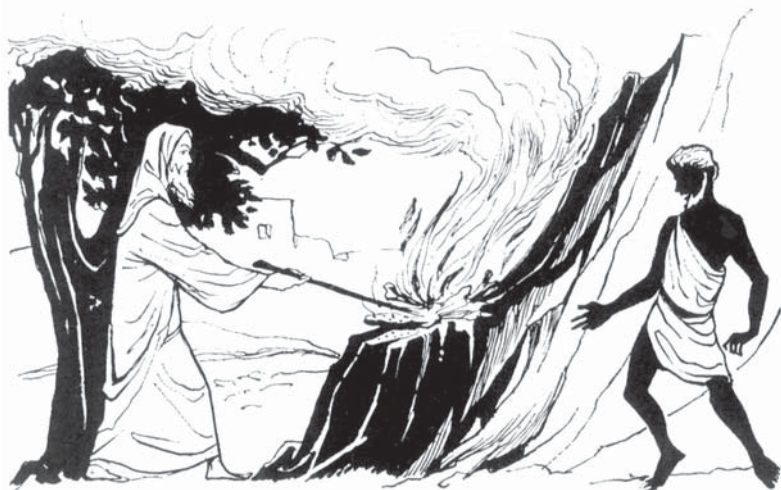
Ангелът му отговорил: „Ще те изчакам, докато се върнеш.“

Сърцето на Гедеон ликувало от радост. Ангелът щял да му даде знака, за който той го помолил. Ако този Човек наистина бил Самият Господ, тогава положението на народа му щяло да се промени.

Гедеон заклал едно яре и го сготвил. После изпекъл пити от хляб и ги сложил заедно с месото в една кошница, а соса от месото сложил в гърне. Накрая изнесъл всичко това навън при Мъжа, който продължавал да седи под дъба, и го положил пред краката Му.

Мъжът му казал: „Вземи месото и питите и ги сложи на този камък, а соса излей върху тях.“ Когато Гедеон направил това, Мъжът станал и докоснал месото и питите с края на жезъла Си. Изведнъж от камъка излязъл огън, който изгорил цялата храна.

Изплашен от неочаквания огън, Гедеон паднал назад и изумено гледал как

огънят изгарял всичко. „Това толкова прилича на жертвоприношение“ – помислил си той. Странникът бил превърнал неговия дар в жертвоприношение. Но когато погледнал към Него, сърцето му замряло от ужас. Непознатия го нямало! Той бил изчезнал!

Тогава Гедеон паднал на колене, сложил ръцете върху лицето си и започнал да се вайка: „Горко ми, Господи, Боже!“ Едва сега той бил разбрал кой бил този Човек! Това бил Господният Ангел!

„Горко ми, защото видях Господния ангел лице в лице, който дойде, за да ми каже, че Господ е разгневен на Своя народ и на мен. И сега ще трябва да умра, защото Господ казва, че никой не може да Го види, и да остане жив. Сега Той ще ме убие.“

Гедеон съвсем бил забравил какво му казал Ангелът – че той щял да освободи Израил от нашествениците. Толкова бил уплашен!

Но Господ го успокоил, като му казал: „Мир на теб! Не се бой, няма да умреш!“

Господ не бил дошъл, за да наказва, а за да покаже милост. И макар че израильтяните все още не били изповядали греховете си, Той бил готов да им помогне и да ги избави от враговете им. Господ оставал верен на Израил, въпреки че Израил не Му бил верен.

Господ е верен на Своите хора и днес. И макар че ние се отклоняваме от Неговия път, Той винаги идва, за да ни потърси. Затова Той ни е изпратил и Господ Иисус – за да ни каже, че иска да ни окаже милост.

Сега вече Гедеон бил спокоен. В знак на своята благодарност той издигнал на това място жертвеник на Господа, който нарекъл „Господ е мир“.

Как сега Гедеон щял да прогони враговете на Израил? Той нямало да строи това сам, а с помощта на народа. Но народът трябвало да знае откъде Гедеон бил придобил тази смелост. Той трябвало да му покаже, че не вярва във Ваал, а в Господ. Израильтяните трябвало да разберат, че Ваал не бил никакъв бог и че само Господ е Бог. Но какво трябва да направи?

Същата нощ Господ говорил на Гедеон и му казал какво трябвало да направи: „Събори жертвеника на Ваал, който се намира у баща ти, и насечи дървения стълб на Ашера. После издигни на това място олтар на Господа, твоя Бог. Вземи седемгодишния вол на баща ти и го принеси в жертва на този олтар. Дървата за огъня вземи от Ашерата.“

Това била една трудна и важна задача. Гедеон знаел, че след като я изпълни, ще избухне буря от недоволство. Всички щели да бъдат разярани от това негово дело – както членовете на неговото семейство, така и жителите на града. Много от тях щели да му кажат: „Ти не можеш да принасяш жертви, защото само свещениците имат това право.“ Но това било заповед от Госпо-

да, а сега Гедеон вярвал само в Него. Затова той решил да послуша Неговия глас, но намерил за по-безопасно да го извърши все пак през нощта, а не през деня, защото през деня хората могли да му попречат.

И така, много предпазливо той взел със себе си десетина от верните си слуги и им съобщил Божията заповед. Те се съгласили да му помогнат. Колко благодарен бил Гедеон за тази помощ! Тези десет мъже вярвали в Господа също като него.

Когато настъпил мракът на нощта, всички тръгнали тайно към мястото на жертвеника. Първо разрушили него, а после и Ашерата. След това издигнали нов жертвеник на Господа и принесли вола на бащата на Гедеон в жертва. Накрая се прибрали у дома и започнали да чакат какво ще се случи по-нататък.

Рано на сутринта първите жители на Офра дошли на мястото, където предния ден се издигал жертвеникът на Ваал. Но какво за видят? Жертвеникът на Ваал вече не съществувал. Нямало го и дървеният стълб на Ашера. На тяхно място имало нов жертвеник, на който била принесена жертва! Какво означавало всичко това?

Не след дълго около новия жертвеник се събрала голяма група хора. Те се гледали и се питали: „Кой бил направил това?“ – „Сигурно някой лош човек.“

Скоро всичко се изяснило. Това бил сторил Гедеон, синът на Йоас, градоначалника. Народът се развълнувал. Всички закрещали: „Смърт за Гедеон! Той се поруга със светилището на града! Да се умъртви веднага!“

Разярени, хората се спуснали към къщата на Йоас. „Изведи сина си навън – викали те, – за да се умъртви! Той е съборил жертвеника на Ваал и е изгорил Ашерата. Дайте ни го, за да го убием!“

От това, което Гедеон бил извършил, Йоас се досетил, че синът му не го бил сторил по своя воля. Очевидно Господ му бил дал силата и смелостта да го стори. Ваал не бил никакъв бог. Само Господ бил Бог.

Затова Йоас решил да защити сина си. Той излязъл навън и се обърнал към разярената тълпа с думите: „Вие ли искате да защитите Ваал? Кой може да каже една добра дума за него? Няма да ви изведе сина си.“

Но тълпата продължила да крещи. Тогава Йоас ѝ показал своята власт. „Който защити Ваал, ще бъде умъртвен още тази сутрин“ – викнал той със силен глас.

Хората, които стояли около къщата, в която се намирал Гедеон, замълчали, но не тръгнали да се разотиват. Тогава Йоас казал подигравателно: „Ако Ваал е бог, нека сам се защити. Кой бог, чийто жертвеник е бил съборен, няма да накаже виновника?“

Сега вече положението било овладяно. „Точно така – казали хората, – ако Ваал е бог, той сам трябва да накаже Гедеон.“

Затова от този ден нататък Гедеон бил наричан Ероваал, което означава „нека Ваал се бори с него“, понеже Гедеон бил съборил жертвеника му. Но Ваал не го наказал, което било разбираемо, защото такъв бог изобщо не съществувал. Постепенно името Ероваал започнало да се превръща в почетно наименование и придобило значението на „противник на Ваал“.

Междувременно мадиамците заедно с амаличаните и арабите разположили стан в плодородната долина Езраел. Било време за жетва и те отново се готвели да плякосват Израил.

Но Господ, Израилевият Бог, имал друг план. Този път враговете на Неговия народ щели да загубят надмощието си и щели да бъдат прогонени от земята на Израил. Затова Бог работел в сърцето на Гедеон чрез Светия Си Дух и го превърнал в „силен и храбър мъж“, точно както бил казал Ангелът.

Гедеон разбрал, че Господ го призовавал да избави израилтяните от техните неприятели, и като засвирил с една тръба, събрал всички мъже на Офра при себе си. Този път те чули призива му. Същите онези хора, които неотдавна искали да го убият, видели сега в него своя съдия и своя предводител. После Гедеон изпратил вестители по цялата земя, които призовавали всички мъже да дойдат и да го последват.

Не след дълго при Гедеон се събрала една армия от 32 000 души – достатъчно голяма, за да може да разгроми врага. Но въпреки това Гедеон не бил спокоен. Армията наистина била голяма, но и най-голямата армия в света нямало да му помогне, ако Господ не бил с него. Само Той бил достатъчно силен, за да спасява. Ако Той бил на негова страна, Гедеон щял да победи.

Тогава Гедеон се помолил: „О, Боже, дай ми, моля Те, знамение, че наистина ще освободиш Израил чрез моята ръка. Ето, аз ще оставя това вълнено руно на гумното. Ако падне роса само върху руното, а земята около него остане суха, тогава ще зная, че Ти ще избавиш Израил чрез моята ръка, според както си казал.“

На сутринта станало точно това, което Гедеон бил поискал от Бога – руното било мокро и той изстискал от него цял леген с вода. Сега вече Гедеон нямало защо да се съмнява. Но той все още не се чувствал съвсем сигурен. Всяко вълнено руно би попило вода от земята наоколо. Може би това, което се било случило, изобщо не било чудо? Виж, ако земята била мокра, а руното останело сухо, това щяло да бъде чудо. Можел ли Гедеон да поиска от Бога да му даде още едно знамение? Той толкова се нуждаел от увереност, преди да започне битката! И Гедеон отново се обърнал към Бога: „О, Боже,

моля Те, не се разгневявай, че отново искам да Те помоля за знамение. Нека сега руното остане сухо, а цялата земя около него да е мокра.“

И Бог отново отговорил на молитвата на Гедеон. Когато на сутринта след една напрегната нощ отишъл да види руното, той видял, че Господ бил изпълнил молитвата му: руното било съвсем сухо, а земята около него – цялата покрита с роса. Да, това наистина било чудо, което можел да извърши само всемогъщият Бог!

Сега Гедеон бил спокоен. Без да се съмнява ни най-малко, той тръгнал на бой с войската си. Израилтяните се разположили на стан точно срещу стана на врага. Сега Гедеон трябвало да покаже на дело вярата си, че победата им зависела не от многочислената войска, а само от Бога. Затова Господ му казал: „Гедеоне, хората с теб са прекалено много и има опасност да си кажат: „С тази могъща армия, никак не е учудващо, че победихме.“ Тогава няма да отдадете славата за победата на на Мен, а ще кажете: „Ние сами се избавихме.“ А това няма да бъде вярно. Затова трябва да намалиш броя на мъжете и да пуснеш онези, които се страхуват, да се върнат у дома.“

За Гедеон това било тежка задача, но той се подчинил на думите на Господ. Може би в армията му нямало да има много хора, които се страхували! Но когато оповестил, че всеки, който желаел, можел свободно да се върне у дома, за негов ужас си тръгнали двадесет и две хиляди души – останали само десет хиляди! Дали те били достатъчни, за да разбие с тях силния враг? Ако трябвало да разчита само на себе си и на хората си – не! Но с помощта на Господ щял да успее да го стори. Гедеон вярвал в това.

Затова, когато Господ поискал да го изпита още веднъж, той отново се подчинил на думите Му. „Мъжете ти пак са много – казал Господ. – Заведи сега всички при потока и там ще ти кажа кои да тръгнат с теб.“ Гедеон не се възпротивил. Той много добре знаел, че Господ не се нуждаел от огромна войска, за да победи врага, и послушно завел войниците си при потока.

„Сега ги остави да пият – казал Господ, – и ги наблюдавай внимателно. Онези, които се наведат и полочат от водата, както правят кучетата, отдели на една страна. А другите, които застанат на колене, за да пият, сложи на друга.“

Гедеон разделил хората си на групи и им наредил всеки да чака реда си. Докато те пиели от водата, той ги наблюдавал внимателно.

Станало така, както Господ бил казал. Всички, нямали търпение да започнат боя, побързали да се напият, като полочили водата направо от потока, както правят кучетата. Те утолявали жаждата си много бързо, после веднага ставали и се връщали в строя. Те били онези, които Господ избрал, за да

извършат Неговото дело. Но били само триста души – една съвсем малка армия!

Сега вече Гедеон и тези триста мъже могли да се надяват само на Господа, иначе непременно щели загубят цялата си смелост. Но Господ окуражил Гедеон, като му казал: „Чрез тези триста мъже, които полочиха от водата, ще ви избавя и ще предам мадиамците в ръката ти. Всички останали могат си ида“.

Гедеон вярвал и затова бил смел. Той не загубил разсъдъка си и предпазливостта си. Той разбирал, че Господ щял да извърши чудо и че от него се искало само да му съдейства. Затова той казал на останалите войници да се върнат у дома, като оставят храната си и тръбите си. Сега всичките триста мъже имали тръби и достатъчно храна. Гедеон заचाкал да види какво Господ щял да му нареди да прави по-нататък.

През нощта Господ му казал: „Стани и слез в стана на враговете си, защото ги предадох в ръката ти.“ Съвсем скоро това щяло да стане истина. Дали сърцето на Гедеон продължавало да трепери от страх сега, когато само с триста мъже трябвало да воюва срещу огромната войска на мадиамците? Сигурно.

Но Господ е милостив и знае колко сме слаби. Той знаел, че в този момент Гедеон се нуждаел от укрепване на вярата си. В него не трябвало да има никакво съмнение. Той се нуждаел от цялата си вяра и сила. Затова Господ казал на Гедеон: „Не се бой. Слез със слугата си Фура в долината и влез в лагера на мадиамците, за да чуеш какво говорят. Тогава няма повече да се страхуваш, а ръцете ти ще укрепнат и ти ще си тръгнеш оттам, изпълнен със смелост.“

И Гедеон тръгнал. Двамата с Фура внимателно се промъкнали в лагера на врага и зачакали. Чули се гласове. Двама мъже си говорели. „Сънувах един сън – казал единият и започнал да разказва. – Видях как една пита ечемичен хляб се отърколи в нашия лагер точно срещу шатрата на военачалника и го събори.“

„Знаеш ли какво означава този сън? – казал другият разтревожено. – Това е сабята на Гедеон, сина на израилянина Йоас. Бог е предал в ръката му мадиамците и цялата ни армия.“

Гедеон чул всичко. Нима това било възможно? Изпълнен с благодарност, той коленичил и възхвалял Бога за голямата Му добрина и за успокоението, което така изобилно давал. Сега Гедеон не се съмнявал, че Господ бил с него, и че той щял да победи. Той се върнал в стана на израиляните и веднага събудил хората си: „Ставайте и тръгвайте на бой, защото Господ предале мадиамците в ръцете ви!“

Скоро цялата армия била строена. Гедеон я разделил на три дружини, като дал на всеки един от войниците тръба и празна стомна с факла в нея.

„Слушайте! – казал им Гедеон. – Ще се приближим до стана от три страни. Внимателно гледайте какво правя аз, и правете същото! Когато засвирия с тръбата, вие също засвирийте с вашите. После бързо счупете стомните, за да се види светлината на факлите, и извикайте: „За Господа и за Гедеон!“

Защо Гедеон не им казал да извадят мечовете си? Защото Сам Господ щял да воюва вместо Израил.

Когато всички разбрали, че трябва точно да спазват заповедите, и че всичко зависело от тяхното послушание в конкретния момент, Геден изпратил най-напред мъжете, които трябвало да извървят най-дългия път. След известно време изпратил и втората дружина, а когато разбрал, че тя е стигнала на определеното място, той самият тръгнал към стана на мадиамците. Там било много тихо. Всички, с изключение на един часовей, спели. Моментът бил напълно подходящ.

Изведнъж в тишината на нощта затръбили сто тръби едновременно. Всеки израилянин засвирил с тръбата си. Но за мадиамците тези сто тръби прозвучали като хиляда и те решили, че към лагера се приближавали хиляда тръбачи. Всички се събудили и слушали уплашено оглушителния звук. „Това са израиляните! Идват към нас!“ – чували се ужасени викове. Мадиамците се втурнали към посоката на звука, мислейки си, че нападателите били там.

Но точно тогава се чул същият оглушителен звук от друга страна, а скоро след това и от трета. И оттам идвали по хиляда души! Мадиамците решили, че са обкръжени от огромна армия. Яркият пламък на факлите осветявал стана. Но какво било това? Очевидно израиляните вече били влезли в лагера, защото от три посоки се чувал звук на трошене. Явно всичко било пометено. Така си мислели мадиамците. А всъщност това, което те чували, бил трясъкът от ступените стомни.

След това израиляните започнали да викат и въздухът се изпълнил с думите: „Меч Господен и на Геден!“ Мадиамците се втурнали да бягат. Това било единственото, което могли да направят. Да бягат, но накъде? В тъмнината те се обърнали един срещу друг и започнали да се бият всеки срещу другаря си, мислейки си, че се бият с врага. Всъщност израиляните все още не били влезли в стана, но мадиамците си мислели, че те вече са там, и че всеки, който тичал срещу тях, бил израилянин. И така, биейки се един срещу друг, те се избивали взаимно. Израил нямало нужда да воюва. Господ воювал срещу враговете на народа Си. Хиляди били избити. Всеки, който намерел някакъв изход, бягал. И трите могъщи армии – на мадиамците, на амаличаните и на арабите – били разгромени.

Колко добър бил Господ към Своя народ! Той отново го избавил въпреки неговия грях. Той можел да направи това заради Избавителя, който щял да дойде, за да понесе тяхното наказание и да ги примири с Бога. Този велик Избавител е Господ Исус, а Геден бил само един Негов преобраз.

Господ и днес продължава да бъде добър към народа Си и да го спасява. Той може да прави това, защото Господ Исус е дошъл, изтърпял е жестоки страдания и е умрял. Затова Бог може да прости греховете на народа Си

и да бъде милостив към него. Затова Той може да спаси Своите завинаги. Който познава и обича Господ Иисус, може да запее заедно с Израил:

Кого ще спаси Якововият Бог?
Този, който извика към Него за помощ.
Защото Неговото спасение е сигурно.
Бог е верен на Своето творение,
Той държи в ръката Си всичко,
което е на небето, на земята и в морето.

ЕФТАЙ *СЪДНИИ 11*

След смъртта на Геден израильтяните отново сторили зло пред Господа и то било още по-голямо. Те се кланяли не само на Ваал и на Ашера, но и на идолите на другите езически народи. Само на Господ не служели – съвсем Го били забравили. И естествено, Господният гняв пламнал отново срещу тях и Той позволил на неприятелите им да ги покорят. Нали вече ги бил предупредил!

Така израильтяните били завладени от филистимците и амонците и търпели тяхното иго осемнадесет години. Каква мъка и скръб царели отново между тях! Вместо да живеят в изобилие, те се измъчвали от недоимък. Вместо да бъдат почитани като Божи народ, те търпели подигравки и срам. Бог бил разгневен и затова не ги благославял.

Тогава израильтяните започнали да разбират, че били сторили зло, и отново извикали към Господа: „Съгрешихме пред Теб, защото Те изоставихме и започнахме да служим на идоли.“

Но Господ не отговорил веднага на вика им. Преди това израильтяните трябвало да покажат, че искрено се покаяват, и че разбират колко ужасен е техният грях. Затова Господ им казал: „Не ви ли избавих от египтяните, от филистимците и от всичките ви врагове? Но въпреки това вие Ме изоставихте и отидохте да служите на идоли. Викайте сега към идолите – те нека ви избавят!“

Колко смутени били израильтяните! Те добре разбирали, че били загубени, ако Господ не им помогнал. „О, Господи! – умолявали Го те, – ние наистина заслужаваме Твоя гняв и Твоето наказание, защото съгрешихме лошо срещу Теб, но сега, молим Те, прости ни и ни спаси от враговете ни.“ Така израильтяните показали, че наистина се покаяват. Те изхвърлили идолите и отново започнали да служат на Господа.

Тогава Бог им изпратил избавление. Защото Той е милостив Бог и обича

народа Си. Нали това бил народът, с който Той бил сключил завет! Бог никога не забравял това. Затова Той винаги щял да прощава греховете на тези хора, когато дойдели при Него с истинско покаяние.

Така станало и този път. Господ им дал още един мъж, който да ги избави от потисниците, и който също станал преобраз на бъдещия най-велик Избавител.

Амонците отново решили да нападнат израилтяните и свикали голяма армия. Народът бил заплашен от тежък гнет. Но когато неприятелите нахлули в земята им, израилтяните решили да се защитават. Те изповядали греховете си на Господа и също свикали армия, но си нямали пълководец, а как щели да водят война, без пълководец? Кой щял да ги води в боя?

Тогавата те си спомнили за Ефтай. Той бил храбър и мъдър мъж и имал опит в командването на хора. „Ефтай е нужният човек – казали си те, – защото е смел и благоразумен. Трябва да го попитаме дали иска да ни стане началник, и ако се съгласи, може да ни остане началник и след войната. Но дали ще поиска? Навремето ние се отнесохме към него толкова зле и толкова много го обидихме.“

Кой бил този Ефтай? Той бил син на Галаад. Неговият баща имал много синове, които се били отказали от Ефтай, защото майка му не била от техния народ. Освен това тя била и блудница. Затова братята му му казали: „Не искаме да живеем с теб, защото майка ти е чужденка и ние нямаме нищо общо с теб. Няма да получиш нищо от наследството, което баща ни ни остави. Махай се оттук, иначе ще ти дадем да разбереш!“

Така се отнесли братята му към него – жестоко и немилостиво! Нима той бил виновен, че майка му била блудница? Нима техният баща не бил и негов баща? Никой не се застъпил за Ефтай. Всички били на страната на братята му. Той трябвало да избяга и да остане съвсем сам.

И така, Ефтай отишъл на север и заживял от това, което можел сам да спечели. Скоро към него се присъединили много безделници, които по една или друга причина били принудени да избягат. Така се образувала една банда, начело на която застанал Ефтай. Те излизали заедно и живеели от това, което успявали да плякосат от врага. Името на Ефтай било известно по цялата страна.

Когато тръгнали да си търсят пълководец, галаадците веднага се сетили за него. Те отишли при него и му казали: „Ела и ни стани водач, за да се бием с амонците.“

За Ефтай това бил един прекрасен миг – хората, които се били отрекли от него, сега го търсели за помощ! Той щял да им помогне, разбира се, защото обичал народа си, но решил да не даде съгласието си веднага. Те му били

причинили толкова много скръб! Заслужавали малко да се поизмъчат. „Вие ме намразихте и ме изпъдихте от бащиния ми дом. Защо тогава искате помощ от мен?“ – попитал ги той.

„Ние наистина се отнесохме много лошо към теб – отговорили му те, – но сега те молим да ни простиш. Имаме нужда от твоята помощ. Ако дойдеш с нас и се биеш против амонците, тогава ще можеш да ни станеш началник и след като свърши войната.“

„Истина ли е това? – попитал Ефтай. – Ако оглавя армията ви по време на войната и Господ ми даде победата, наистина ли ще ме направите ваш началник?“

„Да, истина е – отговорили те. – Господ ни чува какво говорим. Той ни е свидетел.“

Сега вече Ефтай дал съгласието си – той бил напълно реабилитиран в техните очи.

Тогава Ефтай се върнал заедно с посланиците в Галаад, където поел ръководството на войската. Той обещал да бъде верен на своя народ.

Но не тръгнал веднага срещу амонците. Той не обичал войната и затова решил да се опита да се споразумее с тях без бой. Ето защо той изпратил посланици до царя на амонците, които да му кажат: „Каква работа имаш ти с мен, та си дошъл да се биеш против народа ни?“

„Вие живеете на наша земя – отговорил царят. – Когато израилтяните дойдоха от Египет, те отнеха тази земя от нас. Сега аз искам да си я върна обратно. Ако това не стане, не може да има мир между нас.“

Но Ефтай много добре познавал историята на своя народ. Той знаел, че царят не говорел истината. Затова той отново изпратил посланици при него със следния отговор: „Не е вярно, че ние сме отнели вашата земя. Земята, за която ти говориш, беше на Сион, царя на амореите. Когато идвахме от Египет, той излезе да воюва против нас с армията си, но с помощта на Господа, нашия Бог, ние го победихме и превзехме земята му. Нима ти също не притежаваш това, което твоят бог ти дава? Затова никой няма право да ни отнеме тази земя.“

Освен това ние живеем в нея вече триста години. Ако амонците са мислели, че имат право над нея, защо не са се опитали да си я вземат досега? Ти не постъпваш правилно, като искаш да воюваш с нас, защото истината е на наша страна. Нека Господ, великият Съдия, отсъди между израилтяните и амонците.“

Царят на амонците изобщо не желаел да слуша какво му казвал Ефтай. Той искал война на всяка цена.

Тогава Господният Дух дошъл върху Ефтай и той разбрал, че Господ го

призовавал, и че нищо не можело да го възпре да воюва срещу амонците. Изпълнен с голяма духовна сила, той тръгнал из земята, за да призове израильтяните да се съберат и да воюват с него. Много мъже чули призива му и се събрали при него. Сега вече Ефтай можел да тръгне срещу амонците.

Но преди това той направил обрек на Господа, като казал: „Господи, ако предадеш амонците в ръката ми, тогава онова, което първо излезе от вратата на къщата ми, за да ме посрещне, когато се върна жив и здрав, ще бъде за Теб и аз ще Ти го принеса в жертва.“

Колко неразумно постъпил благоразумният и мъдър Ефтай! Колко скръб докарал върху себе си и близките си с тези необмислени думи! Нима той си мислел, че Господ щял да му помогне заради жертвата? Не, Господ не иска такива жертви от хората. Той не искал такава жертва и от Ефтай. Той нямал нужда от жертва, за да даде победа на народа Си. Ефтай можел да принесе жертва на Господ от благодарност, но не бивало да дава прибързани и безрасъдни обещания. Колко горчиво щял да съжалява по-късно за това!

И така, Ефтай тръгнал на война срещу амонците и Господ ги предал в ръката му. Враговете на Израил претърпели пълно поражение. Двадесет от градовете им били завладени от Ефтай. Победата на израильтяните била толкова съкрушителна, че амонците нямали повече сили да воюват.

Тържествуващ и ликуващ, Ефтай си тръгнал за къщи. Когато наближил дома си, той видял, че някой идвал да го посрещне. Ефтай замръзнал на мястото си. Цялата радост изчезнала от лицето му и вместо нея дошъл ужас. Очите му гледали втрещено хората, които излизали от къщата му. Най-напред вървяла една девойка. След нея идвали други хора, които свирели с

дайрета и танцували, докато се приближавали към него. Всички ликували за победата. Девојката, която вървяла най-отпред, била неговата дъщеря.

Тогава Ефтай разбрал какво бил направил – бил обещал да принесе дъщеря си в жертва. Той нямал други деца. Като загубвал нея, Ефтай загубвал всичко. Загубвал и възможността да остави потомство в Израил. Той бил съсипан. Едва сега си дал сметка какво бил направил. Тогава Ефтай разкъсал дрехите си и заплакал на висок глас: „Ах, дъще моя, горко ми!“

Кършейки ръце, той напрегнато мислел дали не можел да намери някакъв друг изход от тази ужасна ситуация. Бедното момиче – как могъл да стори това ужасно нещо с него? Можел ли да принесе в жертва собствената си дъщеря? Може би имало някакъв начин да върне думите си назад и да не ги спази? Уви, нямало начин – той бил дал това обещание пред Господ, а не пред човек.

„О-о – заридал той, – няма как да върна думите си назад! Дадох дума на Господ и трябва да я изпълня. Да, дъще моя, трябва да те принесе в жертва.“ Горкият Ефтай! Колко скъпо плащал за своето безрасъдство!

Цялото веселие секнало. Всички дайрета замлъкнали. Девојката стояла до покрусения си баща и гледала уплашено. Сърцето на Ефтай се свило от мъка и ужас. Радостта от победата изчезнала. Той много добре разбирал: случило се било нещо страшно.

Дъщерята на Ефтай също разбирала какво се било случило. Тя била девојка с благородно сърце, изобщо не мислела за себе си и не възнамерявала нито да укорява баща си, нито да бяга. Мислела само за своя народ. Господ бил дал на народа ѝ такава чудна победа. Нямало жертва, която да била достатъчно голяма за това. Баща ѝ не можел да си върне думата назад. Той трябвало да изпълни обещанието си. Тя внимателно се приближила към покрусения Ефтай и го успокоила.

„Татко – казала му тя, – ако ти си обещал нещо на Господ, не можеш да не го изпълниш. Ако си дал обет да ме принесеш в жертва, трябва да го направиш. Нали Господ ти даде пълна победа над враговете ти!“

Нима тя разбирала това, което казвала? Не, тя не можела да бъде принесена в жертва. Господ бил забранил в закона Си жертването на хора. Но тя наистина трябвало да направи огромна жертва – трябвало да напусне къщата си, баща си, приятелите и приятелките си, и да заживее съвсем сама. Това било достатъчно. Нямало да се омъжва, нямало да има деца, нямало да общува с хора. Животът ѝ щял да премине в самота. Момичето много добре разбирало всичко това, но въпреки това било непоколебимо. Баща ѝ бил дал обещание на Господ, а Господ заслужавал това обещание да се изпълни. Какво благородство и каква смелост от едно обикновено момиче!

После тя изплакала и казала: „Татко, аз ще ти се подчиня, но преди това те моля да ми дадеш два месеца, в които да се подготвя за това, което ме очаква. Трябва ми малко време, за да походя с приятелките си по хълмовете и да се сбогувам със сегашния си живот.“

Ефтай удовлетворил желанието на дъщеря си и я пуснал за два месеца. След като те минали, девойката се върнала у дома и си взела окончателно сбогом с баща си, с дома си, с близките си и с всички хора, които я обичали, за да прекара остатъка от живота си в уединение. Оттогава израилевите девойки отделят четири дни от годината, за да оплакват дъщерята на Ефтай.

След войната с амонците Ефтай продължил да бъде съдия още шест години и после починал. Той имал много грехове и слабости и също не могъл да бъде съвършеният избавител. Трябвало да дойде друг Избавител. Този Избавител е Господ Иисус Христос, който напълно и завинаги ще освободи народа Си от неговия най-голям враг – дявола.

ПРЕДИЗВЕСТИЕТО ЗА РАЖДАНЕТО НА НА САМСОН

СЪДИИ 13

След известно време Господ отново позволил на филистимците да придобият надмощие над израилтяните. Те идвали на големи пълчища от запад и нахлували в ханаанската земя, като плячкосвали всичко, което срещали по пътя. Израилтяните изпадали в голяма неволя. Това нещастие продължило четиридесет години, през което време те нямали съдия, който да ги ръководи. Този път изглеждало, сякаш Господ наистина бил забравил народа Си. Но това не било така. Още преди израилтяните да се обърнат към Него за помощ, Той вече подготвял издигането на един много важен съдия.

По онова време живеел един вярващ израилтянин на име Маное. Той и жена му нямали деца и много се измъчвали от това. Един ден жената на Маное била сама, когато изведнъж пред нея застанал непознат мъж. Кой бил този мъж? Тя се уплашила. Той толкова много приличал на ангел, че тя не смеела нито да Го попита, нито дори да Го погледне. Тя видяла, че този необикновен мъж бил Божи пратеник, но не разбрала, че бил ангел.

Тогава мъжът я заговорил и ѝ казал: „Сега ти си бездетна, но скоро ще забременееш и ще родиш син. Още от раждането си този син ще бъде необикновен човек. Той ще бъде назирей, т. е. специален Божи слуга. Бог ще му даде да извърши велики дела през живота си. Когато порасне, той ще започне да избавя Израил от филистимците. Никога не бива да пие вино или спиртно питие, за да не си помислят хората, че силата му идва от тях.

Защото неговата сила ще идва само от Бога. В знак на това той трябва да носи дълга коса. Така хората ще виждат, че е Божи служител.“

Когато жената на Маное влязла у дома и разказала на мъжа си за случилото се, Маное започнал да се моли на Господ да изпрати отново този мъж, за да им каже как да отгледат детето. Бог чул молитвата му.

След няколко дни когато жена му отново била навън, Ангелът дошъл при нея за втори път. Тя бързо повикала Маное: „Ела тук, защото онзи мъж отново ми се яви.“

Маное отишъл след жена си и видял ангела. Но и той не разбрал, че това бил ангел. „Ти ли си човекът, който е говорил с жена ми?“ – попитал той.

„Да, Аз съм“ – отговорил ангелът.

„Много сме щастливи заради добрата вест, която ни донесе – казал Маное. – Но би ли ни казал нещо повече за това дете? Какво е делото, което трябва да извърши, и как ще го извърши?“

Ангелът казал и на Маное, че синът му ще бъде назирей.

Тогава Маное пожелал да му покаже тяхната благодарност. „Остани при нас, за да Ти сготвим яре“ – поканил Го той.

Но мъжът казал: „Няма да остана да ям от хляба ти, но ако искаш да направиш всеизгаряне на Господ, можеш да го направиш.“

Това било много странно! „Как се казваш? – попитал Маное. – Ако знаем името Ти, можем да мислим за Теб и да Те почитем, когато се роди детето.“

Мъжът казал: „Не питай за името Ми. То е чудно.“

Тогава Маное сторил това, което ангелът му казал. Взел едно яре и го принесал на камъка като жертва на Господа.

„Името Ми е чудно“ – бил казал мъжът. Но не само името Му било чудно. Чудно било и това, което Той извършил. Защото ангелът се издигнал към небето заедно с пламъка, който излизал от жертвата. Маное и жена му Го гледали изумени и изплашени. Ужасът им бил толкова голям, че те паднали по лице на земята. Едва сега те разбрали, че това бил Господният Ангел – Самият Господ Иисус Христос, който се бил явил на Авраам, на Агар, на Яков, на Мойсей и на Иисус Навиев.

„О-о – завикал се Маное, – сега непременно ще умрем, защото видяхме Бога.“ Но жена му разбирала нещата по-добре от него. „Не – казала тя, – ако Господ искаше да ни убие, нямаше да приеме нашия принос и нямаше да ни обещае да ни даде син.

Това било вярно. Те наистина не умрели. Господ изпълнил обещанието Си. Той им дал им син, когото те нарекли Самсон, което означава „изтъкнат, силен“.

САМСОН УБИВА ЛЪВ

СЪДИИ 14:1-7

Самсон пораснал и Господ богато го благословил. Понякога Той го отвеждал чрез Духа Си на местата, където живеели филистимците, враговете на Неговия народ. Самсон много искал да разбере какво точно Господ искал от него. Бог бил казал, че той щял да започне да избавя народа Си от този гнет – но кога и как щяло да стане това?

Вместо да чака Господ да му покаже пътя, Самсон решил да действа сам. Веднъж, когато бил сред филистимците, той видял едно момиче, което пленило сърцето му, и той поискал да се ожени за него. Това било грях! Той не можел да се ожени за филистимка, тъй като бил назирей на Бога. Но Самсон успокоил съвестта си, като си казал, че по този начин щял да се сближи с филистимците и да използва това, за да ги предзвика към бой. Така той тръгнал по грешен път.

Бащата и майката на Самсон не били доволни от намеренията на сина си. „Не можеш ли да си намериш жена от нашия народ? – попитали го те. – Божият слуга не бива да взима за жена езичница.“

Но Самсон не пожелал да се откаже от своята избраница, а продължил да настоява: „Искам я за жена, защото тя ми харесва.“

Най-накрая родителите му отстъпили. Те не знаели какво се криело зад това решение на сина им. Господ щял да използва прегрешението на Самсон, за да накаже филистимците.

Така тримата тръгнали към Тамна, за да посетят девойката и нейните родители. По пътя те стигнали до един кръстопът, където Самсон оставил майка си и баща си и тръгнал по един страничен път, който минавал през лозята и също водел в Тамна.

На това усамотено място той можел да премисли това, което му предстояло да извърши. Но изведнъж се стреснал. Какво било това, което чувал? Лъвски рев, който раздирал въздуха и се връщал стократно по-силен от ехото на отсрещните планини. Наблизо имало лъв, а той бил с голи ръце. Какво да прави – да се върне назад или да избяга? Но вече било твърде късно. Лъвът тичал срещу него и се спуснал отгоре му със страховит рев, за да го разкъса.

Това Господният Дух дошъл със сила върху Самсон и му дал да види чрез вяра какво можел да стори един Божи назирей, ако се уповавал само на Господа. С Негова помощ той можел да убие лъва! Господ щял да му даде тази сила! С тази вяра Самсон тръгнал смело срещу лъва и като го сграбчил здраво за гривата, го разкъсал на две като яре. Колко силен бил Бог! По съ-

щия начин Той можел да унищожи и враговете Си. Ако Самсон продължел да вярва, щял да може да поразява и филистимците.

Самсон оставил мъртвия лъв проснат на земята и продължил пътя си, сякаш че нищо не се било случило. Той настигнал родителите си, но не им казал за станалото.

САМСОН ПОРАЗЯВА ТРИДЕСЕТ ФИЛИСТИМЦИ

СЪДИИ 14:7-20

Посещението в Тамна преминало така, както Самсон искал – момичето щяло да стане негова жена.

След известно време те отново потеглили за Тамна по същия път, за да вдигнат сватбата. Когато приближили мястото, където Самсон убил лъва, той полюбопитствал да види какво било станало с мъртвото животно и отново се отклонил по страничния път. Там той намерил трупа на лъва напълно изсъхнал, а вътре в него – рояк пчели, които били направили мед.

Самсон гребнал от меда с ръце и както си вървял по пътя, започнал да яде. Тялото на този силен лъв сега служело като кошер, който го нахранил с чудесен, сладък мед. Той дал от него на баща си и на майка си, но не им казал откъде го бил взел.

В Тамна Самсон вдигнал голяма сватба. Тя трябвало да продължи седем дни, а младоженецът трябвало да бъде обслужван от тридесет шафери. По

време на сватбеното тържество Самсон решил да си отмъсти на филистимците за това, което причинявали на народа му. Той щял да ги накара да си платят за това!

„Ще ви задам една гатанка – обърнал се той към тях. – Ако я отгатнете през седемте дни на угощението, ще дам по една ленена риза и по една дреха за премяна на всеки един от вас. Но ако не я отгатнете, вие ще ми дадете тридесет ленени ризи и тридесет дрехи за премяна.“

„Добре – казали шаферите, – кажи ни гатанката.“

„Слушайте! – казал Самсон. – От дящия излезе ядене и от силния излезе сладост.“ Какво било това? Да не би Самсон да си правел шега? Колко лекомислено постъпвал той!

Шаферите мислели напрегнато и се мъчели да разгадаят гатанката, но изминали три дни, а те все още не могли да я отгатнат. Това започнало да ги безпокои. Имали още четири дни на разположение и ако дотогава не успели да я отгатнат, всеки един от тях трябвало да даде на Самсон по една ленена риза и по една дреха за премяна. Това никак не им харесвало. „Трябва да узнаем отговора – казали си те. – Ще накараме жена му да го разбере и да ни го каже.“

И те отишли при жената на Самсон и ѝ казали: „Разбери отговора на гатанката от мъжа си.“ Вместо да каже истината на Самсон, жена му решила да удовлетвори желанието им. Тя го попитала за отговора, но Самсон не пожелал да ѝ го каже.

Междувременно сватбеното тържество наближило своя край. Дошъл и седмият ден, а филистимците все още не знаели отговора на гатанката. То-

гава те отново отишли при жената на Самсон: „Ако още днес не разбереш отговора на гатанката от мъжа си, ще ти запалим къщата. Затова ли ни поканихте на сватба, за да ни оберете? Внимавай, защото няма да се оставим да ни правят на глупаци!“

Колко жалко, че жената на Самсон не му се доверила и не му разказала всичко, а решила да застане на страната на неговите врагове! И така, тя започнала да му се умилква: „Не съм ли аз твоята жена! Моля те, кажи ми отговора на гатанката.“

„Не – отговорил Самсон, – дори и на баща си и на майка си не съм го казал – та на теб ли ще го кажа!“

„Ти не ме обичаш! – разплакала се тя. – Ако наистина ме обичаше, щеше да ми го кажеш!“ И продължила да плаче през всичките седем дни на угощението, докато накрая толкова дотегнала на Самсон, че той – силният Самсон! – не могъл повече да издържи. „Тя наистина ми е жена и ще го запази в тайна“ – помислил си той и ѝ казал отговора, а тя веднага отишла и го казала на своите хора.

Шаферите ликували! На седмия ден вечерта те се отправили победоносно към Самсон и му казали отговора, сякаш сами го били отгатнали: „Гатанката ти не е чак толкова трудна. Какво е по-сладко от меда? А какво е по-силно от лъва?“

Самсон веднага разбрал какво се било случило. Те не се били сетили за отговора сами, а жена му им го била казала. Той се разгневил и им казал: „Ако не бяхте орали с моята юница, не бихте отгатнали гатанката ми.“

Сега Самсон трябвало да изпълни обещанието си и да даде на всеки от тях по една ленена риза и по една дреха за премяна. Как щял да успее?

Но Господ простил прибързаността на Самсон и му показал милост, защото иначе лошо му се пишело. Той останал верен на Своя назирей и му показал това. С тази вяра Самсон отишъл в Аскалон и избил тридесет мъже от филистимците. След това взел дрехите им и ги дал на шаферите.

Но гневът му все още не го бил оставил. Собствената му жена го била предала – тя била застанала на страната на неговите врагове, а не на неговата страна! Той не искал да има повече нищо общо с нея. Затова Самсон напуснал жена си и се върнал при майка си и баща си.

ОТМЪЩЕНИЕТО НА САМСОН

СЪДИИ 15:1–18

Но след известно време му домъчняло за нея и той решил да се здобри с нея. Взел едно яре и тръгнал за дома ѝ. Обаче щом пристигнал в Тамна, му

съобщици, че баща ѝ вече я бил дал на друг мъж. Тогава гневът му отново пламнал.

„Ако сега сторя зло на филистимците, няма да бъда виновен“ – казал той. После уловил лисици, вързал ги две по две за опашките, сложил по една факла във всеки възел, запалил факлите и подгонил уплашените животни към нивите на филистимците. Полудели от страх, лисиците се впуснали да бягат и подпалили всичко – и житата, и лозята, и маслините.

Филистимците побеснели от яд. „Кой е направил това?“ – попитали те. Когато разбрали, че това било дело на Самсон, понеже тъст му дал жена му на друг мъж, те отишли у тях и направили нещо ужасно – изгорили и нея, и баща ѝ!

„Защо извършихте това зло? – казал Самсон. – Вие наистина заслужавате да си отмъстят и аз няма да се успокоя, докато не го направя.“ И той ги нападнал, и се бил с тях като лъв. Много от враговете му паднали мъртви. В големия си гняв Самсон ги насичал на парчета. Филистимците претърпели голямо поръжение.

Тогава Самсон започнал да разбира, че Бог го бил призовал за една важна задача, поради което той бил избран специално от народа. И той решил да се уедини и заживял в една пукнатина на скалата Итам.

САМСОН ПРЕДАДЕН ОТ СВОЯ НАРОД

СЪДИИ 15:9–13

Най-сетне филистимците осъзнали, че Самсон бил по-силен от тях. Сега той бил най-големият им враг и ако те искали да продължат да държат израильтяните в подчинение, трябвало да го заловят. И тогава, за ужас на израильтяните, те тръгнали срещу тях с цялата си войска.

„Защо излизате срещу нас с цялата си войска?“ – попитали ги израильтяните.

„За да заловим Самсон – отговорили им филистимците. – Защото искаме да му отмъстим.“

Уплашени, израильтяните обещали на филистимците да им предадат Самсон, стига само да не им сторели никакво зло. После тръгнали с три хиляди мъже нагоре по планината към пукнатината на скалата, в която живеел Самсон.

„По твоя вина филистимците са излезли срещу нас – казали му те. – Като знаеш, че те са по-силни от нас, защо им стори това зло?“

„Те първи ми сториха зло“ – отговорил Самсон.

„Ние дойдохме, за да те вържем и да те предадем на филистимците – каза-

ли израильтяните. – Много добре знаеш, че ние сме им слуги и че не можем да се бием с тях.”

Как било възможно това? Нима израильтяните не разбирали, че Самсон бил избавителят, когото Бог им изпращал? Но те не искали да повярват в това. Толкова се страхували, че само искали да се отърват от него.

Самсон не се възпротивил – той не можел да се бие срещу собствения си народ. Само поискал от тях да му се закълнат, че няма те самите да го нападнат.

„Не – обещали те, – ние няма да те нападнем. Само ще те вържем и ще те предадем на филистимците.“ След това го вързали здраво с две нови въжета и го извели от скалата. Докъде бил стигнал Израил – да предаде на врага собствения си избавител! Какви жалъки хора! По същия начин те по-късно предали на врага и своя най-велик Избавител – Господ Иисус Христос.

САМСОН СЪДИЯ

СЪДИИ 15:14–20

Колко се зараждали филистимците, когато видели как израильтяните се връщали при тях със Самсон, вързан с въжета. Ликувайки победоносно, те тръгнали да ги посрещнат. Сега вече Самсон бил в ръцете им! Те дори могли да го убият!

Но радостта им била кратковременна. Господ дал на Самсон да разбере, че той бил много по-силен от филистимците, защото бил Божи назирей. С него шега не бивало. Твърдо уверен, че Господ бил с него, Самсон разкъсал въжетата, с които бил вързан, и те паднали от ръцете му като прегорели ленени върви. За ужас на враговете си, той застанал сред тях със свободни ръце. Сега му трябвало само някакво оръжие. Той не можел да се бие с голи ръце. Тогава Самсон забелязал близо до себе си една магарешка челюст и като я грабнал, нападнал филистимците с нея.

Той удрял наляво и надясно с невероятна сила и всеки ударен паднал мъртъв на земята. Много мъже се опитали да го хванат, но напразно! Всеки, който се приближавал до него, умирал. Накрая врагът се обърнал в бяг. В този ден Самсон поразил хиляда филистимци.

Сега бил негов ред да ликува: „С оселова челюст избих хиляда мъже!“ – извикал той, горд със силата си. Той си помислил, че бил победил филистимците със собствената си сила. Но малко след това си проличало колко слаб бил всъщност той.

Самсон трябвало да се замисли върху това! Защото много скоро той се почувствал страшно изморен. Горещината била ужасна, а жаждата му –

непоносима! Той хвърлил магарешката челюст на земята и потърсил вода. Трябвало да пие веднага. Но вода нямало никъде. Изведнъж Самсон се почувствал ужасно слаб и нещастен! Нима щял да умре от жажда? Ако филистимците се върнели сега, много лесно щели да го хванат. Щял ли да позволи Господ това?

В голямата си неволя Самсон извикал към Господа: „Господи, Ти даде тази победа над филистимците чрез моята ръка. Нима ще позволиш сега да умра от жажда или отново да падна в ръцете на враговете си?“

Господ чул вика на Самсон и направил така, че мястото, на което стоял Самсон, се разцепило, и от него потекла вода. Така той утолил жаждата си. Господ и този път запазил живота му.

САМСОН В ГАЗА

СЪДИИ 16:1–3

Израилтяните започнали да разбират, че Самсон бил необикновен човек и го направили свой водач. В продължение на двадесет години той бил техен съдия.

Но враговете на Самсон не го забравили. Те непрекъснато дебнели удобен случай да го заловят. За съжаление, Самсон сам им предоставил тази възможност.

Макар че Господ му дал да разбере толкова ясно, че филистимците били техни врагове, той се държал към тях като другите израиляни – непрекъснато ги търсел и непрекъснато искал да се сближи с тях. Особено го привличали филистимките. И макар че Самсон бил призван да бъде назирей и Господ действал в него чрез Духа Си, той не бил с нищо по-добър от останалите израилтяни. Наистина Самсон бил преобраз на Избавителя, но той самият се нуждаел от Избавител, който трябвало да дойде и да спаси народа, с който Бог бил направил завет.

Веднъж, когато Самсон се намирал в Газа, един голям филистимски град, той отново видял една жена, която пожелал. Затова останал в Газа, с което си навлякъл голяма беда.

За филистимците това било една чудесна възможност. Самсон се намирал в Газа и те щели да се погрижат да не излезе жив оттам. Вечерта заостили градските порти, за да не може врагът им да избяга през нощта. На сутринта щели лесно да го хванат.

През нощта Самсон станал и се опитал да си тръгне от града. Но това се оказало невъзможно, защото портата била заключена. Той стоял пред залостената порта и се питал какво да прави. Този път филистимците щели да

го хванат. Той отново бил попаднал в ръцете им и отново това било станало по негова вина. Щял ли Господ да поиска да го спаси и този път, макар и той да не заслужавал това? Но въпреки че и този път Самсон не останал верен на Господ, Господ останал верен на Самсон.

Изведнъж Самсон почувствал как Бог го изпъва със сила, и пристъпил към портата. Ако можел да вдигне гредата, която служела за залостване на портата, щял да отвори и самата порта. Но тя била много тежка и било невъзможно да я помръдне сам. Така че не можело да става и дума за отваряне на портата. Можел ли да направи нещо друго тогава? Да, имало още една възможност – да откачи изцяло портата. Но това също било абсурдно! Кой човек можел да изкърти огромните врати, закрепени на два тежки стълба? Никой. Но Бог можел! И ако Бог поискал да даде тази сила на Самсон,

Самсон щял да може да ги изкърти. Сега всичко зависело от неговата вяра. Той можел да извърши това невъзможно нещо само чрез вяра.

Самсон вярвал, че Бог бил Всемогъщ Бог и че той бил Негов слуга – назирей! Колебливостта му изчезнала и отстъпила място на силна увереност. Със силата на тази вяра той хванал здраво стълбовете и започнал да ги клати и да ги извива. Първо извадил единия, после и другия, а накрая изкъртил и самите врати. Сега Самсон можел спокойно да напусне града.

Но това не му било достатъчно. Филистимците трябвало ясно да разберат, че Божият назирей е по-силен от всички препятствия, които те издигали пред него. Той

се навел, похдванал вратите заедно със стълбовете и гредата, вдигнал ги на раменете си и ги понесъл нагоре по хълма, който се намирал срещу израелевия град Хеврон, за да ги остави на върха.

Стъпка по стъпка, той бавно се изкачвал по хълма, като носел с мъка огромния си товар. Вървял все по-нагоре и по-нагоре. Накрая стигнал върха и оставил товара си. Задъхан от неимоверното усилие, Самсон извикал радостно: „Господ ми помогна! Аз съм спасен!”

На следващата сутрин филистимците зяпнали от изумление! Градската порта била изчезнала, входът за града бил отворен, а Самсон бил избягал! Но какво било станало с портата? Къде била тя?

Тогава някой погледнал към хълма и забелязал огромната купчина, струпана на върха. Невъзможното се оказало възможно! Портата била горе на хълма. Всеки можел да я види – както филистимците, така и израильтяните! Тя лежала там като символ на силата на Израилевия Бог, чийто слуга бил Самсон. Израильтяните ликували! Самсон наистина бил техният избавител. Бог го бил направил толкова силен. Колко ли силен бил Самият Бог!

Разочаровани от неуспеха си, филистимците разбрали повече от всякога, че Самсон трябвало да бъде премахнат от пътя им.

А какво разбрал самият Самсон? Бил ли научил ли нещо повече от случилото се? За съжаление – не! Той отново продължил да живее безразсъдно и лекомислено. Той, силният назирей, бил роб на греха и нямал сила да му се противопостави. Това било така, защото Самсон не искал Господ да му помогне и не вярвал, че всемогъщият Бог §бил достатъчно силен, за да го освободи от този грях. Независимо от всички чудни начини, чрез които Бог го бил избавил, Самсон продължавал да желае близост с филистимките, вместо да ги счита за свои врагове.

САМСОН ИЗМЕНЯ НА НАЗИРЕЙСТВОТО СИ

СЪДИИ 16:4–21

След известно време Самсон отново се влюбил в една филистимка и отново изложил на опасност и себе си, и делото си, и народа си. Защото, каквото щало да стане с избавлението на неговия народ, ако филистимците го хванели? За съжаление, Самсон забравил всичко това и желаел само едно – да бъде с тази жена.

Но филистимците не били забравили, че той е техен враг. Началниците им отишли при Далила (така се казвала жената, в която се влюбил Самсон) и ѝ казали: „Ако разбереш откъде идва голямата му сила и ни кажеш, ще ти дадем много пари.“ Далила, която обичала парите повече от всичко на света, им обещала да направи това, което те искали.

И тя започнала да ласкае Самсон. „Ти си невероятен! Толкова си силен! Но откъде имаш тази сила? Дали, ако те вържат здраво, ще можеш да се освободиш?“

Колко жалко, че Самсон не си тръгнал веднага, и че не опазил тайната си от тази коварна жена! Всъщност той не искал да издаде тайната си, но не се и разделил с Далила – толкова много му си искало да бъде с нея! Пък и му

било толкова приятно да слуша ласкателните ѝ думи! Затова той решил да я излъже: „Ако ме вържат със седем нови тетиви, тогава ще загубя силата си и ще бъда като всеки друг човек.“

Седем нови тетиви! Това сигурно било така, помислила си Далила, и веднага отишла да предупреди началниците. Те ѝ донесли тетивите, а няколко от тях се скрили в спалнята ѝ. Далила изчакала Самсон да заспи и го вързала здраво с тетивите. Самсон заспал дълбоко, без да подозира нищо лошо. Кой можел да му стори зло? Тогава тя започнала да вика: „Филистимците идват, Самсоне!“

Самсон се събудил и усетил, че бил здраво вързан. Филистимците веднага изскочили и го наобиколили. Може би сега Господ щял да го предаде в ръцете им? Но Той не го направил. Макар и Самсон напълно да заслужавал Господ да го изостави, той бил и си оставал Божият назирей. Господ отново го изпълнил със силата Си и Самсон разкъсал тетивите, които паднали от него като прегорели кълища. Какво разочарование за филистимците и за Далила, която не получила парите си!

Сега вече Самсон трябвало да разбере, че Далила е негов враг, и да я остави. Той имал пълното право да стори това. Но за съжаление, Самсон останал с нея! Той, който бил разкъсал седем нови тетиви, нямал сили да се раздели с една жена! Ето каква е силата на греха! Ако Самсон се бил обърнал към Господ с молитва, ако бил повярвал в силата Му да освобождава от греха, той нямало да остане негов роб!

Далила била вбесена! „Ти се подигра с мен и ме излъга! – казала му тя. – Защо направи това? Няма ли сега да ми кажеш в какво се крие силата ти?“

Тогава Самсон я излъгал отново: „Тези тетиви не бяха достатъчно здрави. Ако ме вържат с нови въжета, тогава наистина ще загубя силата си.“

Но когато Далила вързала Самсон с нови въжета и отново го събудила с вика: „Филистимците са върху теб, Самсоне!“ – той разкъсал въжетата и прогонил филистимците. Колко милостив и търпелив бил Господ към него! Колко верен на Словото Си!

Но Далила не се отказала. Тя била твърдо решена да узнае истината и за трети път помолила Самсон да ѝ я каже, а той отново я излъгал. Но с всяка следващата лъжа безразсъдството на Самсон растяло и той поемал все по-голям риск.

„Ако втъчеш седемте плитки на косата ми в тъкачен стан и ги стегнеш с колчето, което използват за тъкането, тогава ще загубя силата си“ – казал ѝ той. Това, което Самсон правел, било много опасно! Той бил толкова близо до истината! Той си играел с назирейството като с огън! Всъщност той бил съвсем близко до собствената си гибел.

Разбира се, Далила направила това, което Самсон ѝ казал. Може би тя също усещала, че била много близко до истината?

Но Господ все още не бил изоставил Самсон. Той и този път му дал възможност да не си загуби силата си. При вика на Далила: „Филистимците са върху теб, Самсоне!“ – Самсон отново се събудил и видял какво бил направила. Той веднага извадил колчето, с което била стегната косата му към кросното, измъкнал с усилие главата си и се изправил невредим на крака.

Далила се престорила на много обидена. „Как можеш да казваш, че ме обичаш – казала тя, – след като ме лъжеш вече три пъти? Това си е чиста подигравка! Ако наистина ме обичаше, щеше да ми кажеш истината. Хайде, кажи ми я, моля те, моля те!“

Тя досаждала на Самсон всеки ден и непрекъснато го молела да ѝ каже истината. Самсон се отегчил и уморил. Чувствал се толкова ужасно, когато Далила му се сърдела, че не му се живееело. Може би трябвало да ѝ каже тайната си? Може би Господ немало да го изостави? Той щял да бъде толкова щастлив, ако всичко между тях било наред!

Колко слаб бил всъщност силният Самсон! Той не можел да се противопостави на една жена, защото не искал да се раздели с греха. Най-накрая Самсон отстъпил и един ден ѝ казал истината. „Аз съм назирей на Бога още от утробата на майка си. Затова не трябва да си режа косата. Ако се обръсна, тогава ще загубя силата си и ще стана като всеки друг човек.“ Така той разкрил тайната си на Далила.

Самсон си играл с греха толкова дълго, че накрая грехът станал негов господар.

Сърцето на Далила ликувало. Тя много добре разбрала, че Самсон говорел истината. „Елате и този път, защото той ми каза истината – казала тя на филистимците. – И не забравяйте парите, които ми обещахте!“

След това тя го приспала на коленете си и извикала един човек да обръсне косата му. Така по нищо вече не личало, че Самсон бил назирей на Бога.

Товага Далила отново извикала: „Филистимците са върху теб, Самсоне!“ Самсон отново си помислил: „И този път ще успее да се отскубна и да избягам.“ Но той не знаел, че Господ го бил оставил.

И така, Самсон скочил, видял, че дори не бил вързан, и веднага се опитал да се бори и да се отскубне от тях, но не успял. Филистимците го хванали и го завързали здраво. Всичките му усилия да се освободи били напразни. Този път той наистина бил загубил силата си.

Враговете тържестували. Силният Самсон бил победен. Сега те щели да го обезвредят завинаги. Изболи очите му. Така той щял да бъде съвсем безпомощен. За по-голяма сигурност го вързали и с две бронзови окови и го откарали в тъмница. Там той трябвало по цял ден да обикаля и да върти с лост воденичните камъни на една мелница. За Самсон това било страхотно унижение.

Може би това бил краят на избавителя? Всичко изглеждало така, сякаш филистимците били спечелили. Може би Божието Слово нямало да бъде изпълнено и израильтяните нямало да бъдат спасени? Ако всичко зависело само от Самсон, сигурно щяло да стане точно така. Колко жалко, че той не се доверявал на Бога и не Му бил покорен! Той пренебрегвал Божиите предупреждения, затъвал във все по-голям и по-голям грях, и накрая стигнал дотам, че дори предал назирейството си. Това било предателство спрямо Бога, спрямо призванието му и спрямо народа народа му.

Колко ниско бил паднал Самсон! Това ли бил Божият назирей? Вместо да побеждава злото с молитва и вяра, той бил позволил на греха да управлява живота му. Колко често Господ го бил избавял! Всъщност заради грешния си начин на живот той заслужавал много по-тежко наказание от това, което Господ му бил изпратил.

Самсон въртял тежката мелница и окайвал участва си. Той си спомнял времето, когато жънал победи над филистимците, когато съдел Израил. Спомнял си всичките пъти, когато Господ го бил избавял чудодейно. Спомнял си как той сам безразсъдно си играел с греха, пренебрегвал Божиите заповеди и предупрежденията на родителите си. Той сам бил виновен за всички нещастия, които го били сполетели. Така Самсон дошъл до покая-

ние и в него се породило силното желание да поправи греха си. Няма човек, който да се е покаял истински и да не е получил прошка! И Господ прости греховете му. В знак на това косата на Самсон отново започнала да расте. Сърцето му ликувало от радост! Господ отново му връщал белега на назирейството. Той не го бил изоставил. Самсон отново можел да стане избавител. Но как?

САМСОН В ХРАМА НА ДАГОН

СЪДИИ 16:23–25

Един ден филистимските началници се събрали на угощение, за да принесат жертва на техния бог Дагон. „Нашият бог предаде Самсон в ръката ни!“ – казвали те.

Целият народ се събрал в храма на Дагон. Когато видели идола си, филистимците започнали да ликуват: „Велик е нашият бог Дагон! Той победи Самсон, който разоряваше земята ни и уби толкова много от нашите хора! Слава на Дагон!“

После те поискали да видят и самия Самсон. Това щяло да ги развесели още повече. „Доведете Самсон – завикали те, – за да се позабавляваме и да му се подиграваме.“ И те изпратили едно момче в тъмницата, за да го доведе. То го довело в храма и го изправило пред множеството.

Какъв смях предизвикала у тях тази гледка! Самсон, от когото толкова се страхували, и който бил убил толкова много от тях, сега стоял сяп, сломен и безсилен. Вече не можел да им стори нищо лошо. Те могли да го водят като малко дете. Каква победа за филистимците! „Слава на Дагон!“ – завикали отново те.

Самсон преживял много тежко това жестоко унижение. Той, който бил слуга на всемогъщия Бог, сега

служел за забавление на филистимците в храма на техния измислен бог. Той, който бил назирей на Бога, бил докарал сам този ужасен срам върху Божието име и върху своя народ. Подигравките и обидите се забивали в сърцето му като стрели. Ех, ако можел да отмъсти за тези обиди! Може би Господ още веднъж щял да прояви милост към него и да му даде сила?

ПОБЕДАТА НА САМСОН

СЪДИИ 16:26-31

Тогава Самсон казал на момчето, което го водело за ръката: „Заведи ме до стълбовете, които поддържат покрива на къщата, за да се подпра на тях.“ И като застанал до тях, той започнал да се моли: „Господи Боже, имай милост към мен и ми дай само още веднъж сила, за да отмъстя за позора, който ми нанесоха тези филистимци. Дай ми да отмъстя за двете си очи.“

Дали Господ чул молитвата на Самсон? Да, защото Бог не допуска подигравки и насмешки с Името Си. А Самсон Му показал с молитвата си, че наистина искал да бъде Негов слуга, и че вече се уповавал само на Него за своята сила.

Тогава Самсон усетил как Бог го изпълвал с голяма сила, и разбрал, че Той му давал възможност да си отмъсти. Той знаел, че това щяло да му струва живота, но бил готов да направи тази жертва. Колко много се бил променил Самсон! Когато живеел в грях, една слаба жена можела да го води за носа и той нямал сили да я изостави дори заради Божието дело. А сега, когато трябвало да даде живота си, той можел да стори това, защото черпел сили от Господа. Най-сетне Самсон наистина бил станал победител! Той щял да победи и филистимците, и Дагон, и самия дявол. Щял да ги победи чрез вяра.

И така, Самсон се хванал здраво за двата средни стълба, на които се крепяла сградата, и се навел много ниско. Филистимците го гледали с любопитство. Сигурно този израилянин бил измислил някакъв нов начин, за да ги развесели! Целият храм бил пълен с хора. Вътре били и филистимските началници. Само на покрива има около три хиляди мъже и жени. Всички се смеели на нещастния слепец! Какво ли искал да направи той сега?

Но какво ставало? Покривът ли се клател, или те си въобразявали? А може би цялата сграда се клатела? Да не би да имало земетресение? Смахът секнал изведнъж. Чули се гласове: „Храмът се клати!“ Всички започнали да викат: „Самсон! Стълбовете!“ „Пусни стълбовете!“ „Дагоне, избави ни!“

Но вече било твърде късно. Самсон се усмихнал и казал: „Нека умра заедно с филистимците!“ И преди някой да може да го възпре, той съборил

стъбловите и покривът паднал върху множеството. Храмът на Дагон се срути с оглушителен тътен и затрупал всички, които били вътре. Загналите филистимци били хиляди.

Сред тях бил и Самсон. Но коато умрял по този начин, той убил много повече филистимци, отколкото през целия си живот.

Така той си отмъстил за хулите на филистимците срещу неговия Бог! Отмъстил си, като жертвал живота си. Отмъстил си чрез вярата си! С тази си смърт той станал преобраз на Избавителя, който също дал живота Си, за да победи враговете Си и да избави народа Си от робството на греха.

НОЕМИН

РУТ 1:1–13

Във времето на управлението на съдиите над Израил в Ханаан настъпил голям глад. Враговете така жестоко опустошили земята, че и за и за израилтяните, и за тях нямало храна. Всеки вярващ израилтянин знаел, че този глад идвал от Господ заради греховете на народа. Вярващите понасяли наказанието със съкрушено сърце и молили Бога за прошка и избавление.

По това време в Израил имало един човек на име Елимелех, който не желал да страда заедно с народа си и решил да напусне страната си и да отиде в друга страна, където имало достатъчно храна. Той тръгнал заедно с жена си Ноемин и двамата си сина, Маалон и Хелеон, и се заселил в моавската земя. Предпочитал да живее сред езичници, отколкото да търпи недоимък сред Божия народ.

Но Елимелех никога повече не се върнал в земята си, защото умрял – умрял като чужденец в езическата земя на моавците. Ноемин останала сама с двамата си сина, но пак не се върнала при народа си. Защо? Нали била израилтянка? Защото Ноемин също предпочитала да живее в страна, където имало храна, независимо, че тя била езическа.

Когато пораснали, двамата ѝ сина се оженили за две моавски момичета, Орфа и Рут. Ноемин много се надявала да им се родят деца, за да може името на съпруга ѝ да се продължи, но останала жестоко разочарована и покрусена. Смъртта отнела и двамата ѝ сина!

Със смъртта на мъжа си и синовете си Ноемин загубила всичко. Нямала и внуци, които да продължат рода ѝ. Името на мъжа ѝ нямало да остане сред израилтяните. Тя се чувствала толкова самотна и изоставена, но въпреки това продължавала да не разбира, че мястото ѝ било сред народа ѝ.

След известно време Ноемин чула, че гладът в Израил бил отминал, и че Господ отново бил дал хляб на народа Си, и едва сега решила да се върне

при народа си. Изпълнена с горест и мъка след всичко, което била преживяла, но все още без да признава собствената си вина, Ноемин се приготвила за път и заедно с двете си снахи тръгнала за Израил.

Но след като повървели известно време, тя се обърнала към Орфа и Рут и им казала: „По-добре да не вървите повече с мен, а да се върнете всяка в дома на майка си. Благодаря ви, че бяхте толкова добри към синовете ми и към мен. Господ да ви отплати за тази добрина.“

Как можела Ноемин да направи това? Нима можела да остави тези жени в една езическа страна, вместо да ги вземе със себе си и да ги заведе в Израил? Нима не разбирала каква огромна привилегия било да принадлежиш към народа, с който Господ бил сключил завет? Защо не показала това богатство и на двете си снахи?

Младите жени никак не искали да се разделят със свекърва си. Те се били привързали към нея и сега плачели от мъка. „Няма да се върнем обратно, а ще дойдем с теб“ – казали те.

Но Ноемин продължила да настоява: „Вие сте толкова млади – трябва да се омъжите! Моите синове ги няма вече, но във вашата страна ще срещнете други мъже и ще се омъжите отново.“ Когато видяла мъката на Орфа и Рут, Ноемин казала: „Аз съм още по-огорчена и от вас. Божията ръка ми донесе толкова голяма скръб.“

РУТ ИЗБИРА НАРОДА НА ИЗРАИЛ

РУТ 1:14–18

Най-накрая Орфа се съгласила, че свекърва ѝ имала право. Какво общо имала тя, моавката, с този чужд народ? Наистина трябвало да остане в собствената си страна. Орфа целунала свекърва си през сълзи, сбогувала се и се върнала у дома.

Тогава Ноемин казала и на Рут: „Върни се и ти, дъще. Ето, Орфа беше разумна и се върна при народа си и при боговете си. Прояви и ти разум.“

Но Рут категорично отказала да послуша свекърва си. Как да се върне обратно при народа си? Нима можела да остави свекърва си сама да отиде в Израил? Не, тя не можела да направи това, защото вече обичала Бога на Израил. Тя разбирала какви огромни привилегии имал народа на Израил и копнеела да принадлежи към него. Чрез този народ тя също щяла да бъде благословена от Бога.

„Не ме умолявай да се върна – казала Рут, – защото, където отидеш ти, там ще дойда и аз. Твоят народ ще бъде и мой народ, и твоят Бог – мой Бог.“

Може би думите на Рут изненадали приятно Ноемин? Във всеки случай тя престанала да я кара да се върне, защото видяла, че било напразно.

„Само смъртта може да ни раздели! – казала Рут. – Там, където умреш ти, ще умра и аз и ще бъда погребана на същото място.“

Ноемин разбрала, че нищо не можело да накара младата жена да промени решението си. Затова тя спряла да я убеждава и двете заедно тръгнали към Ханаан.

Колко благодарна трябвало да бъде Ноемин на Господа за Неговата невероятна добрина! Той ѝ бил дал една толкова вярна и любяща дъщеря. Нима това не било огромно богатство? И въпреки това Ноемин не казала и една дума на благодарност към Бога и с нищо не показала задоволството си пред Рут.

НОЕМИН И РУТ СЕ ВРЪЩАТ ВЪВ ВИТЛЕЕМ

РУТ 1:16–21

Ноемин показвала по всякакъв начин, че Господ бил постъпил несправедливо с нея, но не казала нищо за това как била напуснала земята си и народа си и как сега се връщала отново при тях само защото там имало храна. Не промъвяла нито една добра дума за Господ. Изобщо не била съгласна с това, което Той ѝ бил причинил.

ЗАВРЪЩАНЕТО НА НОЕМИН ВЪВ ВИТЛЕЕМ

РУТ 1:19–22

Така Ноемин пристигнала във Витлеем, където била живяла с мъжа си и със синовете си преди това. Тогава тя била една щастлива жена. Хората я познавали като красавицата Ноемин!

Как ли изглеждал сега Витлеем? Дали нейните съграждани щели да я познаят? Ноемин се била състарила толкова много от всичко преживяно, а горчивината в сърцето ѝ била отнела красотата ѝ. Колко отдавна било времето, когато тя била напуснала земята си като богата жена заедно със съпруга си и децата си. А сега? Какво щели да кажат хората за нея сега?

Жителите на Витлеем наистина познали Ноемин още когато приближавала първите къщи. Но колко ужасно изглеждала тя – толкова променена, толкова състарена! Къде били мъжът ѝ и децата ѝ? Кое било това младо момиче с нея? Хората я гледали с любопитство.

Слухът за пристигането на Ноемин се разнесъл веднага из града. Тя се върнала, но била толкова променена! Човек трудно можел да я познае.

Ноемин видяла любопитните погледи и разбрала какво си говорили хората. „Не ме наричайте Ноемин („приятна“) – каза тя, – защото вече не съм блага. Наричайте ме Мара („огорчение“), защото Всесилният много ме наскърби. Богата излязох от тази земя заедно с мъжа си и децата си, а се връщам бедна и самотна. Защо ме наричате още Ноемин, след като Всеомогщият ми е сторил такова зло?“

Какво късоголедство и каква неблагодарност! Нима Ноемин наистина се била върнала сама? Нима с нея не била Рут? Сърцето на Ноемин все още било изпълнено с тъмнина. Тя все още не признавала, че била изоставила Господ, и не виждала, че Господ не наказва народа Си, за да му навреди, а за да го върне отново при Себе Си. Сега тя наистина била бедна жена, но това било така, защото сама се била отказала от земята, която принадлежала на мъжа ѝ. Сега вече не само името на рода ѝ нямало да се продължи, но и за нея самата нямало да има място сред Божия народ, сякаш никога не била принадлежала към него. Когато Избавителят дойде в Израил, нямало да има потомци от рода на Елимелех, които да Го приемат. Каква тъжна перспектива!

ВООЗ

РУТ 2:1–19

Когато двете жени се върнали във Витлеем, жетвата на ечемика току-що била започнала. Мъжете жънали класовете, а жените ги връзвали на снопи.

Бог бил казал в закона Си, че бедните хора от народа на Израил можели да отиват на нивите по време на жетва и да събират за себе си това, което оставало, след като минели жетварите и тези, които връзвали снопите. По този начин Господ се грижел да има хляб и за бедните.

Когато Рут научила за това, тя казала на свекърва си: „Нека да отида на нивата, за да събирам класове. Така ще изкарам хляб и за теб, и за мен.“

За Ноемин това било много тежко – нейната снаха трябвало да върви след жетварите като просякния и да зависи от тяхната милост! Но нищо друго не им оставало – нали трябвало да живеят! Затова тя ѝ казала: „Добре, дъще, иди!“ Нима Ноемин продължавала да бъде неблагодарна за това, че имала такава прекрасна дъщеря, която забравяла гордостта си, за да върши тази унизителна работа за свекърва си?

Рут отишла на полето и попаднала в нивата на един човек, който се казвал Вооз, и който бил роднина на Ноемин. Това, че тя отишла точно на неговата нива, не било случайно. Господ я бил завел там. Той, който управлява живота ни всички ни, управлявал и живота на Рут.

Докато Рут събирала класове, дошъл Вооз, собственикът на нивата, за да нагледа работниците си. Още с идването си той ги поздравил дружелюбно с думите: „Господ да е с вас!“ А те му отговорили със същия приятелски поздрав: „Господ да те благослови!“ По всичко личало, че между господаря и слугите имало добро разбирателство, както и подобавало на хора, които се боят от Господа.

Когато огледал нивите си, Вооз видял мъжете и жените, които събирали класове. Той познавал повечето от тях. Но коя била тази млада жена? Той не я бил виждал преди това. „Коя е тази млада жена?“ – попитал той отговорника на жетварите.

„Това е моавката, която дойде заедно с Ноемин – отговорили те. – Тя ни помоли да работи тук. Много е трудолюбива! Дойде рано сутринта и работи цял ден.“ Така Вооз разбрал коя била тази млада жена. Той бил чувал много да се говори за нея. Хората я хвалели за това, което била направила за свекърва си. Той знаел, че тя била напуснала земята си и семейството си, за да дойде и да живее с израилевия народ. Сигурно тя много обичала този народ. Това било толкова чудно!

Тогава той отишъл при нея и я заговорил приятелски: „Много се радвам, че събираш класове на моята нива. Можеш да останеш тук, при моите момичета. Предупредил съм никой да не ти стори никакво зло. Пий от нашата вода, като ожаднееш.“

Колко изненадана останала Рут! Това, което се случвало, било невероятно! Изпълнена с благодарност и уважение, тя се поклонила на Вооз и го попитала трогната: „Защо си толкова добър към мен? Та аз съм само една чужденка!“

Вооз също бил трогнат. Тази мила, добродетелна и смирена жена му направила дълбоко впечатление. „Чух – отговорил той развълнувано, – за всичко, което си сторила за свекърва си след смъртта на мъжа

си – как си напуснала родината си, за да дойдеш и да живееш с хора, които не познаваш. Господ богато да ти отплати и да те благослови за това, че си потърсила закрила под Неговите крила!“

„Благодаря ти, че ми каза тези толкова утешителни и сърдечни думи, макар и да не съм една от твоите слугини“ – каза Рут. Изведнъж тя се почувствала в безопасност. По какъв чуден начин Господ направлявал живота ѝ!

Вооз продължил да се грижи за нея. Когато станало време за ядене, той я извикал и ѝ казал: „Ела, седни до жетварите, и яж, и пий заедно с тях.“ После ѝ дали толкова много ядене, че ѝ останало и за вкущи.

След като всички се нахранили, Вооз заповядал на слугите си да оставят зад себе си повече класове заради нея. И когато дошла вечерта, Рут очукала събраните класове и събрала около една ефа ечемик, което било около 35 килограма.

Нищо чудно, че Ноемин останала приятно изненадана. Количеството ечемик, което Рут донесла със себе си, било огромно. За двете жени това било голямо богатство. Те щели да имат хляб за много дни напред. Рут донесла на свекърва си и храната, която била отделила, докогато яла заедно с жетварите.

„Кой ти даде това? – попитала я Ноемин. – На чия нива работи?“

СРОДНИКЪТ

РУТ 2:20–23

Тогава Рут ѝ разказала всичко, което ѝ се било случило през деня. Колкото по-дълго слушала Ноемин, толкова повече се изненаждала на това, което чувала, и се замисляла. Сърцето ѝ, което толкова дълго време било изпълнено с горчивина към Господ, започнало да се изпълва с радост и благодарност. Тя разбрала, че всичко това не било случайност, а че Господ бил наредил така нещата. Трябвало да признае, че Господ бил много добър към нея и към Рут. И тогава, за първи път, Ноемин не се оплакала от Господ. „Благословен да е Господ, който проявява милост към живите и към мъртвите!“ – извикала радостно тя.

През главата ѝ започнали да минават нови мисли. Какви чудни неща били станали! Може би Бог отново щял да ѝ намери място сред Неговия народ и да продължи името на мъжа ѝ? Може би Той искал да направи точно това, когато завел Рут в нивата на Вооз? Тя знаела, че Господ искал всеки израилянин да си има свое място, свое собствено парче земя. Той също така искал всеки човек да си има име, с което да бъде познат сред народа си.

Затова Господ бил предвидил в закона Си начин да продължи името на рода. Ако някой обеднеел до такава степен, че му се наложило да продаде земята си, най-близкият му сродник трябвало да я откупи и да я запази на неговото име. Когато някой израилянин починал, без да има наследници, брат му или най-близкият му сродник трябвало да се ожени за овдовялата му жена. Ако от този брак се родяло момче, то трябвало да носи името на починалия и да получи неговото наследство. По този начин Господ се грижел чрез закона Си да се запази името и земята на всеки израилянин. Той бил възложил това задължение на най-близкия роднина по кръвна линия.

Нима било чудно, че сърцето на Ноемин се изпълнило с умиление и надежда, когато тези мисли започнали да изпълват съзнанието ѝ? Богатият и уважаван Вооз, който се отнасял толкова мило към Рут, бил близък роднина на Ноемин. Той можел да продължи името на мъжа ѝ. Нима това било възможно?

Тогава тя казала на Рут: „Този човек е един от най-близките ни роднини; той може да продължи името на мъжа ми.“

Рут била изненадана. Този толкова добър мъж бил един от роднините на Ноемин? Какво означавало това? „Той ми каза, че мога да остана на нивите му, докато трае жетвата“ – казала тя, изпълнена с благодарност. Ноемин я посъветвала да направи точно това. То било най-доброто, което можело да ѝ се случи.

Така минала ечемичната жетва, а след нея и пшеничната, и през цялото това време Рут предано работела за свекърва си.

СРОДНИКЪТ ВООЗ

РУТ 3:1–14:14

След известно време Ноемин решила, че било дошло време да се намеси. Някой трябвало да напомни на Вооз за задължението му на сродник. Кой трябвало да направи това? Той трябвало да разбере, че Рут била определена за него. Той бил толкова добре настроен към нея – това не можело да бъде случайност! Нещата били по-сложни, отколкото изглеждали. Като че ли най-добре щяло да бъде да поговори със самата Рут. Така разсъждавала Ноемин и решила да разговаря с Рут по този въпрос. Но това трябвало да стане много внимателно, за да не засегне достойнството нито на Рут, нито на Вооз.

„Дъще моя – обърнала се Ноемин към Рут един ден, – много бих се радвала, ако отново се задомиш. Слушай добре какво ще ти кажа. Както знаеш, Вооз, на чиито ниви ти работеше по време на цялата жетва, е един от на-

шите роднини. Трябва да направиш всичко възможно и да го попиташ дали би искал да купи земята ни. Но бъди внимателна, защото хората могат да започнат да злословят по твой адрес. Иди при него по тъмно. Надявам се всичко да мине добре.“

За Рут това било трудна задача, защото, като напомняла на Вооз за задължението му да откупи земята им, тя му казвала също, че той трябвало и да се ожени за нея. И отново си проличало колко предана била Рут към рода на мъжа си и на свекъра си. Ако можела да предотврати изчезването на името на Елимелех, тя била готова с радост да изпълни това, което свекърва ѝ искала от нея. Затова, когато се стъмнило, Рут отишла на хармана, където знаела, че ношувал Вооз.

Когато видял, че при него имало жена, Вооз се сепнал. „Коя си ти?“ – попитал той ратревожено. Рут отговорила: „Аз съм Рут. Дойдох да те попитам дали би искал да изпълниш задължението си на сродник към мен. Ако искаш, прости полата на дрехата си над слугинята си. Защото ти си наш близък сродник.“

Сърцето на Вооз се изпълнило с радост. Рут – тази прекрасна, предана и вярваща жена – се оставяла в неговите ръце и искала той да се грижи за нея. Тя била готова да му стане жена. Той дори не се осмелявал да си мечтае за такова нещо. „Дъще, колко богат ме правиш ти! – казал той развълнувано. – Господ ще те благослови за тази твоя добрина. Не се бой, ще направя всичко, което поискаш от мен. Сега остани при мен, без да се притесняваш, докато се съмне. По-добре да не разбира целият град, че си била на хармана при мен – да не би да се очерни името ти. Разбира се, че искам да изпълня задължението си на сродник към теб. Но преди мен има друг сродник, който е по-близък от мен. Той пръв има правото да изпълни задължението си на сродник. Ако той поиска да купи нивата ви, аз трябва да се оттегля. Но ако не поиска, то тогава, заклевам се в живота на Господа, аз ще изпълня това задължение.“

Благодарна, че всичко минало толкова добре, Рут останала при Вооз да дочака деня. Сега тя можела спокойно да остави всичко в ръката на Господа, който бил направил пътя ѝ толкова успешен досега. На разсъмване Вооз станал и изпратил Рут да си върви, но преди това напълнил покривалото ѝ с ечемик, за да не се връща при свекърва си с празни ръце.

Ноемин прекарала цялата нощ в напрежение. Ами ако Вооз откажел? Какъв позор щяло да бъде това за Рут! Но Господ бил толкова добър към тях досега. Това било голяма утеха.

И ето, че Рут се върнала. Сега Ноемин щяла да разбере какво се било случило. „Ти ли си, дъще моя? – попитала я тя. – Кажи ми бързо, какво стана?“

И Рут ѝ разказала всичко поред, така, както се било случило. Разказала как била отишла на хармана, какво казала на Вооз, какво ѝ казал той, какво ѝ дал. Показала ѝ и пълното с ечемик покривало.

„Сега спокойно можем да изчакаме развитието на събитията – казала Ноемин. – Този мъж няма да се успокои, докато не доведе работата до край, както трябва да бъде.“

Така и станало. Вооз предприел незабавни мерки, за да откупи земята за Ноемин. Той отишъл при градската порта и зачакал. Точно тогава оттам минал онзи мъж, който бил по-близък сродник на Ноемин от него. Вооз го повикал при себе си и го поканил да седне. После повикал и десет души от градските старейшини за свидетели.

Най-напред Вооз обяснил пред всички, че Ноемин трябвало да продаде земята, която принадлежала на Елимелех. После се обърнал към сродника и казал: „Аз ѝ обещах да разговарям първо с теб. Ти си най-близкият ѝ сродник и имаш право да я откупиш. Но ако не искаш да откупиш, кажи. Тогава аз ще я откупя.“

Мъжът отговорил: „Ще я откупя.“

„Добре – казал Вооз, – но трябва да знаеш, че тази земя не е само на Ноемин, а и на Рут, вдовицата на починалия син на Ноемин. Ако ти откупиш земята, ще трябва също да се ожениш и за Рут, за да продължиш името на мъжа ѝ.“

Другият се замислил. Ако той се оженил за Рут и им се родял син, този син щял да носи името на Елимелеховия род. Земята също щяла да остане на този род. Не, това не му харесвало. Той изобщо не помислил да изгълни Божия закон, а мислел само за своята печалба. „Не – казал тогава мъжът, – не мога да направя това. Ти го направи.“ И в знак на това, че се отказвал от правото си на сродник, мъжът свалил обувката си. Той никога нямало да сложи крака си на тази земя като нейн собственик.

Тогава Вооз казал на свидетелите, които присъствали там: „Днес станахте свидетели, че аз купих от ръката на Ноемин всичко, което принадлежеше на Елимелех и на Хелеон, и на Маалон. Освен това взимам и моавката Рут, вдовицата на Маалон, за жена, за да не изчезне името му от народа.“

И всички хора, които седели при градската порта, казали: „Да, свидетели сме. Нека Господ направи тази жена, която влиза в дома ти, като Рахил и като Лия.“

Каква радост донесло това на Ноемин! Земята ѝ била откупена и мястото ѝ сред народа ѝ – осигурено. Рут била омъжена и ако сега се родял син, тогава и името на рода ѝ щяло да бъде запазено. Господ бил толкова добър и всемогъщ!

ОВИД
РУТ 4:14–22

И наистина, Господ дал на Вооз и на Рут син, и целият град отишъл да честити на Ноемин. „Благословен да е Господ, който ти изпрати такъв сродник! Нека бъде прочуто името му в Израил! Сега Рут, която ти толкова обичаш, има син. Какво утешение и обновление ще бъде той за теб!“

Когато сложила сина на Рут и Вооз в skutа си, Ноемин се почувствувала неизразимо богата. Тя имала син, който щял да заеме мястото на мъжа ѝ и на синовете ѝ. Господ бил безкрайно милостив!

Всичките ѝ съседки казали: „Детето трябва да се казва Овид“. Овид означавал „слуга“. Това дете послужило да бъде запазено името на Елимелех.

Толкова са чудни Божиите пътища! Овид станал един от прадедите на цар Давид и на Господ Исус Христос. Така Вооз станал един от праотците на нашия Избавител.

Но Вооз бил не само един от праотците на Господ Исус Христос, а и Негов преобраз. Защото Господ Исус е нашият най-велик „Сродник“! Той се грижи за нашето място сред Божия народ и ни дава сигурност още тук, в този живот, че един ден ние ще живеем с Него завинаги на новата земя.

ПИОНЕРЪТ
1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 1

Постепенно много израилтяни започнали да си дават сметка, че съдиите били голямо благословение за тях. Когато имали съдия, в земята им царял ред и спокойствие, враговете им не ги тормозели и те се радвали на голямо благоденствие.

Но за съжаление имало и времена, когато израилтяните нямали съдии. Тогава Израил отново изоставял Господа, за да се кланя на идоли, и отново изпадал в беда. Освен това съдиите не винаги управлявали цялата земя. Затова между племената възниквали междуособици. Тогава израилтяните не били единни и отслабвали в борбата си срещу врага. Толкова им се искало да имат съдия, който да управлява над целия народ и който след смъртта си да бъде наследен от сина си – такъв, какъвто имали езичниците! Може би тогава те щели да бъдат единни и силни и в земята им щяло да цари благоденствие, мислели си те. Да, те наистина имали нужда от цар.

Постепенно този копнеж обхващал сърцата на повечето израилтяни и това било разбираемо. Господ също им бил обещал цар. Той бил казал, че Избавителят щял да бъде техният Цар. Но в знак на Неговото идване те щели

да имат и земен цар. Той трябвало да прилича на Избавителя и да слуша само Неговия глас.

Израил можел да копнее за цар, стига само чрез неговото управление Израил да станел народ, който служел на Господ. За съжаление обаче, това не се случило. Народът искал да има богат и всемогъщ земен цар.

Разбира се, Господ нямало да остави Словото Си неизпълнено. Но първо Той искал да даде на народа си един човек, който трябвало да подготви сърцата на хората за идването на този цар и да призове народа към покаяние.

Преди Самсон да стане съдия в Израил, имало един първосвещеник, който се казвал Илий. Той бил първосвещеник през целия си живот. По това си приличал с царете. Освен това целият народ трябвало да ходи при него в скинията в Сило. И по това също напомнял царете. Нищо чудно, че в продължение на четиридесет години израилтяните почитали този първосвещеник като свой съдия. През това време той трябвало да научи израилтяните да служат на Господ. Но той не направил това. Илий наистина се боял от Бога, но бил мекушав и си затварял очите пред много грехове. Неговите собствени синове, които му помагали в светилището, били безбожници, и той изобщо не ги наказвал.

Затова народът не се научил да служи на Бога в святост и послушание, а се отдавал на лоши и нечисти неща. Илий не бил човекът, който можел да подготви сърцата на хората така, че да бъдат готови приемат Божи Цар. Затова Господ решил да издигне друг човек за тази цел.

САМУИЛ

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 1

В Израил живеел един човек на име Елкана. Той имал две жени. Това не било по Божията воля. Присъствието на две жени в една къща, също като в шатрата на Яков, било предпоставка за кавги и неразбирателство. За всички било ясно, че Елкана обичал повече Анна.

Това карало другата му жена Фенина да ревнува. Тя имала деца, а Анна била бездетна. Вместо да разбере, че тези деца ѝ били дадени от Господ и да Му бъде благодарна, Фенина непрекъснато дразнела Анна заради това, че нямала деца.

Всяка година Елкана отивал със семейството си в Сило, където се намирала скинията, и принасял жертва на Господ. Фенина използвала това пътуване до светилището като удобна възможност да дразни още повече Анна. Точно тогава, когато хората трябвало да бъдат със смирени и благодарни

сърца поради това, че се намирали толкова близо до Господ, Фенина се държала най-зле и дразнела най-много Анна.

Един ден Елкана отново тръгнал за Сило и Фенина отново започнала да се подиграва на Анна. Анна се почувствала много наскърбена. Сърцето ѝ се късало от мъка поради това, че нямала деца. Когато дойдел Спасителят, нямало да има никой от нейния род, който да Го приеме. Подигравките на Фенина толкова я измъчвали! Тези дни били много тежки за Анна. Тя непрекъснато плачела и не искала да яде. Елкана се опитал да я успокои. „Защо плачеш толкова, Анна, и защо не ядеш? Нали аз съм с теб и те обичам! Нима не съм по-добър за теб от десет сина?“

Но любовта на Елкана не могла да премахне мъката на Анна. Той не можел да ѝ бъде достатъчно силна утеха, за да я успокои. Имало само Един, който можел да ѝ даде тази утеха – Господ! Затова Анна прибегнала при Него, както много пъти преди това.

След като яли и пили, Анна станала от масата и отишла в скинията. Там тя се поклонила на Господа и започнала да се моли. В молитвата си Анна дала на Господ едно обещание: „Господи на Силите – казала тя, – ако виждаш скръбта на слугинята си и си спомниш за мен, и ми дадеш син, то тогава аз Ти обещавам да Ти го дам за всичките дни на живота му, за да бъде Твой специален слуга.“

Докато Анна се моела, Илий седял до вратата на скинията и я гледал внимателно. Каква интересна жена! Но какво правела тя? Устните ѝ се движели така, сякаш изричали думи, но той нищо не чувал. Да не би да била пияна? Илий станал и отишъл до Анна, без да разбира, че тя била дълбоко наскърбена.

„Как се осмеляваш да дойдеш на това място пияна?“ – попитал я той с възмущение. Престани да пиеш!“

Но когато Анна повдигнала просълзените си очи към него и започнала да му говори, Илий разбрал, че бил сгрешил.

„Не, господине – казала Анна, – не съм пияна, а дълбоко наскърбена. За това изплаках мъката си пред Господ и Го помолих да ми помогне.“

Илий я съжалил. Ставало дума за нещо съвсем различно от това, което той си бил помислил – нещо съвсем различно и от всичко, което се случвало около него всеки ден. Тази наскърбена жена била изплакала цялата си мъка пред Бога в тиха молитва.

Тогава очите на Илий видели неща, които щели да се случат в бъдещето. „Иди си с мир – казал той, – и Израилевият Бог нека ти изпълни молбата, което си отправила към Него.“

Лицето на Анна грейнало от радост и сърцето ѝ се изпълнило със светлина. Свещеникът ѝ бил обещал, че молитвата ѝ ще бъде чута. Тя щяла да има син. Тя се почувствала като нов човек и изтрила сълзите си. После отново започнала да се храни и да се весели. Все още нямала син, но вярвала, че ще има! Не минало много време и Господ наистина дал син на Анна. Нарекли го Самуил, което означава „чут от Бога“. Какво съкровище бил той за Анна! Тя го отгледала с много грижи, и го подготвила за службата му. Той трябвало да бъде назирей на Бога, което означавало, че трябвало да бъде Негов слуга.

Когато Самуил пораснал достатъчно, за да бъде отделен от майка си, Елкани и Анна отишли заедно с него в Сило. Веднага щом пристигнали, двамата родители принесли жртва на Господ. Анна разказала на Илий, че тя била жената, която се молела на това място, и че Господ бил чул молитвата ѝ. „За това аз посветих това дете на Него – казала тя, – защото Той ми го даде.“

ХВАЛЕБСТВЕНАТА ПЕСЕН НА АННА

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 2:1–10

После Анна съчинила песен, в която благодаряла на Господ и Го хвалела за това, което Той бил извършил за нея: „Само Господ е свят и всемогъщ – запяла тя, – Той умъртвява и Той съживява. Той унижава и Той възвишава. Той е прибежище за скърбящите, които вярват в Него. Той сломява горделивците и безбожниците. Господ ще благослови народа Си, ще даде сила на царя Си и ще въздигне Помазаника Си.“

Анна пеела за Царя, който Бог щял да даде на Израил. Тя пеела за Господ Исус Христос – Избавителя, когото Бог щял да помаже за Цар. Тя все още не знаела, че нейният син щял да бъде човекът, когото Бог щял да използва, за да подготви сърцата на хората да приемат този Цар.

СЛУЖЕНИЕТО НА САМУИЛ В СКИНИЯТА

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 2:11–36

Дошло времето, когато Анна трябвало да се сбогува с малкото си момче. Колко тежко било това за нея! Нейният син, който все още бил толкова малък, трябвало да живее със стария Илий и безбожните му синове! Дали нямало и него да научат на техните ужасни беззакония? Дали синът ѝ щял да остане верен на Господ и на Неговия завет?

Но Анна била научила сина си да се бои от Господа и се молела за него. Затова тя можела да го остави при тези хора. Нейната вяра ѝ дала сили да направи това. Защото Този, който щял да се грижи за нейното дете, бил Самият Господ. Така Елкана и Анна оставили Самуил в Сило и си тръгнали.

Било цяло чудо, че в това обкръжение Самуил продължавал да се бои от Господа, защото това, което се случвало в Сило, било ужасно. Синовете на Илий, Офний и Финеес, крадяли от месото за жертвоприношенията и принуждавали хората, които идвали да принасят жертви, да им дават най-добрата част, която по право се полагала на Господ.

Освен това те правели и много други лоши неща, с които осквернявали поклонението на Бога в Божия дом и учили израилтяните да вършат зло. Всичко това страшно разгневило Господ!

Илий виждал и чувал как вярващите израилтяни роптаели срещу тези ужасни грехове и направил забележка на синовете си, но те продължили да живеят в грях, а той не посмял да ги накаже. Така грехът продължавал да цари. Но Самуил, независимо че бил малък, не престанал да се бои от Господа. Това било истинско чудо! Но Господ чувал молитвите на майка му и им отговарял.

Всяка година Анна ушивала на Самуил по една горна дреха, която той обличал при служението си в скинията. Тя непрекъснато се молела за него и всеки път, когато отивала да го види, благодаряла на Господ за това, че Той пазел сина ѝ от греха. Така Самуил растял и придобивал благоволенieto и на Господа, и на хората.

В един от онези дни при Илий дошъл един Божи човек и му предал слово от Господа: „Така казва Господ: Нима Аз не избрах теб и рода ти, за да ми бъдете свещеници? Но твоите синове оскверниха служението Ми, а ти почиташ тях повече, отколкото почиташ Мен. Затова синовете ти и внуците ти няма да бъдат повече свещеници. Защото онези, които Ме славят, ще бъдат прославени, а онези, които Ме презират, ще бъдат презрени. Ето, идат дни, в които силата на рода ти ще изчезне и сред вас няма да има вече стари хора, защото всички ще измират млади. И в знак на това, че Словото Ми

ще се изпълни, ще направя така, че двамата ти синове, Офний и Финеес, да умрат в един и същи ден. А аз ще си въздигна друг свещеник, който ще постъпва според волята Ми.“

Илий бил много уплашен от тези думи. Но въпреки това, нещата не се променили, защото той се страхувал от синовете си повече, отколкото от Бога.

ПРИЗОВАВАНЕТО НА САМУИЛ

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 3

През тези дни в Израил нямало пророци. Един-единствен път дошъл при народа един човек, за да му предаде Божието Слово. Това бил един много тъмен период от историята на Израил. По всичко личало, че Господ не желал да разговаря с народа Си.

Но сега нещата щяли да се променят. Господ отново щял да призове един човек за пророк. Това щял да бъде Самуил. Чрез него Господ отново щял да говори на народа Си.

Една нощ, когато Илий и Самуил си били легнали, Самуил чул името си: „Самуиле, Самуиле!“

„Да!“ – отговорил Самуил и тъй като си мислел, че го вика Илий, скочил бързо от леглото си и отишъл при почти ослепелия свещеник. „Ето ме – казал му той, – защо ме повика?“

Но Илий му отговорил: „Не, не съм те викал, върни се и си легни.“

Самуил се върнал в леглото си. Може би никой не го викал, а той само си въобразявал? Но след малко отново чул глас. Очевидно той не си въобразявал, защото ясно чул името си. Сигурно Илий отново го викал.

Самуил отишъл за втори път при възрастния свещеник и му казал: „Сега вече наистина ме повика.“

Но Илий отново отговорил: „Не, синко, не съм те викал. Върни се и си легни.“

Самуил си тръгнал смутен и объркан. Наистина ли си въобразявал, че чувал глас? Но той бил чул името си толкова ясно вече два пъти. Не, не било възможно да греши.

Нищо чудно, че Самуил не разбирал кой го викал, защото до този момент Господ никога не му бил говорил. Откъде можел да знае той, че това бил гласът на Господ?

Но Илий? Защо и той не разбрал кой викал Самуил? Едва когато Господ повикал Самуил за трети път, Илий разбрал, че не друг, а Господ викал момчето. Затова този път той му казал: „Господ те вика. Върни се в стаята си и

си легни, и когато отново те повика, ти Му кажи: „Говори, Господи, защото слугата Ти слуша.“

Самуил отново се върнал в стаята си. Той разбрал, че не си въобразявал. Господ го викал! Това бил гласът на Израилевия Бог! Но какво искал да му каже Той?

Изпълнен с благоговение, Самуил зачакал Господ да го повика отново. И ето че за четвърти път в тишината на нощта прозвучал Господният глас: „Самуиле, Самуиле!“

Самуил почтително се изправил и отговорил: „Говори, Господи, защото слугата Ти слуша.“

Тогава Господ казал на Самуил ужасяващи неща: „Ето, Аз предупредих Илий, че ще накажа дома му заради беззаконията, които той не наказва. Защото синовете му навлякоха проклятие върху себе си, а той не ги възпря. Не послуша Моего предупреждение. Затова за него вече няма да има прошка. Наказанието ще дойде скоро и ще бъде страшно! На всеки, който чуе за това, ще му писнат и двете уши!“

Каква ужасна вест! Самуил слушал Господното слово и сърцето му се свивало от ужас. Трябвало ли веднага да предаде тези думи на Илий? Колко трудно било да бъдеш пророк! Но Господ го бил извикал и Самуил не можел да не се подчини.

Дошла сутринта, а Самуил се страхувал да се срещне с Илий. Толкова му се искало да не идва този страшен миг. За да го отложи колкото се може повече, той останал в леглото си, докато напълно се съмнало. После станал и отишъл да отвори вратите на Господния дом. Но мисълта за ужасната вест не го напускала.

Илий също изкарал неспокойна нощ. Когато на сутринта видял, че Самуил не отивал при него, той сам го повикал: „Самуиле, дете мое!“ Самуил отишъл при него много смутен и притиснен. Илий го попитал: „Какво ти каза Господ? Кажи ми всичко, не скривай нищо от мен!“

Верен на мисията си, Самуил му разказал всичко, което Господ му казал. И въпреки че това, което трябвало да каже на Илий, било ужасно, Самуил, като добър пророк, не скрил от него нито дума.

Илий бил поразен от това, което чул! Но той знаел, че Господ е справедлив. Независимо от своята мекушавост Илий се боял от Бога. Затова той могъл и да понесе тази страшна вест. Той свел съкрушено глава и казал: „Той е Господ. Нека стори това, което Му е угодно.“

След тази нощ Господ говорил на Самуил още много пъти и всичко, което му казвал, се сбъдвало. Това донесло много радост на вярващите израилтяни. Те ликували, че Господ отново се намесвал в живота на народа Си. Изра-

ил отново имал пророк! Затова хората почитали Самуил и слушали думите му. Така Самуил можел да учи израильтяните отново да се боят от Господа и да подготви сърцата им за Божия цар.

По същия начин по-късно подготвил сърцата на израильтяните и Йоан Кръстител, за да могат да приемат Иисус Христос, Великия Цар, помазан от Бога.

Така Господ ще подготви и нашите сърца чрез Словото Си, за да очакваме с нетърпение управлението на Царя Иисус Христос.

ОСКВЕРНЯВАНЕТО НА КОВЧЕГА НА ЗАВЕТА

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 4:1–11

Не минало много време, след като Самуил съобщил ужасната вест на Илий, и се случило това, което Бог бил казал. Вероятно окуражени от мощните дела на Самсон, които донесли толкова големи загуби на филистимците, израильтяните решили да ги нападнат и, ако е възможно, да ги прогонят от земята си. Те свикали войска и тръгнали срещу тях с голяма самоувереност.

Но какво ужасно разочарование и ги очаквало! Филистимците ги победили и избили четири хиляди мъже от Израил. Как било възможно това? Та нали израильтяните били Божият народ? Защо тогава Бог не им бил дал да победят врага? Защо ги бил изоставил?

Всъщност израильтяните много добре знаели защо – защото не искали да си признаят греховете и да се покаят. Според тях Господ бил длъжен да ги спаси. И те отново решили да нападнат филистимците, като смятали, че Господ непременно щял да им помогне. Но този път израильтяните взели със себе си и ковчега на завета. Ковчегът на завета бил знакът на Божието присъствие сред Израил и те смятали, че след като той бил с тях, те със сигурност щели да победят.

И така, израильтяните изнесли от светилището ковчега на завета с грешните си ръце, а безбожните Офний и Финеес го отнесли сред войската. Когато го видели, всички завикали радостно. Сега Господ бил сред тях. Сега те щели да победят филистимците.

Какво безумие! Ковчегът не бил магическо средство, а мястото, където се пазели плочите на Господния завет! Ако те пазели Господния завет, тогава ковчегът можел да бъде знак на Божията милост към тях. Но ако те изоставели Господа, ковчегът нямало да означава нищо за тях. Сам по себе си той не можел да спасява.

Скоро станало ясно, че Господ не бил с войската на израильтяните. Защо-

то, когато разбрали каква била причината за възгласите на израилтяните, филистимците се уплашили и си казали: „Израилевият Бог е тук!“ После започнали да се вайкат: „Горко ни! Кой ще ни спаси?“ Но въпреки това те не се отчаяли, а си казали един на друг: „Укрепете се, филистимци, и бъдете мъжествени, за да не станем слуги на израилтяните, както те бяха на нас.“ После филистимците нападнали израилтяните с удвоена сила и отново ги победили.

Какво ужасно поражение претърпели израилтяните! Четиридесет хиляди мъже били убити, а останалите избягали в шатрите си. Сред убитите били и Офний, и Финеес. Но най-страшното от всичко било това, че филистимците заловили ковчега на завета и триумфално го отнесли със себе си. Сега ковчегът на Божия завет се намирал в ръцете на врага. Знакът на завета, който Бог бил направил с Израил, бил пленен!

Колко разгневен бил Господ на народа Си, за да позволи да стане това нещо! Сега Той сякаш наистина изоставил народа Си. За Израил нямало повече никаква надежда.

СМЪРТТА НА ИЛИЙ **1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 4:12-18**

Един от воините напуснал битката и отишъл в Сило, за да разкаже за случилото се. Когато чул ужасната вест, целият град започнал да ридаете и да плаче.

Илий седял край пътя и чул риданията. Сърцето му забило силно от вълнение. Какво се било случило? Той бил прекарал целия ден в неспокойно очакване. Как щяла да свърши битката? Дали синовете му щели ли да бъдат пощадени? Но най-важен от всичко бил ковчегът на завета. Дано да се върнел обратно невредим! Мисълта, че нещо можело да се случи с ковчега на завета, го карала да изтръпва от ужас.

Тогава при него дошъл войникът и му разказал всичко: „Израил претърпя голямо поражение и побягна пред врага. Хиляди бяха убити. Синовете ти Офний и Финеес също са мъртви.“

Каква съкрушителна вест! Двамата му сина били мъртви, израилевата войска била поразена и хиляди мъже били убити! Божието осъждение било страшно!

Но той все още не знаел всичко. Какво било станало с ковчега на завета? Къде бил той? Това било най-важно за Илий. „Ковчегът на завета – продължил да говори вестителят, – е пленен от филистимците.“

Тази вест вече била прекалено тежка за благочестивия Илий. Ковчегът

на завета бил заловен! Символът на Божия завет бил загубен! Очевидно Господ не искал да има нищо общо със Своя народ.

Вестта за смъртта на синовете му била ужасна. Поражението, което израильтяните претърпели, също било голяма загуба. Но най-голямата загуба било залавянето на ковчега на завета. Тази загуба Илий не могъл да понесе. Той паднал от стола, на който седял, и си счупил врата. Така, чрез смъртта си, Илий показал повече от всичко друго в своя живот, че бил вярващ човек. Той ценял Божия завет най-много от всичко останало.

Никога преди това Израил не бил изпадал в такова тежко положение както след тази битка. За израильтяните вече нямало никаква надежда.

Но Бог никога не се отказва от Своя завет и Словото Му никога не остава неизпълнено. Той отново щял да прояви милост към народа Си и отново щял да се върне при него.

КОВЧЕГЪТ НА ЗАВЕТА В РЪЦЕТЕ НА ФИЛИСТИМЦИТЕ

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 5:1–12

Филистимците отнесли ковчега на завета в Азот и го поставили в храма на своя идол Дагон. Сложили го точно до статуята на Дагон, за когото смятали, че им бил дал победата. Но Бог не допуска да бъде подиграван. Той наказвал Своя народ, но си оставал негов Бог. Сега Той искал да покаже това и на филистимците.

Когато на следващата сутрин жреците влезли в храма на Дагон, те видели, че идолът им бил съборен и лежал по лице на земята пред ковчега на завета. Може би сега те щели да разберат какво искал да им каже с това Господ – че всички трябвало да се покломят на Израилевия Бог?

За съжаление никой от тях не разбрал, че това било дело на Бога. Затова те отново изправили Дагон и го сложили на предишното му място.

На следващия ден обаче Дагон отново бил паднал по лице на земята пред ковчега на завета. Но сега главата му и ръцете му ги нямало, те лежали отсечени до трупа. Това било толкова показателно! Какъв бил този бог без глава и без ръце? Какво можел да направи той? Този път Божието действие било напълно ясно – идолът на филистимците не представлявал нищо в сравнение с Господа. Но за съжаление, филистимците отново не разбрали значението на случилото се.

Тогава Господ им заговорил по друг начин. Той поразил жителите на Азот с тежка болест. Хората били нападнати от ужасни язви и много от тях измрели. Всичко, което растяло по полето, било изядено от мишки. Едва тогава жителите на Азот се уплашили и решили да се отърват от ковчега на

завета, като го изпратят в друг филистимски град. Но когато ковчегът на завета пристигнал в този град, там и в околните на него градове се случило същото, което било станало в Азот. Филистимците най-сетне видели, че не могли да държат ковчега на завета при себе си.

КОВЧЕГЪТ НА ЗАВЕТА ВЪРНАТ ОБРАТНО НА ИЗРАИЛТЯНИТЕ

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 6:1–19

Те повикали жреците и гледачите и ги попитали: „Какво да правим с Господния ковчег? Как можем да го върнем обратно на мястото му?“

Жреците и гледачите отговорили: „Щом сте решили да изпратите ковчега на завета обратно на мястото му, изпратете го, но не го изпращайте празен, а направете принос на Израилевия Бог за престъплението си. Направете пет златни мишки и пет златни хемороиди според броя на филистимските началници, и тогава Бог ще ви прости. Спомнете си какво се случи едно време с египтяните.“

„Добре – казали някои със съмнение, – но наистина ли Господ извърши това нещо? Наистина ли това зло ни дойде от Него? Може да е някаква случайност. Как можем да проверим това?“

„Вземете една нова кола – посъветвали ги жреците, – и сложете в нея ковчега на завета, а до него поставете в малко сандъче златните мишки и хемароиди. Впрегнете в колата две дойни крави, а телетата отделете и затворете в обора. След това пуснете кравите да вървят и ги гледайте накъде ще тръгнат. Ако това, което ви постигна, е било случайност, кравите ще тръгнат към обора при телетата си. Но ако Бог го е извършил, тогава Той ще ги накара да тръгнат към границата с Ханаан.“

Филистимците последвали този съвет и под изумените им погледи кравите, без да се поколебаят, тръгнали към земята на израилтяните, като силно мучали. По този начин Господ явно показал волята Си на филистимците. Ковчегът на завета принадлежал на Израил, а не на филистимците.

ПОКАЯНИЕТО НА ИЗРАИЛ

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 7:1–17

Господ се върнал при народа Си, но Израил все още не се бил покаял. Той не бил изповядал греховете си и затова не можел да получи прошка. Затова филистимците продължавали да притесняват израилтяните. Тогава те отново започнали да викат към Господа. Признали, че били съгрешили, и Го помолили отново да им покаже милост.

Самуил разбрал, че вече било дошло време да стане съдия на своя народ. Той казал на всички: „Ако се обърнете към Господа с цялото си сърце и махнете от себе си чуждите богове, и пригответе сърцата си за Господа, и слушайте само на Него, тогава Той ще ви избави от ръката на филистимците.“

Народът чул думите му и го послушал. Израилтяните махнали от себе си чуждите богове и започнали да служат само на Бога. Сега Самуил бил сигурен, че Господ щял да им помогне. Затова той събрал народа в Масфа и се помолил за него. После всички изповядали греховете си и се отдали на пост в знак на това, че наистина не заслужавали нищо добро. Самият Самуил принесъл в жертва едно агне, с което искал да каже, че отсега нататък посвещавал живота си изцяло на Господа.

Докато той принасял жертвата, филистимците отново тръгнали да се бият с израилтяните. Но този път Израил не трябвало да се бие, защото Господ се сражавал вместо него. Той изпратил върху филистимците една страшна гръмотевична буря, която ги обърнала в бяг. На израилтяните не им оставало нищо друго, освен да ги преследват. Така Израил бил избавен от филистимците и в земята му отново настъпило благоденствие.

Самуил издигнал на това място един голям камък и го нарекъл „Евен-Езер“, което означава „камък на помощ“, като казал: „Дотук ни помогна Господ.“ Това било началото на съдийството на Самуил. Той живеел в Рама, но всяка година пътувал по цялата земя, за да учи Израил да служи отново на Бога. Така той подготвял народа за приемането на Царя.

ИЗРАИЛТЯНИТЕ ИСКАТ ДА ИМАТ ЦАР КАТО ДРУГИТЕ НАРОДИ *1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 8:1–22*

Самуил служил като съдия над Израил дълги години. Народът се научил да ходи в Божия път. В земята имало спокойствие и враговете не притеснявали израилтяните.

Но Самуил не можел да остане в това служение завинаги. Той започвал да остарява и имал нужда от помощ. Затова той поставил двамата си сина да му помагат. Но синовете му не се боели от Бога като баща си. Те били безчестни и приемали подкупи и подаръци, които някои хора им давали.

Това предизвикало безпокойство у народа. Хората се питали какво щяло да стане, когато Самуил умре. Кой щял да ги управлява тогава? Кой щял да ги води в бой, ако враговете им ги нападнали? Затова старейшините отишли при Самуил и му казали: „Ти си стар, а синовете ти не ходят в твоите пътища. Искаме да ни поставиш цар.“

Самуил се натъжил много от тези думи. Той се натъжил не защото изра-

илтяните искали цар, тъй като Господ вече им бил обещал цар и израилтяните могли да се молят за цар. Натъжил се, защото те не се държели като вярващи хора. Те не искали цар, за да служат на Бога, а защото си мислели, че чрез него щели да бъдат силни и да победят враговете си. Нищо чудно, че Самуил се почувствал толкова наскърбен. Нима Господ не бил техният Цар и Този, който единствен можел да спасява? Самуил винаги бил учил народа си на това. Толкова ли малко били научили израилтяните от думите му? Нима цялото му дело било напразно и той нищо не означавал за тях? В болката си Самуил се обърнал към Господа, за да Му изплаче мъката си.

Господ му отговорил: „Изпълни желанието на народа, защото те не отхвърлиха теб, а Мен. Те не искат Аз да царувам над тях. Винаги са били непокорен народ – още от деня, когато ги изведох от Египет. Но Аз ще изпълня желанието им и ще им дам цар. Ти обаче трябва да ги предупредиш много сериозно какво ги очаква и как ще постъпва с тях царят, когото те толкова желаят.“

Самуил предал на хората тези думи и изрично им обяснил какво ги очаква и какво щял да прави с тях този цар. Той щял да търси своята слава и да се ползва от техния имот. Всички щели да служат за издигане на неговото име. Тогава щели да съжаляват и отново щели да извикат към Господа, за да ги освободи от този цар, но Господ нямало да ги послуша.

Предупреждението, което Самуил отправил към Израил, било безрезультатно. Народът продължил да настоява: „Искаме цар, за да бъдем като останалите народи. Така ще имаме кой да ни съди, кой да ни предвожда и кой да воюва в битките ни!“

Тогава Господ казал: „Послушай гласа им и им постави цар.“

„Върнете се по домовете си – казал Самуил, – и чакайте. Господ ще ви постави цар.“

САУЛ

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 9

Самуил също трябвало да чака, но той знаел, че Господ винаги изпълнява Словото Си.

Един ден Господ му казал: „Утре по това време ще изпратя при теб един човек от Вениаминовото племе. Него помажи за цар, защото той ще освободи народа Ми от филистимците.“

Когато Господ казал това на Самуил, младият мъж, за когото Той говорел, вече бил тръгнал на път. Но той не отивал при Самуил, защото нямал никакво намерение да посети пророка. И въпреки това Господ ги срещнал.

Защото Господ направлява всичко в живота ни и ни води стъпка по стъпка. Саул, така се казвал младежът, бил изпратен от баща си да търси едни магарици, които били избягали от дома им. Но като не ги намерил, той се отказал да ги търси.

„Хайде да се прибираме у дома – казал той на слугата, който бил с него, – да не би баща ми да започне да се тревожи за нас.“

Слугата, който бил чувал за Самуил, казал на Саул: „В близкия град живее един пророк, който е на голяма почит сред хората. Нека отидем при него и го помолим за съвет. Може би ще ни каже нещо във връзка с нашето пътуване.“

„Да идем, но какво ще му занесем?“ – попитал Саул.

„Имам в себе си четвърт сикъл сребро – казало момчето. – Не е много, но все пак ще можем да му покажем уважението си и благодарността си, като му го дадем.“

„Добре. Да тръгваме“ – съгласил се Саул.

В това време Самуил бил тръгнал към хълма извън града, където хората щели да се съберат, за да принесат жертва, и след това да ядат заедно. Саул и слугата му вървели към града, когато срещнали едни момичета, които били излезли да си налееят вода.

„Тук ли е пророкът?“ – попитал момичетата Саул.

„Да – отговорили те. – Той тръгна към хълма, където се събират да принесат жертва и да ядат. Ако побързате, ще можете да го срещнете.“

Двамата младежи ускорили крачка и не след дълго, малко преди да влязат в града, видели насреща си един човек. Те го попитали задъхани: „Можеш ли да ни покажеш къде живее пророкът?“

Човекът огледал изпитателно Саул и му казал: „Аз съм пророкът.“ Това бил самият Самуил. По такъв чуден начин Бог направлявал всичко! Един срещу друг стояли мъжът, който управлявал Израил толкова дълго и толкова вярно, и мъжът, когото Господ щял да постави за цар. Самуил знаел кой стои пред него, защото малко преди това Господ му бил казал: „Ето човека, за когото ти говорих. Той ще властва над народа Ми.“ Той стоял дълбоко развълнуван и внимателно наблюдавал Саул. Толкова му се искало да може да опознае този човек отблизо, да разбере какво имало в сърцето му. Какво щял да донесе той на народа си – благословение или проклятие?

„Ела с мен на хълма – казал той, – за да ядеш днес с мен, а утре сутринта ще си тръгнеш. Ще ти кажа всичко, което ти е в сърцето си. А колкото до магариците, не ги търси повече, защото се намериха. Пък и какво са за теб едни магарици? Нима всичко в Израил няма да бъде за теб и за рода ти?“

Саул слушал смаяно. Да не би този човек да знаел всичко? Знаел и за мага-

риците му. При това казвал, че всичко в Израил щяло да бъде негово. Това било невъзможно!

„Защо ми казваш тези неща? – попитал Саул. – Аз произхождам от най-малкото от израилените племена и от най-малкото семейство на това племе. Как мога да заема такова високо място сред народа си?“

Но Самуил не му отговорил веднага, а завел Саул и слугата му в една стая, където имало сложена маса. Двамата гости били поканени да заемат най-почетните места. След това Самуил казал на готвача: „Донеси онова парче месо, което ти казах да запазиш.“ Готвачът донесъл едно голямо парче месо и го поставил пред Саул.

„Яж – казал Самуил, – за теб съм го запазил.“

Гостите около масата гледали изумено и се чудели. Кой бил този млад мъж, на когото оказвали такава голяма почит?

След като се нахранили, те тръгнали обратно към града. Самуил завел Саул на покрива на къщата си, за да разговаря с него. От разговора станало ясно, че Бог бил надарил Саул с чудесни черти на характера. Той бил благороден и обичал хората. Бил и скромен. Самуил много го харесал. Както външно, така и вътрешно, този млад мъж притежавал всички качества, за да бъде цар. Но щял ли да бъде той цар, ръководен от Бога? Щял ли да остане верен на Господа в служението си? Това било най-важното за един цар.

На сутринта Самуил повикал Саул от покрива на къщата, където той бил пренощувал, и го изпратил до края на града.

„Кажи на слугата да отиде напред – казал той, – защото имам нещо да ти казвам.“

ПОМАЗВАНЕТО НА САУЛ ЗА ЦАР

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 10:1–16

След като слугата си тръгнал, Самуил извадил съд с миро и за голямо изумление на Саул го излял на главата му. После го целунал и казал: „Господ те помаза за цар на народа Си.“

Каква поразителна вест! Саул стоял и гледал объркано. Той, обикновено то момче от най-малкото племе, щял да стане цар на Израил! Каква огромна чест било това за него!

За да разбере Саул, че Господ наистина го призовавал за цар, и че пророкът говорел от Божието име, Самуил му дал три знамения.

„След като изминеш малко път – казал му той, – близо до гроба на Рахил ще срещнеш двама мъже, които ще ти кажат, че магариците вече са се намерили.“

После ще срещнеш трима души, които отиват във Ветил, за да принесат жертва. Единият от тях ще носи три ярета, другият – три хляба, а третият – един мех с вино. Те ще ти дадат два хляба, които ти трябва да вземеш.

По-нататък ще срещнеш група пророци с арфа и тамбура, които ще хвалят Бога със слово и с песни. Тогава ще се случи чудо, защото Господният Дух ще дойде върху теб и ще промени сърцето ти, и ти ще започнеш да славиш Бога с думи и песни заедно с пророците. Бог е с теб. Но трябва да внимаваш! Защото, макар че ще избавиш Израил от филистимците, ти не бива да забравяш, че Бог е Този, който дава избавление чрез теб. Затова винаги се подчинявай на Божието Слово.

А когато отидеш с войската в Галгал, за да се биеш с врага, ще дойда и аз там, за да принеса жертва за теб и да се помоля на Бога да ти изяви волята Си. Но ти трябва да чакаш седем дни, преди да дойда при теб. И каквото и да се случи, не прави нищо, докато не дойда. Помни това!“

След това двамата се разделили. Самуил се върнал обратно в града, а Саул останал сам. Сега щяло да си проличи какъв човек бил той. Щял ли да издържи на проверката? Щял ли да бъде покорен на Божията воля? Щял ли да покаже на народа какъв трябва да бъде царят на Израил?

Господ го бил благословил толкова богато! Саул имал снажно тяло, благ характер и любов на пророк. Скоро щял да получи и дара на Божия Дух.

Ако имало човек, който да се страхувал да стане цар, това бил именно Саул. Това, че Господ наистина го призовавал да бъде цар, се потвърдило от следващите събития. Всички знамения, за които пророкът му говорил, се сбъднали. Това били необикновени неща!

Колко любезни и внимателни били хората с него! Те го успокоили за магариците и му предложили два хляба. Сякаш знаели, че той щял да бъде цар. Саул не трябвало да се съмнява дали Самуил му говорел истината, или не.

Но най-чудното се случило, когато Саул срещнал пророците. Защото Господ заработил в него с Духа Си и той започнал да хвали Израилевия Бог с думи и с песни. Хората го гледали и слушали изумени. „Какво е станало със сина на Кис? – питали се те. – Да не би и Саул ли е между пророците?“ Никой не очаквал това от него. Какво означавало всичко това? Това означавало, че Господ искал да му даде всички способности, от които се нуждаел царят на Израил. То също така означавало, че Господ искал да благослови народа Си и че наистина щял да го благослови чрез този цар.

САУЛ – ЦАР

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 10:17–27

Но Саул трябвало да бъде представен на народа като цар по такъв начин, че никой да не може да каже, че не Господ, а Самуил им давал този цар.

За тази цел Самуил свикал всички израилтяни в Масфа и ги накарал да хвърлят жребий. Най-напред жребият се паднал на Вениаминовото племе, след това – на семейството на Кис, и най-накрая – на Саул. Но когато потърсили Саул, за да го обявят за цар, него го нямало. Затова хората се допитали отново до Господа и Той им казал, че Саул се бил скрил между вещите. И наистина го намерили там.

После го извели го от скришното му място и го изправили пред народа. Когато го видели, хората си казали: „Да, този човек наистина е нашият цар!“ Саул отговарял на всичките им очаквания. Бил едър и красив, и по-висок от всички оста-

нали хора. И едновременно с това бил толкова скромен и свит. „Да живее царят! – възторжено завикали хората. – С него ще бъдем благословени“ – казвали си те.

Да, те наистина щели да бъдат благословени, ако той искал да се покорява на Словото на Господа и да постъпва като преобраз на великия Цар, който един ден щял да дойде.

СБОГУВАНЕТО НА САМУИЛ С НАРОДА

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 11 И 12

Саул трябвало да докаже покорността си на практика. Това, че той наистина бил смел, си проличало веднага. Не след дълго царят на амонците Наас излязал срещу един израилев град и заплашил жителите, че ще им извади очите, ако не се предадат. Жителите на града извикали Саул на помощ и той веднага дошъл с хората си, за да ги освободи от злия Наас. Той наистина бил смел. Целият народ виждал това.

Тогава Самуил разбрал, че бил дошъл моментът да се оттегли от служението си като съдия и да предаде управлението изцяло в ръцете на Саул. Той щял да остане да служи на Израил само като пророк. Затова Самуил отново събрал народа в Галгал, за да им съобщи решението си и да ги предупреди още веднъж да се боят от Господа заедно със своя цар, защото само тогава щели да бъдат благословени. Най-напред той им припомнил как те били изоставяли многократно Господа и как в неверието си били поискали цар, с което Го били разгневили. Нима те не знаели колко страшен можел да бъде Господният гняв? Ако Самуил се помолел, Господ можел да изпрати върху тях гръмотевици и дъжд в знак на гнева Си. Хората не повярвали. Гръмотевици и дъжд ли? По време на пшеничената жетва! Не, това не било възможно! „Ще се случи, за да видите, че злото, което направихте, като поискахте цар, е голямо!“ – казал Самуил.

И станало точно така. Небето се покрило с мрачни облаци и слънцето се скрило. Наоколо станало тъмно като в нощ. Засвяткали светкавици и загърмели гръмотевици. Завалил проливен дъжд.

Тогава хората видели, че Самуил бил прав. Господният наистина гняв бил голям. Защото те постъпили като невярващи хора. Като поискали земен цар, те всъщност били отхвърлили небесния Цар. Това, което ставало в този момент, било наказание, което те напълно заслужавали. Какво щели да правят сега? И те се обърнали с молба към Самуил: „Помоли се за нас, защото наистина извършихме голямо зло с това, че поискахме цар.“

Едва тогава Самуил ги успокоил. Господ щял да им прости, защото те

били Негов народ, а Бог никога не изоставя Своя народ. „Но вие трябва да се боите от Господа – казал им той още веднъж. – Вижте само колко велики дела извърши за вас, колко богато ви благослови с този цар. Но ако вършите зло, ще погинете и вие, и вашият цар.“

В ГАЛГАЛ

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 13:1–5

Изминали години, през които Саул царувал над Израил и всички виждали, че той бил храбър мъж. Той събрал при себе си една голяма войска, с която искал да попречи на филистимците на нахлуват в земята. Под негово ръководство имало две хиляди войници, а други хиляда били под ръководството на сина му Йонатан. Йонатан бил вярващ и храбър мъж. Той нападнал филистимците и ги поразил при Гава.

„Как изведнъж израилтяните станаха толкова смели? – питали се филистимците. – Да не би това да е така, защото имат цар?“

Саул добре разбирал, че филистимците нямамо оставят положението така. Те непременно щели да се опитат да си отмъстят. Затова той изпратил тръбачи из цялата земя, които да прогласят какво бил сторил Йонатан, и заповядал на целия народ да дойде и да се сражава с врага.

Станало точно това, което Саул очаквал. Филистимците излезли с огромна армия срещу Израил и бсадили града, в който се намирал Саул със своите две хиляди войници.

САУЛ НЕ ИЗДЪРЖА ПРОВЕРКАТА

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 13:6–15

Саул отново се върнал в Галгал, защото Самуил му бил казал: „Ще дойда там, за да принеса жертва и да се помоля за теб. Чакай ме седем дни и тогава ще ти кажа какво трябва да правиш.“ Саул трябвало да чака. Това било много трудно. От чакането опасността изглеждала още по-голяма. Филистимците могли да съберат нови сили през това време. Войниците на Саул се изплашили и започнали да се разпръсват. Изпокрили се по гъсталаците и в пещерите, по скалите и в рововете. Как могли да направят това след победата на Йонатан? Нима не били разбрали, че Господ искал да им помогне? За съжаление – не! Хората не вярвали в Господа и затова нямали нито смелост, нито сила. Колко много затруднили те своя цар! Ден след ден армията намалявала все повече и повече. Но защо Самуил не идвал? Положението ставало неудържимо. Поражението изглеждало неизбежно.

Вместо да изпада в паника, Саул трябвало да покаже на хората си какво можела да направи силната вяра. Той трябвало да чака разрешението от Господа, дори когато положението изглеждало неудържимо. Трябвало да вярва и да се ослania на Божието Слово, дори когато всичко изглеждало безнадеждно. Ако в този момент той бил постъпил като преобраз на бъдещия велик Цар, Господ щял изобилно да го благослови. Но за съжаление Саул не вярвал в Господа с цялото си сърце. Той виждал само голямата опасност, в която се намирал. Виждал, че войниците му бягали, и че врагът му бил много силен, и се страхувал за развоя на битката.

Така дошъл седмият ден, а Самуил все още не бил дошъл. Вече ставало прекалено късно. Саул не можел повече да чака. Нито един добър главнокомандващ не би чакал повече, помислил си той. Трябвало да нападне врага веднага! И той решил да не чака повече Самуил. Струвало му се, че всяка минута била ценна и решаваща.

Но Саул не искал да започне битката без молитва и жертвоприношение. Затова той решил да принесе всеизгарянето сам, макар че нямал право на това. Само свещеникът имал право да принася жертви. Желанието му изглеждало много религиозно, но всъщност говорело за пълно неверие и непокорство.

Веднага след принасянето на жертвата дошъл и Самуил. Саул тръгнал да посрещне пророка и да го поздрави, сякаш нищо не се било случило, сякаш той не бил престъпил Божието Слово.

Но Самуил не отвърнал на приятелския поздрав на Саул, а го попитал възмутено: „Какво направи ти?“

Саул отговорил: „Когато хората ми започнаха да ме изоставят, а ти не идваше, и филистимците се събираха в Михмас, за да ни нападнат, аз си помислих: „Ето, те ще тръгнат веднага срещу мен, а пък аз не съм се помолил и не съм принесъл жертва.“ Затова реших сам да я принеса, въпреки че ми беше трудно.“

Колко добронамерено и невинно звучали тези думи! Но Самуил не се подлъгал, а казал: „Ти постъпи безумно, като не спази заповедта на Господа, твоя Бог. Ако беше останал верен, тогава Господ щеше да утвърди царството ти завинаги, и синовете ти също щяха да бъдат царе. Но сега царството ти няма да трае. Господ си потърси човек, който да Му бъде покорен и да слуша словото Му. Той ще стане цар вместо теб, защото ти не извърши това, което Господ ти заповяда.“

Какъв тъжен ден за Израил и за неговия цар! И народ, и цар били съгрешили тежко. Царят се оказал неверен, защото не се доверил на Бога с цялото си сърце, и народът също се оказал неверен, защото не се доверил на

своя цар, когато Господ искал да го изпита. Хората вече не вярвали в Бога. По този начин и цар, и народ донесли един на друг не благословение, а проклятие. Така израильтяните видели колко много били сбъркали, когато в неверието си поискали да имат цар.

Но макар че Саул и народът били неверни, Господ оставал верен към тях. Той продължил да благославя Саул, защото искал да доведе и него, и народа до покаяние. Затова Той не предал израильтяните в ръцете на филистимците, както те заслужавали, а им дал победа. Но победата не била извоювана от Саул, а от сина му Йонатан.

СИЛНАТА ВЯРА НА ЙОНАТАН

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 14:1–23

Йонатан притежавал това, което баща му нямал – силна вяра в Господа, Израилевия Бог. Това се виждало по делата му. Заедно с оръженосеца си Йонатан се прокраднал в гарнизона на филистимците, които били позиции на скалите и изглеждали недосегаеми. Те можели да бъдат нападнати само откъм стръмната скална стена.

„Трябва да се изкачим на скалата и да нападнем гарнизона на врага! – казал Йонатан на слугата си. – Нищо не пречи на Господа да даде спасение както чрез мнозина, така и чрез малцина.“

„Добре – отговорил слугата. – Ти върви напред, а аз ще те следвам“.

Йонатан съставил план. „Ето какво ще направим: ще се приближим много близо до тях, за да ни видят, и ако те кажат: „Стойте там, докато дойдем при вас“ – тогава ще останем на мястото си и няма да продължим да се изкачваме. Но ако кажат: „Качете се при нас“ – тогава ще се изкачим, защото Бог ще ги предаде в ръката ни. Нека това да ни бъде знак.“

И те направили точно така. Отишли на скалата и толкова се приближили до гарнизона на филистимците, че те ги видели и си казали: „Вижте, израильтяните отново са излезли от дупките, в които се бяха скрили.“

„Качете се при нас – извикали те на Йонатан и на оръженосеца му, – и ние ще ви покажем нещо.“

Тогава Йонатан казал на слугата си: „Изкачи се след мен, защото Господ ги предаде в ръката ни.“ И те се заизкачвали на ръце и крака по стръмната скала.

Филистимците изумено набюдавали как от ръба на скалата се подала една глава, след нея още една, и предположили, че идвали много хора. Тогава те се уплашили. Кой знае колко голяма била войската, която нападала малкия им гарнизон! Страхът дотолкова отслабил ръцете им, че те не могли повече

да се защитават. Йонатан и неговият оръженосец убили двадесет души на едно съвсем малко разстояние.

По този начин Господ богато възнаградил вярата на Йонатан. Никой – нито народът, нито царят – не трябвало да се съмнява, че Той наистина желаел да прояви милост към народа Си. Те само трябвало да вярват в това!

Вестта за случилото се всяка голяма паника сред армията на врага. Филистимците се разтреперили от страх и започнали ужасено да се питат какво ли още щели да им сторят израильтяните.

През това време един войник от израилевата войска, който стоял на наблюдателния пост, видял как филистимците се втурнали да бягат, и веднага докладвал на царя. Саул разбрал, че с врага се било случило нещо необичайно. Някой бил предизвикал тази паника. „Проверете кои от нашите хора липсват!“ – заповядал той. Оказало се, че липсвали Йонатан

и неговия оръженосец. Сигурно те били причината за това смущение сред филистимците? Трябвало ли това да се счита за сигнал за вдигането на целия народ, питали се те.

Междувременно битката сред филистимците вече била започнала, защото те се нахвърлили един срещу друг. Смущението в техния гарнизон растяло с всяка измината минута. Израильтяните, които по-рано били завладени от филистимците, и които били дошли с тяхната войска, сега извадили оръжието си и се обърнали срещу тях. А когато към тези израильтяни се присъединили и мъжете, които се били изпокрили по планините, победата на израильтяните се превърнала в истински триумф. Цялата земя била покрита с трупите на врага.

ГЛУПОСТТА НА САУЛ
1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 14:24–34

Колко благодарен трябвало да бъде Саул за тази незаслужена победа! Сега той трябвало да се довери на Бога и да остави всичко в Неговите ръце. Трябвало да се смири и да последва напълно Господа.

Но вместо да направи това, Саул започнал да се възгордява. Той издигнал себе си до нивото на Господ и отново постъпил безумно. Понеже се страхувал, че войниците му могат да се откажат да преследват филистимците, Саул им забранил да ядат до вечерта. „Който яде, преди да съм си отмъстил на враговете си, ще бъде проклет!“ – обявил той. Всъщност филистимците били врагове на Бога, а Бог не бил постановил такова проклятие. Но Саул отново постъпил своеволно и безразсъдно.

Хората много скоро се почувствали гладни и уморени. Но те не посмели да нарушат заповедта на царя дори когато в една гора намерили голямо количество мед. Само Йонатан, който не бил чул за заповедта, натопил копие то си в меда и ял. Така той възстановил силите си и станал като нов човек.

Тогава един от войниците го предупредил: „Царят забрани да се да яде до вечерта.“ Йонатан го погледнал изумено. „Как ще се бият хората, ако са гладни? – казал той възмутено. – Вижте колко добре се почувствах, след като хапнах съвсем малко мед! Колко по-добре щяха да се бъдат хората и колко по-голяма щеше да бъде победата им, ако можеха да ядат!“

Резултатът от заповедта на царя не закъснял. Денят едва превалял, когато битката приключила и хората, уморени и изгладнели, се нахвърлили върху плячката! Гладът им бил толкова силен, че нямали време да изчакаят кръвта да изтече от закланите животни. Те започнали да ги пекат заедно с кръвта. Това било грешно пред Господа, защото в Своя закон Той бил забранил да се яде месо с кръвта.

Когато разбрал за случилото се, царят много се изплашил. „Отърколете при мен един голям камък – заповядал той, – и нека хората изпекат животните в мое присъствие.“

Саул се държал, сякаш все още спазвал Господния закон, но не признал, че причината за това зло била заповедта, която самият той бил издал.

ГОСПОДНИЯТ ГНЯВ ПЛАМВА
1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 14:36–52

Господният гняв пламнал, защото Саул бил обявил клетва в святото име на Бога, а сега тази клетва била нарушена. Саул отново се допитал до Бога

дали да продължи да преследва врага, но Господ не му отговорил. Саул разбрал, че Бог бил разгневен, но не знаел каква била причината за това. Затова той заповядал да се хвърли жребий, за да се види кой е виновният. Той трябвало да бъде умъртвен, дори да бил неговият син Йонатан.

Напрежението сред народа растяло. Хвърлили жребия и виновният се оказал наистина Йонатан. Тогава Йонатан разказал какво бил направил.

„Хапнах малко мед“ – казал той.

„Трябва да умреш“ – отсякал Саул.

Но тогава народът се застъпил за Йонатан. „Йонатан ли, който извоюва победата, трябва да умре? – викнали всички. – Да не бъде! Освен това той не е знаел за клетвата на царя. Нима той не действа днес заедно с Бога!“

Така народът изbral Йонатан. Йонатан се оказал виновен, защото святото Божие име било използвано напразно за клетвата на Саул. Всъщност причината за всичко това бил Саул. Може би той най-сетне разбрал истината за себе си? Но той си затварял очите, отказвал да види това, което Господ му показвал, и не искал да се покае. Той мислел, че бил смел воин – нали бил извоювал толкова много победи! Семейството му било уважавано сред народа, а чичо му Авенир бил прочут военачалник.

Колко добър бил Господ към Саул! Той продължавал да го благославя заедно с народа, за да ги накара да се замислят за това, колко прекрасен щял да бъде животът, когато един ден дойде Великият Цар, и за да ги накара да закопнеят за Него.

ВТОРАТА ПРОВЕРКА

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 15:1–9

След това благословение Господ подложил послушанието на Саул на още една проверка. Преди това обаче Господ му отправил едно сериозно предупреждение. Самуил отишъл при него и му казал: „Господ ме изпрати да те помажа за цар на народа Му Израил. И така, послушай сега гласа на Господа, който казва: „Иди и порази царя и народа на амаличаните. Изстреби всичко живо, включително и животните. Не оставяй от тях нищо живо.“

Амаличаниите били зли хора. Те били нападнали израилтяните след излизането им от Египет. Това, че Израил бил Божият народ, изобщо не ги интересувало. Независимо от всички чудеса, които Бог бил извършил за народа Си, и на които амаличаните били свидетели, те продължавали да мразят израилтяните. Господ им дал много време, за да се покаят, като им показвал, колко много ги обичал, но това нямало резултат. Амаличаните не престанали да мразят израилтяните, защото мразели техния Бог. Времето,

което Бог бил дал на амаличаните, за да се покаят, вече било изтекло. Сега те трябвало да бъдат изтребени. Саул трябвало да извърши това.

Саул свикал войската си и тръгнал срещу амаличаните. Част от хората му направили засада в една долина, а той заедно с останалите тръгнал към града. Амаличаните си помислили, че Саул бил тръгнал с малобройна войска и затова се осмелили да ги нападнат.

Тогава мъжете излезли от засадата и Саул с лекота ги поразил и изтребил. До този момент той бил послушен на Господа. Но царят на амаличаните попаднал жив ръцете на Саул и той решил да не го убие. Каква голяма чест щяло да бъде за него да се върне от битката с победения цар! И Саул отново постъпил непокорно. Той забравил, че тази чест се полагала не на него, а на Господа. Затова той пощадил живота на Агаг, за да могат всички да го видят при триумфалното му влизане в неговата страна.

Освен това той не могъл да откаже на желанието на войниците си да запазят за себе си най-добрите животни. Те убили само старите и болните животни – добрите оставили живи.

На всичкото отгоре Саул си издигнал паметник на Кармил. Това окончателно и много ясно показало, че този човек не можел да бъде цар на Израил. Той не можел да бъде преобраз на Избавителя, който щял във всичко да бъде напълно послушен на Бога.

ОТХВЪРАЯНЕТО НА САУЛ *1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 15:10–35*

Затова Господ казал на Самуил: „Саул не може повече да бъде цар, защото престана да Ме следва и да изпълнява наредбите Ми.“

Тези думи дълбоко натъжили Самуил. Той обичал Саул и очаквал много от неговото царуване. Нима всичко сега се оказвало разочарование? Пророкът не престанал да се моли през цялата нощ, като се надявал Господ да промени решението Си. Но Господ не отговорил положително на молитвите на Самуил. Нима Той можел да остави Саул да учи собствения Му народ да не изпълнява Неговите заповеди? Не, разбира се! Самуил трябвало да предаде на Саул Божиите думи.

Също както след случката в Галгал, Саул и този път се спуснал радостно да посрещне Самуил. А може би само се правел на радостен? Не му ли говорело сърцето му, че той отново не бил изпълнил Божиите наредби? Но той поздравил Самуил и казал: „Изпълних Господната заповед.“

„Наистина ли? – попитал го Самуил. – А какво е това, което чувам – блене на овце и мучене на говеда?“

„Това е от амаличаните – отговорил Саул. – Оставихме по-добрите животни, за да ги пожертваме на Господа, твоя Бог. Всички останали изтребихме.“

„Спри – извикал възмутено Самуил, – и не съгрешавай повече! Нека ти кажа какво ми каза Господ тази нощ. Когато ти беше малък в собствените си очи, Господ те издигна за цар на Израил, а сега се възгордя и не изпълни Неговите повеления. Защо направи това? Защо не изтреби амаличаните докрай?“

Но дори и след тези думи Саул не признал вината си, а започнал да се оправдава: „Напротив, изпълних повеленията Му. Изтребих всички амаличани, освен царя им. А войниците взеха от овцете и говедата, за да пожертват на Господа.“

„Нима това беше Божията воля? – казал Самуил. – Не! Това, което Господ иска, е послушание. Без послушание жертвата е безсмислена. Разбери, че послушанието е по-добро от жертвата, и слушането на Божия глас – по-добро от принасянето на овце. Защото непокорството е същото като греха на магьосничеството, а упорството – като безбожието и идолопоклонството.“

После той съобщил на Саул най-страшната вест: „Понеже ти отхвърли Господа, то и Господ отхвърли теб! Няма ти да бъдеш цар.“

Каква тежка присъда – много по-тежка от наказанието, което Господ наложил на Саул в Галгал! Там Господ казал на Саул, че синовете му нямало да бъдат царе след него. Сега

Той казвал, че отхвърлял самия Саул. Може би едва сега царят започнал да разбира сериозността на положението. Но дори и сега той не се покаял с цялото си сърце. Ако се бил покаял, Господ щял да му прости греховете.

Саул не се натъжил поради греховете си. Той се боял единствено от наказанието, макар и да казал на Самуил: „Моля те, върни се с мен и помоли Господ да прости греховете ми.“

Но Самуил не се съгласил. Той знаел, че покаянието на Саул не било ис-

тинско. „Няма да се върна с теб, защото ти отхвърли Господното слово! – казал отново той. – Затова и Господ отхвърли теб. Ти няма да бъдеш повече цар.“ И пророкът се обърнал и си тръгнал.

Но Саул не искал да го пусне, а се опитал да го задържи. Той сграбчил края на мантията му така силно, че откъснал от нея едно парче.

Тогава Самуил се спрял, обърнал се към Саул и му казал: „Така, както ти откъсна днес това парче от мантията ми, така Господ откъсна днес израилевото царство от теб и го даде на един твой ближен, който е по-добър от теб. Бог не е лъжец. Той избра Израил за Свой народ и няма да го остави да се заблуди. Затова Той не може да позволи народът му да има цар, който да го учи да се отклонява от Него.“

Саул разбрал, че Божията присъда била окончателна, но това не го довело до истинско покаяние. Той се безпокоял за това, което щели да кажат хората, когато видели Самуил толкова разгневен. Притеснявал се какво щяло да стане с репутацията му, когато старейшините на народа забележели, че пророкът бил недоволен от него. Тревожел се за собствения си престиж и изобщо не се замислял за Божията слава.

„Върни се с мен – отново започнал да умолява Саул пророка, – окажи ми тази чест пред старейшините и пред Израил.“

Най-накрая Самуил тръгнал с него, но не за да защити неговата чест, а за да прослави Господа. „Доведете ми тук Агаг, царя на амличаните!“ – заповядал той след като дошли в израилевия стан. И когато довели при него гордия амаличанин, Самуил го убил пред всички. Това трябвало да послужи и като предупреждение за Саул.

Славата принадлежи само на Бога и всички, които се бунтуват против Него, ще погинат. Затова Агаг трябвало да умре.

САМУИЛ ОТИВА ВЪВ ВИТЛЕЕМ

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 16:1–5

След като Господ отхвърлил Саул и той не можел повече да бъде цар на Израил, всички очаквания и надежди на Самуил изглеждали провалени. Но Господ, който никога не забравя обещанията Си, успокоил Самуил. „Не тъгувай повече за Саул! – казал му Той. – Той не може повече да царува над Израил. Но аз няма да забравя народа Си. Избрах друг цар, който ще замести Саул. Напълни сега рога си с миро и иди във Витлеем. Там живее Есей, при когото те изпращам, защото си избрах един от неговите синове за цар. Иди и го помажи.“

Самуил се изненадал и уплашил. „Как да направя това? – попитал той раз-

тревожено. – Ако Саул разбере, че отивам да помажа друг човек за цар, ще ме убие.“ Колко надълабоко бил затънал Саул в злото, след като пророкът се страхувал, че той ще го убие!

Господ казал на Самуил да бъде много внимателен, когато отиде във Витлеем, и да не казва на никого нищо за помазването. Той трябвало да вземе със себе си една юница и да я принесе в жертва във Витлеем. После трябвало да покани Есей и синовете му на вечеря. Жителите на Витлеем щели да разберат, че в къщата на Есей ставало нещо важно, но никой не бивало да знае за помазването.

Вече без да се страхува, Самуил отишъл във Витлеем, където жителите на града го посрещнали разтреперани от страх. За какво идвал пророкът при тях? Да не би Божият гняв да бил пламнал против тях и пророкът да идвал, за да ги избличи? „С мир ли идваш?“ – попитали го те уплашено.

„С мир – успокоил ги Самуил. – Идвам, за да принеса жертва на Господа. Нека всеки от вас се освети и дойде с мен на жертвата. Умийте се и се облечете в чисти дрехи, за да покажете, че сърцата ви са чисти. Тогава ще можете да присъствате на жертвоприношението.“

После той поканил Есей и синовете му на вечеря, като им казал, че те също трябвало да се осветят и да дойдат на жертвоприношението.

ЦАР ПО БОЖИЕТО СЪРЦЕ

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 16:6–13

След като жертвата била пренесена и Самуил, Есей и синовете му се събрали, пророкът зачакал с нетърпение Господ да посочи избраника Си.

По искане на Самуил Есей накарал синовете си да влязат при него един след друг. Най-напред влязал най-големият му син Елиав. Той бил висок, едър и красив. „Сигурно това е Господният помазаник – помислил си Самуил. – Каква царствена осанка!“

Но Господ му казал: „Не, не е той. Той наистина изглежда много представителен, но Аз съм го отхвърлил. Защото Аз не гледам на лице, както гледате вие, хората. Аз гледам на сърце и виждам, че той не може да бъде цар.“

Тогава Есей повикал втория си син Авинадав.

„Господ не е избрал и този“ – казал Самуил.

После влязал Сама, а след него и останалите му братя. Всички синове, които Есей представил пред Самуил, били седем, но никой от тях не бил Божият избраник. Колко чудно! Да не би Господ да бил обърнал нещо? Или Самуил не бил внимавал в думите Му?

„Това ли са всичките ти синове?“ – попитал недоумяващо пророкът.

„Не – отговорил Есей, – имам още един син – най-малкият, Давид. Той е на полето и пасе овцете.“

Колко погрешни оценки даваме често пъти ние хората! Есей не бил намерил за необходимо да извика Давид за вечерята, защото той не приличал на по-големите си братя, не бил толкова представителен. Но именно този „недостоеен“ негов син, когото те считали за нищо, бил Божият избраник.

Веднага изпратили човек, който да доведе Давид, и не след дълго той влязъл в стаята. Саул бил внушителен на външен вид, той наистина имал царствена осанка. Но когато Самуил видял Давид, в него той съзрял в него нещо, което никога не бил виждал в Саул. Давид също имал царствена осанка – лицето му било красиво и благородно, загоряло от слънцето и от вятъра, но най-важното от всичко били очите му! Какъв ентусиазъм и блясък излъчвали те! Каква смелост и благороден характер! Но те говорили за нещо повече от смелост и благороден характер. Те говорили за благочестие и богобоязливост.

Самуил силно пожелал това да бъде Божият избраник! Той знаел, че най-важното за царя на Израил било той да се бои от Бога. В същия този миг Господ казал на Самуил: „Стани и го помажи, защото той е царят, когото Аз съм избрал.“

Тогава Самуил взел рога с мирото и пред очите на Есей и седемте му сина излял маслото върху главата на Давид и го помазал за цар.

Това бил един незабравим ден за семейството на Есей! Господ избрал най-малкия син за Свой помазаник – този, когото те дори не били счели за достоен да поканят на вечерята. Не ги ли осъдила съвестта им за това, че толкова малко познавали Давид? Било ли възможно те да не са чули за смелостта, която той проявявал, докато пасял овцете? Не знаели ли, че той бил убил лъв и мечка, които се опитали да отвлечат животни от стадото му? Не били ли забелязали големите му дарби? Давид можел да пише прекрасна поезия, да пее песни и да свири на лютня и на арфа! Не ги ли изобличило сърцето им, че толкова малко познавали своя изключителен брат?

Какъв прекрасен миг било това и за Давид! Той, неизвестното овчарче, най-незначителният от братята си, най-ниско цененият от баща си, бил помазан за цар на Израил! Сърцето на Давид трептало от възбуда. Колко много въпроси възникнали пред него! Как щяло да стане това, което Бог казал? Как щял да намери мъдростта, която щяла да му бъде необходима, като станел цар?

Но Давид трябвало да бъде спокоен. Господ, който го бил помазал за цар, щял да направлява живота му и да му даде чрез Светия Си Дух всички способности, от които той щял да има нужда като цар. Така, както Господ бил

дал Светия Дух на Саул, след като той бил помазан, така той щял и сега да даде същия Този Дух на Давид, за да има още по-голяма мъдрост и благочестие, и още по-големи способности за управлението на Неговия народ.

На Давид щяло да му бъде много трудно. Той трябвало да чака много време, докато Господ го издигне на трона. Щял да бъде преследван и подложен на големи страдания. Но това било необходимо, за да можел Давид да се научи да се уповава на Господа и само на Него да служи. Така той щял да стане онзи цар, който щял да избави Неговия народ от враговете му. Той щял да стане също и преобраз на Господ Иисус, нашия най-велик Цар, който ни е донесъл спасението чрез Своите страдания и Своеото послушание.

ДАВИД В ЦАРСКИЯ ДВОРЕЦ *1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 16:14–23*

През това време Саул се намирал в тежко състояние на духа, което след помазването на Давид за цар се влошило още повече. Господният Дух, на когото Саул не се бил подчинил, напуснал Саул и сърцето му се изпълило с мрак. Вместо мир и радост, в него господствали гняв и негодувание. Започнали да го измъчват ужасни мисли. За да го накаже за непокорството му, Господ позволил в него да се всели зъл дух, който го карал да изпада в ярост и злоба, стигащи понякога дори до лудост.

Придворните му често се страхували от него и едновременно с това му съчувствали. Колко мъчително било да гледат как техният обичан, умен и смел господар понякога избухвал в бясна ярост, а друг път потъвал в мрачна меланхолия. Никой не можел да го успокои. Сърцата им ги болели за техния цар. Толкова много им се искало да му помогнат!

Тогава някой се сетил, че може би музиката щяла да облекчи състоянието на царя. Трябвало да намерят някой, който свирел на арфа, и да го доведат в двореца. Може би нежните звуци на този инструмент щели да успокоят Саул в тежките му пристъпи и да му помогнат да се владее.

Когато споделили тази идея с царя, той се съгласил. Оказало, че сред придворните имало един младеж, който познавал такъв арфист. Той се казвал Давид и можел да свири прекрасно. Освен това бил умен, храбър и красив, така че царят сигурно с удоволствие щял да поиска да го вземе при себе си. Но най-важното от всичко било, че Господ бил с този човек. Това се виждало ясно от живота му. Така Господ отвел Давид в двореца.

Ние не знаем дали, когато завели Давид при Саул, Саул видял, че този младеж притежавал онова, което на него самия му липсвало. Във всеки случай Давид много се харесал на царя и той го взел при себе си. Така младият

арфист прекарвал със Саул много време и Саул го заобичал все повече и повече. Оказало се, че неговата музика била едно много добро лекарство за царя. Защото, когато злият дух започвал да мъчи Саул и той изпадал в мрачно настроение, Давид докосвал струните на арфата и изтръгвал от нея най-сладки звуци. Така, с молитва и музика, той се борел със злия дух, докато напрегнатото лице на царя постепенно се отпуснало и тежката депресия изчезвала от очите му. Освободен от мъчителното безпокойство, царят въздишал с облекчение и се наслаждавал на чудната музика, която се леела от арфата на Давид. Дори когато пристъпът на безумие го карал да забрави кой бил той и Саул не можел да търпи никого около себе си, Давид го приласкавал с музиката си да седне и да го слуша. Той непрекъснато се молел на Бога да направлява ръцете му, докато свирел, и избирал най-нежните звуци, за да се пребори със злобата в сърцето на Саул. Често пъти от очите на царя бликвали сълзи. Господ бил толкова милостив към Саул, като му дарявал чрез Давид мир, покой и светлина! Но той въпреки това не се покаял.

Времето, което Давид прекарал в двореца, било от голямо значение за него. Там той виждал и научил много повече неща отколкото в бащиния си дом. Всичко това щяло да му бъде от голяма полза, когато станел цар.

Но за него това било и едно много опасно време. Богатството и изобилието в царския дворец били толкова изкусителни! Грехът можел така лесно да го оплете в мрежите си! Колко трудно било за Давид да чака идването на определеното от Господа време, като гледал как царят все повече и повече се отвърщал от Бога и служел за проклятие, а не за благословение на народа. В този опасен период Давид успял да не се отклони от верния път единствено защото изцяло следвал водителството на Божия Дух.

След известно време Саул позволил на Давид да си отиде у дома. Сега Давид никога повече нямало да бъде презряното овчарче. Господ, който го изпратил в двореца, щял да се погрижи той да стане известен и сред израильтяните. Той, който му дал сили да се пребори със злия дух в Саул, щял да направи така, че Давид да избави и народа си от врага.

ИЗРАИЛ ИЗПАДА В НУЖДА **1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 17:1-11**

След смелата атака на Йонатан филистимците претърпели тежко поражение, но още не били напълно победени, а продължили да нападат Израил.

Когато Давид се върнал у дома, филистимците отново тръгнали на бой срещу израильтяните с огромна войска. Саул свикал армията си и също излязал да се бие с тях.

Двете войски се разположили една срещу друга на два срещуположни хълма, разделяни от долината, която била между тях. Кой щял да започне битката пръв? Дните минавали, без никой да прояви инициатива. Явно нито една от страните не смеела да нападне.

Но един ден израильтяните били изправени пред голямо предизвикателство. От лагера на филистимците излязъл огромен мъж, който изглеждал страховито. Той бил истински гигант – бил висок около три метра, облечен в метална броня от главата до петите, на главата си имал блестящ бронзов шлем. Пред него вървял един оръженосец и носел грамадния му щит.

Когато видели тази страшна фигура, която се приближавала към тях, израильтяните се разтреперили от ужас и се дръпнали инстинктивно назад.

Исполинът застанал в долината между двете войски и започнал да вика срещу израильтяните. Вцепенени от страх, те слушали думите му:

„Кой ще посмее да излезе и да се бие с мен? – извикал той. – Защо трябва всички да воюваме и толкова много хора да загинат? Изберете си един мъж от вашата войска, който е най-силен и най-храбър, и нека дойде да се бие с мен. Ако ме убие, тогава Израил печели битката. Но ако аз го убия, тогава вие ще бъдете слуги на филистимците. Хайде, кой е този храбрец? Аз съм Голиат, свободен филистимец, а вие сте слуги на Саул. Днес хвърлям презрение върху войската на Израил!“

Израильтяните чули тези унижителни думи и се уплашили. Кой от тях можел да отговори на това предизвикателство? Кой щял да посмее да се бие с този гигант? Те гледали ужасени страховитата му фигура и слушали онемели презрителните му слова. За всички било ясно, че търпението на този човек нямало да трае дълго. Ако нямало кой да отиде и да се бие с него от страна на Израил, филистимците щели да си помислят, че са ги победили и щели да станат още по-смели. А ако загубели – тогава горко на Израил!

Кой бил този мъж, който щял да посмее да воюва за Израил? Може би царят? Нали той бил Божият помазаник – той пръв трябвало да излезе и да се бие. Или може би Йонатан? Може би той трябвало да излезе и да се бие срещу филистимеца? А може би той просто не можел? Нямало ли поне един вярващ мъж, който да застане срещу този човек? Нима Божият Дух бил напуснал народа Си, с когото Бог бил сключил завет? Докога този зъл филистимец щял да се присмива и да се подиграва на Божия народ? Докога израильтяните щели да слушат подигравателните му слова?

„Аз хвърлих презрение върху войската на Израил. Вече ви питах има ли някой, който да излезе да се бие с мен, но явно, че няма никой. Ама че народ! Ама че страхливци!“ – продължавал да вика Голиат.

Това трудно можело да се понесе. Всяка сутрин и всяка вечер гигантът

излизал на полето срещу израильтяните и ги обиждал с предизвикателни думи и подигравки. Всяка сутрин и вечер той излизал тържествуващо към народа си и филистимците го приветствали възторжено. С всеки изминал ден той ставал все по-дързък, а езикът му – все по-язвителен.

Израильтяните стояли като зашеметени и никой не смеел да му се противопостави. Какъв срам за Израил! Това ли бил Божият народ? Това ли бил царят на този народ?

В продължение на четиридесет дни Голиат излизал и се подигравал с израильтяните все по-язвително и по-презрително. Господ позволил това да се случи, защото и царят, и народът Му били обърнали гръб. Затова те нямали вече нито вяра, нито смелост да се съпротивят на врага.

Нима за израильтяните нямало вече избавление? Нима Израил щал да загине завинаги? Избавление имало, но то щяло да дойде от Бога, а не от Израил. Защото Бог не е за подигравка! Всеки, който се подиграва с народа на Израил, се подиграва и с Бога, който е сключил завет с Израил.

ДАВИД СТАВА ИЗБАВИТЕЛ *1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 17:12–54*

Един ден в израилевия стан се появил един младеж, който бил изпратен от баща си, за да намери братята си, които служели като войници. Той бързо оставил товара си при пазача и се затичал към братята си – толкова жадувал да разбере какво било положението. Този младеж много обичал народа си и силно се надявал, че Израил щял да победи. Точно в този момент от другата страна на долината се появил Голиат и започнал да обижда израильтяните с най-злостни думи. Израилевите войници се разтрепераха от страх и започнали да отстъпват. Очите на младежа се разширили от учудване. Всеки, който видел този филистимец, изтръпвал от страх. Но когато чул неговите думи, душата му възнегодувала. Този невярващ езичник се осмелявал да се подиграва с Божия народ! Той оскърбявал Израил и с това оскърбявал и живия Бог! Как можело това да продължава толкова дълго време? Как можел Израил да търпи такова унижение? Никой ли не смеел да излезе и да се бие с този безбожник? Как било възможно това?

Войниците разбрали какво става в сърцето на този младеж. Те видели разгнезеното му лице и с удивление забелязали, че той не отстъпил назад като тях. Тогава те започнали да му говорят и да му сочат мъжа-страшилище: „Чуваш ли го какво казва? Вече стават четиридесет дни, откакто той ни обижда, и никой не смее да излезе срещу него, макар че царят е обещал големи награди на този, който би излязъл да се бие с него.“

„Награди ли? – попитал младежът изненадано. – За да се бие с този безбожен филистимец? Какви награди?“

Войниците отговорили: „Който посмее да се бие с филистимеца, ще получи дъщерята на царя за жена, ще живее в двореца и семейството му ще бъде освободено от данъци. Ще бъде като един от благородниците.“

Възмущението на младежа от думите не филистимеца растяло с всеки изминат миг. Той казал: „Как смее този безбожен езичник да се подиграва с войските на Господа и да оскърбява самия жив Бог?!“

Той все повече започвал да привлича вниманието на войниците, които го наобиколили отвсякъде и се опитвали да го убедят, че наградата, която царят бил обещал, не била никак малка. Да се ожениш за царската дъщеря и да станеш благородник било голямо нещо.

Изведнъж един от войниците излязъл напред и се приближил до младежа. Това бил Елиав, най-големият син на Есей. „Какво търсиш тук? – попитал го той сърдито. – На кого си оставил овцете? Кой знае къде се лутат сега из пустинята! Аз познавам твоята гордост и лукавство! Ти си дошъл, за да гледаш зрището на битката, вместо да пасеш овцете.“

Този младеж бил Давид. Независимо от обидните думи, с които най-големият му брат Елиав го укорил, той запазил самообладание. Давид добре знаел, че Елиав просто му завиждал.

„Какво съм направил? Не мога ли да зная какво става?“ – попитал спокойно той и продължил да говори с мъжете. Негодуванието му от поведението на филистимеца ставало все по-голямо и ясно личало в думите му.

Тогава се намерил един човек, който съобщил на царя за него: „Сред войската има един младеж, който не се страхува от филистимеца!“

„Доведете го тук“ – заповядал Саул. Може би тази именно покана от страна на царя подтикнала Давид да вземе решение. Когато се изправил пред царя, той вече знаел какво ще направи. „Нека никой не се страхува повече от филистимеца – казал той. – Аз, твой слуга, ще отида и ще се бия с него.“ Вярата му подсказвала, че Господ щял да му даде победата. Нали Той вече го бил помазал за цар?

За разлика от Давид, Саул бил престанал да разчита на Господа. Той виждал само филистимеца-гигант и несравнимо по-малкото овчарче, което никога не било воювало. Саул добре познавал този младеж. Това бил Давид, който толкова хубаво му свирел на арфа. Но едно било да свириш на арфа, а съвсем друго – да воюваш! Затова той казал на Давид: „Ти не можеш да се биеш с този филистимец, защото си още малък и той ще те победи.“

Но Давид знаел, че Господ е всемогъщ. Той разказал на царя как Бог му бил дал сила да убие лъва и мечката, когато искали да отвлекат овце от ста-

дото му. По същия начин щял да убие и филистимеца, който хвърлил такова презрение към войската на живия Бог.

„Върви тогава! И нека Господ бъде с теб!“ – казал Саул.

Но Саул вече не вярвал истински в Господа. Затова той накарал Давид да облече царските му доспехи, да сложи бронзовия му шлем и да препаше меча му – поне за да не бъде убит. Но когато Давид ги облякал, той разбрал, че не можел да ходи с тях. Не бил свикнал с такива тежки доспехи. Затова той свалил ризницата и шлема на Саул и останал със своите си дрехи. Няколко нужда да носи специално облекло, за да победи гиганта. Господ щял да му даде да победи и без доспехи.

Но въпреки това Давид не постъпил безразсъдно, а продължил да действа разумно и внимателно. Най-напред той изтичал до потока, извадил от него няколко гладки камъка и ги сложил в овчарската си торбичка. Едва след това тръгнал срещу Голиат. Уплашените израиляни го наблюдавали с огромно напрежение.

Филистимецът със задоволство забелязал, че най-сетне от противник-вата войска излизал човек, за да се бие с него. Сигурен в победата си, Голиат се отравил към Давид заедно с оръженосеца си. Но когато се доближил достатъчно близко, за да може добре да го вижда, той се спръл и избухнал в силен смях. Какво било това момченце, което излизало да се бие срещу него? Някакво малко овчарче, което дори не носело броня, шлем и меч! Та това било направо обидно! Голиат стоял и се смеел гръмогласно. После изревал гневно: „Да не съм аз куче, че излизаш да се биеш срещу мен с тояга? В името на моите богове, бъди проклет! Ела при мен, и аз ще дам месата ти за храна на птиците и на дивите зверове!“

Като чули думите на филистимеца, израиляните се разтреперили от страх. Може би това, което момчето искало да направи, било пълна глупост? Може би те трябвало да го спрат?

Но Давид спокойно излязъл напред и казал на великана: „Ти идваш против мен с меч и с копие и мислиш, че можеш да ме убиеш с тях. А аз идвам против теб в името на Господа на Силите, Бога на израилените войски, когото ти презря. Днес Господ ще те предаде в ръката ми и аз ще те поразя, и ще отсека главата ти. И ще предам трупове на филистимските войници на птиците и на дивите зверове, за да познае цялата земя, че в Израил има Бог, и за да разберат всички тук, че Господ не избавя с меч и копие – защото боят е на Господа и Той ще ви предаде в нашата ръка.“

Изумен и разярен от дръзките думи на Давид, Голиат продължавал да стои на мястото си. После излязъл пред оръженосеца си и тръгнал с големи крачки срещу Давид. Той не отстъпил назад, а се затичал да го пресрещне.

Как било възможно това? Филистимецът не можел да повярва на очите си. Какво правело това момче? Да не би да било лудо?

Минавали секунда след секунда. Давид пхнал ръката си в торбата и извадил оттам един камък. Сложил камъка в прашката си и продължил да тича срещу Голиат. В следващия миг камъкът вече летял във въздуха! Всички израильтяни гледали с притаен дъх. Ами ако Давид не улучел филистимеца?

Но Давид бил сигурен, че ще го улучи. Той знаел, че се биел за Божието име и че Господ се биел за него. И той се спрял на място.

Филистимецът също се спрял на място, но по друга причина. Той се опитал да се затича, но залитнал. Протегнал ръце, сякаш търсел опора, направил още една крачка, политнал напред, политнал назад. И накрая с отчаян рев паднал на земята. Камъкът го бил улучил в челото, в пролуката на бронзовия му шлем. Вратата на Давид не била опозорена. Господ поразил врага!

Ликуващи, израильтяните излезли напред, за да видят какво щяло да последва. Давид хукнал към филистимеца. Когато стигнал до него, той се надвесил върху него, извадил меча му от ножницата и му отсякал главата. Великанът, от когото толкова много се страхували израильтяните, бил мъртъв!

От войската на филистимците се чул ужасен вик. Нима това било истина? Нима техният горд великан бил мъртъв? Нима този непобедим боец бил поразен от едно момче без никакви доспехи?

Да, това наистина било вярно! Недалеч от тях стоял победителят и държал в ръката си окървавената глава на Голиат. С вик на ужас филистимците се втурнали да бягат, за да спасят живота си.

Израильтяните тържествували! Те също не вярвали на очите си, но когато Давид се приближил към тях с главата на Голиат в ръка, те вече не могли да се съмняват. Непобедимият враг бил мъртъв! Те били избавени. Давид ги бил спасил! Радостта на израильтяните била огромна. Те се впуснали след филистимците и продължили да ги разгромяват чак до градовете им.

Така Давид станал известен на народа като избавител. Той станал също и преобраз на най-великия Избавител, който щял да дойде, за да спаси народа Си от всичките му врагове.

ДАВИД НА СЛУЖБА ПРИ САУЛ *1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 17:55–58*

За Саул това бил един тъжен ден. Това, което той не могъл да стори, понеже бил изоставил Бога и вярвал само на очите си, било сторено от един обикновен овчар. Той, а не царят, бил станал избавител на народа си. Но Саул все още не разбирал каква била причината за това. Той все още търсел

причината за храбростта и силата на Давид на други места, а не във вратата му. Може би бащата на Давид бил много смел или родът, от който той произхождал, бил много героичен, иначе този обикновен младеж не би могъл да извърши това велико дело, мислел си той. „Попитай за него – заповядал царят на военачалника Авенир, който довел Давид в двореца, – на кого е син?“ После лично попитал Давид, когато го видял: „Чий син си, младежо? Кой е този забележителен род, от който произхождаш?“

Тогава Давид му казал, че бил син на Есей от Витлеем, и че родът му не бил нищо специално. Казал също, че успял да убие гиганта единствено благодарение на вратата си и защото отишъл да се бие за Божието Име и слава.

Дали Саул разбрал какво му казал Давид? Дали се почувствал засрамен и виновен? Саул не вярвал в Божието име и не обичал Господа. Затова се страхувал толкова и не могъл да живее като преобраз на великия Избавител. Но едно нещо Саул със сигурност разбрал – че не бивало да оставя Давид да се върне у дома. Такъв герой като него трябвало да се използва. Затова Саул назначил Давид при себе си на служба като военачалник.

ЙОНАТАН

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 18:1–4

За Йонатан това също бил забележителен ден. Той, храбрият царски син, много страдал през тези четиридесет дни, през които гигантът се надсмивал на Бога и на Неговия народ. Той не можел да търпи унижението и обидата, които Бог бил изпратил, за да изпита Израил. Йонатан обичал и народа си, и Господ. За него било ужасно, че баща му Саул позволявал на този безбожен филистимец да прокллина Божия народ и да му се подиграва. Той разбирал, че в царя нямало вяра и кураж, за да го накара да замълчи.

Йонатан добре знаел, че баща му се бил отклонил от верния път. Той молил Бога за помощ и може би се надявал, че той самият би могъл да поразии великана. Защото Йонатан също бил смел мъж. Но безверието на баща му и окаяното състояние на двореца парализирали силите му и той не се чувствал способен да извърши това велико дело. Душата му била смутена. Нима отникъде нямало да дойде помощ? Нима Господ бил изоставил народа Си?

Но тогава се появил Давид и спечелил битката. Йонатан ликувал от радост, когато видял великана повален. Господ бил верен! Той не бил изоставил народа Си! Нито баща му, нито той могли да извършат това, но Господ избрал този скромнен младеж, за да избави народа Си от жестокия враг.

Когато чул думите на Давид, Йонатан много се зарадвал. Този младеж говорел по различен начин от начина, по който говорили в двореца. Какъв

храбрец бил той! Но той бил такъв, защото вярвал в Израилевия Бог, и защото много държал на завета, който Господ бил сключил с Израил. Думите на Давид били като благ мехлем за съкрушената душа на Йонатан. Те били голямо утешение за него, защото разбрал, че макар и Израил да бил неверен, и макар и царят да бил неверен, Господ бил верен! Той никога не забравял завета Си. Затова им бил дал избавител.

Когато видял Давид, Йонатан се развълнувал дълбоко. Сърцето му се изпълнило с благодарност и възхищение. Какъв левент! Какво благородно лице! И какви очи, които излъчвали такава силна вяра! Това бил същият онзи младеж, който свирел

на арфа на баща му, и който толкова много го облекчавал и успокоявал. Той не бил виждал по-забележителен човек от Давид. В сърцето на Йонатан нямало завист, която да ме попречи да види превъзходството на Давид. Макар и да бил обикновен овчар, Давид бил героят на Израил, Божият избраник. Той толкова много го обогатил и ощастливил с думите си и с делата си, и толкова много засилил вярата му, че Йонатан не можел да не отиде при него и да не говори с него. Той искал да бъде приятел с Давид за цял живот.

Така Йонатан решил да сключи с Давид завет и в знак на почит и благодарност той му дал всичко, което носел на себе си – мантията си, дрехите си, меча си, лъка си и пояса си. Сякаш искал да му каже: „Аз съм твой с всичко, което притежавам, защото ти си избраният от Бога избавител.“

Точно същото правим и ние, когато познаем Господ Исус като наш Спасител, защото ние също сме готови да Му предадем и себе си, и всичко, което притежаваме.

САУЛ ТЪРСИ ВЪЗМОЖНОСТ ДА УБИЕ ДАВИД

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 18:5–19:10

Животът на Давид напълно се променил. От един никому неизвестен овчар той станал прочут човек, приятел на царския син, любимец на прид-

ворните, обичан от целия народ. Жените пеели: „Саул порази хилядите си, а Давид – десетките си хиляди.“

Вместо да се засрами от това, Саул се разсърдил. На Давид отдавали чест за десетки хиляди, а на него – за хиляди. И той намразил Давид. Но едновременно с това се страхувал от него. Всички виждали, че Господ бил с Давид. При това Господ бил казал, че царството на Саул щяло да бъде отнето от него и щяло да бъде дадено на друг. Може би този друг бил Давид? Не, това било невъзможно! Той нямало да го позволи!

Ако Саул бил приел това, което Господ правел, и бил признал, че Господ бил справедлив, тогава в сърцето му отново щял да се възцари мир, макар и царството вече да не му принадлежало. Но Саул не се покаял, а продължил с цялото си същество да се противопоставя на Божията воля. Нищо чудно, че в душата му царял мрак. Злият дух отново го завладял и разпалил в него още по-голяма омраза срещу Давид.

Така, един ден, когато Давид му свирел на арфа, Саул с всичка сила хвърлил копието си срещу него, но не го улучил. Давид успял навреме да избегне смъртоносния удар.

След като не могъл да улучи Давид, страхът на Саул нараснал още повече. Давид трябвало да напусне двореца и да отиде някъде, където царят нямало да го вижда непрекъснато и постоянно да си спомн, че Господ, който го бил напуснал, сега бил с Давид. Затова той назначил Давид за стотник и го отзовал от двореца, като се надявал Давид да загине в някоя битка!

Но Давид не загинал. Той бил предпазлив във всичките си действия и Господ бил с него. Народът го обичал и все повече виждал в него своя герой. Това още повече разярило царя. Нямало ли някакъв начин да убие този омразен младеж?

Саул обаче трябвало да изпълни обещанието си. Давид трябвало да се ожени за дъщеря му. Може би това щяло да бъде начин да се отърве от него? Михала, по-малката дъщеря на Саул, обичала Давид, а и Давид също я обичал. Но на него не му се искало особено да става царски зет, защото той произхождал от обикновено семейство и не бил много богат. Саул решил да използва това.

„Кажете на Давид, че не искам зестра за сватбата! – заповядал той на слугите си. – Ако той представи доказателство, че е убил сто филистимци, ще може да се ожени за Михала и без зестра. Така ще си отмъстим на нашите врагове.“

Какво двуличие! Царят изобщо не се интересувал от зестрата а от възможността да отстрани Давид от пътя си!

Но Давид много искал да се ожени за Михала и се съгласил с това условие.

Още преди да дойде определеното време, той заминал с хората си и убил не сто, а двеста филистимци. Сега вече Саул трябвало да му даде дъщеря си.

Михала била много щастлива да се омъжи за Давид. Но Саул бил много нещастен от това. Вече нямало никакво съмнение, че Господ благославял Давид във всичко – ето, сега той дори бил спечелил и любовта на неговата дъщеря. Затова решението на Саул било твърдо – Давид трябвало да бъде премахнат! И тъй като това не можело да стане тайно, той бил принуден да разкрие намеренията си. Затова той казал на Йонатан и на придворните си, че Давид бил опасен и че трябвало да бъде премахнат.

Но Йонатан много обичал Давид и се застъпил за своя приятел си пред баща си. Той му припомнил как Давид рискувал живота си в битката с Голиат, как Господ му дал победата и колко радостен бил Саул тогава. После попитал баща си какво лошо бил направил Давид, че той искал да го убие? Ако царят убие Давид, това щяло да бъде голямо зло, защото той бил невинен.

Въпреки всичко досега, в сърцето на Саул все още били останали някакви добри чувства към Давид. Той се закле в името на Господа, че нямало да го убие. Може би сега, най-накрая, Саул щял да се покае? За съжаление, тази промяна била много краткотрайна. Когато скоро след това Давид отново спечелил слава в една битка, Саул отново бил завладян от злоба. Давид се опитал да прогони злия дух от него, като му свирел на арфа, но царят вече не искал да го слуша. Той взел копието в ръката си и заचाкал удобен момент, за да го убие. В един момент, когато Саул си мислел, че Давид не внимавал, той запратил копието с такава сила и бързина, че Давид едва успял да избегне удара. Копието се забило в стената. Ако го било улучило, Давид със сигурност щял да бъде мъртъв.

БЯГСТВОТО НА ДАВИД *1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 19:11–24*

Фактът, че за втори път не успял да улучи Давид, не накарал Саул да се замисли и той продължил да преследва злите си намерения. Скоро след това царят изпратил хора през нощта да обкръжат къщата на Давид, да го издебнат и да го убият. Но Михала разбрала за плана на баща си и предупредила мъжа си. Тя го спуснала с въже през прозореца и той избягал.

След като Давид избягал, Михала се сетила, че хората на Саул щели да претърсят къщата. Затова тя сложила един идол в неговото легло, нагънала козя кожа на възглавницата му и го покрила цялото легло с дрехи, така че да не се вижда какво има в него. Когато войниците дошли, за да отведат Давид, тя казала: „Той не може да дойде, защото е болен.“

Войниците се върнали при царя с тази вест. Но той не се отказал от намеренията си, а дори се разярил още повече. „Донесете ми го на леглото, за да го убия!“ – заповядал той.

Войниците се върнали и поискали от Михала да изнесе Давид заедно с леглото му.

„Вие го изнесете“ – казала тя.

Но когато войниците се приближили до леглото и вдигнали козята кожа, вместо Давид те намерили идола.

Така Михала помогнала на Давид да се избави от гнева на баща ѝ. По това време той бил вече много далеч.

Саул не могъл да преглътне този факт! Той извикал дъщеря си и ѝ се скарал: „Защо ме излъга така и пусна Давид да избяга? Много добре знаеш, че той е мой враг.“

„Нямах друг избор – излъгала Михала. – Той каза, че ще ме убие, ако не го пусна.“

Но Саул много добре знаел истината – и дъщеря му била против него, както и синът му Йонатан. За Саул това била много тежка истина. Но той продължавал да не признава, че вината била само неговa, и не престанал да преследва Давид. Когато Давид избягал при Самуил, Саул го намерил и там и продължил да го преследва. Ако Господ не го бил избавил по чуден начин, той със сигурност щял да падне в ръцете му.

ДАВИД И ЙОНАТАН

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 20:1–42

Давид вече бил сигурен, че Саул наистина искал да отнеме живота му. Защо, питал се той? Какво му бил направил? Когато двамата с Йонатан се срещнали, той споделил опасенията си с него. Но Йонатан не могъл да повярва, че положението било толкова сериозно. Баща му наистина имал пристъпи, в които не знаел какво вършел, но той едва ли искал да отнеме живота на Давид. Не, това не можело да бъде вярно! Ако било така, то баща му със сигурност щял да му каже.

„Той никога няма да ти каже – казал Давид, – защото знае, че ме обичаш. Заклевам се в живота на Господа, че наистина съм в голяма опасност. Между мен и смъртта има само една крачка!“

„Кажи ми какво искаш да направя за теб?“ – попитал го Йонатан със съчувствие.

Тогава Давид му казал: „Утре е празникът на новолунието и аз трябва да бъда на царската трапеза. Но ако ти ми позволиш, няма да дойда, а ще

се скрия някъде на полето. Ако царят попита къде съм, ти му кажи, че съм отишъл във Витлеем, за да присъствам на вечерята за годишната жертва на цялото ми семейство. Ако царят намери това за добре, тогава няма от какво да се боим; но ако се разсърди, тогава ще знаем, че наистина е решил да извърши това зло. А ако ти смяташ, че аз наистина съм направил някакъв грях, по-добре сам ме убий. Предпочитам да умра от теб, а не от баща ти.“

„Това никога няма да стане! – възкликнал Йонатан. – Обещавам ти, че ще те предупредя, ако баща ми наистина възнамерява да те убие.“

„Но как ще разбере това?“

„Нека отидем на полето, където никой няма да ни чуе!“ – предложил Йонатан. Когато двамата отишли на полето, без да ги види някой, Йонатан казал на Давид как щял да го предупреди. „И Господ да бъде с теб, както е бил с баща ми!“ – казал накрая той.

Лицето на Давид светнало. Нима Йонатан вярвал, че той щял да стане цар? За него това било голямо успокоение. Йонатан твърдо вярвал, че Господ бил избрал Давид да наследи трона на баща му, и че той наистина щял да стане цар. Но когато станел цар, дали Давид нямало да си отмъсти на децата на Саул за всичко, което баща им му бил причинил? Затова Йонатан най-напред помолил Давид да му обещае, че нямало да направи това. След това му обяснил как точно щял да го предупреди. Двамата се уговорили да се срещнат на едно определено място, където Давид щял да се скрие след празника на новолунието. Йонатан щял да отиде там със слугата си и да изстреля три стрели. Ако царят не бил разгневен заради това, че Давид не бил на трапезата, Йонатан трябвало да каже на момчето: „Стрелите паднаха близо до теб.“ Но ако му казал: „Стрелите паднаха далеч от теб“, това щяло да означава, че царят бил разгневен, и че Давид трябвало да бяга.

На празника на новолунието мястото на Давид на трапезата останало празно. Йонатан изчакал напрегнато да види дали царят щял да забележи това. Вечерята минала спокойно, без баща му да попита нещо за Давид.

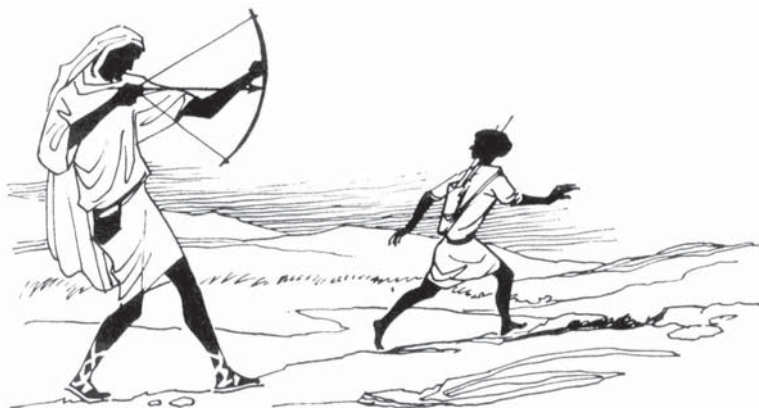
Но когато и на втория ден мястото на Давид отново останало празно, царят попитал: „Защо синът на Есей не дойде да яде нито вчера, нито днес?“

Йонатан разбрал, че моментът бил дошъл. Баща му никога не бил говорил за Давид по такъв хладен начин. Но той останал верен на приятеля си и отговорил смело: „Давид помоли да отиде във Витлеем, за да присъства на принасянето на годишната жертва на семейството си“

Тогава гневът на Саул пламнал срещу Йонатан и той започнал да го обижда жестоко, като дори му казал, че е опозорил името на майка си. „Нима не разбираш, че той иска да стане цар? – ядно изкрещял Саул. – Доведи го при мен, защото твърдо съм решил да го убия!“

„Но защо? Какво ти е направил?“ – попитал Йонатан.

Тогава Саул не издържал и запартил копието, което държал в ръката си, срещу Йонатан. Йонатан успял да се дръпне навреме и копието не го уловило. Но той не могъл нито да остане повече на трапезата, нито да яде. Бил разярен. Избухването на баща му било ужасно. Каква била причината за това? Какво му бил сторил Давид? Всъщност Йонатан знаел много добре каква била причината – баща му мразел Давид толкова много, защото самият той се бил опълчил срещу Господа.

На другата сутрин Йонатан взел едно момче и отишъл на уговореното място, където Давид се бил скрил и го чакал. Йонатан изстрелял стрелите си и извикал на момчето, което ги търсело: „Иди и ги намери!“ Но когато момчето хукнало да ги търси, той извикал още веднъж: „Иди по-надалеч, тичай, не стой на едно място!“ Давид разбрал посланието. Не само че царят бил разярен, но опасността била съвсем близка. Той трябвало да бяга, колкото можело по-скоро.

После баче Йонатан успял да отпрати момчето обратно към града. Тогава Давид излязъл от скривалището си. Сега, когато бягството му било неизбежно, той не искал да си тръгне, преди да си вземе сбогом с приятеля си и му благодари за всичко, което той бил направил за него. Йонатан се бил държал като истински царски син – вярно и благородно.

Двамата се разделили с голяма скръб. Давид не могъл да се въздържи и когато Йонатан го целунал за сбогом, заплакал. Йонатан също заплакал. „Иди си с мир! – казал той. – И не забравяй клетвата, с която и двамата се заклехме в Господното име!“ После те се разделили и Давид си тръгнал, а Йонатан се върнал в града.

ИЗГНАНИЕТО НА ДАВИД
1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 21:1–10

Така Давид станал изгнаник – без вина виновен, преследван от царя, прокуден от всичко, което му било скъпо. Колко опасности го дебнели! Можел да бъде разкъсан от диви зверове, със сигурност щял да бъде изложен на студ и пек, на глад и жажда, да бъде нападан от врагове – какви ли не беди щели да го сполетят! Чакал го тежък и труден път.

Но защо Давид трябвало толкова много да страда? Нима Господ не го бил ли помазал за цар? Защото Давид бил преобраз на Господ Иисус, който също щял много да пострада. А и за да бъде достоен за цар, Давид трябвало да се научи да се уповава само на Бога, както и разпънатият на кръста Господ Иисус щял да се уповава само на Бога. Затова той трябвало да премине през всичките тези гонения и страдания.

Но къде ли можел да избяга, запитал се Давид. И решил да избяга в Ноб. Там бил първосвещеникът Ахимелех. При него Давид щял да може да се допита до Господа какво да прави по-нататък. И той се отправил с няколко мъже към Ноб.

Когато видял, че Давид идва при него, Ахимелех се изненадал. Каква била причината за това посещение? Какво се било случило? Но за съжаление Давид не му казал истината. Казал му, че царят му бил възложил една секретна задача. „Имаш ли да ни дадеш нещо за ядене – попитал го той, – защото сме много гладни.“

Ахимелех нямал нищо друго освен присъствените хлябове. Те били токущо свалени от масата в скинията и на тяхно място били сложени пресни хлябове. От тези хлябове могли да ядат само свещениците. Но Ахимелех знаел, че трябвало да бъде милостив, и че не можел да остави Давид и хората му да умрат от глад. Затова той дал присъствените хлябове на Давид.

По същото време в Ноб бил и злият едомец Доик, който също видял Давид. Той бил слуга на Саул и наблюдавал като шпионин. Давид го забелязал, но страхът го карал да бърза и той не му обърнал голямо внимание.

„Нямаш ли тук под ръка някое копие или меч? – попитал той Ахимелех. – Всичко забравих, защото трябваше да тръгна много бързо.“

„Мечът на филистимеца Голиат е тук – казал Ахимелех. – Искаш ли да ти го дам? Нямам нищо друго.“ Свещеникът извадил меч и го дал на Давид. Ако някой имал право на този меч, това бил той.

После, в голямото си безпокойство, без да изчака, за да види какво ще му каже Господ, Давид избягал при филистимците в град Гет.

ДАВИД В ГЕТ
1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 21:11–15

Правилно ли било бъдещият цар на Израил да търси убежище в страната на враговете на Бога и на Неговия народ? Не, разбира се. Това било голяма грешка. Давид щял да избяга от ръцете на Саул, но щял да попадне в ръцете на филистимците. Може би си мислел, че филистимците щели да останат доволни, ако при тях прибегнел дезертьор от Израил? Това решение не било добро.

Вместо да се зарадват, че Давид бил дошъл при тях, филистимците се уплашили. А и как нямало да се уплашат – нали това бил човекът, за когото в Израил пеели: „Саул порази хилядите си, а Давид – десетките си хиляди!“ Какво търсел той при тях? Трябвало да го отведат при царя и той да каже какво да правят с него. Той бил много опасен! И така, Давид бил заловен и отведен при цар Анхус.

Той също бил много уплашен и не знаел какво да прави. Най-накрая намерил начин да се избави. Начинът бил доста странен, но той не могъл да измисли нищо друго. Давид знаел, че филистимците, подобно на всички други езически народи, ужасно се страхували от луди хора. Те не смеели да им направят нищо, защото се страхували да не разгневят злия дух, който живеел в тях, и просто гледали да ги отпратят надалеч.

Давид разчитал точно на това и затова се престорил на луд. Той започнал да скача по стените и по вратите, да драска с ноктите си по тях и да оставя лигите му да текат по брадата, като издавал неразбираеми звуци. Каква печална гледка – избраният Божи помазаник да стигне до такова унижително положение!

Виждайки отвратителното му лице, филистимците се разтреперили от страх. Тръпки ги побили по гърбовете. Анхус също се разтреперил – и едновременно с това се разсмял. Това ли бил героят на Израил? Защо толкова се страхували неговите придворни и вдигали такъв голям шум? Хората му били сякаш полудели! „Защо ми доведохте този човек? – попитал царят полууплашено, полуразвеселено. – Малко ли са ми лудите в моята страна? Не ми трябва още. Махнете го оттук.“ И те изгонили Давид от Гет.

Така Давид се спасил. Но не защото измислил такъв хитър план, а защото Господ проявил милост към Него. По-късно той сам признал това в един от своите псалми: „Този сиромас извика, и Господ го послуша.“ Защото, макар че Давид не постъпил правилно, той не престанал да вика към Господа. И Господ, в Своето милосърдие, чул неговия вик за помощ.

В ПЕЩЕРАТА ОДОЛАМ
1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 22:1-5

Давид отново се отправил към израилевата земя. Но там той не можел да живее свободно, а трябвало да продължи да се крие. Но къде можел да се скрие най-добре?

Тогава Давид се сетил за пещерата Одолам. Там щяло да има място както за него, така и за хората му. Всички могли да се скрият в тъмните тунели на пещерата, където никой не можел да ги намери. Давид се надявал поне за малко да намери покой. Затова той решил да остане за известно време в тази пещера.

Но скоро всички разбрали, че Давид се криел там. Тогава към него се присъединили и родителите му и други членове на семейството му, които не се чувствали в безопасност под властта на Саул. Давид много се зарадвал, защото отново бил със семейството си.

Но освен неговите близки при Давид дошли и други хора – несретници, бездомници, преследвани от бирниците, пострадали от тиранията на Саул – всички тези хора идвали при него и търсели закрилата му. За кратко време Давид събрал войска от четиристотин мъже, на които станал предводител. Така той се научил да ръководи и да управлява.

Времето, което тази малка армия прекарала в пещерата, било незабрави-

мо. Разбира се, там било мрачно и студено, и те трябвало да стоят затворени в нея по цял ден – могли да излизат навън, само когато се стъмнело. Но въпреки тъмнината и лишенията Давид продължил да възпява Божиата благодет. Там той се доверил с цялото си сърце на Божието водителство и повярвал, че ще види избавление. Там той възпял Бога с много песни:

„Ще Те благославям, Господи, сред народите, ще възпявам името Ти с псалми сред нациите.“

Така Давид разбрал, че колкото и мрачно да е наоколо, в сърцата ни може да има светлина, защото Господ е с нас. Той бил благодарен на Бога за този мир и покой. Но за съжаление преследвачът му не го оставил на мира.

ИЗБИВАНЕТО НА СВЕЩЕНИЦИТЕ

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 22:6–23

Саул разбрал, че Давид бил събрал много мъже около себе си и си помирислил, че той се готвел да вдигне въстание срещу него и да му отнеме трона. Той смятал, че Йонатан продължавал да помага на Давид, и решил, че било крайно време да сложи край на това.

Затова той свикал едно съвещание, на което събрал придворните си. Изкачил се на един хълм с копие в ръка, с което демонстрирал голяма сила, и започнал да се оплаква. Придворните му го наобиколили.

„Чуйте сега! – казал той. – Есеевият син ще ви направи ли толкова богати и силни, колкото ви направих аз? Защо никой не се намери да ми каже, че моят син е сключил завет с този бунтовник? Защо никой от вас не ме пожали и не помисли за мен? Всички знаете, че синът ми го е подбудил против мен, но никой не ми каза за това.“

Колко объркана била душата на Саул! Той бил недоверчив и мнителен и подозирал всекиго в нелоялност и бунтовничество. Гузната му съвест и сяпата му омраза го карали да вижда неща, които изобщо не съществували. Нима не бил Давид този, който му помогнал в битката срещу Голиат и срещу злия дух, който толкова го измъчвал? Нима Йоанатан някога ми бил показвал нещо друго освен любов и синовна почит? Кой друг, ако не самият той, бил прогоил Давид в неоправдания си гняв и бил отчуждил Йонатан от себе си? Но Саул не виждал собствената си вина и продължил да закоравява сърцето си.

Придворните не казали нищо. А и какво могли да кажат? Те много добре знаели, че царят нямало да допусне никой да му противоречи, пък и не искали да се опълчат срещу Йонатан и Давид. Затова мълчанието било най-доброто нещо, което могли да направят.

Но точно в този момен едомецът Доик излязъл напред. Той имал да каже нещо на царя. Ако Давид имал съюзник, то Доик много добре знаел кой бил този съюзник. Това не бил никой от придворните, а един от свещениците, и по-точно първосвещеникът Ахимелех. Доик бил видял как той дал на Давид хляб и меч на Голиат. Освен това със сигурност знаел, че Ахимелех се бил допитал до Господа за Давид. Това ако не било предателство! Естествено Доик знаел какво ще последва. Но ни най-малко не го било грижа за това. Той бил потомък на Исав и не почитал Божиите свещеници. Подобно на своя праотец Доик имал само една цел – да придобие богатство и власт и да живее добре тук, на земята. Той искал да спечели благоразположението на царя и за да постигне целта си, най-безскрупулно решил да набеди невинни хора. Доик допадал на Саул, още повече, че знаел как да му помогне.

„Доведете Ахимелех и всички свещеници от рода му!“ – заповядал царят на слугите си. Когато разтревожените свещеници дошли, той ги обвинил в предателство, без въобще да ги изслуша: „Направили сте заговор срещу мен със сина на Есей. Ахимелех, ти си му дал хляб и меч и си се допитал за него до Бога. Защо направи това?“

Ахимелех бил безкрайно изненадан. Той ли бил направил заговор? И то точно с Давид? Та нима имало по-честен и по-верен на царя човек от Давид? При това той бил зет на царя и бил почитан навсякъде. Ахимелех нямал никаква представа, че между Давид и царя имало раздор, и когато се допитал за съвет до Господа, той имал предвид задачата, която царят бил възложил на Давид. Ахимелех не допускал, че можело да става дума за предателство.

Но Саул останал непреклонен. Почитта, с която Ахимелех се отнесъл към Давид, го разярила още повече. Омразата и страхът му накарали всички предпазливо да замълчат. Вместо да отговори на думите на свещеника, Саул веднага произнесъл смъртна присъда: „Непременно ще умреш Ахимеле, ти и целият ти бащин дом!“

Той искал така да сплаши всички, че никой повече да не се осмели да застане на страната на Давид. Нищо не можело да го спре – нито убиването на невинни хора, нито проливането на кръвта на Божиите свещеници! Той щял да запази властта независимо от цената!

„Заповядам ви – казал той на стражата, която стояла около него, – да извадите мечовете си и да убиете свещениците, защото те се съюзиха с Давид против мен.“ Но никой от стражата не помръднал. Макар и да се страхували от царя и да знаели, че копие то му всеки момент можело да профучи във въздуха и да улечи някого от тях, никой не пожелал да окървави ръцете си със смъртта на Господните свещеници, които нямали никаква вина. Царят бил смутен. Нима нямало никой, който да изпълни неговата заповед?

В този миг погледът на Саул срещнал очите на Доик. Ето човека, който му бил верен и който не се страхувал да извърши това, което той заповядвал. „Ти ги убий!“ – казал му той. И Доик незабавно се подчинил на заповедта на царя – нападнал невъоръжените свещеници и убил осемдесет и пет души.

Но за Саул това не било достатъчно. Той трябвало да продължи да пролива кръв. Всичко живо в Ноб, където живеели свещениците, трябвало да бъде избито! Предателската зараза трябвало се унищожи!

Какво позорно и несправедливо дело! Избити били мъже, жени, деца и бебета. Избити били дори и животните. Как могъл Саул да извърши това нещо? Колко страшно щяло да бъде Божието отмъщение за това сатанинско деяние!

Дали Самуил чул за тази ужасна история? Ако чул, тогава със сигурност си спомнил предреченото от Господа слово за рода на Илий и отново се уверил, че Божието Слово никога не оставало неизпълнено.

Това бил краят на служението на Саул. Оттук насетне той вече не служел като цар. Господ пазел тази длъжност за Давид.

Един от свещениците успял да се измъкне и да избяга при Давид. Когато научил за чудовищното убийство, Давид бил дълбоко съкрушен. Мъката му била двойно по-голяма, защото се чувствал виновен. „Така и си знаех – извикал той, – че Доик непременно ще каже на Саул за мен, защото беше там. Ако бях по-предпазлив и не бях излъгал Ахимелех, това нямаше да се случи!“ След това се обърнал към избягалия свещеник и му казал: „Авиатар, остани при мен и не се бой, защото заедно с мен ще бъдеш в безопасност. Господ ще ни пази.“

РАЗДЯЛАТА С ЙОНАТАН **1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 23:14–18**

Давид не се чувствал вече в безопасност в пещерата и скитничеството му отново започнало. Той тръгнал с хората си към пустинята Зиф, където можел да се крие в дъбравите и сред планините. Но Саул не се отказал да преследва Давид. Той отишъл след него и в пустинята.

Нямало спокойствие за бедния изгнаник. Той трябвало постоянно да бъде нащрек. При него имало около шестстотин мъже, но какво били те срещу голямата мощ на Саул? Животът на Давид бил труден и напрегнат. Рано или късно той щял да попадне в ръцете на Саул.

Но Израилевият Бог се грижел за Давид и колкото и Саул да го преследвал и да го търсел, всяка вечер неговите хора се прибирали с празни ръце. Давид също коленичел всяка вечер, за да благодари на Господ за чудния на-

чин, по който го бил опазил, а на утрото казвал: „Сутрин се събуждам освежен, защото спя спокойно, като зная, че Господ е верен.“

Да, Давид не паднал в ръцете на Саул, защото това не било по Божията воля. Господ дори му изпратил успокоение и насърчение. Един ден при него в пустинята дошъл Йонатан. Как се осмелил той да направи това? Направил го, защото много обичал Давид. Опасността била голяма. Ако някой кажел на Саул какво бил направил той, Саул непременно щял да тръгне да го преследва и нищо нямало да го възпре да убие дори собствения си син. Но благородният и предан Йонатан решил да рискува. Той трябвало да се види с Давид и да разговаря с него – трябвало да му каже колко много страдал заради него, трябвало да го успокои. Йонатан все по-ясно разбирал колко дълбока била омразата на Саул. Баща му мразел Давид, защото разбирал, че той бил бъдещият цар. А Йонатан бил убеден в това и се радвал. Защото, колкото повече Саул въставал срещу Господа, толкова повече Давид Му се покорявал. Йонатан знаел, че всичко, което Господ прави, е добро. Той искал да каже това и на своя приятел Давид. Затова пренебрегнал гнева на баща си и го потърсил.

Давид много се зарадвал на тази среща. Йонатан бил дошъл да го окуражи, като рискувал живота си.

„Не се бой! – успокоил го той. – Вярвай в Бога, защото Той няма да те предаде в ръката на баща ми. Ти ще царуваш над Израил, а аз ще бъда вторият след теб.“ Верният Йонатан! Какъв прекрасен приятел бил той!

После двамата отново се вrekli да изпълнят онова, което си били обещали, когато сключили завет помежду си. След това си взели сбогом завинаги. Те нямало да се срещнат никога повече на тази земя.

В ПУСТИНЯТА ЗИФ **1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 23:19–28**

Посещението на Йонатан донесло голяма утеха на Давид и усилило вярата му в Господа. Много скоро той видял колко нужно му било това успокоение и насърчение, защото обитателите на Зиф подкрепяли злите намерения на Саул. Както един ден Господ Исус щял да бъде предаден от Своя народ, така и Давид тогава бил предаден от своя народ. Защото зифците изпратили вест на Саул, в която му съобщавали, че знаели къде се криел Давид. Царят трябвало бързо да дойде и те щели да му го предадат.

Саул се зарадвал на тази вест и похвалил вестоносците: „Господ да ви благослови, защото ме пожалихте!“

Саул наистина си вярвал, че той бил този, който страдал, и дори се осме-

лявал да се позовава на името на Господа! Сега той имал нужда от външна помощ. За да успее, зифците трябвало да му помогнат. Той поискал от тях да изпратят още шпиони и да разберат къде точно се криел Давид, какво правел, и какви били плановите му, и да му го съобщят. Саул бил готов да преследва Давид като див звяр, но непременно да го улови. Давид обаче също си имал съгледвачи, които веднага му докладвали, че царят бил по петите му. Затова той решил веднага да тръгне за Маон. Саул, разбира се, тръгнал след него.

Започнало едно яростно преследване из планината. Ако Саул бил с хората си на източната страна на хълма, Давид бягал към западната. Ако Саул бил на северната, тогава Давид отивал на южната. Планината винаги оставала като преграда помежду им. Какво мъчително преживяване за Давид! Колко горещо умолявал той Господ да му помогне! Но Бог сякаш не чувал молитвата му. Постепенно войниците на Саул успели да заобиколят цялата планина. Давид нямало къде повече да бяга. Той и хората му били обкръжени отвсякъде. Можели да бягат към върховете или да се крият в цепнатините на скалите, но Саул щял да продължи да стеснява обръча и рано или късно Давид щял да попадне в ръцете му. Очевидно краят му наближавал.

Но дали наистина с него било свършено? Нима Господ щял да го предаде в ръцете на Саул? Не, разбира се! Израилевият Бог ревниво пазел Давид и щял да го спаси. Ето какво се случило.

Изведнъж в далечината се задал галопиращ ездач, който дошъл при войниците и пожелал да говори с царя. Изморен от дългия път, той възбудено съобщил следната вест: „Израил е нападат от филистимците.“ Нямало никакво време за губене. Саул трябвало да се откаже от преследването на Давид, за да прогони нашествениците от страната. Така царят тръгнал да спасява Израил и Давид бил спасен. Чудото станало! Давид и хората му не можели да повярват на очите си. Те били свободни! Бог ги бил избавил!

Ликувайки от щастие, Давид запял следната песен: „Бог е единственият ми помощник! Той ме избави в утеснението ми!“

В ПУСТИНЯТА ЕН-ГАДИ **1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 24:1-8**

Това голямо чудо, което Бог извършил, не накарало Саул да се замисли. Веднага след като прогонил филистимците, той отново се впуснал с три хиляди избрани мъже да търси Давид, който се бил оттеглил в планинския район на Ен-Гади. Там скалите били толкова стръмни, че по тях живеели само диви кози и козли. Те били прорязани от дълбоки процепи, които об-

разували тъмни тунели и пещери, продължаващи дълбоко под земята. По тези места овчарите събирали овцете си в кошари. Щял ли Давид да бъде на сигурно място там?

Не, разбира се. Не минало много време и войските на царя отново били по петите му. Давид се чувствал като преследвано животно. Нямало ли да има край на това преследване? Нямало ли той никога да се отърве от Саул? Давид решил да се скрие с хората си в една от най-дълбоките пещери. Те стояли там и чакали. Каква щяла да бъде следващата крачка на Саул?

Караулът бдял на поста си и се вслушвал внимателно във всеки шум, готов да предупреди и за най-малката опасност. Изведнъж тишината на пещерата била нарушена от стъпки. Войникът се дръпнал назад и се прилепил плътно към стената, целият превърнат на слух и очи. Някой влизал в пещерата! Той затаил дъх. Кой можел да се осмели да дойде на тяхна територия? Стражът внимателно подал глава и погледнал към входа на пещерата. Там стоял самият цар! При това съвсем сам, без никаква охрана! Той свалил мантията си и тръгнал към едно от разклоненията на пещерата.

Стражът бързо изтичал при Давид и възбудено му съобщил невероятната вест. Саул бил в ръцете им! Бог бил чул молитвите им! Най-после бил дошъл моментът, който Давид и хората му толкова били очаквали, и за който толкова се били молили. Сега те можели да го обкръжат и да го заловят. Край на жестокото преследване! Край на тиранията на Саул!

Давид и мъжете му се промъкнали тихо през пещерата и дошли до входа. Наистина! Там на земята лежала мантията на Саул. Давид я вдигнал и бързо отрязал с меч си едно парче от нея. Но още в същия миг съжалил за стореното. Какво бил направил той? Бил отрязал парче от мантията на Господния помазаник! Като че ли той самият бил съдия. Това не било правилно.

„По-бързо! – настояли неговите хора. – Да идем да го хванем, иначе отново ще ни избяга. Какво от това, че имаме парче от мантията му?“

Но Давид поклатил глава и казал твърдо: „Не, не мога да направя това. Не мога да убия Господния помазаник.“

Сега Давид знаел защо Господ бил предал Саул в ръцете му. Не за да го умъртви, а за да му покаже какво означава човек да бъде изцяло отдаден на Господа и само на Него да се уповава.

Мъжете на Давид започнали да недоволстват. Как можел той да изпусне такава прекрасна възможност? Ако Давид не можел да убие Саул, те щели да го убият. Но Давид им забранил така категорично, че те не можели да не му се подчинят.

Без да разбере какво се било случило в негово отсъствие, Саул излязъл от пещерата и си тръгнал.

ОПИТЪТ НА ДАВИД ДА СЕ ПОМИРИ СЪС САУЛ

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 24:9-22

Давид решил да направи още един опит за помирение със Саул. Той също излязъл от пещерата и извикал към него: „Господарю мой, царю!“

Саул се сепнал и се обърнал назад. Сърцето му лудо забило от изненада. Това не бил ли гласът на въстаника Давид?

Давид му се поклонил до земята. „Защо допусках хората ти да те подстрекават срещу мен? – попитал го той. – Днес ти доказах, че не възнамерявам да ти сторя никакво зло. Когато беше в пещерата, аз бях толкова близо до теб, че можах да отрежа едно парче от мантията ти. Можех да те убия много лесно, но не го направих, защото ти си Господният помазаник. Ето парчето, което отрязах от мантията ти. Нима и сега не разбираш, че не желая да отнема живота ти? Защо ме преследваш? Господ нека бъде съдия между нас и нека отсъди между теб и мен.“

Саул бил дълбоко развълнуван. Той не очаквал толкова великодушие. Това, което Давид му показвал, наистина било парче от мантията му. Той действително се бил оказал в смъртна опасност, а Давид бил пощадил живота му. Нима това било възможно?

„Давиде – казал той през съзи, – ти си по-праведен от мен, защото ти ми отговори с добро, макар че аз се отнесох към теб със зло. Господ ме предаде в ръката ти, а ти не ме уби. Господ ще ти въздаде един ден с добро за това, което ти ми направи днес.“ И той заплакал на висок глас. Но за съжаление това не били съзи на покаяние. Саул не плачел от чувство за вина, а от самосъжаление.

„Сега зная – продължил да говори той, – че ти наистина ще станеш цар. Обещай ми, че няма да изтребим потомците ми след мен, и че няма да изличиш името ми.“ Нима след всичко, което било станало досега, имало нужда от такова обещание? Но злото сърце на Саул таяло само лоши мисли за Давид. Саул виждал Божията воля за Давид, но не разбирал нищо от вярата, чрез която Давид живеел. Защото, ако я разбирал, щял да спре да го преследва. Но това не се случило.

НАВАЛ И АВИГЕЯ *1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 25:1-42*

В това време умрял Самуил. Целият народ жалеел за него и всички, които могли, дошли на погребението му в Рама. Давид също много искал да отиде там, за да удостои с последна почит големия пророк, но за съжаление това не било възможно. Той трябвало да продължи да се крие в пустинята.

Когато нямало опасност, Давид отивал с хората си в равнината, но не се отдалечавал много от планината, за да може при нужда веднага да избяга там. Животът му бил много еднообразен. Но понякога в равнината идвали овчари, за да пасят овцете си и козите си, и това внасяло известно разнообразие в ежедневието на Давид и хората му. Овчарите с удоволствие оставали при него, защото се чувствали в безопасност. По този начин животът на Давид не бил съвсем безсмислен. Пастирското му сърце, изпълнено с любов към хората и животните, го карало да бди и над пастирите, и над стадата. Той пазел животните да не бъдат плячкосвани не само от чуждите, но и от неговите хора. Затова много от пастирите уважавали и обичали Давид и не скривали благодарността си към него.

По това време в Маон живеел един много богат човек. Той се казвал Навал и притежавал три хиляди овце и хиляда кози. Месеци наред Давид и хората му пазели стадата на този човек.

Когато дошло лятото, Навал откарал стадата си на Кармил, една височинна област в южната част на страната, за да бъдат стригани. След стригането щяло да има голямо угощение, на което били поканени всички, които били работили за него.

Но Навал не поканил Давид и хората му, а Давид смятал, че те заслужавали да участват в угощението. Затова той изпратил десетима от хората си на Кармил, за да поздравят Навал от негово име и да поискат от него дар за това, че били пазили стадата му. Десетимата мъже предали думите на Давид и зачакали да видят какво щял да им подари този богат фермер.

Оказало се обаче, че Навал с право носел името си, което означавало „без-умен“, защото той наистина бил един много зъл човек.

„Давид ли? – казал той презрително. – Че кой е Давид? В днешно време има толкова много слуги, които бягат от господарите си. Да не си мислите, че ще храня аз всички тях?“

Как се осмелявал Навал да говори по този начин? Нима той наистина не знаел кой бил Давид? След всичко онова, което Давид бил направил за израильтяните в борбата им срещу филистимците! Всеки вярващ израильтянин знаел добре, че Господ бил с Давид, и много вярващи сърца очаквали с нетърпение часа, когато Давид щял да бъде избавен. Но Навал нехаел за това. Той смятал, че Давид бил избягал от господаря си, и го считал за обикновен бунтовник. По този начин той оскърбявал не само Давид, но и Господ, който бил помазал Давид за цар.

Когато Давид чул отговора на Навал, лицето му пламнало от гняв. „Препашете мечовете си!“ – заповядал той на хората си. Той също препасал меча си и не след дълго под негово предводителство към дома на Навал се отправили четиристотин мъже, за да му дадат да разбере кой бил Давид. Той нямало да се остави да бъде подигран от този безумец, колкото и богат да бил той. Навал щял да заплати за глупостта си с живота си!

Нима Давид не виждал в този момент, че постъпвал неправилно? Нима щял да се впусне сам да се защитава? Каква била причината за неговия гняв? Дали защото Навал бил оскърбил Господа, или защото бил оскърбил самия него? Давид бил твърде разгневен, за да се замисли за това. Той бързал да отиде в Кармил, за да си отмъсти.

Един от слугите на Навал видял реакцията на Давид и неговите хора и се уплашил. Той разбрал, че ги чакала голяма беда. Давид нямало да остави нещата така. Но какво можел да направи той? Къде можел да потърси помощ? Изведнъж се сетил за господарката си Авигея. Тя била умна и благородна жена и знаела какво да прави – толкова пъти се била намесвала, когато Навал извършвал необмислени неща!

И той бързо отишъл при нея, и ѝ разказал всичко – как Навал не приел любезното искане на вестителите на Давид и как Давид решил да си отмъсти. „Тези мъже бяха много добри към нас. Пазеха ни денем и нощем и докато бяха с нас, не ни взеха нито едно животно. Какво да правим сега? Давид твърдо е решил да си отмъсти на Навал и дома му, а аз не смея да предупредя господаря си, защото ти сама знаеш колко зъл човек е той“ – казал накрая той.

Авигея много се разтревожила. Мъжът ѝ бил постъпил много глупаво. Хората с право го наричали Навал, защото той наистина бил безумен човек. Нима той не знаел кой бил Давид? Дори тя знаела кой бил той. А сега Давид идвал, за да си отмъсти. От всичко това можело да последва само изстребването на нейния дом. Това трябвало да се предотврати! Разбира се, Навал напълно си заслужавал наказанието заради думите, с които бил оскърбил Давид, но той бил неин мъж. Освен това Давид, като избраник на Бога, нямал право да си отмъщава сам. Той трябвало да остави съда на Господа, който един ден щял да накаже виновния. Щяло да бъде ужасно, ако по-късно Давид имал причина да се укорява: „Извърших убийство, за да защита правото си.“

И тя взела решение: трябвало да изпревари Давид, преди да било станало прекалено късно. „Бързо оседлайте един чифт магарета и ги натоварете с двеста хляба, два меха с вино, пет сготвени овце, пет мери пържено жито, сто калъпа сушено грозде и двеста низаници със смокини! – казала тя на слугите си. – Аз идвам след вас. Не казвайте нищо на Навал.“ Щяла ли да успее да предотврати нещастieto?

Давид и хората му вече били излезли на тесния планински път към Кармил. Давид продължавал да бъде твърдо решен да изпълни отмъщението си. Той се бил отнесъл толкова добре към овчарите на Навал, а Навал му отвърнал с такова зло! „Бог да направи на моите неприятели това, което аз ще направя на Навал! – бил казал той. – Няма да оставя живо нито едно мъжко от всичко, което е в дома му.“

Но ето, че някой идвал срещу него. Кой били тези хора, яздещи на магарета? Когато наближили, те попитали за Давид, а след като той излязъл пред тях, му казали, че му носят подарък от Авигея, тяхната господарка, която ги следвала.

Не след дълго се задала и самата тя. Когато видяла Давид, Авигея слязла от магарето си и му се поклонила до земята. Очевидно тя знаела кой бил той – човекът, когото Господ бил призовал за цар над Израил. Веднага след това тя поискала от него разрешение да му говори.

„Ах, господарю – казала тя почтително, – моля те, не наказвай мъжа ми за

престъплението, което е извършил. Нека то падне на мен, твоята слугиня, защото той е злонрав човек. Жалко, че не аз, а той е срещнал хората ти, защото ако ги бях срещнала, щях да ги изпратя както подобава. Ето, Господ подреди нещата така, че аз да дойда и да те посрещна сега. Защото не ти ще спасиш себе си, а Господ ще те спаси. Един ден Той ще накаже Навал и враговете ти. Моля те да ми простиш и да приемеш този подарък от мен. Не се безпокой! Господ ще утвърди дома ти, защото ти се биеш в Неговите войни и не си извършил никакво зло против Саул. Господ ще те пази от всеки, който иска да ти стори зло, чрез всички, които обича. Ще запрати враговете ти далеч от теб, така както прашката запраща камъка. И когато един ден станеш цар, ще бъдеш благодарен, че не си извършил убийство, за да си отмъстиш. Спомни си тогава, моля те, за слугинята си!“

В началото Давид слушал думите на Авигея сърдит и разгневен, но не след дълго се почувствал ужасен. Той стоял, слушал я и ѝ се възхищавал. Каква жена била тя! Каква героиня! Всичко, което казвала, било истина. Едва сега

той си дал сметка за положението и бил потресен от намеренията си. Той бил тръгнал да въздаде сам правда, но Господ милостиво го бил възпрял от отмъщение. Затова той срещнал Авигея. Тя избавила съпруга си и го предпазила от това зло. Изведнъж той се почувствал толкова малък пред нея. Изпълнен с дълбока благодарност, Давид хванал ръцете на Авигея и ѝ казал с развълнуван глас:

„Благословен да е Господ, че те изпрати да ме посрещнеш днес! Благосло-

вена и самата ти, че ме предупреди! Защото аз бях твърдо решен да сторя зло и на теб, и на дома ти. Нямах да оставя живо нито едно мъжко от семейството на Навал. Но сега Господ предотврати това.“

След това той приел дара ѝ и ѝ казал: „Иди си с мир, няма да ти сторя никакво зло.“

Авигея си тръгнала за вкъщи с успокоено сърце, за да каже на Навал за случилото се. Но когато се прибрала у дома, той бил толкова пиян, че не могла да радговаря с него. Когато мъжът ѝ изтрезнял на следващия ден, тя му разказала цялата история. Навал толкова се ужасил, че получил удар и останал на легло, без да може да говори и да се движи. На десетия ден получил втори удар и умрял.

Когато Давид научил за това, отново благодарил на Бога, че го възпрям от отмъщение. Така не той убил Навал, а Бог решил да вземе живота му. След известно време Давид изпратил да вземат Авигея за негова жена.

ДАВИД ОТНОВО ПОЩАДЯВА САУЛ

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 26:1–12

Въпреки, че Саул със съзиди на очи бил обещал на Давид да не го преследва повече, той не удържал на думата си. Когато жителите на Зиф отново му известили, че знаят къде се криел Давид, той пак събрал войска, за да го търси и да го улови.

Междувременно Давид изпратил съгледвачи, които му съобщили, че Саул се бил разположил на стан край хълма Ехела. Там царят се бил укрепил, ограден от войската си. Той си мислел, че никой не можел да го достигне. Но дали наистина бил в пълна безопасност?

Давид пожела да види царя със собствените си очи. Той взел двама от своите хора, Ахимелех и племеника си Ависей, и се промъкнал колкото се може по-наблизо, за да огледа стана. Да, наистина, войниците добре пазели царя – той бил обкръжен от всички страни от хора и колесници. И все пак, нямало ли начин да се стигне до него, запитал се Давид и започнал да обмисля внимателно възможността. Ако можел да стигне до мястото, където бил царят, и да вземе нещо от вещите му, с което да му покаже, че пощадявал живота му за втори път, може би Саул щял да се убеди в неговата невинност? Не след дълго планът бил готов.

„Кой ще дойде с мен в стана при Саул?“ – попитал той. „Аз!“ – отговорил веднага Ависей. Това било опасно начинание. Ако някой ги чуел или видел, с тях било свършено.

Почти без да вдигат никакъв шум и без никой да ги забележи, те се про-

мъкнали покрай колесниците и се озовали вътре в стана. После застанали неподвижно и се ослушали. Не се чувал никакъв шум, никой не помръдвал, всички спели. Постовите също спели. Това било много странно.

Давид и Ависей внимателно продължили да вървят към мястото, където бил царят. Най-после стигнали и до него. Той лежал и спял. До него лежал военачалникът на войската Авенир и също спял. Всички мъже около царя спели. Как било възможно това? Тогава Давид разбрал, че Господ бил с него. Той бил направил така, че всички да заспят, и Той се грижел да спят толкова дълбоко, че да не се събудят.

Давид и Ависей се споглеждали с разбиране. И двамата знаели, че Бог бил извършил за тях чудо. После Ависей посочил спящия цар и копие, забито до него в земята, и направил едно движение, чието значение Давид разбрал много добре: „Остави това на мен! Само един удар, и с него е свършено! Бог го предаде в ръката ти!“

Давид се възрял с болка в лицето на Саул. Какви страдания му причинявал този човек! Но за него той не бил престанал да бъде Господният помазаник. Давид решително поклатил глава: „Не!“ Но когато видял разочарованието, изписано върху лицето на Ависей, той му прошепнал: „Остави това на Господ, Той ще го порази. Или ще се разболее и ще умре, или ще загине в някое сражение. Но няма да бъде аз този, който ще го убие.“ После той му дал знак да вземе копие и стомната с водата, за да ги прокаже на царя като свидетелство за опасността, в която бил изпаднал. После двамата се измъкнали от стана тихо и незабелязано.

ПОСЛЕДНОТО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 26:13–25

Давид изчакал да се зазори и да настъпи раздвижване в отсрещната страна. После се изкачил на върха на хълма, срещу който била разположена войската на Саул, и извикал с висок глас: „Авенире! Защо не отговаряш, Авенире!“

Авенир се изправил и попитал ядосано: „Кой вика там? Ще събудиш царя.“

„Ти ли си смелият Авенир, военначалникът на царя? – викнал Давид. – Много добър пазач си, няма що! Знаеш ли, че тази нощ във вашия стан дойде един човек, за да убие царя, и никой от вас не се събуди? Така ли пазите Господния помазаник? Вие заслужавате смърт. Къде са копие и стомната му за вода?“

Виквете на Давид събудили и Саул, който веднага разпознал гласа му.

Когато Авенир дошъл да му каже думите на Давид, той забелязал, че копие-то и стомната наистина липсвали, и разбрал какво се било случило. Давид за втори път бил пощадил живота му.

Тогава сърцето на Саул отново било изпълнено с нещо, подобно на покаяние, и той отново обещал на Давид, че няма повече да го преследва. После казал, че Давид бил благословен от Господа и че непременно щял да извърши велики дела и да стане победител.

Но всичко това утежило положението на Саул, защото в него нямало искрено покаяние. В сърцето си той бил твърдо решен да продължи да преследва Давид още по-яростно, докато можел. Това било последното предупреждение, което той получавал. Краят на Саул бил наближил. Той никога повече нямало да види Давид.

ДАВИД В СИКЛАГ *1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 27:1–12*

Давид доловил от думите на Саул, че в него нямало никаква промяна. Той разбрал, че преследването щяло да продължи. Той вече бил изтощен от всичко това. Мечтаел да си има собствена къща, където да живее с Авигея. Той я водел навсякъде със себе си и се страхувал какво щяло да се случи с нея, ако Саул ги хванел.

Давид бил сигурен, че един ден щял да падне в ръцете на Саул. Къде била отишла неговата вяра? След всичко, което Господ бил извършил за него, след всички чудотворни начини, чрез които Той го бил избавил, Давид продължавал да се съмнява, че Господ щял да му помогне. Той наистина смятал, че щял да бъде погубен от ръката на Саул. Струвало му се, че Господ го бил забравил. Саул все още бил жив и продължавал да го преследва. Какво повече можел да очаква?

Той искал мир и спокойствие не само за себе си, но и за хората си и за техните семейства. И понеже не можел да ги намери в собствената си страна, Давид решил, че имало само един изход – да избяга в чужда страна. Там Саул нямало да го търси и там той щял да намери покой.

Ако Давид знаел, колко близък бил краят на Саул и колко скоро щяло да дойде избавлението, щял да бъде много по-спокоен и по-търпелив! Но той бил престанал да вярва в избавлението си и не виждал друг начин да бъде свободен освен да избяга от Саул. А това можело да стане само ако той напуснел страната си. Затова Давид отново отишъл при филистимците. Но този път той отишъл там като всеизвестният враг на Саул, царя на Израил. Така със сигурност щял да бъде добре приет.

Но защо Давид не се допитал до Господа преди това? Нима можел да напусне земята си и народа си, без да знае дали това е по Божията воля?

Анхус, царят на филистимците, се зарадвал много, когато Давид потърсил убежище при него заедно с шестстотинте си мъже. Каква придобивка за неговата армия, която можела да се използва и срещу израилтяните! Нима Давид не виждал каква огромна опасност си навличал? Можел ли той да помага на Анхус да се бие срещу Божия народ? Или можел ли да се бие срещу Анхус, след като той му оказвал гостоприемство? Как щял да живее при Анхус и да запази чисто сърцето си?

Да, на Давид не му било никак лесно да живее сред филистимците. Наистина Саул вече не го преследвал, но той не се чувствал толкова удобно да живее близо до царя и царския дворец. Може би ако имал някое място, където да се отдели с хората си и семействата им, тогава щял да живее така, както на него му харесвало? Защото той не искал нито да служи на Анхус, нито да се бие срещу собствения си народ. Но това не можело да стане, ако той живеел толкова близо до него. Затова Давид помолил Анхус да му позволи да се отдели и да му даде място, където да живее с хората си. Царят се съгласил на това и му дал град Сиклаг.

Давид живял в този град една година и четири месеца. Но той не бездействал там, защото всяка сутрин отивал с хората си към границите с Ханаан и воювал срещу враговете на народа си, които нахлували в израилевата земя, за да я плякосват. Така той помагал на народа си и не навреждал на филистимците. Всеки път той трябвало да дава отчет пред Анхус и да му докладва коя част от Израил бил нападнал. Анхус му вярвал и все повече се радвал, че Давид бил потърсил убежище при него. Той си мислел, че Давид нямало да може повече да се върне в собствената си земя, тъй като народът му го бил напразил. Смятал, че Давид щял да остане негов слуга завинаги.

Така Давид живял шестнадесет месеца в лъжа и измама. На всичкото отгоре той трябвало да бъде и безпощаден. Никой от хората, срещу които се биел, не бивало да се избави, защото ако някой от тях отидел при Анхус и му казал какво точно вършел Давид, с него било свършено. Затова той не оставял жив нито един човек, който би могъл да каже истината.

Какъв грешен и достоен за съжаление живот водел Давид! Живот на лъжа, измама и жестокост! Дори и в най-ужасните дни на своето преследване той можел да пее песни, в които възхвалявал верността на Господ, можел да се моли и да ликува. А тук, в Сиклаг, Давид не можел да се моли. Той сам бил избрал пътя, който все повече го отклонявал от Господа. Как щял да се върне отново в правилния път? Това можело да стане единствено чрез горчиви страдания.

САУЛ ОТИВА В ЕНДОР
1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 28:1–25

В този толкова мрачен период от време, когато Давид вървял по избора на него грешен път в страната на филистимците, положението в Израил било ужасно. И царят, и народът все повече се отклонявали от Господа. Тогава Бог дал воля на гнева Си поради греха на Израил и позволил на филистимците да нахлуят в земята им. Те дори стигнали до Сунам, който се намирал по средата на израилевата земя.

Саул винаги досега се бил държал като смел човек, но този път, когато погледнал от хълма, на който била разположена неговата войска, и виждал филистимците от другата страна, сърцето му лудо забило от страх. Той бил страшно уплашен! Имал чувството, че с него било свършено. В това нямало нищо чудно. Той бил отстъпил от Господа и не се бил обърнал пак към Него. Сега вече Господ бил отстъпил от него. Саул с основание се чувствал толкова самотен. Той гледал вражеските войски и бил изпълнен от лоши предчувствия. Този път той нямало да излезе жив от това сражение. Този път щял да умре. И Саул започнал да се моли. Моел се за помощ, за съвет и за избавление. Но Господ не му отговорил.

Ако Саул бил изповядал греховете си и бил помолил Господ за прошка, Господ със сигурност щял да му отговори. Тогава сърцето му отново щяло да се изпълни с мир и спокойствие и той отново щял да погледне смело в бъдещето. Защото всеки, който искрено изповяда греховете си, винаги получава Божията прошка.

Но в сърцето на Саул нямало покаяние. То било изпълнено само с мъчително безпокойство – толкова мъчително, че го разяждало отвътре. Колкото и да викал Саул към Господа, Той сякаш изобщо не го чувал. Саул не получавал никакъв отговор. Откъде да намери избавление? Как да получи отговор? Небето мълчало. Може би тогава адът щял да му отговори?

„Намерете ми жена, която предсказва бъдещето!“ – заповядал той на слугите си. Те му казали, че познават една запитвачка на зли духове, която живеела в Ендор.

Саул взел двама от своите хора и тръгнал на път през нощта. За да отиде в Ендор, той трябвало да мине покрай войската на филистимците. Това било много опасно, но той разчитал на тъмнината за прикритие. И така, уплашен и преоблечен като скитник, Господният помазаник се прокрадвал тайно в нощта, за да отиде и да се допита до една служителка на дявола! Колко ужасно било това! Колко уплашен бил той!

Господ му бил такива големи дарби и таланти! В началото той постъпвал толкова добре! Какво било станало с него? Колко ниско бил паднал израилевият цар сега! И всичко това, защото Саул не искал да слуша Божия глас и следвал единствено пътя, който водел към падение.

Първоначално врачката в Ендор не искала да помогне на Саул. Тя не го познавала и много се страхувала, че той щял да я предаде. Ако това се случело, тя щяла да бъде убита, тъй като царят бил заповядал да се убият всички гадатели.

Но непознатият се закле в името на Господ, че нямало да я издаде.

Явно Саул вече не съзнавал колко свят бил Господ, иначе никога не би посмял да спомене Неговото име.

„Каж ми какво искаш тогава? – попитала тя. – Кой дух да ти извикам?“

„Духа на Самуил“ – отговорил Саул. Пророкът непременно щял да му отговори, мислел си той.

Самуил бил Божие дете и сега, след като бил починал, се намирал на безопасно място при Господа на небето. Нито един човек, нито дяволът могли да нарушават почивката му и да го викат оттам. Нима Саул не знаел това? Пък и какво можел Самуил да му каже? Саул никога не се бил вслушвал в думите му. А и нима пророкът не му бил вече предсказал Божията присъда? Но Саул помнел как Самуил го бил помазал за цар и му бил предсказал много хубави неща. А всичко се оказало толкова различно! Единственото, за което той мислел в момента, било това непоносимо безпокойство!

Изведнъж жената изкрещяла. Тя наистина била видяла нещо – това бил истински дух! Тя била страшно уплашена. А и как да не бъде уплашена? Този дух, който веднага дошъл, след като тя го извикала – и този непознат човек... Изведнъж тя разбрала истината.

„Защо ме измами? – попитала тя разтревожено. – Ти си Саул, царят.“ Сега тя била разкрита и щяла да заплати с живота си.

Но Саул я успокоил. „Не се бой! – казал ѝ той. – Каж ми какво видя?“

„Видях един дух, който възлизаше от земята“.

„Как изглежда?“

„Като старец, обвит с мантия.“

Разтреперан от страх, Саул се навел с лицето си до земята. Това бил духът на Самуил, мислел си той. В доброто старо време той изобщо не искал и да чуе думите на този пророк, но сега изгарял от нетърпение да чуе бъдещето си от устата на неговия дух. И той наистина го чул.

Колко хитър е дяволът и какви необикновени неща може да прави! Той можел напълно да измами Саул, който бил попаднал в ръцете му.

Но дяволът може да направи само това, което Бог му позволява. Защото Бог владее и над демоните. Саул искал да чуе бъдещето си от гледачката и наистина щял го чуе – Господ щял да се погрижи за това. Той щял да направи така, че дяволският дух да каже истината на Саул.

„Защо наруши покоя ми, като ме повика!“ – прокълът гласът на духа.

Саул отговорил: „Много съм уплашен. Филистимците воюват против мен. Бог ме е изоставил и не ми отговаря вече, колкото и да Му се моля. Кажете ми какво да сторя!“ Сега станало ясно, че Господ позволявал на духа да говори.

„След като Господ е отстъпил от теб и е станал твой враг – казал той на Саул, – защо викаш мен? Не ти ли каза Господ чрез мен, че ще отнеме царството от ръката ти и ще го даде на Давид, твой ближен? Не те ли предупреди вече за това? Но ти не пожела да послушаш Божия глас, когато трябваше да избиеш амаличаните. Какво искаш сега? Утре филистимците ще ви победят – изсмая се злорадо злият дух – и още утре и ти, и синовете ти ще бъдете при мен.“

При тези думи Саул загубил всичките си сили и паднал като мъртъв на земята, без да може да каже нищо повече. Той самият се бил упреждал дълго време за всичко това, но сега вече за него нямало никакъв изход. Присъдата щяла да бъде изпълнена. Той не можел да се изправи на крака и останал да лежи на земята, без да има какво желание да се бие.

Тогава врачката започнала да го умолява: „Трябва да станеш и да хапнеш нещо, за да имаш сили да се върнеш.“

Но той отказал: „Остави ме, не искам да ям.“

Слугите му също се надвесили над него и започнали да го увещават да стане. Господарят им винаги бил толкова смел – как можел сега да остане да лежи на земята!

Най-накрая Саул се изправил. Той разбрал, че нямало да може да се върне при войската в това състояние. Толкова бил слаб, че можел да припадне по пътя. Затова се съгласил да седне на пейката в стаята на гледачката и да похапне от храната, която тя сготвила и предложила на него и на хората му. После те тръгнали към стана на израилтяните преди още да се зазори, минавайки незабелязано покрай филистимците, които на сутринта щели да спечелят битката.

Сърцето на Саул било обхванато от мрачно отчаяние. Гледачката не само не го успокоила, но потвърдила страховете му. За него нямало избавление. Той бил паднал толкова ниско! Чувствал се толкова ужасно!

Страшна е Божията присъда над всички, които отстъпват от завета Му и от словото Му!

ДАВИД ПРИ АНХУС
1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 29:1–11

Филистимските царе навлезли с войските си още по-навътре в земята на Израил, следвани от Анхус от Гет. Той заповядал на Давид да го придружи с хората си и да стои близо до него. За Давид това бил ужасно. Какво нелепо положение! Той, героят на Израил, който бил сразил Голиат от Гет, сега трябвало да нахлуе в собствената си страна като слуга на гетския цар и да я завоюва. Какво щял да си помисли народът му за него? Не след дълго той, който бил помазан за цар над този народ, щял да се сражава като един от неговите врагове. Кой можел да го избави от това положение?

Ако можел да се помоли... Но той нито можел, нито смее да се помоли, защото добре разбирал, че всичко това било станало по негова вина. Той бил виновен да се нарушат отношенията между него и Господа. Той не вярвал и не се покорил на Божия глас, а избрал да върви по своя си път. По всичко изглеждало, че този път за него нямало изход.

Според Давид изход наистина нямало. Но според Господ имало. Господ е толкова верен! Той може да ни избави и от най-голямата беда. Той ни кара да видим греховете си и ни призовава да се покаем от тях и да се обърнем към Него. Така направил и с Давид.

Когато филистимците пристигнали в Афек и събрали войските си, Давид и хората му били забелязани от началниците на останалите четирима филистимски царе. „Какво правят тук тези евреи?“ – попитали те гневно.

„Това е Давид – обяснил Анхус, – слугата на израилевия цар. Той остави господаря си и дойде при мен, и сега ми служи толкова вярно, че не съм намерил в него никаква грешка.“

Но военачалниците не били убедени. Давид, който бил убил техния великан Голиат, да тръгне заедно с тях срещу собствения си народ? Това не било възможно!

„Изпрати този човек обратно! – настояли те пред Анхус. – Откъде си сигурен, че наистина ще ни помогне? Ще стане точно обратното – той ще ни предаде, за да спечели отново благоразположението на своя господар.“

Анхус трябвало да отстъпи, но той направил това много тактично. „Извини ме – казал той на Давид, – ти наистина ми беше верен, но военачалниците не искат да дойдеш с нас. Те не ти вярват. Върни се сега, моля те, и си иди с мир.“

Сърцето на Давид ликувало от радост. Нямало да се наложи да воюва срещу народа си – трябвало да се върне! Но той въздържал радостта си пред Анхус и го попитал: „Какво съм сторил?“

„Нищо – отвърнал Анхус, – но военачалниците не искат да идваш с нас.“

Рано на другата сутрин Давид тръгнал с хората си обратно към Сиклаг. Сърцето му било изпълнено с дълбока благодарност. Колко невероятно добър бил Господ към него, като го избавил от бедата, в която бил попаднал по своя вина! Но едновременно с това сърцето на Давид било изпълнено с дълбока печал. Филистимците тръгвали срещу народа му, а той не можел дори и пръста си да помръдне. Ако бил останал в страната си, можел да направи нещо, но сега бил безпомощен. С всеки изминал ден Давид все по-ясно разбирал колко сериозно бил сгрешил, като дошъл да живее в тази земя.

ОПУСТОШЕНИЕТО НА СИКЛАГ

1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 30:1–20

След три дни Давид и хората му пристигнали уморени в Сиклаг с надеждата да намерят почивка при жените и децата си. Но по време на отсъствието им там се било случило нещо ужасно. Амаличаните, към които Давид се отнесъл толкова безжалостно, дошли, за да си отмъстят, и нападнали Сиклаг. Те отвлекли безпомощните жени и деца, обрали домовете им и опожарили празните къщи.

Когато мъжете пристигнали, те не били посрещнати от благодарствени възгласи на жени, нито от радостни гласове на деца, а от гробна тишина и опустошение. Гледката била ужасяваща. Давид и хората му стояли като

парализирани от ужас и мъка. Те се хвърляли върху тлеещите останки от къщите си и воплите и виковете им дълго ехтяли над града. Те плакали, докато имали сили.

Какво било станало с жените и децата им? Къде били те? Живи ли били, или мъртви? През главите им минавали и други мисли. Това ли бил краят им? За това ли били напуснали земята си и били живели толкова дълго в изгнание? За това ли били водили този живот на лъжи и измами, за да изгубят сега всичко мило и драго? Те били довели жените си и децата си тук, за да бъдат в безопасност, а ето какво се случило! Защо всъщност били дошли във филистимската земя?

По този въпрос винаги имало разногласия. Но сега всички били единадушни. Давид бил виновен за всичко – той ги бил накарал да дойдат тук. Той не можел да бъде никакъв водач, след като навличал на народа си такава голяма беда. Те изтрили сълзите си и на лицата им се изписал гняв. Всички свили юмруци срещу Давид и в началото тихо, а след това по-високо, започнали да се чуват вопли на недоволство: „Този да си върви! Той е причината за нашето нещастие. Няма повече да му служим!“ Един от тях дори се осмелил да извика: „Да го убием с камъни!“

Сърцето на Давид забило лудо, изпълнено със страх и срам. Всичкото му упорство и твърдоглавие изчезнали. Почувствал се напълно изгубен. Той много добре знаел защо било станало всичко това – защото той не бил поискал да разбере Божията воля, а бил избрал сам пътя си. За него нямало повече никаква надежда. Само Господ можел да му помогне. Но той бил съгрешил срещу Него, като бил проявявал неверие и твърдоглавие. Бил живял в лъжа и измама и почти бил забравил да се моли.

И Давид отново се разридал, но този път от разкаяние. Така той се укрепил в Господа, своя Бог. Заплакал и се помолил за прошка. Това му донесло голяма утеха. Изгарящата тревога в сърцето му изчезнала и то се изпълнило с мир и сила.

После той успокоил и хората си: „Ако Господ иска, ще тръгнем да преследваме тези грабителите.“ Давид вече нищо не можел да предприеме без волята на Господ. И когато Господ, чрез свещеника Авиатар, го насърчил да направи това, той веднага тръгнал с хората си да преследва разбойническата дружина на амаличаните.

Но къде могли да ги намерят? Тогава Господ отново се намесил и им показал пътя. На полето лежал в безсъзнание един младеж. Може би той бил един от разбойниците? Израилтяните го взели и го занесли при Давид. Когато натели в устата му вода, младежът отворил очи и прошепнал: „Гладен съм.“ Те веднага му дали парче хляб, смокини и грозде и той се съвзел.

После се изплавил, седнал на земята и започнал да отговаря на зададените му въпроси.

Този човек бил египтянин, слуга на един амаличанин от онези, които били нападнали Сиклаг и го опустошили. Когато дружината тръгнала обратно, той се разболял и господарят му го изоставил на пътя. Ако израилтяните не го били намерили, той положително щял да умре от глад и жажда. „Ще ни кажеш ли къде се намират сега?“ – попитал Давид.

„Да – отговорил младежът, – ако ми обещаете, че няма да ме убие и да ме върнете на господаря ми.“

Давид му обещал и младежът им показал къде да намерят нашествениците. Там, в лагера на амаличаните, Авигея и останалите жени също отправяли молитви към Господа. И Господ чул молитвите им.

Когато Давид и хората му наближили, амаличаните пирували и се веселили, радостни от голямата плячка, която били заграбили от израилтяните. Никой от тях не допускал, че можели да бъдат нападнати. За израилтяните било лесно да ги поразят. Никой не се избавил, освен четиристотин мъже, които успели да се качат на камили и да избягат.

Така след дните на огромно напрежение дошъл моментът на голяма радост. Всички намерили близките си. Жените им и децата им били живи без изключение. Нямало нито един пострадал. Радостта на всички била огромна. Колко много целувки и прегръдки имало! Всички били спасени!

Господ е толкова милостив! С каква готовност Той прощава греховете ни, когато се обърнем към Него с искрено покаяние! Велика е Неговата вяност към Неговия народ!

СМЪРТТА НА САУЛ **1 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 31:1–13**

Докато с Давид се случвало всичко това, Саул водел последната си битка срещу филистимците. Хората му масово били избивани или бягали към хълама Гелвуде. Саул и синовете му също тръгнали към хълама. Но вражеските стрелци успели да ги удучат. Стрелите им летели с голяма точност и никакъв щит не можел да ги отклони. Смелите синове на Саул воювали като лъвовове, но паднали поразени един след друг – Йонатан, Авинадав и Мелхисуя. Желанието на Йонатан да бъде втори в царството на Давид нямало да се изпълни.

Божните пътища не са като нашите пътища и Божиите мисли не са като нашите мисли. Но на небето има запазена корона за верния и благочестив приятел на Давид. Там Господ е изтрил всички сълзи от очите му.

После филистимците нападнали Саул и неговия оръженосец. Главната им цел била да заловят царя. Саул видял това и се уплашил до смърт. Той отново чул във въображението си думите на повикания дух: „Утре ... ти и синовете ти ще бъдете при мен.“ Смъртта го очаквала. Той щял да падне в ръцете на филистимците. Как ли щели да се гаврят с него! Но царят на Израил не можел да допусне това. Той нямало да се остави на филистимците да го заловят жив.

И отново, за последен път в живота си, Саул избрал своя собствен път. Той сам взел решение да сложи край на живота си. „Прободи ме с меча си!“ – заповядал той на своя оръженосец. Но войникът отказал. Как можел да убие своя цар, след като неговият дълг бил да пази живота му?

Тогава Саул взел меча си и сам се пробол с него, като паднал пред очите на оръженосеца си. Войникът гледал как царят му умирал и решил, че той също нямал право да живее. Подпрял меча си на земята, паднал върху него и умрял заедно с царя си.

ДАВИД ОПЛАКВА САУЛ И ЙОНАТАН

2 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 1:1–16

Давид стоял в Сиклаг и чакал в мъчително напрежение битката да приключи. След три дни се появил един мъж, който тичал с раздрани дрехи и с пръст на главата. Това било знак за траур. Случило се било нещо ужасно.

Когато пристигнал, вестителят се поклонил на Давид до земята и му казал: „Идвам от битката. Израил е победен и бяга. Много от мъжете паднаха мъртви. Саул и синовете му също са мъртви.“

Новината покрусил Давид. Саул бил мъртъв. Йонатан също бил мъртъв. Хиляди израилтяни били убити. Това бил ужасно! Саул, смелият цар, който го преследвал, но който бил и Господният помазаник, бил убит.

Но дали наистина бил мъртъв? Как можел младежът да знае това? „Откъде знаеш, че са умрели?“ – попитал го Давид.

Младежът отговорил: „Случайно се намерих на хълма Гелвуе и там видях царя, подпрян на копие то си и заобиколен от врага. Той ме повика и ми каза: „Убий ме!“ Тогава аз го убих, защото видях, че наистина не искаше да живее. После взех короната му и златната му гривна и ги донесох.“

Вярно ли било това? Наистина ли младежът бил срещнал царя жив и се бил осмелил да го убие? Или бил дошъл при Давид, за да му се подмаже, като си мислел, че ще получи голяма награда за тази вест? Но когато Давид видял царските украшения, той избухнал в плач. Да, истина било – Саул наистина бил мъртъв и Йонатан, благородният и благочестив Йонатан, също

бил мъртъв. Дълбоко съкрушен, Давид раздрал дрехите си и започнал да оплаква Саул и Йонатан, големите герои на Израил. Той не поискал да яде през целия ден и оплаквал умрелите до вечерта.

Тогава отново си спомнил за младежа, който му бил донесл съкрушителята вест. Този младеж бил убил израилевия цар! Бил се осмелил да вдигне ръка срещу Господния помазаник! Това, което Давид никога не бил посмял да направи, този нещастен амаличанин си бил позволил да извърши, без изобщо да се замисли. С това той бил подписал собствената си присъда – сам бил признал, че е убил царя. Затова трябвало да умре. Тогава Давид заповядал на един от слугите си да го убие.

ВЪЗЦАРЯВАНЕТО НА ДАВИД **2 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 2:1–11 И 5:1–5**

Времето на изпитанията на Давид свършило. Бог го избавил от Саул, за да може да се върне обратно в земята си, без да се страхува за живота си. Той се допитал до Господа дали да се върне в израилевата земя и Господ му казал да отиде в Хеврон, където мъжете от племето на Юда го помазали за цар. За него това бил един прекрасен ден! Но Давид бил помазан от Самуил за цар не само на юдовото племе, а на целия народ. Как щяло да стане това?

Останалите израилеви племена си поставили за цар Исвостей, един от синовете на Саул. Можел ли Давид да тръгне срещу собствения си народ и да сваля Исвостей от трона? Не, разбира се. Той вече се бил научил да чака. И Давид оставил всичко в ръката на Бога, вярвайки, че когато дойде времето, Господ ще предаде целия народ под неговата власт.

Останалите израилеви племена обаче не го оставяли на мира. Те постоянно воювали срещу него, като се надявали да подчинят под властта на Исвостей и юдовото племе.

Но след седем години и половина Исвостей бил убит от собствените си слуги. Тогава останалите племена сами дошли при Давид и го помазали за цар. Така Давид видал пълното изпълнение на Божието обещание.

Какъвто бил пътят на Давид на тази земя, такъв щял да бъде и пътят на нашия Спасител, Най-великия Цар. Той също щял да се възкачи на трона Си след големи страдания.

БЛАГОДЕНСТВИЕ И БЛАГОСЛОВЕНИЕ **2 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 5:6–25**

За Израил дошло време на благословение и благоденствие. Народът пак

се обединил около царя си, който се боял от Бога, а Господ явно показвал любовта си към Давид.

По време на управлението на Давид се случили големи събития. Първото събитие била обсадата на крепостта в Ерусалим. Израилтяните живели в околността на Ерусалим, но самата крепост била все още в ръцете на евусейците, един от ханаанските народи, за които Господ бил заповядал на израилтяните да ги изгонят от земята и да унищожат идолите им. Крепостта се издигала високо в планината Сион и изглеждала непревземаема. Евусейците се подигравали и присмивали: „Давид няма да успее да влезе тук, защото тя е толкова здрава, че дори и слепите и куците ще могат да го отблъснат. Той никога няма да превземе тази крепост!“

Но Давид решил да превземе крепостта и тя не се оказала толкова непревземаема, защото Господ я предал в ръцете му. Така Давид заживял в Ерусалим. Около града била издигната здрава стена, а за царя бил построен прекрасен дворец от дърво, доставено от тирския цар Хирам.

Ерусалим, градът на великия цар, бил любимото място на всички вярващи израилтяни, защото те знаели, че Бог го бил избрал за тях, за да живеят в него.

Второто важно събитие било поразяването на филистимците. Въпреки че те взели със себе си идолите си, когато тръгнали да воюват, това не им помогнало. Давид ги поразил два пъти и изгорил идолите им.

Но той поразил не само филистимците, а и амонците, и сирийците, и донесъл богата плячка в Ерусалим.

Когато останалите сирийски царе видели това, те дошли при него с големи подаръци, за да изразят почитта си и да го попитат дали иска да сключи съюз с тях. Така Господ покорил всички врагове на Израил.

Давид възпял всичко това в песни и псалми. Той възхвалявал чудесата, които Господ бил извършил за него и за народа му, и за царя, който щял да бъде благословен със своя народ. Но с тези песни той нямал предвид само себе си. Той имал предвид и Господ Иисус, който щял да бъде истинският Цар и да победи най-големите врагове на хората – дявола и греха.

Затова и ние днес пеем така:

Бог е силен, врагът е слаб.
Тези, които Го мразят,
бягат пред лицето Му,
изпаряват се като дим,
стопяват се като восък.
Където Той отиде,
яроства Му ги убива.

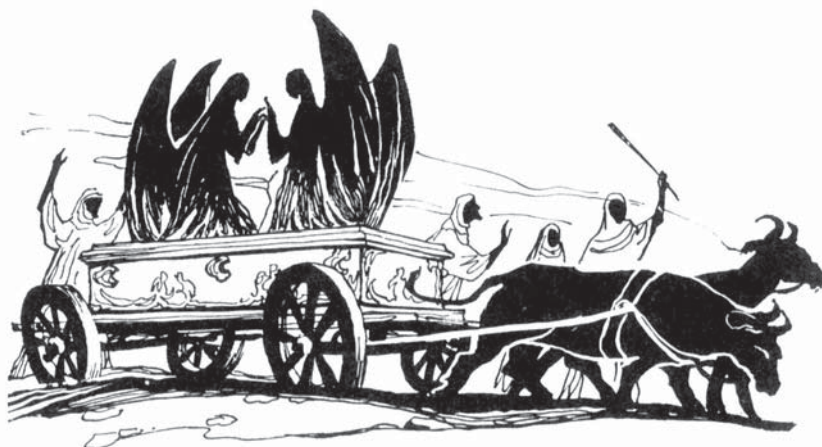
КОВЧЕГЪТ НА ЗАВЕТА В ЕРУСАЛИМ

2 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 6:1-7

Израил доживял да живее в мир и благоденствие. Чрез Давид Бог дарил Своя народ с велико царство. Но най-хубавото, което се случило на Израил, дошло, когато Давид решил да докара ковчега на завета в Ерусалим. Ковчегът на завета, който безбожните свещеници Офний и Финеес били закарали сред войската и който бил заловен от филистимците и отнесен в храма на техните богове, бил върнат в земята на Израил, но все още не бил на мястото, където трябвало да бъде. Той все още се намирал в къщата на Авинадав. Това не било редно, защото той принадлежал на царя и на народа.

Затова Давид наредил да се разпъне в Ерусалим един голям шатър, в който да се постави символът на Божието присъствие. По всичко личало, че това щяло да бъде голям празник. Давид свикал всички видни мъже от Израил и тръгнал с тридесет хиляди души, за да осъществи намерението си. Те отишли в къщата на Авинадав, която се намирала на едно високо място и изнесли ковчега на завета. Сърцата им се изпълнили с голяма радост при мисълта, че символът на Божието присъствие скоро щял да бъде сред тях.

Но тогава станало нещо ужасно. Ковчегът на завета бил натоварен на една нова каруца, теглена от волове. Това не трябвало да се прави, защото Господ бил казал, че ковчегът трябва да се носи на рамене от левитите, а не да се вози на каруца. Това не било по Божията воля. Господ искал от народа Си да Му служи по определения от Него начин. Никой не можел да служи на Господа, както сам си искал и преценявал.

Каруцата потеглила, а Оза и Ахио, синовете на Авинадав, вървели до нея, следвани от народа, начело с Давид. Звучала весела музика от арфи, цитри и дайрета. Въздухът бил изпълнен от ликуващите викове на тълпата. Но на небето Господ бил силно разгневен от това своеволие и пренебрежение, с които хората се отнесли към Неговия ковчег, символа на Неговото присъствие. Той не можел да остави това незабелязано. Трябвало да ги накаже. И наказанието скоро последвало.

Когато каруцата стигнала до хармана на Нахон, воловете се препънали и я раздрусали заедно с ковчега на завета. Всички затаили дъх. Тогава Оза, без да мисли, протегнал ръката си, за да задържи ковчега, и в същия миг Бог го поразил. Така той умрял при ковчега на завета.

Господ е свят! Ние толкова често забравяме това. Оза също го бил забравил. Той бил живял толкова дълго време с ковчега, който бил в неговия дом, и така бил свикнал с него, че бил забравил за неговата святост.

КОВЧЕГЪТ НА ЗАВЕТА В ОВИД-ЕДОМ

2 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 6:8–15

Давид и целият народ били страшно уплашени. Той толкова искал да занесе ковчега на завета в Ерусалим, а какво било станало? За какво пламнал толкова силно Божият гняв, че наказал Оза със смърт? Давид разбрал, че имало причина, която била предизвикала Бога към гняв, и решил да не носи ковчега в Ерусалим, а да го остави в къщата на Овид-Едом, която се намирала наблизо. Той се върнал в града съкрушен и изплашен.

Това не било по Божията воля. Ковчегът трябвало да бъде занесен в Ерусалим, но с необходимото преклонение и благоговение. Господ искал да живее сред народа Си, но хората не бивало да бъдат непочтителни и да забравят, че Той е свят Бог. Давид не направил добре, като не отнесъл ковчега на завета в Ерусалим, защото по този начин той се отказал от благословенията на Божието присъствие. Бог излял тези благословения върху Овид-Едом и семейството му. Неговият дом се изпълнил с мир, радост и благоденствие. Всеки можел да види, че това бил един много щастлив дом.

Когато чул това, Давид разбрал какво бил направил. Той нямало защо да се страхува от Господа и от Неговия ковчег, но никога не бивало да забавя Божията святост и трябвало да се отнася с благоговение към Неговия символ. Когато натоварили ковчега на каруцата, израилтяните били забравили точно това. Затова бил пламнал и Божият гняв.

Тогава Давид наредил да изнесат ковчега от дома на Овид-Едом. Но този път той не бил натоварен на каруца, а носен от левитите. Давид и народът

придружавали носещите с голяма радост и веселие. Всички скачали и играели под звуците на тръбите.

МИХАЛА

2 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 6:16–23

Михала, съпругата на Давид и една от дъщерите на Саул, стояла на прозореца на царския дворец и гледала какво става. Тя не пожелала да се присъедини към народа и да участва в донасянето на ковчега на завета, защото се считала за твърде издигната, за да направи това. Но много искала да види шествието, защото изпитвала гордост от това, че Давид, който организирал пренасянето, бил нейн съпруг и цар.

Не след дълго народът влязъл в Ерусалим и Михала видяла левитите, които носели златния ковчег на завета на раменете си. Гледката била възхитителна. Но сърцето на Михала не заликувало от радост, когато видяла символа на Божията любов в Ерусалим. Тя чувала възгласите на хората и звуците на тръбите, но всичко това не ѝ казвало: „Господ иде!“ Тя гледала танцуващата тълпа и очите ѝ били пълни с гордост. Но къде бил царят?

Изведнъж Михала се сепнала. Защото Давид бил там, сред тълпата, по къса ленена риза и скачал и танцувал заедно с всички обикновени хора от народа. Нима нейният мъж бил забравил, че бил цар? На лицето на Михала се изписало голямо презрение. Как можел царят да слезе на нивото на хората от улицата! Михала била истинска дъщеря на Саул. Тя не разбирала, че Давид танцувал, защото се радвал на идването на ковчега на завета в Ерусалим. Тя не обичала нито Господ, нито Неговия завет.

Давид наредил да поставят ковчега на завета в шатъра и след като принесъл жертвоприношения и благодарил на Бога, се върнал радостен у дома. Там домашните му също празнували.

Само Михала го посрещнала с подигравателен поглед и му казала с изпълен с презрение глас: „Колко представителен бе днес израилевият цар, който се съблече пред целия народ като глупак!“

Щастието, изписано върху лицето на Давид, помръкнало, радостта му изчезнала.

Той не можел да празнува с Михала това радостно събитие – тя нищо не разбирала! Тя не била разбрала, че той бил облякъл късата риза на свещеник, защото не искал да служи на народа си само като цар, но и като свещеник, и да се моли за него. Нейното отношение наскърбило и възмутило Давид. Нима смиренното пред Бога било срамно нещо? Не, разбира се! Давид вдигнал глава и се взрял в надменното лице на Михала.

„Господ ме направи цар на мястото на баща ти. Той ме издигна толкова високо. Затова ще Го хвала и ще се смиря пред Него дори още повече. И един ден ще бъда на небето с всички тези обикновени хора, които Бог обича и заради които ти ми се подигра днес.“

Господ не дал на Михала да роди деца на Давид. По този начин той я накарал за нейното високомерие. Защото Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат.

ЗАВЕТЪТ НА БОГА С ДАВИД

2 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 7:1–29

Това, че Давид обичал Господа, било очевидно. Винаги, когато гледал двореца си, той си спомнял за ковчега на завета. Давид живеел в красива къща от кедрово дърво, а Господ обитавал в шатър между завеси! Това карало Давид да се чувства неудобно. Господ също трябвало да си има къща. Трябвало да Му построят в Ерусалим голям и красив дом, какъвто никога досега не бил виждал, за Негова слава. Давид споделил мислите си с пророк Натан, който се съгласил с царя. „Направи това, което имаш на сърце – казал му той, – защото Господ е с теб.“

Но вечерта Господ казал на Натан: „Иди при моя слуга Давид и му кажи, че той няма да Ми построи дом, а синът му, който ще дойде след него, той ще Ми построи дом.“

За Давид това било голямо разочарование. Но то щяло да бъде още по-голямо, ако било единственото нещо, което пророкът му казал. Натан обаче му казал още нещо, което направило Давид толкова богат и щастлив, че той забравил за разочарованието: „Не ти ще съградиш дом за Господа, а Той на теб ще съгради дом.“ Това означавало, че престолът на Давид щял да бъде наследен от един от неговите синове, който също щял да бъде последван от един от своите синове и така нататък завинаги – домът на Давид щял да се утвърди като царство във вечността!

Във вечността? Но това било невероятно обещание! То не можело да се отнася за обикновените Давидови потомци. Никой от тях не можел да бъде цар завинаги. Но кой тогава можел да бъде цар завинаги? Само един – Господ Иисус, защото той нямало да бъде само Човешки Син, а щял да бъде и Божи Син. Единствен Той можел да царува вечно. Следователно Божието обещание не можело да означава нищо друго освен това, че Господ Иисус щял да бъде потомък на Давид. Да, най-великият Цар от всички царе щял да бъде роден от някой от Давидовите потомци!

Нищо чудно, че Давид забравил разочарованието си, когато чул това обе-

щание, и бил повече от щастлив. Неговият престол щял да бъде заеман винаги от негови потомци, а най-накрая щял да се роди и най-великият негов Син – Вечният Цар, нашият Спасител! Какво удивително обещание!

Как било възможно това, питал се Давид? Как можел Господ да направи такъв прекрасен завет с него, обикновения човек? Изпълнен с благодарност и преклонение, Давид влязъл в шатъра, коленичил пред Господа и започнал да се моли:

„Господи, Боже наш, кой съм аз и какъв е домът ми, че да ме издигнеш до това положение, да ме благословиш толкова богато и да се отнесеш към мен като към приятел! Господи, Ти знаеш по-добре от мен самия какво има в сърцето ми. Ти си толкова велик и няма друг като Теб! Ти избра Израил за Свой народ и стана негов Бог. Аз зная, че Ти ще изпълниш словото Си, което ми говори! И защото Ти ми обеща, затова се осмелявам да Те помоля. Господи, благослови дома на слугата Си, за да пребъдва завинаги, защото Ти, Господи, изговори това.“

Молитвата на Давид била чута. Господ изпълнил завета, който сключил с него. Потомците на Давид били царе и най-накрая наистина се родил и най-великият Давидов Син – Исус Христос, който ще царува завинаги.

ГРЕХЪТ И НАКАЗАНИЕТО НА ДАВИД

2 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 11 И 12:1–25

Колко хубаво би било, ако всичко можело да си остане така! Ако можело да продължи времето на благословение и изобилие при управлението на този мъдър и праведен цар, избран по Божието сърце! Но за съжаление Давид също бил грешник, който се нуждаел от Спасител. И той извършил голям грях.

В началото на годината Давид изпратил войската си под предводителството на военачалника си Йоав, за да нанесе последен удар срещу амонците. И тогава той направил нещо, което не бил правил до този момент – не отишъл с войската си, а останал в двореца.

Една вечер Давид бил на покрива на къщата си и се излежавал в леглото си, за да се разхлади от горещината. Докато войните му се биели и жертвали живота си, той прекарвал деня си в безделие. И преди да залезе слънцето, той станал, за да се поразходи. От градината, която била на покрива, той можел да вижда долината около Ерусалим и намиращите се наблизо жилища на придворните.

Едно от тези жилища принадлежало на Урия, един от неговите най-добри воини, който бил заминал на бойното поле, за да участва в битката. В гради-

ната на Урия се къпела една жена, която толкова харесала на Давид, че той я пожелал за себе си. Царят веднага изпратил да разберат коя била тази жена и слугите му казали, че тя била жената на Урия.

Давид бил отчаян. Той не можел да се ожени за тази жена, тъй като тя била вече омъжена. Царят знаел Божиите заповеди: „Не прелюбодействай“ и „Не пожелавай жената на ближния си.“ Но той толкова силно я пожелал, че забравил Божиия свят закон. И вместо да овладее грешните си желания и да се помоли на Господ да го запази от греха, той изпратил да доведат жената при него и ѝ предложил да остане при него. Жената, чието име било Витсавее, намерила това предложение за голяма чест. Тя удовлетворила желанието на царя и останала при него. Това било голям грях! Давид най-безсрамно нарушил неотменимите Божи заповеди и извършил предателство спрямо своя верен слуга Урия. Витсавее също извършила грях, като изневерила на съпруга си.

Не след дълго тя отново се върнала у дома. И макар че Давид не се покаял за това, което извършил, той бил неспокоен. Какво щяло да се случи, когато хората започнали да говорят, че Витсавее е била с царя, докато мъжът ѝ е бил на война? Това щяло да бъде голям позор. Урия трябвало да се върне у дома, колкото се може по-скоро, за да се сложи край на тези приказки.

И царят изпратил до войската заповед, в която се казвало, че Урия трябвало незабавно да се върне у дома. Когато той пристигнал, Давид го извикал при себе си под претекст, че искал да разбере какво било положението на фронта, но дълбоко в сърцето си той имал само едно желание – да накара Урия да си отиде у дома. Разговорът приключил и той го изпратил да си върви, като го проследил, за да види какво ще направи.

Но Урия нямал никакво намерение да си иде у дома. Как можел той да се прибере спокойно при жена си, докато неговите другари на фронта воювали срещу врага? Не, той бил твърде честен и предан, за да може да направи такова нещо! И така, Урия прекарал нощта пред една от къщите на придворните, близо до двореца.

Давид се разтревожил още повече. Какво можел да направи, за да накара Урия да се влезе при жена си, питал се той. После решил, че намерил разрешение – поканил Урия на вечеря и така го напил, че той вече не знаел какво прави. Сега Урия непременно ще се прибере у дома, мислел си Давид. Но това не се случило. Нищо не било в състояние да накара предания Урия да влезе при жена си, докато Израил водел война!

Давид бил в безизходица. Нима нямало никакъв начин да се предотврати този позор? Имало един начин. Ако Урия загинел, той можел да се ожени за Витсавее и всички приказки щели да престанат.

И тогава Давид измислил един ужасен план. Той написал писмо до Йоав, в което му заповядвал да изпрати Урия в най-предните редици на сражението и да го остави там сам с хората му, за да бъде убит. После дал това писмо лично на Урия, за да го предаде на Йоав.

Йоав изпълнил заповедта на царя и преместил Урия и хората му от обсадата на града на най-опасното място в сражението. Много израилтяни били убити, в това число и Урия. Йоав изпратил да известят на царя за случилото се, като казал: „Ако царят се разгневи, че убитите са толкова много, кажете му, че сред тях бе и Урия.“ Вестителят съобщил на Давид думите на Йоав, а Давид го изпратил обратно, като му казал да предаде на Йоав да не се смущава, защото така ставало на война.

Колко ниско бил паднал Давид! Той изпадал от един грях в друг – най-напред прелюбодеяство, а сега и убийство, и лицемерие, и измама! И въпреки всичко той не се покаявал пред Господа, а си мълчал и мислел, че всичко ще отmine. Когато свършило времето на траура, Давид взел Витсавее за своя жена, като показал пред народа колко много почитал паметта на Урия. Той си мислел, че всичко било наред. Но Господ, който вижда и знае всичко, бил страшно разгневен на Давид и не можел да го остави ненаказан.

След няколко месеца Витсавее родила на Давид дете. Но царят не бил радостен. Съвестта му го мъчела ден и нощ. Той много добре знаел, че не можел да скрие прегрешенията си от Господ. Но въпреки това продължавал да не ги изповядва и да не Го моли за прошка.

Тогава пророк Натан отишъл при него. Когато видял, че пророкът идвал при него, сърцето на Давид се свило от лоши предчувствия. Какво щял да му каже той?

Пророкът не заговорил веднага за греховете на Давид, а му разказал една история, като го оставил сам да отсъди кой бил виновен и кой – невинен.

„В един град имало двама човека: единият богат, а другият беден. Богатият имал много овце и говеда, а сиромасът притежавал само едно малко агънце, което обичал като свое дете. Един ден у богаташа дошъл пътник, но вместо да заколи едно от своите говеда или овце и да му сготви ядене, богаташът взел малкото агънце на бедняка и го убил.“ Какво щял да отсъди царят за случилото се?

Давид бил дълбоко възмутен. Очите му светнали гневно. Виновият бил богаташът! В това нямало никакво съмнение! И той отсъдил строго:

„Този човек заслужава смърт и според Божия закон трябва да плати за агнето четирикратно.“

Тогава пророкът погледнал Давид и му казал: „Ти си този човек!“

Давид бил поразен. Лицето му изведнъж пламнало. Как така той бил този

човек? Той не бил като този злодей, той не бил крадец! Тогава очите му се отворили и Давид разбрал какво бил сторил. Да, той наистина бил този човек. Сърцето му се изпълнило с дълбок срам. Нима можел да се скрие от очите на Господа?

Пророкът продължил да говори: „Слушай какво казва Господ, Израилевият Бог! „Аз те помазах за цар над Израил и те избавих от ръката на Саул. Направих те много богат и можех да те направя още по-богат. Защо тогава ти презря Моето слово и стори зло пред очите Ми?

Отсега нататък мечът никога няма да се оттегли от дома ти: в него не-престанно ще има раздори. И това, което ти извърши тайно, други от твоето семейство ще извършат пред очите на целия Израил.“

Тъй като прегрешението на Давид било много голямо, то и наказанието му щяло да бъде много тежко.

Но сега проличало, че Давид бил човек, който се боял от Бога. Той не си намерил извинение, както сторил Саул, когато Самуил дошъл да го избличи, а навел глава и признал греха си със съкрушено и искрено сърце: „Да, наистина съгреших пред Господа.“

„Загова и Господ прости греха ти – казал Натан. – Ти няма да умреш. Но понеже си оскърбил Неговото Име и си дал повод на враговете Му да Го хулят, синът, който ти роди Витсавее, ще умре.“

Скоро детето на Витсавее се разболяло. Колко много се молил Давид на Господ синът му да оздравее! Той знаел, че Господ бил безкрайно милостив и състрадателен, и мислел, че Той може да реши да изцели детето. Но Господ не отговорил на молитвите му и след седем дни детето умряло.

Трябвало ли Давид да продължи да носи товара на греха си? Трябвало ли да продължи да мисли, че Господ все още му бил сърдит? Не, защото макар и да наказва нашите грехове, Господ е Бог, който прощава. В знак на Своето прощение Господ дал на Давид и Витсавее друг син, когото те нарекли Соломон. Това име означава „син на мира“ и показва, че Давид се осмелил да повярва, че между него и Бога отново имало мир.

По заповед на Бога пророк Натан дал на детето и името Едидия, което означава „възлюбен от Господа.“ За Давид това име било много утешително

пророчество. Детето било изключително, защото наистина било възлюбено от Господа. Затова Давид се осмелил да повярва, че това дете щяло да бъде праотец на неговия Най-велик Син – на Спасителя, който щял да бъде и възлюбеният Божи Син, и заради когото Господ бил възлюбил Соломон толкова силно. Заради Него също Господ бил възлюбил и Давид, и народа Си, а и нас също!

АВЕСАЛОМ

2 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 15:1–6

Точно както Господ бил предсказал чрез Натан, Давид преживял големи скърби, които му причинили синовете му, когато пораснали, и най-вече синът му Авесалом.

Авесалом забелязъл, че народът вече не бил доволен от управлението на Давид и си мислел, че той щял да бъде по-добър цар от баща си. Това, че баща му бил избран за цар от Бога, изобщо не го интересувало. Той започнал да се опитва по всякакви начини да спечели благоволението на народа. Движел се в красива колесница, теглена от породисти коне, с кортеж от петдесет слуги, и правел всичко, за да изглежда, че той бил царят. Хората били очаровани от него. Те гледали красивия принц в царския кортеж и му се възхищавали. След като Давид не ставал повече за цар, Авесалом трябвало да стане цар, тъй като бил най-красивият от всички царски синове.

Лицемерният Авесалом измислил още един начин, за да спечели сърцата на хората. Той ставал рано сутрин, заставал край портата на царския дворец и пресрещал всеки, който идвал при царя за съд. „Правото е на твоя страна – казвал му той, – но не очаквай от царя правосъдие. Ех – въздишал той след това, за да покаже голямото си състрадание, – ако аз бях поставен за съдия, положението щеше да бъде съвсем различно!“ А когато някой се приближавал, за да му се поклони, той бързо хващал ръката му и го целувал, сякаш бил негов най-близък приятел.

Това се харесвало много на хората. Авесалом бил толкова красив, благороден и чистосърдечен, и изпитвал такова дълбоко състрадание към народа, че щял да бъде много по-добър цар от Давид. Давид бил вече остарял и почти не се появявал пред хората. Той трябвало да издигне Авесалом за цар!

Какво безсрамно предателство от страна на народа, който толкова лесно бил готов да изостави собствения си цар! Това било предателство не само към царя, но и към Самия Бог, който го бил помазал за цар и бил сключил с него завет. Нима Бог не ги бил благословил богато по време на управлението на Давид?

ПРЕДАТЕЛСТВОТО НА АВЕСАЛОМ

2 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 15:7-12

Когато преценил, че вече е събрал достатъчно хора за свои съмишленици, Авесалом решил да осъществи намеренията си. Най-напред той отишъл при баща си и го попитал дали може да отиде в Хеврон, за да принесе там жертва на Господ. Давид, разбира се, много се зарадвал, когато чул, че синът му искал да принесе жертва на Господ.

„Иди с мир“ – казал му той. Но Давид не знаел, че Авесалом го лъжел и че вместо да принесе жертва на Господ, той щял да го предаде – да предаде собствения си баща!

Авесалом изпратил навсякъде из страната мъже, които да агитират народа и да привлекат колкото се може повече хора на неговата страна. Те трябвало да разгласят сред народа следната заповед: „Когато чуете звука на тръба, всички извикайте: „Авесалом се възцари в Хеврон!“

Събитията се развили точно така, както искал Авесалом. Когато тръбите затръбили, станало ясно колко много били неговите съюзници. По-голямата част от народа се присъединила към него и го провъзгласила за цар. Тогава той потеглил към Ерусалим с голяма войска, за да убие баща си и да заеме престола му. Бунтът обхванал целия Израил.

СМИРЯВАНЕТО НА ДАВИД

2 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 15:13-37

Когато разбрали за това, което ставало из страната, всички в двореца били обхванати от голяма паника. Народът се бил разбунтувал! Царският син Авесалом бил тръгнал с войска към Ерусалим, за да убие баща си и да се възкачи на трона!

И царят, и съветниците му не били подготвени за това и нямали войска, която да отблъсне бунтовниците. Авесалом и войниците му нямало да се съжалят над тях – те щели да убият не само царя, но и привържениците му. Кървава баня очаквала Ерусалим!

Давид не трябвало да позволи това да се случи. Имало само един изход – да избяга, колкото се може по-скоро. И царят веднага напуснал двореца и града заедно със семейството си и привържениците си. Веднъж излязъл извън Ерусалим, той щял да има достатъчно време, за да вземе някои важни решения. И той заповядал на охраната си, състояща се главно от филистимските мъже от Гет, да мине пред него.

Един от тези мъже бил Итай, който също бил от земята на филистимците

и който неотдавна бил избягал при него. Итай също пожелал да се присъедини към царя като бежанец. И макар че Давид му казал, че за него щяло да бъде по-добре да остане в Ерусалим, той решил да остане с царя. Итай бил готов да отиде с царя, където и да е, стига само да бъде с него. Жив или мъртъв, той щял да остане верен на Давид. Давид бил много благодарен на Итай за невероятната му любов. И в същото време изпитвал дълбока скръб. Един чужденец му бил толкова верен, а собственият му син искал да го убие! Това правело мъката, която Давид изпитвал заради Авесалом, още по-осезаема.

Трябвало да се вземе още едно решение. Свещениците Садок и Авиатар били взели със себе си ковчега на завета и бягали заедно с всички левити. Давид много искал да задържи ковчега на завета при себе си – присъствието на символа на Божието присъствие му действало толкова успокоително! Но той не знаел какви били Божиите намерения за него. Не знаел колко време щял да се скита като бежанец. Не знаел дори дали въобще някога щял да се върне в Ерусалим. Нима можел да вземе със себе си ковчега на завета в скитанията си? Не, разбира се! Каквото и да се случело с него, ковчегът на завета трябвало да бъде в безопасност.

Затова той казал: „Върнете ковчега на завета в града. Ако придобия благоволение на Господа, ще се върна и ще видя отново ковчега на завета и Божието обиталище. Но ако Господ не желае аз да бъда повече цар, нека да постъпи с мен, както Му е угодно. Оставям се в Неговите ръце.“

А на Садок казал: „Ти си пророк, помоли се на Господа за съвет. Остани в Ерусалим и нека синът ти Ахимаас и Йонатан, синът на Авиатар, ми съобщават какво става в града. Аз ще бъда при река Йордан, там можете да ме намерите.“

Така свещениците се върнали с ковчега обратно в града, а тъжното шествие с царя потеглило към върха на Елеонския хълм.

Давид вървял и плачел. В знак на мъката си той ходел бос и с покрита глава. Каква тъжна гледка! Придружаващите го също били покрили главите си и плачели. Техният смел цар, когото те толкова обичали и уважавали, сега бил прокуден от собствения си син! Сърцата им се пълнели с болка, когато го гледали. Съзлите им се стичали изобилно по лицата им. Всички скърбели заради унижителното положение, до което бил докаран Давид!

Сърцето на царя също преливало от скръб и мъка. Колко ужасно било това, което Авесалом искал да извърши! И то след цялата любов, която той му бил показал като баща. Не, той не заслужавал да преживее това от собствения си син!

Но това не било най-тежкото нещо, което Давид преживявал. Той си

спомнил мига, когато Натан дошъл при него и му казал какво щяло да бъде Божието наказание и гласът на пророка отново прозвучал в ушите му: „Мечът никога няма да се оттегли от дома ти и ти ще бъдеш опозорен пред целия Израил.“ Господното Слово се изпълнило. Наказанието от Божията ръка дошло върху Давид. Греховете му наистина били ужасни – прелюбодейство и убийство. Затова Бог го наказвал сега. Давид знаел, че Бог е справедлив и че той заслужавал всичко това. Тази мисъл увеличавала страданието му и го карала да наведе още по-ниско глава. Тревогата му нараствала с всеки изминал миг. А когато дошла вестта, че Ахитофел се бил съюзил с Авесалом, тя станала непосоница.

Ахитофел, който бил много умен и който някога бил верен приятел на Давид и негов съветник, бил последвал Авесалом! По човешки погледнато, с Давид било свършено. Никой не можел да даде по-умен съвет от Ахитофел. Всичко било против Давид, защото Господ бил против него. Но въпреки това Давид знаел, че ако се избавел, това избавление щяло да дойде само от Господа. Колкото и тежко да го наказвал Господ, той продължавал да вика за помощ само към Него. Давид не бил съгрешил сещу сина си и затова можел да моли Господ за справедливост. И той се молел: „О, Господи, моля Те, нека не бъде приет съветът, който Ахитофел ще даде, Ти го осуети!“

Чул ли Господ молитвата на Давид? Да, чул я. Защото горе на хълма той срещнал Хусай, още един от своите съветници. Това било все едно Давид видял светлина в непрогледния мрак, в който се намирал. Ако Хусай отидел в Ерусалим и се престорел, че иска да служи на Авесалом, той можел да се опита да направи така, че да не се вслушат в съвета на Ахитофел. Така той щял да послужи на Давид.

Хусай с готовност изпълнил това, което царят искал от него, и се върнал в града. Така в Ерусалим се оказали няколко приятели на Давид.

СЕМЕЙ ПРОКЛИНА ДАВИД **2 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 16:5–14**

Униженията, на които бил подложен Давид, още не били свършили. Докато той минавал през една долина, изведнъж чул зъл глас, който го проклинал и изричал обидни думи. Когато царят и хората му се огледали, те видели на височината пред себе си един човек, който ги замервал с камъни и прах от земята. Той се спуснал срещу Давид с викове и злостни клетви. Наричал го кръвник и злосторник.

Този човек бил Семей и произлизал от рода на Саул. Той не могъл да приеме факта, че Давид бил станал цар на мястото на Саул, и сега, когато Давид

бил изпаднал в неволя, използвал случая, за да излее злобата и ненавистта си. Той бил толкова заслепен от яростта си, че изобщо не разбирал, че хората на Давид лесно можели да го хванат и да го убият. Знаел само, че мразел Давид, и че сега имал възможност да го обижда.

Ависей, един от смелите мъже на Давид, не можел да гледа всичко това спокойно. „Позволи ми да отида при него и да му отсека главата!“ – казал той на царя.

Но Давид не му позволил. Наистина Семей извършвал голямо зло не само срещу Давид, но и срещу Господ. Но Давид не желаел да се защитава сам. Може би Самият Господ бил против Давид и го бил отхвърлил? Нима трябвало сега този човек да бъде убит поради това, че Господ го използвал, за да смири Давид?

„Собственият ми син иска да ме убие – казал тъжно той, – а колко повече този човек! Нека проклина, защото може Господ да му е дал да проклина. Не искам да го убия. Може би Господ ще види нещастieto ми и ще ми въздаде днес добро вместо неговите клетви!“

Така Давид се смирил под Божието наказание и показал, че съзнавал греховете си и че искрено се покаявал за тях. Затова за него отново щяло да има избавление.

Вечерта той пристигнал на брега на река Йордан, където решил да остане да пренощува и да обмисли мерките, които щял да вземе срещу Авесалом. Прокуден от дома си, от Ерусалим, от ковчегата на завета и от собствения си народ, Давид прекарал тежка нощ. Душата му се измъчвала от тези страда-

ния, причинени от собствените му грехове и греховете на собствения му народ.

Един ден Господ Иисус щял да извърви същия път като Давид. Той също щял да бъде прокуден от Ерусалим и от собствения си народ. Но Господ Иисус нямало да пострада заради собствените си грехове, защото Той нямало да има никакви грехове, а щял да пострада заради греховете на народа Си. Затова Той могъл да стане Спасителят, който освободил хората Си от проклятието на греха – нещо, което Давид не можел да стори.

ОСУЕТЯВАНЕТО НА СЪВЕТА НА АХИТОФЕЛ

2 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 16:15–17:23

След като научил за бягството на Давид, Авесалом влязъл с привържениците си в Ерусалим и ликуващата тълпа го провъзгласила за цар.

За голяма своя изненада той видял сред привържениците си и Хусай. Това било много странно – Хусай, верният приятел на баща му, бил станал негов привърженик! Той не можел да проумее това. Но когато го попитал, Хусай му отговорил, че щял да служи на царя, когото Господ бил избрал. Авесалом бил толкова заслепен от гордостта си, че изобщо не забелязал измамата на Хусай. В противен случай веднага щял да разбере, че зад всичко това стоял Давид.

После новият цар свикал съветниците си при себе си, за да ги обсъдят какво да се прави по-нататък.

Пръв изказал мнението си Ахитофел: „Позволи ми още тази нощ да тръгна по следите на Давид с двадесет хиляди мъже и да го преследвам. Той сигурно е много уморен и отслабнал, така че няма да е трудно да го хванем. Ще го изненадаме и ще го уплашим, и привържениците му ще го изоставят. Тогава ще убием само царя, а всички останали ще преминат на твоя страна и ще има мир.“

Ахитофел наистина бил умен човек и съветът му бил много разумен. Това бил правилният начин, по който Авесалом можел да спечели битката против баща си Давид.

Но макар че всички харесали съвета на Ахитофел, Авесалом казал да повикат при него и Хусай. Той искал да чуе и неговия съвет.

„Ахитофел ме посъветва незабавно да тръгна по петите на баща си – казал му той. – Ти какво ще кажеш? Така ли да постъпим, или не?“

Хусай веднага разбрал колко опасен бил съветът на Ахитофел. Затова той отговорил: „Ахитофел е умен човек и винаги дава добри съвети. Но този път не съм съгласен с него. Ти добре познаваш баща си и неговите хора.

Те са силни мъже и сега са толкова разгневени, че са като мечка, лишена от малките си. Бъди сигурен, че ще се бият свирепо. Давид е опитен воин. Мислиш ли, че ще продължи да върви и през нощта? Не, той ще спре заедно с хората си и ще се скрие в някой трап или в някой град, и докато ги търсим, голяма част от хората ни ще бъдат поразени. Войниците ни така ще се уплашат, че дори и най-смелите ще примрат от страх. Те добре знаят кой е Давид. Аз предлагам да направим друго. Нека най-напред призовем целия народ и ти сам ще излезеш да се биеш начело на войската. Тогава ще ги поразим толкова жестоко, че няма да оставим жив нито един. Ако Давид се скрие в някой град, ще го сринем със земята.“

После Хусай напрегнато зачакал да чуе отговора на Авесалом. Ако Авесалом послушал съвета му, Давид щял да има време да се подготви. Но ако не го послушал, тогава с Давид било свършено.

В този момент Давид не спирал да се моли: „Господи, моля Те, осуети съвета на Ахитофел.“

„Съветът на Хусай ми харесва повече от съвета на Ахитофел“ – казал Авесалом и огледал привържениците си, застанали в кръг около него.

„Да – извикали всички след него, – неговият съвет наистина е по-добър, него ще следваме.“

Така Господ спасил Давид. Това бил краят на Авесалом.

Хусай успял много бързо да се свърже със свещениците Садок и Авиатар и да им разкаже за случилото се в двореца. Съветът на Ахитофел бил отхвърлен, а неговият съвет бил приет.

Една вярна на Давид слугиня била натоварена да предаде тази вест. Тя трябвало да намери край един кладенец извън Ерусалим двама младежи и да им разкаже всичко това. Там се криели Йонатан и Ахимаас, синовете на свещениците. Но докато слугинята говорела с двамата младежи, един от привържениците на Авесалом ги видял и му съобщил. Авесалом веднага изпратил хора, които да заловят младежите.

Но от тях нямало и следа. Те били избягали в къщата на една жена, която била от приятелите на Давид. Тя ги отвела в градината, където имало кладенец и има казала: „Бързо влезте вътре!“ После сложила на отвора на кладенеца една покривка, на която насипала счукано жито. Така никой нямало да се сети, че отдолу имало кладенец, а в кладенеца имало хора.

Когато войниците не намерили младежите в двора около кладенеца, те влезли в къщата и я претърсили. Накрая попитали жената: „Къде са Ахимаас и Йонатан?“

Жената отговорила: „Виждале ли онзи поток ей там? Те го преминаха и тръгнаха нататък.“

По този начин тя не само помогнала на цар Давид, но послужила и на Господ. Войниците претърсили местността в посоката, която жената им посочила, но след като не намерили никого, потеглили обратно към Ерусалим. Младежите излезли от кладенеца и бързо отишли при Давид, за да му предадат вестта.

Давид много добре разбрал колко опасен бил съветът на Ахитофел и незабавно преминал заедно с хората си отвъд Йордан. Сърцето му било изпълнено с огромна благодарност към Господ за това, че бил послушал молитвата му.

Ахитофел също разбрал, че Давид бил спасен и че това бил краят на Авесалом. Умният съветник си дал сметка, че за него нямало повече бъдеще. Той бил изменил на избрания от Бога цар и бил дал съвет как той да бъде убит. Бил използвал мъдростта си, за да воюва срещу Бога. Като не виждал никакъв друг изход освен смъртта, Ахитофел напуснал двореца в отчаяние, оседнал осела си, върнал се в къщата си в своя град и след като наредил домашните си работи, взел едно въже и се обесил.

СМЪРТТА НА АВЕСАЛОМ

2 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 17:27–29 И 18:1–32

Отвъд Йордан Давид намерил много верни приятели, които го снабдили с храна и с всичко необходимо. Междувременно Авесалом изпълнил съвета на Хусай. Той събрал колкото се може по-голяма войска, поставил Амаса за военачалник и тръгнал да се бие с баща си.

Но Давид имал достатъчно време, за да обмисли стратегията си. Той събрал войската си и я разделил на три части, като поставил по един командир на всяка част. Накрая казал: „И аз тръгвам с вас.“

Всички се възпротивили на това решение и казали: „Враговете ни не ги е грижа за нас. Те ще преследват главно теб. Ти струваш колкото десет хиляди от нас. Затова е по-добре да останеш тук, така ще бъде по-безопасно. Ако се наложи, ще можеш да ни помогнеш от града.“

Давид се съгласил с доводите на хората си и останал в града. Но сърцето му преливало от скръб. Той се молел на Господ да даде победата на неговите войни, но не преставал да се пита какво щяло да стане с Авесалом. Давид добре познавал своите войници – те нямало да пожелаят бунтовния му син; особено Йоав, той щял да бъде безмилостен.

И макар че Давид се молел за победа, сърцето го боляло за Авесалом. Той толкова обичал сина си и толкова се гордеел с него! Та нали той му бил дете!

Грехът, който Авесалом извършил, наистина бил много голям. Господ бил заповядал в Своя закон: „Почитай баща си и майка си.“ А той не само не почитал баща си, но дори дръзнал да го свали от престола и бил готов да го убие. При това неговият баща бил избран за цар от Господа! Но за Авесалом това нямало никакво значение. Колко страшно щяло да бъде, ако той загинел в боя, без греховете му да са били простени! Само като си помислел за това, Давид изтръпвал от ужас.

„Авесаломе, Авесаломе“ – плачело сърцето му.

Така Давид стоял до портата и гледал как войниците му излизали на бой. Той не се съмнявал в техния жар и ентузиазъм. Но какво щяло да се случи с детето му? Когато тримата военачалници се приближили до него, той ги извикал при себе си. Те знаели нарежданията му. Но имало още нещо, за което той искал да ги помоли. „Отнесете се добре към младежа Авесалом. Поощадете сина ми.“ – казал им той. Всички чули молбата на Давид. Как било възможно това? Нима царят можел да проси милост за този свой зъл син? Авесалом никога не би наредил на хората си да поощаждат баща му.

Много бързо станало ясно, че хората на Давид били по-добри воители от хората на Авесалом. Но най-важното от всичко било това, че Господ се сражавал на страната на Давид. Войската на Авесалом била разпръсната и трябвало да се защитава на малки групички. Тя претърпяла голямо поражение. Войниците се обърнали в бяг и хиляди се насочили към гората, за да се спасят. Мнозина от тях попаднали в дълбоките гъсталаци и мочурища и измрели. Двадесет хиляди от бунтовниците загинали в този ден.

Авесалом бил откъснат от войската си заедно с още няколко мъже и се озовал сред войската на Давид. Скоро войниците му разбрали, че за тях нямало никаква надежда, и побързали да се оттеглят, като изоставили царя си съвсем сам.

За Авесалом не оставало нищо друго, освен и той да побегне. Той дръпнал юздите на мулета си и потърсил спасение в гората. Но когато минал под един голям дъб, косата му се заплела в гъстите, ниско надвиснали клони и той увиснал под дървото. Колкото и да се дърпал и колкото и да опитвал да се отскубне, клоните го били хванали толкова здраво, че главата му не помръдвала. Мулето му избягало под него, а той останал да виси на дъба.

В този момент в гората минавал един от хората на Йоав. Той се вгледал във висия мъж и се вцепенил. Това било невероятно! Това бил Авесалом! Миг по-късно човекът тичал към Йоав. „Видях Авесалом да виси на едно дърво в гората!“ – съобщил задъхано той.

Йоав го изслушал и извикал разгневен: „И ти го остави жив? Защо не го уби? Щях да те възнаградя богато за това.“

„В никакъв случай!“ – отговорил човекът. „Колкото и пари да ми дадеш, аз пак няма да убия сина на царя. Нали чух какво помоли той теб и пълководците. „Пощадете сина ми!“ – каза той.“

„Защо ли си губя времето да те слушам, а не отида сам да го убия!“ – казал Йоав и тръгнал към мястото, където бил Авесалом.

Авесалом продължавал да виси на дъба в гората със заплетена между клоните глава. Сърцето му се свило от страх, когато видял, че Йоав идвал към него. Той веднага разбрал, че за него нямало да има милост и че това бил последният му миг. Той трябвало да умре в ужасния си грях. Йоав бил безмилостен човек. Той щял да се погрижи Авесалом да не бъде пощаден и да получи последния си урок. Без изобщо да се интересува от волята на царя, Йоав тръгнал срещу Авесалом и изстрелял срещу него три стрели. Но не успял да го убие. Авесалом продължавал да се движи.

Товага дошли десет от неговите оръженосци, които обкръжили умиращия принц и го убили. После освободили главата му от клоните, хвърлили мъртвото му тяло в един ров и натрупали върху него огромен куп камъни. Така те издигнали един символичен паметник на срама, който бунтовникът си бил докарал сам. Колко различен бил този паметник от другия, който Авесалом си бил издигнал, докато още бил жив! Така името му било погребано в позор под камара от камъни.

„Мога ли да отида и да съобщя на царя, че Господ отмъсти на неговите врагове?“ – попитал Ахимаас Йоав.

Йоав изгледал младежа. Ахимаас винаги носел добри новини на царя. Когато го видел, царят сигурно щял да предположи, че младежът и сега носел добра новина. Но този път известието нямало да бъде само добро. Царят щял да чуе и за смъртта на Авесалом, а това щяло да бъде голям удар за него. Поне за известно време той можел да му спести тази истина. Затова Йоав не разрешил на ентусиазирания младеж да занесе известието. „Не, този път ти няма да му занесеш известието. Друг път ще направиш това.“

После Йоав повикал друг младеж: „Иди и кажи на царя какво се случи.“ Войникът се поклонил на Йоав и тръгнал.

Дълбоко разочарован, Ахимаас гледал как младежът се отдалечавал. Колко много искал той да отнесе на Давид вестта за победата!

„Моля те, пусни ме да отида и аз!“ – продължил да се моли той.

„Защо? Вестта, която ще му занесеш, не е добра.“

„Нищо. Нека отида независимо от това!“ – отговорил той.

Най-накрая Йоав му разрешил и Ахимаас се впуснал да бяга като стрела. За да изпревари другия вестител, той избрал пътя, който минавал през долината.

Давид стоял край градската порта и чакал в молитва да чуе вест от войската си. На покрива на портата имало пазач, който наблюдавал околността.

Той се взрял в далечината и очите му различили някакво движение. Това бил човек, който тичешком се приближавал към града. „Един човек тича насам!“ – извикал той към царя.

Лицето на Давид светнало. Това било добър знак. „Сигурно носи добра новина!“ – казал той.

Пазачът се взрял в далечината. Колко бързо тичал този човек! Но след малко той различил още една фигура – и втори човек тичал към тях.

„И още един човек тича насам! – съобщил той. – Сигурно също носи вест. Първият ми прилича на Ахимаас, синът на Садок.“

„Той е добър човек – възкликнал Давид обнадeждено, – сигурно носи добра вест!“

Ахимаас бил вече толкова близо, че те чували какво казал.

„Мир! – извикал радостно той. – Спечелихме битката!“ Когато видял царя, той му се поклонил до земята и казал с развълнуван глас: „Благословен да е Господ, твоят Бог, който предаде в ръцете ни хората, които вдигнаха ръка срещу господаря ми, царя!“

Давид слушал добрата вест и сърцето му се изпълнило с дълбока благодарност към Господ, който им дал победата. После казал: „Благословен да е Господ!“ Но безпокойството му не било изчезнало. Какво се било случило с Авесалом? „Как е младежът Авесалом?“ – попитал той тихо.

Радостното лице на Ахимаас посърнало. Той видял мъката в очите на царя и почувствал тревогата в гласа му. Нима можел да му съобщи тази ужасна вест? Не, не можел.

„Когато Йоав ме изпрати при теб, имаше някакво голямо струпване на хора, но не разбрах каква беше причината“ – отговорил той.

Скоро дошъл и вторият вестоносец – той сигурно знаел повече. Младежът също съобщил най-напред добрата вест: „Известия, господарю

мой, царю! Днес Господ отмъсти за теб на всички, които се надигнаха срещу теб!“

Царят кимнал с глава. Да, той знаел вече за това. То било чудесно. Но на него му се искало да узнае нещо друго. „Добре ли е младежът Авесалом?“ – попитал повторно той.

Щастлив, че можел да съобщи на царя нещо, което той още не знаел, младежът се провикнал радостно: „Дано с враговете на господаря ми и с всички, които се надигат срещу теб, за да ти сторят зло, да се случи онова, което се случи с този младеж!“

СКРЪБТА НА ДАВИД ПО АВЕСАЛОМ

2 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 18:33–19:8

Ужасната вест била казана! Ударът бил нанесен! Царят се вгледал втренчено във вестителя. Думите му можели да означават само едно – че Авесалом бил мъртъв!

Давид бързо се обърнал назад и тръгнал към стаята, която се намирала над портата. Там той можел да се усамоти и да се отдаде на скръбта си. Той ходел напред-назад, кършел ръце и ридаел на висок глас: „Сине мой, Авесаломе, сине мой, Авесаломе! Да бях умрял аз вместо теб, сине мой!“

Той вече не се радвал на победата. Сърцето му било изпълнено само с болка. Синът му Авесалом бил мъртъв. Той никога вече нямало да го види и никога вече нямало да може да му каже, че му бил простил греха! Детето му било умряло в греховете си, без да се покае за тях, и без Господ да му ги прости. Давид бил готов да даде всичко, стига само Авесалом да беше жив. Бил готов да умре вместо него, защото той се бил покаял и имал мир с Бога, докато Авесалом не бил спасен...

„Авесаломе, сине мой, сине мой!“ – плачел безутешно той.

Долу, при портата, хората се гледали уплашено един друг. Вестителят останал поразен от начина, по който царят приел думите му. Кой можел да предположи това? Той си мислел, че ще го зарадва с тази вест, а какво било станало?

Радостта от победата помръкнала. Музиката замлъкнала, знамената били свалени, веселбата секнала. Царят ридаел за Авесалом и го оплаквал.

Скоро целият град разбрал за случилото се. В града и наоколо царяла тишина. Войниците минавали през портата крадешком. Никой не празнувал, никой не ликувал. Кой можел да допусне това?

Постепенно народът започнал да негодува: „Хубава работа! Ние рискувахме живота си, а царят, вместо да се радва, скърби. Май щеше да е по-добре,

ако всички бяхме измрели, а Авесалом бе останал жив. Явно ние не струваме нищо за царя. Защо тогава му бяхме толкова верни? Изглежда, че само Авесалом е ценен в неговите очи.“

Йоав чу негодуванието и видял недоволните лица на хората и това го разтревожило. С поведението си царят можел да развали всичко и да отчужди народа още повече от себе си. А това не бивало да става!

Той решително се запътил към стаята, където бил Давид. Колко тежко му било да гледа царя в това състояние – отпуснат на стола и съсипан от болка, той не спирал да плаче и да оплаква своя син: „Сине мой, Авесаломе!“ Йоав също имал вина за случилото се. Но той не можел да бъде слаб. Военачалникът се обърнал към царя със сериозен тон: „Ти посрами днес всичките си слуги, които опазиха живота ти и живота на семейството ти. Те си мислеха, че ще бъдеш радостен и благодарен, но сега всички виждат, че ти за нищо не ги считаш. Ако Авесалом беше останал жив, а ние всички бяхме загинали, тогава сигурно щеше да бъдеш доволен. Престани с това оплакване, защото целият народ негодува. Излез навън и поговори на слугите си, защото в противен случай нито един човек няма да остане при теб до довечера, заклевам ти се в това. А това ще бъде за теб по-лошо от всичко, което ти се е случило досега.“

Думите на Йоав отрезвили Давид и той разбрал, че военачалникът му бил прав. Той наистина трябвало да излезе пред народа, защото иначе положението щяло да се влоши още повече. Тогава царят изтрил сълзите си, изправил се и последвал Йоав. После излязъл навън и седнал при портата. Когато разбрали за това, хората започнали да идват при него, и той им благодарял за верността и за храбростта им. Но сърцето му се късало от мъка по неговия възлюбен син. Нямало го вече неговото момче, неговото красиво и умно дете! То лежало погребано някъде в гората под срамен куп от камъни, без да се е примирило с Бога. „Авесаломе, Авесаломе, сине мой...“ – ридаел мълчаливо Давид.

ОПРЕДЕЛЯНЕТО НА СОЛОМОН ЗА ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИК

1 КНИГА НА ЛЕТОПИСИТЕ 28:1–10

След смъртта на Авесалом бунтовниците останали без водач и мирът в страната се възстановил. Давид се върнал със семейството си и привържениците си в Ерусалим и продължил да царува. Но той се чувствал стар и слаб и си давал сметка, че скоро щял да дойде денят, в който трябвало да отстъпи царската си корона на друг човек. Ясно било, че трябвало да се определи престолонаследник.

Тогава Давид свикал съветниците си за последен път и им казал: „От всичките синове, които ми даде Господ, Той избра един за цар, и това е Соломон. Той ще царува след мен.“

После всички съветници положили клетва, че Соломон щял да наследи престола на Давид.

ПРОРОЧЕСТВОТО ЗА ВЕЛИКИЯ ЦАР

2 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 22 ГЛ.

В края на живота си Давид написал още един прекрасен псалм. В него той възхвалявал Бога и Му благодарил за всичко, което Той бил сторил за него – че Бог го бил избавил от враговете му и го бил спасил, когато бил в нужда.

В този псалм Давид пеел също и за Господ Иисус, който щял да бъде неговият най-велик Син, най-прекрасният от всички царе.

Давид трябвало да бъде преобраз на този цар, но в много отношения той не се оказал Негов преобраз. Като цяло, той наистина донесъл благословение на своя народ, но бил извършил и много грехове. Единствено Господ Иисус щял да бъде съвършен и нямало да има никакви грехове. Единствено Той щял да донесе само благословение, светлина и мир, защото щял да бъде напълно праведен и да изпълнява винаги Божията воля.

И макар че този цар все още не бил дошъл, Давид бил сигурен, че Той щял да дойде. Господ му бил обещал това в завета, който бил сключил с него. Независимо от многото грехове, които Давид бил допуснал в своя живот, Господ непременно щял да изпълни Своя завет.

Но този Цар щял да донесе не само благословение и щастие, а щял и да отмъсти на Своите врагове, които щели да бъдат изкоренени като плевели и изгорени в огън.

Давид възпял всичко това в последния си псалм. Скоро след написването на този псалм Господ го взел при Себе Си.

Давид царувал четиридесет години и умрял богат и почитан не само в страната си, но и в чужбина. Той бил човек, който живял по Божието сърце, защото винаги обичал Господа и никога не криел греха си, а смирено го изповядвал. Неговият престол бил наследен от Соломон.

ИЗБОРЪТ НА СОЛОМОН

3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 3:5–15

Не след дълго всички видели, че Соломон също се боял от Господа, и че искал да подчини на Него управлението си като цар. Скоро след възцаря-

ването си той отишъл в Гаваон, за да принесе жертва на олтара на Господа. В знак на своята любов и благодарност към Бога на Израил той принесъл като взеизгаряне хиляда животни. С това Соломон искал да каже: „Господи, аз Те обичам, и както принасям тези животни, така ще посветя и целия си живот на Теб. Искам да царувам само така, както Ти ми заповядаш.“

Господ видял всеизгарянията и разбрал какво искал да Му каже с тях Соломон. Затова Той му отговорил. През нощта, докато Соломон спял, Господ дошъл при него и му казал: „Искай от Мен това, което искаш да ти дам.“

Да поиска от Господ това, което искал? Колко добър бил Господ към него! Соломон нямало нужда да се замисля дълго. Той знаел какво искал. Всеки друг би поискал богатство, сила, слава и дълъг живот, но Соломон искал само едно нещо – да бъде добър цар на своя народ. Това било по-важно за него от всичко останало. Израил бил Божият народ. Той искал да управлява добре този народ и да бъде благословение за него, както бил баща му Давид. Но Соломон бил толкова млад и неопитен! Как можел да управлява добре този народ, ако не знаел как се управлява? И каква полза щяло да има, ако бил богат и силен, или ако имал хубава земя, а не управлявал добре?

Соломон не искал да има много пари или голяма сила. Той най-много се нуждаел от едно-единствено нещо и него щял да поиска от Господ. Той щял да поиска мъдрост и разумно сърце, за да знае какво да прави и как да управлява своя народ.

Затова той казал: „Господи, Ти толкова обичаше баща ми Давид и показва такава милост към него! А сега Ти направи цар мен вместо него и му обеща да бъдеш и мой Бог. Моля те, Боже, заради този велик народ, изпълни обещанието Си. След като си ми дал да съдя, дай ми, моля те, мъдрост и разумно сърце, за да зная какво е добро и какво е зло, и за да мога да управлявам добре Твоя народ.“

Господ харесал избора на Соломон. Той ясно показвал, че царят мислел преди всичко за доброто на народа. Затова Господ решил да даде на Соломон много повече от това, което той бил поискал.

Той му казал: „Ето, дадох ти мъдро и разумно сърце. И тъй като не поиска нищо за себе си освен мъдрост, за да управляваш добре народа Ми, реших да ти дам и това, което не си поискал – богатство и слава, и то такива, каквито никой цар преди теб не е имал, а царете след теб никога няма да имат.“

Освен това Господ му обещал: „Ако ходиш в Моите пътища и пазиш Моите повеления, както ходи баща ти Давид, тогава ще ти дам и дълъг живот.“

Когато се събудил, Соломон си казал: „Това е сън.“ Но това не бил обикновен сън. Господ наистина му бил говорил и щял да изпълни това, което му бил обещал.

В знак на благодарност Соломон отишъл в Ерусалим и принесъл жертви на Бога.

МЪДРОСТТА НА СОЛОМОН

3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 3:16–28

Един ден, когато царят съдел, при него дошли две жени и го помолили да разреши спора им. Царят попитал за какво спорели и едната от тях разказала през сълзи какво се било случило.

„Ах, господарю мой, царю! аз и тази жена живеем под един покрив. Неотдавна аз родих син, а след три дни роди и тя. И двете бяхме съвсем сами в къщата. Но през нощта се случило нещо ужасно. Тя легнала върху сина си и го задушила. След това се прокраднала до моето легло и докато аз съм спала, взела моя син и на негово място сложила своя мъртъв син. Когато се събудих на сутринта, ето, че детето ми беше умряло. Но когато го погледнах по-внимателно, видях, че това не беше моят син. Така че живото дете е мое, а мъртвото е нейно.“

„Не, това не е вярно – избухнала другата жена, – тя лъже! Живото дете е мое, а мъртвото – нейно!“

„Тя лъже, а не аз! – извикала отново първата жена. – Живото дете е мое, а мъртвото – нейно!“

Цар Соломон изслушал внимателно жените. Едната казвала: „Живото е мое, а мъртвото – нейно!“ И другата също казвала: „Живото е мое, а мъртвото – нейно!“ При това двете бебета били все още толкова малки, че не можело да се определи на кого приличали. Коя от двете жени казвала истината? Очевидно едната от тях лъжела. Но коя?

Тогава всички видели колко мъдър бил царят.

Докато разпитвал двете жени, Соломон не само слушал обясненията им, но наблюдавал и лицата им. Така той видял онова, което ставало в сърцата им, и разбрал, че сърцето на едната от тях било пълно със злина. Станало му ясно, че тя нямало да отстъпи от това дете, тъй като вече била загубила собственото си дете. Тогава той взел решение.

„Донесете ми меч!“ – заповядал той.

Меч ли? За какво му трябвал на царя меч? Всички зачакали със затаен дъх да видят какво ще се случи. Мечът бил донесен.

„Разделете на две живото дете – казал Соломон, – и дайте едната половина на едната жена, а другата половина на другата.“

Слугата взел живото дете, за да го разсече, но тогава първата жена извикала: „Не, не правете това!“ После протеганала ръце към царя: „О, господа-

рю мой, дай детето на нея, само не го убивай!“ А другата жена стояла от страни и гледала невъзмутимо. „Нека да се разсече. Така няма да бъде нито мое, нито твое.“

Царят изслушал разгневен тези думи и се обърнал към първата жена. „Дайте ѝ детето – казал той, – защото тя е истинската му майка.“

Сияеща от щастие, майката взела детето и си тръгнала за вкъщи. Сърцето ѝ ликувало от радост. Колко мъдър бил техният цар! Той виждал и онова, което било в сърцата на хората. Той наистина раздавал правосъдие. Това бил цар, когото хората могли с радост да обичат и да му се подчиняват.

А другата жена? Тя свела глава под проникателния поглед на царя и засрамено свила рамене. Той бил разбрал каква била истината, и тя не могла да го излъже. Това бил цар, от когото хората трябвало да се страхуват.

Народът също разбрал за справедливия съд на Соломон. Богобоязливите израилтяни благодарили на Бога, че им дал такъв мъдър цар, а безбожниците се уплашили. Този цар бил опасен за тях. Той знаел всичко и нищо не можело да му убегне. Знаел и да наказва.

Никога преди това и никога след това нямало да има такъв мъдър земен владетел като Соломон. Само Господ Иисус – неговият най-велик Син, който се родил много след него – бил по-мъдър от него. Неговата мъдрост била несравнимо по-голяма от мъдростта на Соломон. В това отношение Соломон бил само един Негов преобраз.

Управлението на Господ Иисус ще бъде още по-прекрасно. Той най-добре знае какво има в сърцата ни. Той вижда цялата истина и отсъжда най-справедливо. При Него ние ще бъдем в безопасност.

Но безбожните никак няма да са в безопасност! Защото те няма да могат да Го надхитрят. Той много добре знае какво има и в тях. Един ден те ще бъдат изправени пред Неговия съдийски престол и ще бъдат съдени от Него.

Затова ние пеем така:

„Господ ще избави бедните,
ще избави викащите за помощ,
ще избави скърбящите и безпомощните.“

ХРАМЪТ

3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 6, 7, 8:1–11

В четвъртата година от управлението си царят започнал изпълнението на най-големия проект, който баща му му завещал – построяването на храма. Давид бил оставил на Соломон описание на начина, по който трябвало да бъде построен домът, както и огромно количество злато, сребро и скъпоценни камъни, които той бил събрал.

Соломон изпратил вестители до тирския цар Хирам с искане да му достави кедров дървен материал от Ливан. Хирам изпратил материала и строежът започнал.

Товага отново си проличало какъв разум бил дал Бог на Соломон. Той наредил да се изберат работници и да се определят надзиратели. Доведени били роби, които да носят тежките строителни материали и да дялат камъните. Проектът бил ръководен от царя с голяма мъдрост и строежът напредвал с всеки изминал ден. Това бил един изключителен дом. В него нямало да живеят хора, а Самият Бог! Цялата работа по построяването на храма продължила седем години.

Според чертежите, които Давид бил оставил, домът се състоял от светилище, в което било Пресвятото място, и от преден двор.

Отвътре стените му били обковани в злато, а в Пресвятото място имало два херувима от дърво, също обковани в злато. Те били толкова големи, че крилете им се допирали до стените и по средата. Всичкото това великолепиe и злато говорили ясно за светостта и славата на Господ, който щял да обитава в този дом, както и за това, че хората трябвало да Му служат с най-голямо благоговение и преклонение.

Докато храмът се строял, Господ отново говорил на Соломон и му казал, че иска да обитава в този дом и че щял да изпълни думата Си, която бил дал на Давид. Но и царят, и народът трябвало да Му се подчиняват.

Когато храмът бил готов, Соломон започнал да строи дом и за себе си. Тъй като той царувал в името на Бога, този дом също трябвало да бъде красив и величествен. Колкото по-великолепен бил, толкова повече щяло да бъде прославлено Божието име.

След като двата дома били построени, бил устроен празник, който не можел да се сравни с никой друг празник в Израил. На този празник Соломон преместил ковчега на завета от шатъра в Ерусалим и го поставил в храма. Свещениците пренесли ковчега с голямо благоговение и го внесли в Пресвятото място.

Това донесло огромна радост на Соломон и на всички вярващи израилтя-

ни. Давид бил толкова щастлив, когато пренесъл ковчега на завета в шатъра, но сегашното събитие било още по-прекрасно! Сега Господ обитавал сред Своя народ в красив и солиден дом, а не в нестабилна и временна палатка, все едно че бил постоянно на път.

На този празник Господ също показал задоволството Си от извършената работа. Когато свещениците излезли от светилището, целият храм бил изпълнен от облак, така че те не могли повече да стоят вътре и да изпълняват службата си. По същия начин облакът винаги бил стоял над ковчега и в пустинята в знак на това, че Господ бил заедно с народа Си. Така Господ показал, че Той отново искал да обитава сред народа Си със своята милост. Колко богато благословен бил народът на Израил!

Този храм вече не съществува, но Бог продължава да обитава сред Своя народ. Затова Той изпратил Господ Иисус на земята сред хората, а когато Господ Иисус се върнал отново на небето, сред Божия народ дошъл да обитава Светият Дух. Той няма да ни остави никога и ще бъде винаги с нас, за да ни утешава и да ни поучава. Колко щедро благословен е Божият народ днес!

МОЛИТВАТА НА СОЛОМОН

3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 8:22–9:9

След като ковчегът на завета бил поставен в Пресвятото място, Соломон се качил на една висока платформа, за да можели всички събрани хора да го виждат. После се обърнал към народа, който стоял срещу него, прострял ръцете си към небето и го благословил в името на Господа. След това коленичил на земята, а целият народ се поклонил пред Господа. Тогава Соломон издигнал ръцете си и започнал да се моли.

„Господи – казал той, – няма друг Бог, подобен на Теб. Ти изпълни всичко, което си обещал на баща ми Давид. Но наистина ли Ти ще обитаваш в този дом, сътворен от човешки ръце? Ето, небето и небето на небесата не могат да Те поберат – колко по-малко този земен дом, който аз построих! И въпреки това аз ти се моля да погледнеш благосклонно към нас и да чуваш молитвите на хората, когато Ти се молят в този дом, и да им прощаваш, когато Ти изповядват греховете си. Моля Те, Господи, не забравяй, че Ти избра този народ за Свой народ!“

И тогава Господ отново показал задоволството Си от молитвата на Соломон, като изпратил от небето огън, който изгорил жертвите, принесени на олтара.

При това Господ се явил на Соломон още веднъж през нощта в сън и му казал, че молитвата му била чута. От Соломон се искало само да бъде покорен и да ходи в Божиите пътища. В противен случай Господ щял да го накаже и тогава този красив дом щял да запустее и народът щял да бъде изгонен от земята.

ГРЕХЪТ НА СОЛОМОН
3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 11:1–10

Колко хубаво щяло да бъде, ако Соломон бил послушал това, което Господ му казал! Но за съжаление на върха на славата си и на могъществото си той оставил Господа и се обърнал към други богове. Подобно на другите царе и Соломон имал много жени. Но най-лошото било това, че той си взимал жени не само от Израил, но и от другите народи – нещо, което Господ бил забранил. Тези жени били езичници и поискали да донесат боговете си в Ерусалим. Вместо да им забрани, Соломон им позволил да направят това. По-късно тези жени го подвеждали, като го молили да им позволи да издигнат олтари на боговете си, за да могат да им служат. Соломон им разрешил и това. По този начин в свещения град, където се намирал Божият дом, били издигнати олтари на чуждите богове. Това било голям грях!

Но най-големият грях бил извършен, когато самият Соломон започнал да служи да тези богове. Нима било възможно това? Соломон, когото Господ бил благословил толкова богато, и на когото бил говорил два пъти насън, сега се покланял на чуждите богове! Този цар, който бил толкова близо до Господа, сега се бил отдалечил толкова много от Него!

Колко много се натъжили вярващите израилтяни от греха на своя цар! До съвсем неотдавна те били така щастливи да имат такъв мъдър и умен цар, който се боял от Бога! Как могъл сега да съгреша толкова тежко?

Скоро те разбрали каква била причината за това. Макар и да бил преобраз на Господ Иисус, Соломон също бил грешник. Той също не можел да бъде истинското благословение за народа си, защото сам се нуждаел от спасение. Колкото повече грехът на царя натъжавал хората, толкова повече те жадували да видят идването на Избавителя, който бил единствената им надежда.

НАКАЗАНИЕТО НА ГРЕХА НА СОЛОМОН
3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 11:11–26

Нищо чудно, че Божият гняв пламнал поради греха на Соломон и Той му изпратил наказание. Господ му казал: „Понеже ти стори това и понеже не опази завета Ми и повеленията Ми, Аз ще откъсна царството от теб и ще го дам на слугите ти.“

Това било справедливо наказание и Соломон напълно го заслужавал. Бог бил направил същото и със Саул, когато той съгрешил, – дал царството му на друг човек.

Но Господ бил сключил с Давид завет, в който му бил обещал, че на неговия престол завинаги ще седи един от неговите потомци. Може ли Господ да забрави завета Си? Не, разбира се, защото цялата наша невярност не е достатъчна да обезсили Неговата вярност. Царството на Давид наистина щяло да пребъде завинаги. Затова Господ казал на Соломон, че нямало да откъсне всички племена от него, а щял да остави едно от тях под управлението на неговия син. Освен това Господ му казал, че това наказание нямало да бъде изпълнено, докато той бил още жив, а след смъртта му.

Колко добър придължавал да бъде Господ към Соломон, макар че той се провалил толкова ужасно! Но всичко това било така заради завета, който Господ бил сключил с Давид.

В известен смисъл част от наказанието започнало да се изпълнява, докато Соломон бил още жив, защото от север и от юг Израил бил нападат от врагове, които много го притеснявали, и Соломон трябвало да воюва срещу тях. В страната също започнали размирици. Той вече не бил княз на мир.

Грехът винаги разрушава мира!

ЕРОВОАМ

3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 11:27–43

Соломон започнал да строи около Ерусалим здрава стена. На този строеж работел и един младеж на име Еровоам. Той бил смел, умен и най-вече усърден. Затова царят го издигнал на висок пост.

Един ден Еровоам излязъл извън града и на пътя си срещнал пророк Ахия. Пророкът бил облечен в нова дреха. Когато двамата приближили един до друг, Ахия спрял Еровоам, свалил новата си дреха и я разкъсал на дванадесет парчета. После дал десет от тях на Еровоам.

Еровоам го гледал с учудване. Какво искал да каже пророкът с всичко това? Но той бил още по-учуден, когато Ахия започнал да му говори.

„Така казва Господ, Израилевият Бог! Ето, Аз ще откъсна царството от ръката на Соломон и ще дам десет от племената на теб. Но заради Давид ще оставя едно племе и на Соломоновия дом, и защото избрах Ерусалим, за да живея в него. Ако ти спазваш заповедите Ми и ходиш в пътищата Ми, както правеше Давид, домът ти ще бъде непоклатим и синовете ти също ще бъдат царе. Така Аз ще унижа Давидовия род и той ще стане най-нищожен от всички, но не завинаги, защото ще разбере греха си. И един ден от този род ще се роди най-великият Давидов син, чиято слава ще бъде ненадмината.“

Каква ужасна вест! Давидовият род щял да бъде унижен! Всички израилтяни щели да бъдат покрусени от тази вест. Но не и Еровоам! Той изобщо

не бил покрусен, а точно обратното – бил доволен. Нали той щял да стане цар, при това на десет племена! Това означавало, че той щял да управлява над по-голямата част от царството, а Соломоновият дом щял да си запази само една малка частица от него. Какво го интересувало какво щяло да стане с дома на Давид? Той не обичал Давид и изобщо не се интересувал от завета, който Господ бил направил с него. Затова не бил съкрушен от ужасното наказание и не се молел на Господ за милост. Той мислел само за себе си и решил да направи така, че да се възкачи колкото се може по-скоро на царския престол.

Поведението му било много различно от това на Давид, когато самият той бил помазан за цар, докато Саул все още бил на престола. Давид също знаел, че ще бъде цар, но той смирено изчакал да дойде Божието време, за да се седне на престола. Еровоам не искал да направи това, защото не положил цялата си вяра в Господа. Той започнал да подстрекава хората, с които работел, и дори се опитал да вдигне бунт.

Разбира се, Соломон не можел да допусне всичко това и изпратил хора, които да намерят Еровоам и да го убият. Но бунтовникът избягал в Египет и останал там до смъртта на царя.

В края на живота си Соломон отново се обърнал към Господа и написал много песни и притчи, в които прославял Божието могъщество и мъдрост.

След като царувал четиридесет години, Соломон умрял и неговият син Ровоам го наследил на престола му.

РОВОАМ

3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 12:1–5

Когато разбрал за смъртта на Соломон, Еровоам се върнал в Израил. Сега неговото време било дошло. Той се уговорил с привържениците си да не ходят в Ерусалим за провъзгласяването на Ровоам за цар, а да го накарат да дойде в Сихем.

Когато целият народ се събрал в Сихем, където дошъл и Ровоам, всички започнали да се оплакват от тежкото положение, в което били изпаднали по време на царуването на Соломон. Животът им бил тежък, трудът им бил непосилен. Бремето на Соломон било непоносимо. „Ако се отнасяш по-добре с нас и облекчиш хомота ни ни – казали те на Ровоам, – ще ти служим и ще ти работим.“

Това било голяма неблагодарност от страна на хората. Наистина Соломон искал от тях много да работят, но чрез неговото управление те били благословени толкова богато! Докато той бил цар, Израил станал народ, който всички почитали. Но сега израильтяните не виждали това.

РАЗДЕЛЯНЕТО НА ЦАРСТВОТО

3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 12:6–24

Ровоам не могъл да вземе решение веднага. „Елате след три дни, и тогава ще ви дам отговор“ – казал им той.

Народът си тръгнал, а Ровоам свикал съвещание, на което поканил едни мъдри и благоразумни мъже, които били съветници и по времето на баща му. Те му казали: „Удовлетвори желанието на народа! Ако се държиш добре с хората и им говориш благо, ще ги спечелиш завинаги за свои слуги.“

Но Ровоам никак не харесал този съвет. Защо трябвало да се държи с тях добре? И защо да отстъпи пред искането им? Нима не бил отстъпвал досега толкова пъти? Нали той бил отишъл в Сихем, вместо те да дойдат при него в Ерусалим! Докога щял да им отстъпва? Той не бил за подигравка! Не, тези старци съвсем изчерпали търпението му. Той щял да поиска съвет и от младите си служители.

„Какво ме съветвате да направя?“ – попитал той своите връстници. Те щели да му дадат по-добър съвет от старите му служители.

„Не отстъпвай повече и не се унижавай! – казали му те. – Бъди непре-

клонен! Това е единственият начин да ги държиш в подчинение. Кажете им, че ако хомотът на баща ти е бил тежък за тях, то твоят хомот ще бъде още по-тежък. Това ще ги уплаши и ще ги накара да ти се покорят.“

Ровоам харесал този съвет и решил да постъпи според него.

Когато изминали трите дни и Еровоам се върнал с хората си, Ровоам дал категоричния си отговор: „Баща ми направи хомота ви тежък – казал той високомерно, – но аз ще го направя още по-тежък. Баща ми ви наказваше с бичове, а аз ще ви наказвам със скорпиони, които ще ви вгорчат живота.“

Така злият Ровоам отчуждил още повече народа от себе си. Той не разбрал, че всичко това било наказание от Бога заради греховете на баща му Соломон. Ако бил разбрал, може би щял да се обърне към Господ за съвет и за помощ, да се смири и да направи всичко възможно, за да спаси народа си! Тогава щял да бъде цар по Божията воля. А сега станало съвсем ясно, че той искал да служи не на Бога, а на себе си.

Жестоките думи на Ровоам разгневили народа. Избухнало истинско въстание. Хората започнали да викат: „Не искаме Ровоам за цар. Какво общо имаме ние с Давид? Какво можем да очакваме от Есеевия син? Всички по шатрите си! Нека Давидовите потомци се грижат сами за себе си.“

Вярно ли било това? Наистина ли израильтяните нямали нищо общо с Давидовия дом? Но това означавало, че те също така нямало да имат нищо общо и с обещанието, което Господ бил дал на Давид, както и с най-великия Давидов Син – Господ Иисус Христос!

Така израильтяните се прибрали по домовете си. Ровоам се опитал да овладее положението, като изпратил Адорам, който отговарял за принудителния труд, да преговаря с тях. Но народът се спуснал срещу Адорам и го убил с камъни. За Ровоам станало ясно, че в Сихем било опасно за него. Той наредил да приготвят колесниците му и бързо избягал в Ерусалим.

Въстаниците продължили да действат. Те свикали събрание и провъзгласили Еровоам за цар.

Ровоам също не си губел времето в Ерусалим, а незабавно свикал войска. Той си мислел, че можел да покори Еровоам и десетте израилеви племена с една армия от сто и осемдесет хиляди души. Но тогава при него дошъл пророк Семая и му казал:

„Така казва Господ: „Не се бийте срещу израильтяните, защото те са ваши братя. Върнете се всички по домовете си, защото това нещо стана от Мен.“

Наистина израильтяните били вдигнали въстание, но Господ бил позволил да стане това, за да накаже Давидовия дом.

Ровоам и племето, което му останало вярно, послушали Господното слово и се върнали по домовете си.

ИДОЛОПОКЛОНСТВОТО

3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 12:25–33

Вече имало две царства. Едното било Израил, състоящо се от десетте племена, над които царувал Еровоам, а другото – Юда, управлявано от Ровоам. Ако двамата царе заедно с целия народ имали страх от Бога и слушали Неговия глас, за тях отново щели да настъпят добри времена.

Ровоам започнал царуването си със страх от Бога, но Еровоам се отклонил от Неговия път. Той не вярвал в Господа още преди да стане цар; не повярвал и след като се възцарил.

Наистина Господ му бил обещал, че ако Му служел вярно, престолът му щял да бъде непокатим и синовете му щели да го наследят. Но Еровоам не повярвал на това обещание. Той си мислел, че сам трябвало да се погрижи за запазването на престола си.

Той разсъждавал така: „Когато хората ходят в Ерусалим, за да принасят жертви на Бога, и виждат там прекрасния храм, красивия дворец и всичко останало, което ще им напомня за Соломон и за Давид, тогава сигурно ще съжалят, че са се отделили от Ровоам, и ще решат, че храмът им липсва. Това може да ги накара да се върнат обратно към Давидовия дом и да ме убият. Аз трябва да направя така, че народът да не ходи в Ерусалим. Ще организирам богослужение в моята земя.“

Това, че Господ бил казал, че ще настани Името Си в Ерусалим и че само там трябва да има богослужения, изобщо не го интересувало. След като поговорил със съветниците си, Еровоам наредил да се излеят две златни теле-та. Едното от тях поставил на север в Дан, а другото – на юг във Ветил.

И тогава, макар че нямало храм, хората вече имали образ, който да виждат с очите си и да пипат с ръцете си. Те изобщо не се безпокоели, че по този начин пряко нарушавали заповедта, в която Бог забранявал на хората да се покланят на изваяни образи. Дори се считали за много набожни. Нали именно във Ветил Бог се бил явил на Яков? Нима можело да избере друго, по-подходящо място за обществено поклонение от Ветил?

За да могат хората да изразяват почитта си към златните образи, трябвало да се постанови и празник. Юдеите празнували в седмия месец, а те щели да празнуват в осмия. Нямамо да се оставят на юдеите да им диктуват какво да правят.

Освен това Еровоам решил да си назначи собствени свещеници, които не трябвало непременно да произхождат от племето на левитите. Всеки, който желаел, можел да бъде свещеник и началник сам на себе си.

Когато дошъл денят на празника, Еровоам принесъл жертва на златните

телета и извикал към народа: „Ето боговете ти, Израилю, които те изведоха от Египет!“ Това било ужасен грях!

Ние трябва да служим на Господа според Словото Му – така, както Той ни е казал – а не както на нас ни харесва.

Можел ли Еровоам да очаква Божието благословение след всичко това? И той наистина не получил благословение, а предупреждение.

БОГ ПРЕДУПРЕЖДАВА ЕРОВОАМ

3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 13:1–10

Веднъж, докато Еровоам принасял жертва, до него застанал един мъж. Той гледал втренчено жертвеника и като че ли не забелязвал царя. После извикал, казвайки: „Жертвенико, жертвенико! Така казва Господ: „Ще се роди в Давидовия дом син, който ще се казва Йосия. Той ще убие върху теб свещениците, които ще ти служат, и ще изгори върху теб човешки кости.“

Поразени от удивление, царят и народът слушали страшните думи на странника и се питали. Кой бил този човек? Откъде бил дошъл?

После странникът се обърнал към хората, които стояли около него и им казал: „Ето, ще ви дам знамение, за да разберете, че говоря истината: жертвеникът ще се разцепи и пепелта, която е на него, ще се разсипе.“

Царят бил много ядосан. Какво си въобразявал този човек? Как така жертвеникът ще се разцепи? „Хванете го веднага!“ – изкрещял той, разтреперан от яд и протегнал ръката си, с която принасял жертвата, към младия пророк. Той нямало да се остави да го обиждат така!

Но в същия миг жертвеникът наистина се разцепил и пепелта се посипала на земята.

Изплашен до смърт, царят млъкнал. Той поискал да отдръпне ръката си, но не могъл: тя била вцепенена и безчувствена!

Може би сега Еровоам разбрал, че бил съгрешил, и че Господ бил против него? Може би решил да се покае и да започне да Му служи заедно с народа си, така както Господ искал? Нали затова Бог му бил изпратил всичките тези предупреждения!

Еровоам наистина бил много уплашен. Лицето му било бяло като платно и по челото му избили огромни капки пот. Той се чувствал толкова безпомощен с тази неподвижна ръка! Какъв цар щял да бъде, ако не можел да си движи ръката! Как щели да му се подиграват хората! Пророкът трябвало да му помогне! Той трябвало да се помоли за него! Еровоам не смее да се помоли сам, но знаел, че Бог щял да послуша Своя пророк.

„Помоли се за мен – обърнал се той към него, – и поискай от Господ да ми възстанови ръката!“

Пророкът коленичил и се помолил усърдно на Господ да изцели ръката на царя.

Господ, който е толкова добър и милостив, чул тази молитва, за да даде възможност на царя да се покае. С голямо облекчение Еровоам усетил, че ръката му била изцелена, и че той отново можел да я движи. Той поискал да покаже благодарността си към пророка, като го поканил на обяд и дори му обещал подарък.

Но пророкът категорично отказал. Той не можел да направи това. Трябвало веднага да се върне в Юдея, откъдето идвал. „И половината от царството си да ми дадеш – отговорил той, – пак няма да дойда с теб. Господ ми забрани да пия и да ям с теб. Дори няма да се върна по същия път. Господ не иска да има нищо общо с това безбожно място.“ После той се обърнал и си тръгнал. Всички го гледали втренчено.

Какви поразителни неща ставали в Израил! Господ продължавал да се грижи за царството на десетте племена. Той не преставал да предупреждава царя и народа и да ги призовава към покаяние. Но дали те щели да го чуят?

НЕПОКОРНИЯТ ПРОРОК
3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 13:11–32

Все още под силното впечатление от случилото се, хората се прибрали по домовете си и разказали на близките си за това, което видели.

Във Ветил живеел и един стар пророк. Той не отивал на принасянето на жертвите, защото знаел, че мястото му не било там. Но той не смъмрил царя за прегрешения му, нито му казал нещо, за да го предупреди. Той се страхувал и поради това допуснал да се случи всичко това. Сега пророкът с голямо удивление слушал, докато синовете му му разказвали за пророчествата на странника, и се срамувал от себе си.

Очевидно този млад пророк не се страхувал да говори. Но откъде намирал тази смелост? Изведнъж на него му се приискало да се види с него. Дали щял да успее да го догони? Накъде бил тръгнал той? Сигурно синовете му знаели това – не може да не били видели по кой път бил тръгнал младият пророк!

„Бързо ми оседлайте магарето!“ – казал бащата на синовете си. Той толкова искал да поговори с младия пророк и да го покани в дома си! Странникът сигурно щял да се съгласи. Той не бил като царя – бил пророк и не присъствал на езическите жертвоприношения, които царят извършвал.

Не след дълго старият пророк намерил странника, който си почивал под един дъб край пътя.

„Ти ли си пророкът от Юдея?“ – попитал го той.

„Аз съм“ – отговорил младежът.

„Ела с мен в дома ми, за да ядем заедно“ – поканил го той.

„Не мога да дойда у теб да ям, защото Господ ми забрани. Бог не иска да има нищо общо с това място.“

Старият пророк бил много разочарован. Този отказ показвал, че младият пророк не го приемал, след като не можел да отиде у дома му. И тогава той бързо взел решение. Нямало да се върне без него. Щял да направи всичко възможно, за да покаже и на странника, и на хората, че Господ също бил с него.

„И аз съм пророк като теб – казал старият пророк, – затова можеш да дойдеш при мен в дома ми. Един ангел ми говори чрез Господното слово и ми каза да ти кажа това: „Върни го у дома си, за да яде хляб и да пие вода.“

Младият пророк го погледнал объркано. Нима наистина можел да се върне? Това щяло да бъде много добре, защото той бил много изморен, а му предстоял дълъг път.

Колко жалко, че младежът не помислил по-сериозно върху думите на стария пророк! Нима Бог може да си противоречи? Можело ли да бъде вярно това, което старият пророк казал? Та това било лъжа!

Но младият пророк му се доверил и за радост на лъжеца, се съгласил да се върне с него в дома му и да яде и пие с с него. Старецът бил доволен – той бил спасил репутацията си.

Но Господният гняв пламнал поради непослушанието на младия пророк и докато двамата седели на масата, Бог говорил на стария пророк. Сега Той наистина трябвало да му предаде слово от Господа.

„Кажи на слугата Ми – казал Господ, – че понеже той не послуша Господното Слово, ще умре далеч от дома си и няма да бъде погребан в гроба на бащите си. Това ще бъде наказанието му за това, че не спази заповедта, която му дадох.“

Вестта била ужасна и за стареца, който с лъжата си бил накарал младежа да не се покори на Божието Слово. И двамата били покрусени. Те трябвало да знаят, че Господ не търпи неподчинението.

Пророкът от Юдея трябвало незабавно да си тръгне. Силно разстроен, старият пророк се сбогувал с него. Младежът си тръгнал с натежало от опасения сърце. Какво щяло да стане с него?

Изведнъж на пътя се чул лъвски рев! Пророкът бил с голи ръце. Той не можел, подобно на Самсон, да тръгне с вяра срещу звяра, и разбрал, че наказанието било дошло. Смъртта го очаквала. Така както Господ можел да спасява души, така Той можел и да наказва.

Лъвът се приближил до магарето и то замръзнало на мястото си, вцепенено от ужас. Но лъвът не го нападал. Той виждал само пророка. Той не бил

гладен, а идвал, за да изпълни Божието наказание. Лапата му се вдигнала и стоварила върху него. Един удар бил достатъчен. Това бил краят. Лъвът изобщо не докоснал магарето. Стоял до него и до трупа и не помръдвал.

Хората, които минавали по пътя, гледали това и се удивлявали. Каква странна картина! Лъв, който стоял край трупа на един човек и едно живо магаре, и не се опитвал да ги разкъса или погълне! Изумените минувачи се връщали в града и разказвали на всички тази трудна за вярване история. „Там на пътя има труп на човек, а до него стоят един лъв и едно магаре!“

Старият пророк също чул тази невероятна история. Той веднага разбрал за какво ставало дума. Това бил трупът на пророка, когото той бил изкушил. Бог го бил намерил.

Дълбоко сломен, старецът оседлал магарето си и отишъл на мястото, където лежало тялото на младия пророк. Лъвът продължавал да стои до него, сякаш го пазел. Когато видял стария пророк, той изобщо не се опитал да го убие. Той бил на това място, само за да изпълни Божието наказание.

Пророкът вдигнал мъртвеца и го отнесъл в града. Там той го оплакал и го погребал в собствения си гроб. Въпреки че странникът от Юдея бил непокорен и Бог го наказал жестоко, той наистина бил пророк.

„Не забравяйте – казал старият пророк на синовете си след погребението, – да погребете и мен тук, при този пророк. Когато дойде царят от Давидовия дом, моите кости също ще бъдат пощадени.“

Така и станало. Когато Йосия изгорил костите на безбожните свещеници, този гроб бил пощаден.

ПРИСЪДАТА НАД ЕРОВОАМ **3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 14:1–19**

Нима Господното слово и Господните предупреждения към Еровоам не били достатъчни? Те били достатъчни, но Еровоам не искал да се вслуша в тях. Той направил положението в Израил толкова нетърпимо, че всички левити и всички вярващи хора избягали в царството на Юда, където били в безопасност. Тогава Господ наредил да кажат на Еровоам какво ужасно наказание очаквало него и дома му поради всичките му грехове.

Еровоам имал син, когото много обичал. Но той бил тежко болен и скоро станало ясно, че с човешки усилия не можел да бъде излекуван. Само да можел царят да се моли! Но как можел да се моли човек, който престъпвал Божиите повеления толкова грубо, и който бил вкарал народа в такъв ужасен грях? Не, Еровоам не можел да се моли макар да бил наскърбен до смърт. Неговият син, неговото обичано дете щяло да умре! Това било ужасно!

Тогава той се сетил за пророк Ахия. Той сигурно знаел какво ще се случи със сина му. И Еровоам казал на жена си: „Пригответи се и иди в Сило. Там живее пророк Ахия, който ми каза, че ще стана цар. Попитай го какво ще стане с детето. Той знае. Но се облечи така, че никой да не те познае. Вземи със себе си хляб, питки и мед, както правят всички обикновени жени, и му ги дай. Той не трябва да знае, че аз те изпращам.“

Колко глупав бил безбожният Еровоам! Пророкът можел да знае какво щяло да се случи с детето му, само ако Господ му казал това. Нима наистина царят можел да измами Господ? Колко несъобразителен го бил направил грехът! Жена му дори нямало нужда да се преоблича, за да измами пророка. Той бил вече толкова стар, че почти не виждал. Той не можел сам да разбере кой бил дошъл при него!

Но Ахия знаел, че жената на Еровоам идвала при него, защото Господ го бил предупредил за това. Той му бил казал и какво да ѝ отговори. Пророкът я очаквал. Когато чул стъпките ѝ и отварянето на вратата, върху лицето на стария човек се появила насмешлива усмивка. Той я заговорил и гласът му бил пълен с укор: „Влез, Еровоамова жено! Зная коя си и имам за теб тежко известие.“

Царицата стояла и слушала изненадано думите на пророка. За нея било голямо унижение това, че той я разпознал.

„Кажи на мъжа си Еровоам – продължил да говори Ахия с все по-силен глас, – че така казва Господ, Израилевият Бог: „Аз те издигнах за цар на Израил, като откъснах царството от Давидовия дом и го дадох на теб, но ти въпреки това не се боиш от Мен, както правеше слугата ми Давид. Ти извърши повече зло от всички, които бяха преди теб, защото си направи леляни идоли, на които служиш, сякаш Аз изобщо не съществувам. С всичко това ти предизвика Моя гняв. Затова Аз ще докарам голямо зло върху Еровоамовия дом. Ще изтребя всеки, който е от мъжки пол в тоя род! Името ти ще бъде забравено и никой от мъртвите няма да бъде погребан в гроб. Който умре в града, ще бъде изяден от кучетата, а който умре на полето, ще бъде изяден от птиците. Детето ти също ще умре. Но понеже в него Господ намери нещо добро, то единствено ще бъде оплакано и погребано, както подobaва.“

Освен това Господ ще си издигне цар, който ще изтреби Еровоамовия дом. Даже целият този народ ще бъде изкоренен от земята, защото не опази Господния завет, и разгневи Господа с идолите си.

Иди сега и кажи всичко това на мъжа си.“

Жената на Еровоам си тръгнала от пророка, поразена от скръб. Какъв удар ѝ нанесли неговите думи! Какво унижение за нея да бъде отпратена

по този начин! Вестта била ужасна! Как щяла да я съобщи на мъжа си? Еровоамовият дом щял да бъде унищожен, народът – изкоренен от земята, а синът ѝ – да умре! Какво огромно нещастие! Но пророкът бил казал и още нещо – че детето щяло да бъде оплакано и погребано с почит, тъй като Господ бил намерил нещо добро в него. Това било едно малко успокоение сред цялата тази огромна злочестина. Мъката по детето ѝ нямало да премине, но то щяло да бъде в безопасност при Господа на небето. Това било голяма утеха! Но всичко останало, което пророкът бил казал, било ужасно. Тя трудно можела да носи този товар.

Най-накрая жената стигала до града и до дома си. Пророкът бил казал, че детето ѝ щяло да умре, когато тя влезела в града. Затова тя нямало защо да бърза.

Когато царицата прекрачила прага на къщата си, синът ѝ издъхнал. Той бил спасен и отишъл при Господа. Така той нямало да преживее злото, което очаквало народа му. Хората били много наскърбени от смъртта на принца. Той бил толкова млад! Всички го обичали и го познавали като добро и богобоязливо момче. Затова толкова тъгували за него и го погребали с почести. Името му не било забравено, така както Господ казал чрез пророк Ахия. Защото колкото и тежко да наказва Господ, той винаги показва милост към онези, които Му се боят. Той показал милост и към безбожния и отпаднал от вярата Израил.

Но всичко това не могло да накара Еровоам да се покае.

РОВОАМ

3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 14:21–26; 2 ЛЕТОПИСИ 12:1–16

Положението в юдовото царство също не било добро. Царят и народът служили на Господа не повече от три години. Когато започнали да се чувстват силни и забравили унижението, в което били изпаднали поради разделението на царството, те престанали да Му служат. Царят забравил каква голяма милост бил показал Господ към него, като го оставил да царува в Ерусалим. Народът забравил за завета, който Господ бил направил с Давид. Техните грехове били още по-страшни от греховете на израиеловото царство. Хорат в северното царство е поне си мислели, че служат на Бога, макар и да се покланяли на златните телета. А в южното царство ханаанците, които все още живеели там, подвели юдеите към идолопоклонство. Навсякъде по високите места и хълмове били издигнати кумири и ашери. Били направени жертвеници, на които юдеиците принасяли жертви на идолите си, а в горите около тях били организирани отвратителни празници.

Господ имал всички основания да изличи от лицето на земята и този народ. Той заслужавал това много повече от Израил. Но Той бил направил завет с Давид и искал да остане верен на този завет. Затова Бог пощадил юдеите и не ги изкоренил, но ги наказал.

Египетският цар Сисак тръгнал срещу Ерусалим с огромна войска. В земята настъпил голям ужас. Ровоам и съветниците му се събрали, за да решат какво да правят.

Тогава в събранието влязъл пророк Семая и казал на присъстващите: „Така казва Господ: „Понеже вие изоставихте Мен, затова и Аз оставям вас в ръката на Сисак.“

Тези думи не трябвало да останат без последствие. И царят, и съветниците трябвало да признаят: „Господ е прав. Ние наистина заслужаваме това наказание.“ Щял ли Господ отново да прояви милост към тях, ако те признаели греха си? Щял ли да отмени присъдата? Да, защото Господ е много милостив към тези, които изповядват греховете си. Освен това в Юда Той все още виждал много добри неща.

Затова Той щял да позволи на Сисак да влезе в Ерусалим, за да разбере всички, че техните грехове били много тежки, но египетският цар нямало да разруши града.

Това, което се случило обаче, също било много страшно. Сисак отнесъл от Господния Дом и от царския дворец съкровищата, които Давид и Соломон били събрали с такава голяма любов. Той отнесъл и красивите златни щитове, които телохранителите били носели при влизането на Соломон в храма. Колко обедняло юдовото царство! Господ позволил да стане това, защото те Го били отхвърлили. Дано царят и народът разберяли, че могли да бъдат богати единствено с Господа!

Във всеки случай скоро след това Ровоам се утешил за загубата. След като Сисак отнесъл златните щитове от Ерусалим, той наредил да се изработят бронзови щитове. Телохраните щели да ги носят вместо златните и нямало много да си личи, че били други. Щяло да изглежда, сякаш той все още бил толкова богат, колкото и преди.

Бедният Ровоам! Да се задоволи с бронз вместо злато! Всички видели бедността му. Блясъкът на бронза не излъгал никого, освен глупаците.

За съжаление Божието наказание не накарало Ровоам да преклони глава и той, подобно на Еровоам, също не се покаял, а продължил да съгрешава срещу Господа.

Царуването му продължило седемнадесет години, а след като умрял, на трона му седнал синът му Авия, както Господ бил обещал на Давид.

АСА

3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 15:1–24; 2 КНИГА НА ЛЕТОПИСИТЕ 14, 15, 16

Авия не бил по-добър от баща си. И той бил безбожник. Неговото царуване продължило три години, след което на трона се възкачил Аса. Той бил човек, който се боял от Господа. Това било много чудно, тъй като неговите баща и майка, дядо и баба могли да го възпитат само в неверие. Но въпреки това Аса служел на Господа с цялото си сърце, също като своя працядо Давид. Той започнал да руши идолите и да учи народа да служи на Господа.

Вярващите юдеи отново преживели съживление. Те видели, че Господ не забравял народа Си и Му благодарили за този благочестив цар.

Господ благословил Аса и народа, като им дал почивка от неприятелите им. Така царят отново имал възможност да укрепи страната. Той построил укрепления и издигнал стени около градовете, и Господ му дал да благоуспява. Десет години в страната имало мир и спокойствие.

Но в един момент нещата се променили. Юдея била нападната ненадейно от етиопския цар Зара, който нахлул в земята с много голяма войска. Аса също имал войска, но тя била незначителна в сравнение с огромната и силна армия на Зара. Как щял Аса да прогони нашествениците? Защо Господ

допускал да се случи това нещастие на този богобоязлив цар? Защо позволявал на неприятеля да нахлуе в страната? Нали Аса му служел вярно?

Защото Аса и народът трябвало да научат колко голяма може да бъде силата на вярата. Те трябвало да докажат, че вярват в Господа не само когато благоденстват и са щастливи, но и когато са в опасност или беда; че се надяват само на Него, и че само от него очакват помощ.

Аса направил точно това. Той свикал армията си и тръгнал да се бие срещу нашественика, като се надявал само на помощта на Господа. Преди да започне битката, той се помолил така: „Господи, за Теб е все едно дали помагаш на силния, или на слабия! Моля Те, помогни ни, Боже, защото ние на Теб се уповаваме и в Твоето Име тръгваме срещу това множество. Господи, Ти си нашият Бог! Не позволявай на човек да надделее против Теб!“

Господ чул молитвата на Аса. Когато царят започнал битката срещу Зара, Бог поразил могъщата армия на врага и дал победата на народа Си. Зара и хората му се обърнали в бяг. Те толкова бързали, че оставили всичко след себе си. Юдовите войници излезли от битката с богата плячка. Аса и хората отново видели, че вярващите в Господа никога не се посрамват.

Колко прекрасно било това! Царят и народът имали пълно основание да продължат да се боят от Господа.

Но Господ познава сърцата ни и знае колко сме слаби. Грешната природа на Аса заговорила и той показал склонност да се отдели от Господа. Затова Бог му изпратил пророк Азария, за да го предупреди да не си мисли, че след като Господ им бил дал това избавление, всичко било приключило. Царят трябвало да продължи да се бори срещу идолопоклонничеството.

Пророкът му казал следното: „Чуйте ме, царю Аса, и целия Юда и Вениамин! Господ е с вас, докато вие сте с Него. Ако Го търсите, Той ще ви остави да Го намерите, и ако Му се доверите, Той ще ви помогне. Но ако Го оставите, Той също ще ви остави. Винаги, когато Израил е изпадал в беда и се е обръщал към своя Бог, Той е бил намиран от тях. Бъдете силни и нека не отслабват ръцете ви! Защото делото ви ще се възнагради.“

След като чул думите на пророка, царят отново събрал смелост и продължил борбата с идолопоклонството с нови сили и ентузиазъм. Той премахнал идолите и дори се осмелил да се противопостави на майка си Мааха, която била изключителна безбожница и имала голяма власт в царския двор. Тя карала хората да се покланят на идолите ѝ и горко на онзи, който не ѝ се подчинявал! Сега била направила един отвратителен идол на Ашера и настоявала всеки да го боготвори.

Но Аса не се страхувал от нея. Той я свалил от царското място и по този начин сложил край на властта ѝ. Сега вече никой нямало да се страхува от

нея, защото нейният глас повече не се чувал. Така Аса навлякъл върху себе си омразата и враждебността на всички безбожни юдеи. Но той бил твърд и непреклонен – съсякал идола на Ашера и го изгорил при потока Кедрон. Богобоязливите мъже и жени ликували от радост и благодарели на Бога и Му се молейли да благослови техния цар!

И Господ наистина го благословил. В продължение на петнадесет години Аса царувал в мир и спокойствие. В този смисъл той също бил преобраз на великия Цар, който щял да дойде един ден и да донесе истински мир и спокойствие.

След известно време израилевият цар Вааса, който владее над останалите десет племена, с тревога забелязал, че голяма част от хората му напуснали земята и отивали в юдовото царство. Това били вярващите израильтяни, които предпочитали да живеят под управлението на благочестивия Аса, а не на безбожния Вааса. Тогава Вааса решил да сложи край на всичко това, като намислил да направи невъзможно напускането на страната и да покори Юда. Той имал смелостта да предприеме всичко това заради договора, който бил сключил със сирийския цар Венадад.

И така, Вааса потеглил с войската си към Рама, един град, който се намирал близо до северната граница с Юда и бил на по-малко от два часа път от Ерусалим. Той искал да превърне Рама в крепост, което щяло да му позволи да контролира Ерусалим. Никой нямало да може да влиза или да излиза от Юда, без той да знае това. Така не само щяло да се сложи край на бягството на изриятяните в Юда, но и да се нанесат големи вреди на търговията на юдеите. Това щяло да ги направи още по-бедни.

Аса се уплашил, и то съвсем основателно, защото положението било много сериозно. Ако трябвало да се бие срещу Вааса и Венадад, той нямал особени шансове. Но нима той не познавал Божието всемогъщество и не знаел, че Бог няма да посрами онзи, който вярва в Него? Нали Той вече бил поразил веднъж силния Зара и нали пророк Азария му бил казал, че който търси Господа, непременно ще Го намери! Щял ли Аса да прибягне при Господа и да Му се довери в този труден момент?

За голямо съжаление царят не направил това. Той не повярвал и не посмял да се довери само на Господа, а потърсил помощ от хора, и то от врагове на Божия народ. Той си спомнил, че навремето баща му бил сключил договор с бащата на Венадад, който все още бил валиден. Ако можел да убеди сирийския цар да изпълни договора, тогава Венадад трябвало да скъса приятелството си с Вааса. Той не можел да спазва договор за мир едновременно с два народа, които воювали един срещу друг!

Така Аса започнал да крои планове как да спечели Венадад на своя страна.

Най-накрая решил да му изпрати дарове, които трябвало да бъдат толкова големи и хубави, че Венадад да не може да му откаже. Това, разбира се, щяло да му струва много скъпо, но Аса бил готов на всичко, за да си осигури подкрепата на сирийския цар. При това той решил да му изпрати нещо, което не му принадлежало – златото и среброто, които били останали в храма. По времето на царуването на Ровоам, неговия дядо, било изнесено достатъчно злато и сребро. Сега той щял да изнесе и последното.

Нима царят не знаел, че това богатство не било негово, а на Бога? Знаел, разбира се, но не считал това за чак толкова важно. Той изнесъл също и златото, и среброто от царския дворец и го предал на придворните си. Те трябвало да го занесат на Венадад и да му кажат: „Баща ти беше сключил договор с баща ми, който все още не е отменен. Затова иди сега и развали договора си с Вааса, за да се оттегли от мен.“

Колко ужасно било това! Аса призовавал езичника Венадад да му помогне срещу братята му от израиеловото царство и за това дръзвал да използва среброто и златото, които принадлежали на Господа!

Всичко това било така, защото Аса не вярвал достатъчно в Господа. Затова той правел тези ужасни грешки. Въпреки че бил вярващ, той бил тръгнал по грешен път, който сам бил избрал.

Когато Венадад получил вестта и даровете от Аса, той веднага съзрял изгодата. Той знаел, че Вааса бил отишъл да укрепва Рама. Тя се намирала в южната част на израиеловото царство. Това означавало, че Венадад спокойно можел да го нападне от север и да окупира част от земите му. И той решил да направи точно така, и изпратил войски в Галилея.

За Вааса това било една ужасна вест и той веднага призовал хората си да напуснат Рама. Работата по укрепването на града била преустановена.

Аса бил избавен! Сега той можел да ликува!

Но какво мислел Господ за всичко това и дали го одобрявал? Не, Господ не го одобрявал! Той видял колко лошо постъпил Аса и че по негова вина езичниците окупирали част от свещената земя. Затова Господ изпратил при него пророк Ананий, за да му възвести Божието наказание.

Ананий се изправил пред царя и му казал: „Ако ти се беше уповавал на Господа, своя Бог, а не на Венадад, Господ щеше да ти даде победа и над Вааса, и над Венадад. Нима когато Зара излезе срещу теб с огромна армия и множество колесници и конници, Господ не ти даде да го победиш, защото ти изцяло Му се довери?“

Понеже очите на Господа се движат напред-назад по цялата земя, за да намерят онзи, който изцяло Му се доверява, и когато го намерят, Господ мощно го подкрепя и му помага.

Ти постъпи като безумен човек и стана причина отсега нататък между сирийския цар и твоя народ да има постоянни войни.“

Колко дълбоко трябвало да се засрами Аса от думите на пророка! Трябвало да се засрами така, както Давид се бил засрамил, когато пророк Натан дошъл при него, за да го изобличи.

Но Аса не се засрамил, нито се покаял. Дори напротив, той се разгневил на пророк Ананий и го хвърлил в тъмница. Много хора се опитали да го убедят, че не бил прав, но това било напразно. Аса стигнал дотам, че дори започнал да тормози и угнетява праведните хора, които застанали на страната на Ананий. Всичко това показало съвсем ясно, че Аса също се нуждаел от Спасител! Този благочестив Давидов син също бил склонен да се отдели от Господа.

Аса бил просто един грешен човек. Това си проличало отново в края на живота му, когато той се разболял от тежка болест в краката. Не можел вече да ходи и трябвало да остане на легло. Колко ужасно било това! Царят бил съвсем безпомощен! Но дори и сега той не се доверил на Господа, а се обърнал за помощ към лечители и заклинатели.

Така Аса разочаровал ужасно всички вярващи израильтяни. В началото те били толкова доволни от своя благочестив цар, но по-късно разбрали, че не могат да очакват добро от който и да било човек, дори и от най-благочестивия.

Да, не чакайте добро от човек! Не чакайте добро дори и от вярващия човек! Всички ние сме грешни. Чакайте добро само от Господа, който единствен е съвършен. Той е нашият Цар и Спасител, който е заплатил за нашето непокорство чрез Своето покорство. Само Той може да направи народа Си истински щастлив.

ИЛИЯ

3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 17 И 18; ЯКОВ 5:17, 18

Царството на десетте израилеви племена било управлявано непрекъснато от безбожни царе. Вместо да служат на Господа, те се покланяли на телетата, които Еровоам бил направил. В един момент обаче на престола седнал един цар, който надминал по злина всичките си предшественици. Той се казвал Ахав и също се кланял на телците. Той се оженил за Езавел, дъщерята на езическия цар на Сидон. Това било голям грях, тъй като Господ бил забранил на израильтяните да се женят за езичници. Езавел била много безбожна жена. Тя донесла със себе си в Израил своите идоли и наредила да се издигне храм на Ваал с жертвеници в Самария, столицата на царството.

В крайна сметка станало така, че страната била управлявана от нея, а не от Ахав, чиято дума не тежала.

Езавел забранила да се служи на Господа. Тези, които отказвали да се поклонят на Ваал, били жестоко преследвани и много Божии пророци били избити.

Това било голямо нещастие за израилтяните, които обичали Господа. В Израил все още имало такива хора. Всъщност винаги ще има такива хора, колкото и безнадеждно да изглежда положението в света. Тези хора се молят за страната си и за народа си. Те се молят Господ да се изяви като Бог, за да могат и безбожниците да го познаят и да Му се поклонят.

По същото време в Израил живеел един човек, който правел точно това. Той се казвал Илия, което означава „Господ е моят Бог“, и много скърбял заради злото, което се ширело в царството на десетте племена.

Веднъж този човек се помолил така: „Господи, направи така, че да спре да вали, за да видят хората, че идолите не могат да им помогнат, и че само Ти можеш да им помогнеш, защото само Ти си Бог.“

И Господ послушал молитвата му.

Един ден пред царя неочаквано се явил човек, когото никой не познавал – нито царят, нито неговите придворни. Кой бил този човек и откъде идвал? Облеклото му ясно показвало, че бил пророк. Но как се бил осмелил да се яви в царския двор, след като знаел, че царицата избивала всички Господни пророци? Той се бил осмелил да направи това, защото идвал с вести от Бога. Затова бил толкова смел.

Пророкът се изправил безстрашно пред царя и казал: „В името на живота Господ, Израилевия Бог, на когото служа, заязвавам, че през тези години няма да падне роса или дъжд, освен по моята дума!“ После се обърнал и си тръгнал.

Това било страшна вест. Нямало да има нито роса, нито дъжд! Това означавало, че земята щяла да изсъхне и че по нея нямало да може да расте нищо. Щял да настъпи голям глад. Но царят не повярвал на Божието Слово и не се разтревожил от думите на пророка.

Много скоро станало ясно, че странникът бил казал истината. Слънцето започнало да напича все по-силно и изгорило всичко по земята. Всяка вечер хората е надявали, че нощта ще донесе дъжд, а през нощта копнеели да видят на сутринта роса, но когато се събуждали, небето било ярко синьо и по него нямало нито едно облаче, а слънцето изгаряло като в пещ.

Пасищата пожълтели от сушата, а кравите и конете напразно търсели трева, за да се заситят. Недоимъкът започнал да се чувства и сред хората, особено сред по-бедните, тъй като житото изгоряло. Настъпил голям глад.

Тогава израильтяните се обърнаха за помощ към Ваал – бога на когото сега се покланяли. Те ходели в неговия храм, коленичили и го молили да им изпрати дъжд. Принасяли му жертви, за да смекчат каменното му сърце.

Но Ваал не ги послушал и дъждът, за който всички жадували, не дошъл. Тогава някои от тях започнали да се съмняват. Наистина ли Ваал бил Бог?

Царят и царицата изпаднали в ярост. Къде бил онзи ужасен човек, който донесъл тази гибелна вест? Трябвало да го намерят и да го доведат при царицата. Той трябвало да си вземе думите назад или да умре!

Но колкото и да го търсили, не могли да го намерят. Защото Господ го бил скрил. Пророкът не трябвало да говори на царя през това време.

ИЛИЯ КРАЙ ПОТОКА ХЕРИТ

3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 17:2–7

По заповед на Бога Илия живеел между планините край потока Херит, един от притоците на река Йордан. Там той имал вода за пиене, а Господ се бил погрижил да има и храна.

Защото, ако това е по волята Му, Бог може да опази живота на децата Си дори и в най-големия глад. Той може да върши чудеса. Той извършил чудо и за Илия, като заповядал на враните да му носят хляб и месо. Как било възможно това? Хищните и крадливи врани носели на пророка онова, което били откраднали. Всеки път, когато Илия виждал враните да идват, из-

питвал радост и благодарност към Господ, който се грижел за него толкова чудно и вярно.

Но тъй като не ваял никакъв дъжд, потокът също пресъхнал и Илия започнал да ожаднява. Защо станало това? Нима Господ не можел да направи така, че в потока да има вода? Можел, разбира се! Господ, който е толкова всемогъщ, можел да направи и това чудо, но вече бил настъпил часът, в който Илия отново трябвало да говори на хората.

„Стани, иди в Сарепта Сидонска и остани там, защото там живее една вдовица, на която заповядах да те храни!“ – казал Господ.

Илия се подчинил и веднага направил това. Когато пристигнал при градската порта на Сарепта, видял там една жена, която събирала дърва. По дрехите ѝ личало, че била вдовица. Може би Господ го изпращал тъкмо при нея? Пророкът извикал жената и когато тя се обърнала, той ѝ казал: „Моля те, донеси ми малко вода, за да пия!“ Жената веднага се отзовала на молбата му и тръгнала да му донесе вода. Тогава Илия разбрал, че това била вдовицата, за която Господ му бил говорил. Затова той се осмелил да ѝ поиска и хляб. „Донеси ми, моля те, и малко хляб!“ – извикал той след нея.

Жената го погледнала безпомощно го и поклатила отрицателно глава. После тъжно промълвила: „Не мога да ти донеса хляб – нямам нито една пита. Заклевам се в живота на Господа, твоя Бог. Имам само една шепа брашно в делвата и малко масло в стомната, от които мога да изпека само една пита за себе си и за сина си. Затова събирах тези дърва. Но след като я изядем, няма да има какво повече да ядем, и ще умрем.“

Сега Илия трябвало да ѝ предаде Божието Слово: „Не се бой! Иди и направи това, което каза. Но най-напред опечи една малка пита за мен и я донеси тук, а след това опечи за себе си и за сина си. Защото така казва Господ, Израилевият Бог: „Брашното в делвата няма да се свърши и маслото в стомната няма да намалее до деня, в който Господ отново даде дъжд на земята.“

Колко покорна била тази езичница! И колко безрезервно вярвала в Божието Слово! Без да се двоуми или да възрази, тя отишла вкъщи и изпекла една пита първо за Илия, а след това и за себе си, и за сина си. Но когато погледнала в делвата, там имало още брашно, а в стомната имало още масло! Вярата ѝ не я била измамила! Колко могъщ е Израилевият Бог!

Така тримата спокойно живели дълго време благодарение на чудото, което Господ всеки ден извършвал. Той богато благословил дома на тази вдовица. Тя била щастлива не само защото имала достатъчно храна, а най-вече защото можела да чува гласа на Господа, Израилевия Бог, чрез устата на Неговия пророк. Но колкото по-благословена се чувствала жената и колкото повече слушала Господните думи чрез Илия, толкова повече сърцето ѝ се

изпъвало с безпокойство. Тя добре разбирала, че не заслужавала тези милости, и все по-ясно осъзнавала греховете си.

И това било добро. Тази езичница трябвало да разбере, че Господ ни благославя само поради милостта Си и защото иска да прости греховете ни.

След известно време се случило нещо, което я накарало да разбере това още по-добре. Синът ѝ, който бил единственото ѝ дете, се разболял и починал. Тя била напълно съкрушена. „Това се случи поради греховете ми – казала си вдовицата. – Бог е трябвало да ме накаже, а този пророк е дошъл, за да ме накара да разбера това.“

После тя отишла при Илия и изплакала мъката си пред него. „Затова ли

дойде? – попитала го тя. – За да ми припомниш греховете и да умориш сина ми?“ Ех, защо бил дошъл този пророк!

Скръбта на майката била огромна – такава, че тя виждала само греховете си и Божия гняв поради тях. В мъката си жената помислила, че Божието Слово можело само да я осъди и че синът ѝ ѝ бил отнет заради това.

Но това не било така. Божието Слово наистина ни изявява греховете, но и ни успокоява, като казва, че те ще ни бъдат простени, ако се покаем.

„Дай ми сина си!“ – казал пророкът. После взел детето от скута ѝ и го занесъл в горната стая, където живеел. Там го поставил на леглото си, после паднал на колене и започнал да се моли. „Господи, защо си наскърбил толкова много вдовицата, при която живея сега? Защо си ѝ отнел сина? Моля Те, Боже мой, върни душата на това дете в него! Нека майка му види, че Ти си милостив Бог!“ След това пророкът се прострял три пъти върху детето.

Господ послушал молитвата на Илия и извършил ново чудо. Душата на детето се върнала в него, дишането му се възобновило и то отворило очи. То оживяло! Какво необикновено чудо! Мъртъв човек да бъде съживен! Кой бил чувал някога за подобно нещо?

Ще дойде време, когато това чудо ще се случи отново. Защото Господ Иисус ще дойде пак и ще съживи всички мъртви, които вярват в Него. Илия бил само Негов предвестник.

Пророкът благодарил на Господ от все сърце, взел детето на ръце и го занесъл долу при майка му. „Виж – извикал ликуващо той, – синът ти е жив!“

Колко благодарна била майката сега! Каква радост изпълвала сърцето ѝ! Господ бил толкова добър! Той ѝ бил простил греховете! Каква невероятна милост! Тя ликувала от щастие. Божието слово било прекрасно! То не само показвало на хората греховете им, но им изявявало и Божията милост и прошка. Бог бил оказал милост и на тази езичница!

Когато Господ Иисус бил на земята, той посочил тази жена като преобраз на езичниците, които щели да бъдат благословени поради вярата си.

Но чудото донесло не само щастие на тази жена, но и насърчение за Илия. Щом Господ можел да върне към живот това мъртво дете, нямало ли да може да даде нов живот и на народа Си, така че отново да повярва в Него и да започне да Му служи? За Господ това не било невъзможно.

ИЛИЯ И АВДИЯ

3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 18:1–19

Сушата продължила около три години. Най-накрая Илия трябвало да отиде при Ахав, за да му каже, че Господ отново щял да даде дъжд. Самария

представлявала една много тъжна картина. Цялата страна била обхваната от глад. Недоимъкът започнал да се чувства дори и в царския двор. За животните нямало нито вода, нито паша. Имало опасност царят да остане без коне и магарета.

Но къде бил Илия? Царят и царицата изпратили навсякъде да го търсят, за да дойде и да си върне думите си назад – в противен случай го очаквала смърт – но никой не можел да го намери. Те не знаели какво да правят.

Тогава Ахав се сетил за нещо. Той и управителят на двореца Авдия щели да обиколят земята и да потърсят къде имало още трева. Може би щели да успеят да спасят поне животните!

Ахав тръгнал по един път, а Авдия – по друг. Пътуването било много изнурително. Навсякъде се простирала изгорена земя и почти никъде не се виждала трева.

Може би Ахав най-сетне разбрал, че Божието Слово е вярно? Това било повече от ясно. Случило се било буквално всичко, което Илия предсказал. Всичко показвало, че Бог бил разгневен на Израил.

Но Ахав не желал да види истината. Сърцето му било съвсем закоравяло. Безбожният цар си мислел, че Илия бил виновен за сушата и че най-накрая Ваал щял да чуе молитвите им и да им помогне.

Авдия обаче разбирал истината. Той се боял от Господа, макар че оглавявал царския двор на Ахав, и ясно съзнавал, че живеел в постоянна опасност. Йезавел не била пощадила Божиите пророци, тя нямало да пощади и управителя на двореца, ако той паднал в ръцете ѝ. Животът му в двореца бил много труден. Но той не се отказвал да служи там. Той вярно служел на царя и не искал да бъде уволнен. Но той също така бил верен и на Господа. Бил скрил сто души пророци в две пещери и се грижел за тях, като ги снабдявал с храна и вода. Животът му висял на косъм! Но той бил готов да го жертва заради Господното дело.

Управителят виждал трагичното положение в страната и знаел, че имало само един изход. Царят трябвало да се обърне за помощ към Бога!

Един ден срещу него се задал човек. Пророк Илия! Изненадан, Авдия му се поклонил и възкликнал разтревожено: „Добре ли виждат очите ми? Ти ли си това, господарю мой, Илия? Как си се осмелил да дойдеш толкова близо до царя и царицата?“ Той много добре знаел, че те го търсели навсякъде.

Илия спокойно отговорил: „Да, аз съм. Иди при царя и му кажи, че съм дошъл.“

Авдия го погледнал изумено. Действително ли пророкът искал това от него? Наистина ли трябвало да отиде и да съобщи на царя, че той бил дошъл? За него това означавало сигурна смърт.

„Какво съм съгрешил, че искаш да ме предадеш в ръцете на Ахав? – попитал го той. – Много добре знаеш, че те търсят навсякъде – не само в страната, но и извън нея. Ако хората кажат, че не си там, царят ги кара да се закълнат, че говорят истината. А сега ти искаш от мен да отида и да му кажа, че си тук. Ако в това време Господният Дух те отведе нанякъде и царят дойде и не те намери, така ще се разгневи, че ще ме убие.“ Авдия бил разтреперен от страх. „А аз не заслужавам това! – продължил да говори той. – Ти познаваш делата ми и знаеш, че се боя от Господа още от младостта си. Нима не ти е известно, че скрих сто от Господните пророци и ги храних с хляб и с вода?“ Авдия бил толкова уплашен, че не смеел да тръгне. Но той се боял от Господа и знаел, че трябва да се подчини на Божието Слово.

Затова Илия му казал: „Заклевам се в живота на Господа на Силите, на когото служа, че днес ще се явя пред Ахав.“

При тези думи Авдия се изпълнил с вяра и смелост и отишъл при Ахав, за да му извести за Илия. Ахав бил страшно изненадан. Най-сетне ужасният вестоносец бил в ръцете му. Той щял да го накара да си върне думите назад, защото иначе лошо му се пишело. Когато видял пророка, царят излял върху него цялата си злоба.

„Ти ли си, който докара беда на Израил? – язвително го попитал той. – Значи на теб трябва да благодарим за цялото това нещастие!“

Безстрашният пророк погледнал разгневения цар в лицето и му казал: „Не аз докарах беда на Израил, а ти и твоят бащин дом, защото оставихте Господните заповеди и ти започна да служиш на ваалимите.“

В пророка и в думите му имало нещо, което накарало царя да изпита страхопочитание. Той не заповядал да хванат Илия, а продължил да го слуша. Послушал го и когато пророкът му заповядал да събере четиристотин и петдесетте пророци на Ваал и четиристотинте пророци на Ашера на планината Кармил в присъствието на целия народ.

НА ПЛАНИНАТА КАРМИЛ **3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 18:21–38**

В определения ден целият народ на Израил заедно с царя се събрали на Кармил. Там били и служителите на Ваал. Всички мълчаливо чакали да видят какво ще се случи. Гладът ги бил накарал сериозно да се замислят. Те толкова много се били молили на Ваал за дъжд, но не били получили отговор. Може би все пак Ваал не бил Бог? Ако това се оказало вярно, значи те се били молили напразно! Но тогава само Господ бил Бог!

Когато застанал пред тях, Илия им казал точно това:

„Докога ще се колебаете между двете мнения? – попитал ги той. – Изберете си на кого да служите. Ако Господ е Бог, следвайте Него, но ако Ваал е Бог, следвайте него.“

Никой не му отговорил. Илия знаел, че щяло да завали дъжд, но преди това искал ясно да им покаже, че Този, който им помагал, не бил Ваал, а Господ. И той отново се обърнал към народа:

„Само аз съм пророк на Господа, а пророците на Ваал са четиристотин и петдесет. Дайте два юнеца и нека те изберат единия юнец за себе си. После нека го пожертват, нека го нарежат и нека го поставят върху дървата, но без да ги запалват. А аз ще взема другия юнец, ще го пожертвам, ще го нарежа и ще го поставя върху дървата, също без да ги запалвам.“

След това ще се помолим. Вие призовете името на Ваал, а аз ще призова името на Господ. Онзи бог, който отговори с огън, Той е истинският Бог.“

„Много добре! – извикали хората. – Съгласни сме!“ Техният бог Ваал не им бил дал дъжд, но той сигурно щял да им изпрати огън. Нали бил бог на слънцето! Ако Ваал изпрател огън, той наистина бил Бог.

„Вие изберете първи – казал Илия на Вааловите пророци, – защото сте много. После пригответе жертвата и призовете името на вашия бог.“

Вааловите пророци направили това, което Илия им казал. Те избрали единия от юнците и го приготвили за всеизгаряне. След това се събрали около жертвата и започнали да се молят: „Послушай ни, Ваал! Изпрати огън и запали жертвата! Отговори на молбата ни!“

Молитвата ехтjала до последните редици на тълпата от ваалови пророци. Царят и народът слушали виковете и мълчаливо чакали. Но нищо не се случвало. Слънцето припичало както винаги, но никакъв огън не идвал. Нищо не помръдвало, нищо не се чувало.

Вааловите пророци започнали да нервничат. Те се събрали още по-близо до жертвеника и завикали още по-силно: „Послушай ни, Ваал! Отговори на молбата ни!“

Може би когато слънцето достигнело най-високата си точка, Ваал щял да им отговори, като запали жертвата чрез ярките слънчеви лъчи, мислели си те. Но Ваал продължавал да мълчи, макар че слънцето печало като в пещ. Само една искра била достатъчна, за да пламне жертвата!

Хората били дълбоко разочаровани от мълчанието на своя бог. Ако Ваал не им отговорел в този момент, после щяло да бъде твърде късно. Само след миг слънцето щяло да започне да залязва и положението щяло да бъде безнадеждно.

Сърцето на Илия ликувало от радост. Само Господ е Бог! Ваал бил победен, а пророците му – засрамени. Те не знаели какво да правят – само плаче-

ли и крещели: „Послушай ни, Ваал! Отговори ни!“ Колко глупави били тези хора! Нима можели да се надяват на един безжизнен идол!

Илия не могъл да се сдържи и им се присмил: „Викайте още по-силно! Сигурно Ваал размишлява или има някаква работа.“

Те се напрегнали с всички сили и завикали още по-силно: „Послушай ни, Ваал! Недей да мълчиш! Отговори на молбата ни!“ Но отново нямало отговор. Ваал продължавал да мълчи.

„Викайте, викайте! – продължил да ги подиграва Илия. – Може да е на път, може да е заспал и да трябва да го събудите. А може и да е отишъл до тоалетната. Викайте!“ Нима Ваал не чувал как Илия се подигравал с него? Защо не го поразявал незабавно?

Вааловите пророци били отчаяни. Те се изморили от викане. Трябвало да измислят нещо друго. Ако Ваал не искал да чуе думите им, може би щели чрез кръвта си да го накарат да им отговори. Те били готови да жертват и живота си, само и само да го накарат да им помогне.

Тогава пророците започнали да се режат с ножове и с копия, защото таква били идолопоклонническите им обичаи. Земята се напоила с кръв.

Царят и народът напрегнато гледали това, което ставало пред очите им, и очаквали всеки момент да дойде искра от небето. Ваал не можел да продължава да мълчи. Подигравките на Илия, виковете и кръвта на неговите пророци – всичко това трябвало да го накара да покаже силата си!

Но следобедът преминал, слънцето бавно започнало да залязва, пророците на Ваал изнеможели, а отговорът така и не идвал.

Илия стоял сам срещу всички и гледал тържествуващо. Той вече не се присмивал. Идолът бил унижен пред очите на царя и на целия народ. Сега бил неговият ред. Той щял да се помоли на Господ и да чака от Него да изпрати огън върху жертвата.

„Приближете се при мен!“ – казал той на събралото се множество. Народът оставил пророците на Ваал и се струпал около Илия. Но макар че сърцата на хората били изпълнени със съмнение и всички били видели, че Ваал не можел да им изпрати огън, те все още не признавали, че само Господ е Бог. Искали да видят какво ще се случи и след като Илия се помолел.

Но преди да се помоли, Илия направил нещо странно. Най-напред той издигнал олтар на Господа, като използвал дванадесет камъка, според броя на дванадесетте израилеви племена, за да покаже на хората, че те били едно цяло. След това наредил да се изкопае ров около олтара и да напълнят четири ведра с вода, които да излеят върху жертвата и върху олтара. Но само веднъж не било достатъчно. Ведрата били напълнени още три пъти и излети върху жертвата и върху олтара. Всичко било намокрено – дори и ровът око-

ла олтара бил пълен с вода! Какъв силен огън щял да е необходим, за да се запали жертвата! Така никой нямало да си каже, че Илия умело бил скрил огън под олтара.

Най-накрая всичко било готово. Този, който изпрател огън, Той бил Бог! Ваал не бил изпратил огън. Щял ли Господ да изпрати огън от небето?

Илия прострял ръце към небето и започнал да се моли: „Господи, Боже на Авраам, на Исаак и на Израил, нека стане известно днес, че Ти си Бог в Израил, и че аз съм Твой слуга, и че по Твоята заповед аз извърших всички тези неща. Пос-

лушай ме, Господи, послушай ме, за да признае този народ, че Ти, Господи, си Бог, и че Ти си Този, който обръщаш сърцата обратно към Себе Си!“

В същия миг на безоблачното синьо небе блеснала светкавица, която паднала върху олтара и подпалила всичко – жертвата, дърветата, камъните и дори пръстта! Всичко пламнало. Огънят бушувал толкова силно, че изпарил и водата в рова.

ГОСПОД Е БОГ

3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 18:39–43

Най-сетне народът бил победен. Хората коленичили или паднали по лице на земята, и се поклонили на Господа, като викали и ликували: „Господ е Бог! Господ е Бог!“ Всички събрани на планината били завладени от чувство на благоговение.

Вааловите пророци били потресени и ужасени. Това било такова унижение! Какво могли да направят сега? Може би да избягат?

Но Илия не им дал тази възможност. „Хванете ги – заповядал той, – и гледайте никой да не избяга.“ Никой не успял да избяга. Хората ги отвели при потока Кисон и ги избили.

Така Господ показал силата Си и милостта Си. Сега и Ахав трябвало да повярва, че щяло да има дъжд. Той трябвало да разбере, че не Ваал, а Господ бил изпратил тази суша, и че Господ бил Този, който щял да я прекрати.

„Изкачи се – казал Илия на царя, – яж и пий, и побързай да си идеш у дома, защото идва пороен дъжд.“ И макар че небето в този момент било чисто, пророкът сякаш вече чувал ромолението на първите дъждовни капки. После той извикал слугата си и оставил Ахав и придворните му да пият и да ядат. Народът си тръгнал, като скандирал името му: „Илия! Илия!“

Заедно със слугата си Илия се изкачил на връх Кармил. Слънцето се спускало към хоризонта като пламтящо медно кълбо на фона на синьото небе. Нямало и следа от дъжд. Не се виждало нито едно облаче. Но Господ бил обещал да даде дъжд и затова Илия се осмелил да Му се помоли.

Той се навел колкото се може по-ниско до земята и сложил главата си между коленете си. Така пророкът искал да покаже, че изцяло предавал себе си на Господ и че се надявал само на Неговата милост. Той се молел за дъжд, за да могат хората отново да повярват, че Господ единствен е Бог.

След това той изпратил слугата си да погледне към морето: „Изкачи се по-нагоре и виж дали виждаш нещо.“

Но слугата се върнал с обезсърчителната вест: „Нищо не виждам. Няма никакъв облак.“

Въпреки това пророкът не се съмнявал – нали Господ бил обещал! И той отново започнал да се моли. После пак изпратил слугата да погледне към морето. Момчето отново се върнало разочаровано с думите. „Няма нищо.“

Този отговор прозвучал шест пъти: „Няма нищо.“

ДЪЖДЪТ

3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 18:41–46

Тогава пророкът се поклонил с лице до земята за седми път и за седми път се помолил: „Господи, Ти обеща да дадеш дъжд. Моля Те, заради Името Си, изпълни обещанието Си.“

За седми път слугата отишъл да погледне към морето и застанал като закован. После веднага се обърнал и бързо изтичал при Илия: „Облак! Вижда се облаче, голямо, колкото човешка длан!“

Господ послушал молитвата на пророка! Илия въздъхнал облекчено. „Бързо иди и кажи на царя да се връща у дома, за да не го спре дъждът!“ – казал той на слугата си.

Изведнъж времето започнало да се променя много бързо. Небето се покрило с облаци, които закрили слънцето. За хората това било голямо облекчение след горещините от последните години. Небето почерняло. В далечината проехтели гръмотевици. Ахав бързо наредил да приготвят колесницата му. Може би щял да успее да се прибере в двореца, преди да заплющи

дъждът. Мракът се сгъстил още повече. Навсякъде царяла застрашителна тишина.

Изведнъж между облаците пробляснала светкавица. Веднага след нея проехтя силен гръм. Задухал яростен вятър. Чул се звукът от падането на първите дъждовни капки. Дъждът завалял като из ведро. Вятърът задухал водните маси на талази.

Мъжете, които карали колесницата на Ахав, започнали бързо да приготвят конете. Дъждът продължавал да плющи, вятърът – диво да бушува.

Илия също се приготвил за път. Той вдигнал кожената си дреха, за да не му пречи при тичането, и се спуснал надолу по стръмнината, за да посрещне колесницата на Ахав. Пророкът тичал толкова бързо, че дори изпреварил царя, и продължил да тича пред него чак до столицата му Езраел. Божиата сила била върху него.

Може би Ахав разбрал, че пророкът все още го почитал като цар? Може би той признал, че Господ е Бог и че е милостив? Може би се покаял?

ИЛИЯ В ПУСТИНЯТА **3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 19**

Уви, Ахав не се покаял. Той само бил поразен от случилото се и когато се прибрал у дома, разказал всичко на жена си Езавел. Може би поне Езавел се покаяла? За съжаление, тя също не се покаяла, а била разярена заради смъртта на Вааловите пророци. Това щяло да струва живота на Илия!

И тя пратила до пророка пратеник, който да му каже: „Утре ще направя с теб това, което ти направи с Вааловите пророци. Свършено е с теб!“

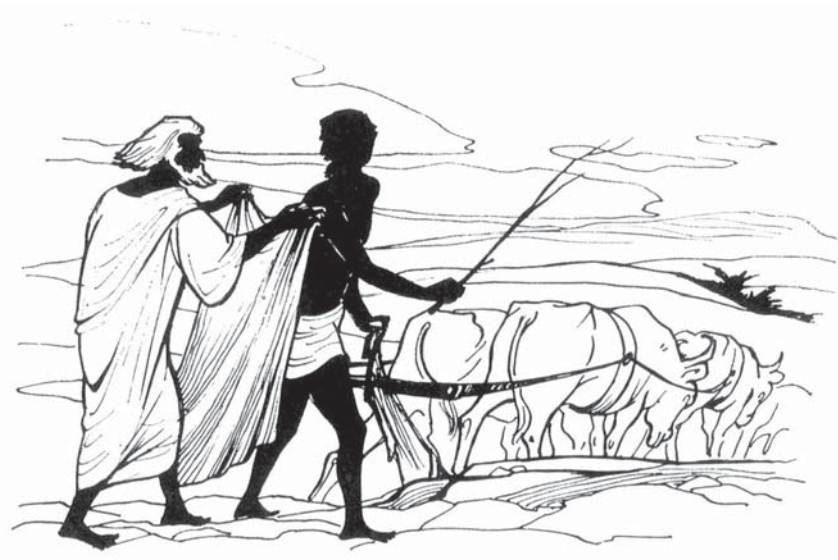
Илия бил съкрушен. Той нищо не можел да направи. Езавел щяла да го убие. Имало само един единствен начин да се спаси – да избяга!

И така, безстрашният и вярващ Илия избягал уплашен в пустинята. Там той се почувствал толкова самотен и изоставен, че седнал на земята и започнал да плаче от мъка пред Господа: „Няма нито един човек в Израил, който да се бои от Теб. Всички се покланят на Ваал. Само аз останах Твой пророк, но и мен искат да убият. Искам да умра, защото не съм по-добър от бащите си.“

Но Господ казал на Илия: „Ти не си сам – има още седем хиляди души, които не са преклонили коляно пред Ваал. Аз няма да позволя на Ахав и на Езавел да осуетят плановете Ми. Сега ти трябва да определиш човека, който ще те последва в служението ти. Иди в града Авел-Меола и помажи Елисей, сина на Сафат, за пророк. Когато напуснеш земята, той ще продължи битката за Името Ми. А ти не се безпокой, делото ти не е било напразно.“

С нови сили и вдъхновение Илия отишъл при Сафат, където потърсил Елисей и го намерил да оре нивата си с дванадесет двойки волове. Елисей бил с една от тях и изобщо не подозирал каква голяма промяна щяла да настъпи в живота му. Илия се приближил до него и хвърлил кожената си дреха върху раменете му.

Елисей веднага разбрал значението на това действие – той трябвало да последва пророка и да продължи делото му. И той направил точно това. Оставил работата си и го последвал. Божието дело трябвало да продължи.

ЛОЗЕТО НА НАВУТЕЙ 3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 21:1–16

Макар и поразен от случилото се на планината Кармил, Ахав не се покаля. Вместо да се обърне към Господа и да започне да Му служи, той продължил да слуша безбожницата Езавел, която го завличала все по-дълбоко в греха. Ахав имал разкошен дворец в Самария, украсен със слонова кост, а в Езраел имал летен палат с великолепен парк около него. Било цяло удоволствие да се разхождаш в него. Какво друго можел да желае?

Но Ахав искал да притежава още нещо. Палатът в Езраел граничел с едно лозе. Щяло бъде чудесно, ако можел да прибави и това парче земя към парка си и да си направи там зеленчукова градина за нуждите на царското семей-

ство. Лозето принадлежало на един човек на име Навутей, но дали той щял да иска да отстъпи земята си на царя?

Ахав решил да разговаря със собственика. Той се срещнал с него и му направил следното предложение: „Дай ми лозето си, за да си направя там зеленчукова градина, а аз ще ти дам друго лозе, по-добро от него, или ще ти дам пари, ако предпочитааш да ти го платя. Само ми кажи колко струва.“ Ахав си мислел, че предложението му било чудесно – едва ли Навутей щял да има нещо против!

Но Навутей поклатил отрицателно глава. Той не можел да направи това. Това щяло да противоречи на Божията заповед. Той не можел нито да продава, нито да преотстъпва земята си на когото и да било.

„Не! – отсякъл категорично той. – Да не ми даде Бог да се откажа от бащиното си наследство!“ Как можел царят да го кара да престъпва Божиата заповед? Не го ли било срам?

Защо да го било срам? Ахав не само че не се срамувал, а дори бил разярен. Но той не можел да направи нищо на Навутей – бил твърде страхлив.

Ахав се прибрал у дома си мрачен и отчаян, легнал на леглото си и обърнал лице към стената. Той бил толкова ядосан, че не искал да разговаря с никого. Не искал и да яде. Единственото нещо, което искал, било това лозе, а не можел да го има. Всъщност царят се държал като едно недоволено, разглезено дете.

Царицата се разтревожила. Какво било станало, че мъжът ѝ се държал така особено? Тя се запътила към стаята на Ахав. Той много добре чул, че тя влязла, но продължил да лежи с лице към стената. Няма настроение да говори с никого.

„Какво означава всичко това? – попитала го царицата. – Защо не се храниш? И защо си толкова ядосан?“

Тогава той започнал да ѝ се оплаква: „Толкова ми се иска да имам лозето на Навутей, но той не иска да ми го даде. Предложих му да му го платя, колкото поиска, или да му дам друго лозе, но той не се съгласи.“

Царицата била поразена. Тя стояла мълчаливо и не можела да повярва на ушите си. Какво? Царят искал да вземе лозето на Навутей, а той не му го давал?! И това било причината за лошото му настроение! Тя избухнала в презрителен смях. Какъв загубен човек бил нейният мъж! Искал да управлява страната, а не можел да се справи с едно лозе! Ама че цар! Това не можело да случи в нейната страна. Там царят просто си взимал онова, което искал.

„Хайде, ставай – засмяла се тя. – Щом като толкова искаш това лозе, ще го имаш. Аз ще се погрижа за това. Оправи си сега настроението и ела да ядеш! Така ще ти стане по-добре.“

За пореден път Ахав се оставил под ръководството на безскрупулната си съпруга. Той не знаел какво щяла да направи тя, но знаел, че щяла да му осигури желаното парче земя. Защото всичко, с което Езавел се захванела, успявало. Така щяло да бъде и този път.

Царицата знаела, че трябвало да бъде много внимателна. Тя написала писма до старейшините и благородниците в града, в които им заповядвала да направят следното: те трябвало да се държат така, сякаш било извършено голямо престъпление, и сякаш Господният гняв бил пламнал срещу жителите на града. Трябвало да се обяви пост и целият народ да се събере, за да бъде разкрит извършителят. Навутей трябвало да се постави на видно място и да се наемат двама мъже, които да лъжесвидетелстват против него. Трябвало да го обвинят, че бил похулил Бога и царя, а след това да го изведат от града и да го убият с камъни. В края на писмата Езавел най-безогледно поставила подписа и печата на Ахав.

Писмата били изпратени и никой от получателите не се възпротивил на заповедта. Всички се подчинили на безбожната царица.

Скоро слухът за престъплението бил разпространен, постът бил обявен и били намерени двама лъжесвидетели. Когато събранието започнало, Навутей бил изведен пред народа и „свидетелите“ били извикани да дадат показанията си. Да, те знаели кой бил виновникът за това, че Божият гняв бил пламнал. Това бил Навутей.

Присъстващите били изненадани. Навутей ли? Че какво зло бил извършил той?

„Той похули Бога и царя! – казали лъжците. – Затова заслужава смърт.“

Цялото събрание се престорило на отвратено и ужасено. Какъв лош човек бил Навутей! Той наистина заслужавал смърт съгласно Божия закон. И без да изслушат това, което той казвал в своя защита, истинските безбожници го изблъскали навън, извели го извън града и там го убили с камъни! После изпратили на Езавел вест: „Навутей е мъртъв.“

Царицата веднага я съобщила на царя: „Иди да си вземеш лозето, което Навутей не искаше да ти даде! Той не е вече жив, мъртъв е!“ – казала тя и се засмяла ехидно.

Колко доволен бил царят, че желанието му било изпълнено! Той веднага станал и се приготовил да отпътува в Езраел, за да си присвои така жадуваното парче земя.

Ахав бил много щастлив. Лозето наистина било чудесно и изключително подходящо за зеленчукова градина – имало такова хубаво разположение! Царицата се била справила чудесно с този проблем – добре, че не се бил възпротивил на плановете ѝ!

ПРИСЪДАТА
3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 21:17–29

До този момент Господ се бил отнасял към Ахав с голямо търпение. Той му изявил силата Си и му показал голяма милост. Но въпреки това Ахав не се покаял. Сега вече Божието търпение се изчерпало. Дошъл моментът на Неговата присъда.

„Иди при Ахав и му кажи Моите думи! – казал Господ на Илия. – Той се намира в лозето, което заграби от Навутей.“

Така щастието на Ахав било помрачено. Той тъкмо се радвал на новата си продобивка, когато изневиделица пред него изникнал онзи ужасен човек, който пророкувал само нещастие. Сигурно пак идвал с някое лошо пророчество! Илия му казал: „Така казва Господ: „Ти извърши убийство и отне наследствена земя. Сега ще стане така, че на мястото, където кучетата лизаха кръвта на Навутей, те ще лижат и твоята кръв.“

Ахав стоял като онемял. Свършено било с прекрасното му настроение. Защо този човек винаги бил против него? Защо му носел такива лоши вести? „Намери ли ме, враже мой?“ – сопнал му се той.

„Намерих те – отговорил му Илия, – защото ти продаде себе си, за да вършиш зло в очите на Господа. Затова Господ ще докара такова зло върху теб и твоето поколение, че няма да остане жив нито един мъж от вашия род в Израил. А колкото до надменната и безбожна Езавел, кучетата ще изядат трупа ѝ под градската стена на Езраел.“

Ахав не очаквал такава тежка присъда. Той бил напълно сломен. Божията присъда го сразила. Той вече бил разбрал, че когато Господ казвал нещо чрез пророка Си, думите Му се сбъдвали. Но може би този път Господ щял да прояви милост към него, ако той се разкаел? Ахав толкова се уплашил, че се облякъл във вретиче и се предал на пост и жалеене, сякаш бил загубил някой близък човек от семейството си.

Езавел отново започнала да му се присмива и да му се подиграва, но този път Ахав не ѝ обърнал внимание. Той бил дълбоко съкрушен. А и как немалко да бъде? Кучетата щели да лижат кръвта му! Потомците му щели да бъдат изличени от лицето на земята! Какво по-ужасно от това! Затова той оставил Езавел да му се присмива и продължил да оплаква участи си.

Колко милостив и състрадателен е Господ!

Той видял как Ахав се смирил пред Него – че се облякъл във вретиче, че постел и плачел – и Господ решил да му покаже милостта Си още веднъж. Може би той все пак щял да реши да се обърне към Него? И Той отново изпратил Илия, за да му каже, че присъдата му щяла да бъде отложена. Зло-

то нямало да се стовари върху него, докато той бил жив, а щяло да споleti дома му в дните на неговия син.

Три години по-късно Ахав бил пронизан от стрела и паднал убит в едно сражение, без да се е покаял. Докато слугите му миели кръвта от колесницата, кучетата дотичали и я излизали. Така пророчеството на Илия се сбъднало съвсем точно.

ИЛИЯ И ОХОЗИЯ

3 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 22:40–49; 4 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 1:1–18

След смъртта на цар Ахав управлението на царството на десетте племена било поето от сина му Охозия. Охозия също бил безбожник и в това нямало нищо чудно. Баща му Ахав и майка му Езавел не го били научили да се бои от Господа. В царския двор бил той видял само безчестие. Но не можел ли той да промени нещо, за да не бъде толкова лош? Можел, разбира се. Естествено за него било много по-трудно да се покори на Бога, отколкото за някой, който бил имал благочестиви родители. Затова всеки, който има такива родители, трябва да е благодарен на Господ за тази милост.

Но Охозия не бил пълен невежа по отношение на Бога. Той бил чувал за Илия. Знаел, че пророкът предупреждавал баща му много пъти, и че най-накрая му предсказал, че кучетата щели да лижат кръвта му, както и станало. Затова Охозия не можел да не носи отговорност за своето неверие. Той имал възможност да разбере, че трябва да служи само на Господ, но него това не го интересувало. Той не се покаял, а също се покланял на идоли като

майка си и баща си. Участвал и в поклонението на телетата, които Еровоам бил направил. Да, Охозия също бил истински безбожник.

Благочестивият юдов цар Йосафат много искал да бъде в мирни взаимоотношения с царството на десетте северни племена – нали те били неговите братя! И той решил, че двете царства можели да имат обща флота. Корабите били построени, но докато чакали да излезе по-силен вятър, за да отплават в открито море, при царя дошъл един пророк, който му казал: „Поради това, че си сключил договор с Охозия, Господ ще провали начинанието ти.“

Точно така и станало. Вместо да излезе благоприятен вятър над морето се разразила страшна буря, която унищожила всички кораби.

Юдовият цар разбрал, че Господ бил против него. Затова, когато след време Охозия отново го поканил да си сътрудничат, Йосафат му отказал. Той не трябвало да се обвързва с този безбожен цар.

Охозия продължил да следва порочния си път. Тогава Господ му изявил гнева Си, като позволил на моавския цар да се разбунтува против Израил. Моавският цар бил подвластен на Израил и трябвало всяка година да му плаща голям данък в пари и добитък. Това продължавало много години. Но сега той отказал да даде това, което досега бил давал. Смъртта на Ахав му вдъхнала смелостта за това.

Това било голяма обида за Охозия и щяло да нанесе сериозни щети на царството му. Но Охозия не разбирал, че всичко това го сполявявало заради греховете му. Той искал да се опита отново да си възвърне властта над Моав, но Господ не му дал тази възможност.

Един ден царят поискал да погледне през прозореца на стаята си, за да види какво става на пътя. Той се надвесил прекалено много и паднал от прозореца. В резултат на това падане той останал неподвижен на легло.

Колко милостив бил все още Господ към него! Колко пъти Той го предупреждавал и му давал време да се покае! Дори и сега, когато бил болен и прикован към леглото си, той щял да има достатъчно време, за да се размисли за много неща. Може би щял да разбере, че Господ бил против него, защото той Го бил оставил? Може би щял да изповяда греховете си и да поиска да му бъдат простени?

За съжаление, това не станало. Царят бил само много уплашен. Болестта му наистина била много тежка. Той можел и да не оздравее никога! А все още не му се умирало – искало му се още да царува! Но дали щял да се излекува? Как да разбере това?

Господ е винаги жив, а и по това време в Израил имало пророк. Царят можел да го повика. Той наистина говорел Божието Слово и сигурно щял да му каже какво щяло да се случи.

Но царят не повикал Илия. В двореца никой не искал да чуе нито за Господа, нито за Неговото Слово. Охозия по-добре знаел какво трябвало да се направи. В Акарон се намирал храмът със статуята на Ваал-Зевув, бога на въздушната власт, който можел да предсказва бъдещето. Той щял да се обърне към него!

И така, царят повикал няколко слуги и ги изпратил в Акарон. „Идете да попитате Ваал-Зевув дали ще оздравея от тази болест!“ – заповядал той.

Пратениците на Охозия тръгнали на път, за да изпълнят поставената им задача. Но Господ Бог нямало да допусне да бъде пренебрегнат от този безбожен цар. Той също изпратил посланик до Илия, но това бил небесен пратеник, който говорел Божието Слово.

Ангелът казал на пророка: „Стани и иди до Самария, за да пресрещнеш пратениците на израилевия цар, и им кажи така: „Няма ли Бог в Израил, та отивате да се допитате до акаронския бог Ваал-Зевув?“

Илия се подчинил и тръгнал на път. Той се срещнал с пратениците на Охозия на планинския път за Самария, където ги спрял и им предал Божиите думи: „Няма ли Бог в Израил, та отивате да се допитате до акаронския бог Ваал-Зевув?“

Слугите били изумени. Кой бил този човек? Те не го познавали, но по дръхите му ясно личало, че бил пророк. Той бил облечен с кожух и кожен пояс. Гласът му показвал, че бил възмутен. Но какво щели да правят те сега – нали царят ги бил изпратил? Трябвало ли ходят при Ваал-Зевув, или не?

Не, не трябвало. Господ щял да предскаже какво ще стане с царя. Пророкът имал да им каже още нещо:

„Бързо се върнете при царя и му кажете: „Тъй като ти постъпваш, сякаш в Израил няма Бог, затова няма повече да станеш от леглото си, а непременно ще умреш.“ После Илия се обърнал и си тръгнал.

Слугите не посмели да не се подчинят на словото на пророка и се върнали при царя. Охозия бил много изненадан да ги види отново. Защо се връщали толкова скоро? Очевидно не били ходили при Ваал-Зевув?

„Защо се върнахте толкова скоро?“ – попитал ги той.

Те му отговорили: „Срещнахме един човек, който ни каза: „Върнете се при царя и му кажете: „Няма ли Бог в Израил, та отиваш да се допиташ до акаронския бог Ваал-Зевув? Затова няма повече да станеш от леглото си, а непременно ще умреш.“

Охозия започвал да разбира. „Как изглеждаше този човек?“ – попитал отново той.

„Беше облечен в кожух и препасан с кожен пояс.“

„Това е Илия“ – казал царят.

Да, това наистина бил Илия – пророкът на покаянието, който винаги говорел за греха и за наказанието, което щяло да сполети баща му. Колко омразен бил той на Охозия! Но нима Охозия все още не разбирал, че Бог му показвал милост, като го предупреждавал? Нима не си давал сметка, че Той му давал време, за да се покае?

Не, Охозия не разбирал и не искал да разбира. Той изобщо не се интересувал от завета, който Господ бил сключил с Израил. Не се интересувал и от Избавителя, чието идване предстояло. Той не вярвал в Бога на Илия. Затова не искал да изповяда греховете си и да Му се поклони. Той мразел Илия. Пророкът трябвало да бъде премахнат. Ако него го нямало, нямало да има и кой да му предсказва лоши неща. Илия трябвало да си върне думите назад. Но за да стане това, Охозия най-напред трябвало да го залови, а това не било никак лесно! Илия бил много особен човек и голям чудотворец. Човек никога не можел да бъде сигурен какво можел да направи той. Затова царят трябвало да бъде много внимателен. Трябвало да състави сигурен план, така че този чудотворец да не му се изплъзне от ръцете.

Тогава Охозия извикал при себе си един офицер с рота от петдесет войници и му наредил: „Иди, намери пророк Илия и го залови! Вземи всички войници със себе си и внимавай да не ти се изплъзне!“

Офицерът и хората му тръгнали на път, изпълнени със самувереност. Нямащо никакво съмнение, че щели да заловят пророка. Не се наложило дори да го търсят. Той бил на върха на хълма.

Офицерът дори не си направил труда да се изкачи догоре. Той накарал хората си да отидат до подножието на хълма и започнал да вика така, сякаш издавал заповеди на своите подчинени.

„Божи човече, царят каза да слезеш!“

Той и хората му си мислели, че пророкът веднага щял да скочи и да тръгне с тях. Но Илия не бил войник, който можел да бъде командван от офицер. Той бил служител на всевишния Бог.

„Божи човече“ – бил извикал офицерът, сякаш Илия му бил подчинен. В устата на този човек това звучало като подигравка. Офицерът не знаел нито кой е Бог, нито какво означава да си Божи човек.

Илия нямало да търпи това. Той щял да покаже не само на офицера и на неговите войници, но и на царя, и на целия народ, че Бог не позволява да Му се подиграват, а че хората трябва да благоговеят пред Него. Те трябва да почитат и Неговият пророк, който говори Неговото Слово.

„Ако аз съм Божи човек – казал Илия, – нека слезе огън от небето и нека изгори теб и петдесетте ти войници.“

Едва били изговорени тези думи, и небето се раздрало от страшна мъл-

ния, която паднала точно върху офицера и войниците. Всички до един изгорели.

Ние никога не бива да забравяме колко свят и праведен е Господ! Той е Бог, от когото трябва много да се боим! Той може да унищожи по същия начин всички присмивачи и невярващи!

Но Господ също така е и милостив! Той много искал да призове и царя, и народа към покаяние. Той обичал израилтяните, с които бил сключил завет, и ги очиствал от злото, защото те били Негов народ. Охозия и хората му само трябвало да признаят това!

Но вестта за смъртта на офицера и ротата му не поразила цар Охозия и той не признал всемогъществото на Бога на Илия. Случилото се било много лошо, но то явно било нещастен случай – просто една мълния била паднала върху офицера и войниците. Трябвало незабавно да се изпрати още един офицер с петдесет войници и Илия да бъде доведен, за да си върне думите назад! Едва тогава царят щял да се успокои.

„Доведете ми Илия колкото се може по-скоро!“ – отново заповядал той.

Вторият офицер веднага свикал хората си и потеглил към хълма, където бил пророкът. Нима не го било страх? Не! Той си мислел, че щял да се справи по-добре от колегата си.

Този офицер накарал войниците си да останат в подножието на хълма и се обърнал към пророка още по-нагло от първия:

„Божичовече – извикал той, – царят заповяда да слезеш незабавно от хълма!“

Но Илия отново не се подчинил на заповедта, а отговорил: „Ако аз съм Божичовек, нека слезе огън от небето и нека изгори теб и петдесетте ти войници.“

Отново проехтяла гръмотевица и блеснала светкавица, която убила и офицера, и войниците. Това трябвало да бъде достатъчно за Охозия. Той трябвало да разбере, че за човека е най-добре да служи на Бога, на който служел Илия. Сърцето му трябвало да се свие от страх поради факта, че той толкова дълго не се бил подчинявал на този Бог, и той трябвало да поиска милост и прошка.

Ако бил направил това, Илия щял да отиде при него, за да го утеши и да му каже, че Господ никога не забравя завета Си с Израил. Може би той също така щял да му каже, че ще оздравее от болестта си. Но дори и да не му казал това, и дори царят да трябвало да умре от болестта си, пророкът можел да му каже, че го очаквала Божията слава, защото щял да дойде Спасител, който щял да понесе наказанието, което той заслужавал, и да изкупи греховете му пред Бога. Това със сигурност щяло да го успокои.

Но Охозия продължил да не вярва и да не се покаява. Неговата воля била над всичко. Илия трябвало да дойде и да върне думите си назад. И той решил да изпрати трети офицер с петдесет войници.

Но този офицер тръгнал с изпълнено със страх сърце. Той бил разбрал, че не можел да си играе с пророка. Двама офицери и две роти от по петдесет войници били вече мъртви! Това било ужасно! И него можело да го сповети същото! Той бил страшно уплашен.

Затова този офицер постъпил по съвсем различен начин от първите двама, като наредил на войниците си да останат в подножието на хълма, а сам той тръгнал към върха. Когато стигнал при Илия, офицерът най-напред му се поклонил дълбоко до земята и едва след това го заговорил. Но не му заповядвал, а го молел за милост.

„Божи човече – казал той, и гласа му звучало уважение, защото той знаел какво означавало да си Божи човек. – Божи човече, моля те, нека бъде скъпоценен пред очите ти животът ми и животът на тези твои петдесет слуги. Небесният огън вече уби двама офицери и две роти от по петдесет войници. Моля те, пощади живота ни!“

Господ е милостив към всеки, който се бои от Него. Господният Ангел отново се обърнал към Илия и му казал: „Слез с него и не се страхувай.“

Да, пророкът наистина нямало от какво да се бои, защото се него тръгнал и Господният Ангел. Въпреки че Илия не го виждал, Той бил с него!

Затова пророкът станал и слязъл от хълма заедно с офицера. След това двамата отишли в двореца, където Илия се изправил пред царя и безстрашно му предал Божието Слово: „Понеже си изпратил хора да се допитат до Ваал-Зевув, сякаш в Израил няма Бог, затова никога повече няма да станеш от леглото си, а ще умреш от болестта си.“

Да умре, без да му е получил милост и прощение, и без да има блаженната надежда, че ще отиде на небето! Това било най-лошото нещо, което можело да се случи на един човек.

Така умрял Охозия. Той царувал само две години. Господ го предупреждавал много често, но той не искал да го слуша и затова бил осъден. Той също не станал преобраз на най-великия цар – Господ Исус Христос.

Тъй като Охозия нямал синове, той бил наследен от брат си Йорам.

ГРАБВАНЕТО НА ИЛИЯ **4 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 2:1–15**

Илия живял и работил още дълги години сред народа на Израил. Но накрая дошъл денят, в който той трябвало да предаде делото си на друг човек.

Господ му казал, че времето, през което той бил работил за Него в Израил, било свършило. Сега той щял да бъде грабнат от земята и занесен на небето. Делото му щяло да се продължи от Елисей.

Един ден Илия и Елисей отишли при река Йордан. Те трябвало да преминат през нея, но никъде нямало брод. Тогава Илия показал силата, която Господ му бил дал, и ударил реката с кожуха си. Реката се разделила на две и през нея се образувал път, по който двамата безпрепятствено премина-

ли на другия бряг на реката. Докато двамата пророци минавали реката, те си говорили за делото, което Илия трябвало да остави, и което щяло да бъде продължено от Елисей. Но изведнъж разговорът им бил прекъснат. Извила се гръмотевична буря. Във въздуха святакали светкавици и тънели гръмотевици. Изведнъж пред изумените очи на двамата мъже се появила огнена колесница, теглена от огнени коне. Тя минала между тях и грабнала Илия, като го издигнала нагоре в силната буря. Така пророкът бил отнесен на небето.

Елисей останал сам. Той бил удивен и дълбоко натъжен. Какво щяло да стане сега? Като застанал пред река Йордан, той се помолил така: „Господи, Ти извърши толкова чудеса за Илия! Моля Те, бъди сега и с мен!“

След това пророкът ударил водата с кожуха, който бил останал от Илия, и отново се образувал път, по който той стигнал до отсрещния бряг.

Сега Елисей можел да бъде спокоен. Господ нямало да го остави.

ПОДИГРАВАЧИТЕ ОТ ВЕТИА

4 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 2:23–25

Хората от другата страна на реката разбрали за случилото се с Елисей. Те разбрали също, че Елисей бил пророкът, който заел мястото на Илия, и че трябвало да се отнасят към него като към пророк.

Но хората, които нямали страх от Бога и не почитали Неговите пророци, били много. Техните деца също нямали уважение към Божиите пророци. Това се виждало от тяхното поведение.

Когато Елисей се връщал от Ерихон във Ветил, група момчета от града излезли да играят край пътя и в гората. Те видели, че Елисей бил на пътя. Той бил с гръб към тях. Когато тръгнал да се изкачва по височината, те се затичали към него и започнали да му се смеят и да му се подиграват:

„Я вижте, това е пророкът! Страх ли ви е от него?“

„Не, не ни е страх!“

Някои го наричали с обидни имена:

„Хей, плешива главо!“

Други се кикотели злобно. Трети викали.

„У-у! Плешива главо! Плешивец такъв!“ – крещели те.

Колкото повече продължавало това, толкова по-нагли ставали децата.

„Качи се по-нагоре! Не ни е страх от теб.“

„Плешив глупак!“

Унесеният в размишления пророкът най-сетне ги забелязал. Нима тези деца викали по него! Но те оскърбявали не толкова него, колкото Бога! Как се осмелявали да правят това? Той се обърнал и видял групата безбожници, които крещели и му се подигравали.

Пророкът бил поразен от злината им. Какви зли бащи и майки имали тези деца и колко лоши били самите те! Каква омраза към Бога имало в сърцата им! Такъв ли трябвало да бъде Божият народ? Бог мрази присмивачите, Той нямало да позволи дори и на децата на собствения Му народ да Му се подиграват.

„Плешивецо, плешивецо!“ – продължавали да викат те.

Тогава Елисей ги проклет и се помолил на Бога да ги накаже.

Изведнъж се чул голям писък. От гората излезли две мечки и тръгнали към малките безбожници. Децата хукнали да бягат с всичка сила. Но много от тях объркали пътя и не знаели накъде да тръгнат. Не могли да се върнат и назад. Мечките разкъсали четиридесет и две деца. Така безбожните родители и техните зли деца били наказани за подигравките, с които оскърбили Бога.

НЕЕМАН
4 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 5:1–19

За щастие не всички израилеви деца били безбожници. Имало и такива, които били научени от родителите си да обичат Господа и да почитат проците.

В Сирия живеело едно малко израилево момиче. То било взето от сирийски войници по време на войната и било отведено в тази страна като пленница. Там то станало слугиня на една много видна дама, жената на военачалника Нееман.

Царят много обичал Нееман, защото той бил извоювал за Сирия много победи. Затова той го направил много богат и го обсипал с големи почести. Но въпреки това военачалникът не бил щастлив, защото страдал от ужасна болест. Той бил прокажен. Тялото му било покрито с отвратителни гноини рани, които разяждали месата му. Военачалникът бил готов да даде всичко, за да се освободи от тази ужасна болест. За какво му били цялото това богатство и слава, ако трябвало да се мъчи толкова ужасно! Никой не знаел лек за нея. Той щял да страда, докато умре. Може би след време щяло да се наложи дори да напусне дома си и да отиде да живее на някое отдалечено място заедно с други прокажени, и да бъде завинаги отделен от семейството и приятелите си! Какво голямо нещастие! Всеки, който го обичал, му съчувствал.

Израилевото момиче също разбрало за болестта на господаря си. То видяло скръбта на цялото семейство и изпитало дърбоко състрадание и към Нееман, и към жена му. Нима никой не можел да му помогне?

Господ, Израилевият Бог, можел да му помогне! Той бил всемогъщ! Но Нееман не Го познавал. Как можел да се обърне за помощ към Него?

Момичето обаче познавало както Господа, така и Неговия пророк. То твърдо вярвало, че неговият Бог е всемогъщ, и че може да прави чудеса, и знаело, че пророкът е Божи слуга.

Един ден то се престашило и казало на господарката си: „Ако господарят ми отиде при пророка, който е в Самария, той със сигурност ще го излекува.“

Жената на Нееман предала на мъжа си думите на израилевото момиче и той незабавно решил да отиде при пророка. Вече бил ходил при толкова много лечители, защо да не опитал и с този пророк? Кой знае, можело да се окаже истина това, което момичето казвало!

Тогава Нееман отишъл при царя и поискал от него разрешение да замине за Самария, за да посети пророка.

Царят с удоволствие му дал разрешение и дори му предложил помощта си: „Ще напиша писмо до Йорам, царя на Израил. Той ще заповяда на пророка да ти помогне.“

Нееман и слугите му тръгнали за Самария с писмото и с големи подаръци от злато, сребро и дрехи. Но вместо да отидат при пророка, те най-напред отишли в двореца, където военачалникът потърсил царя.

След като бил приет, Нееман предал писмото на изненадания Йорам, който започнал да го чете: „Изпращам слугата си Нееман при теб, за да го изцелиш от проказата му.“

Царят пребледнял и погледнал ужасено военачалника. Как можел той да изцели този човек от проказата му? Това било невъзможно. Само Бог можел да направи това. Никой друг.

Йорам изобщо не се сетил да изпрати болния при пророк Елисей – толкова бил объркан и притеснен!

„Ясно – казал той, – царят на Сирия иска война и затова търси повод за раздор. Ако кажа, че не мога да излекувам този човек, той ще каже, че не искам, и ще си намери повод, за да тръгне на война срещу мен.“

Страховете на Йорам станали известни и извън двореца. Елисей също разбрал за случилото се и незабавно изпратил до него вест:

„Защо си раздрал дрехите си? Нима това ще ти помогне? Нека дойде този човек при мен, и ще разбере, че в Израил има пророк.“

Ако царят не знаел, че в Израил имало пророк, то поне този езичник щял да узнае! Каква спасителна вест и какъв срам за Йорам!

Не минало много време и разкошният кортеж потеглил от двореца към скромното жилище на пророка.

Нееман бил изненадан. Как така той, видният военачалник, трябвало да отиде сам при чудотвореца? Защо не го извикали при царя? Това никога не можело да се случи в неговата страна.

Когато стигнали при дома на пророка и спрели пред неговата врата, Нееман изпратил слугите си да уведомят пророка за идването на високопоставения му гост. Пред дома му стоял самият военачалник на сирийския цар!

Нееман останал в колесницата си и с нетърпение чакал да види как пророкът излиза да го посрещне с добре дошъл. Той положително щял да бъде много поласкан от това височайшо посещение; едва ли някога бил имал такъв високопоставен гост!

Вратата се отворила, но вместо от нея да излезе пророкът, излязъл един слуга. Той изтичал при Нееман и му казал:

„Иди, окъпи се седем пъти в река Йордан, и месата ти ще се обновят, и плътта ти ще се очисти.“

Вместо да благодари, военачалникът се ядосал. Какво си мислел този пророк? Как могъл да изпрати слугата си, вместо той самият да излезе вън! Нееман си представял нещата много по-различно. Той очаквал пророкът да излезе, да застане почтително пред него и да се помоли на своя Бог. После да размахва ръка над болните места и да го изцели. И разбира се, след това щял да бъде богато възнаграден. Нееман изобщо не предполагал, че пророкът дори няма да се появи и че ще го прати да се къпе в река Йордан – тази нищо и никаква рекичка в Израил! Нима те си нямали реки в Сирия, като например реките Авана и Фарфар, които били далеч по-красиви и по-големи от Йордан! Не можел ли да се окъпе в тях? Та това било чиста обида!

Нееман бил много разгневен. Той нямало да позволи да се отнасят така с него. Той бил военачалник на цяла Сирия!

„Обърнете колесницата! – заповядал той на слугите си. – Връщаме се обратно.“

Какво тъжно решение! Колко жалко за напразно изминатия път! Колко жалко и за несбъднатите надежди! Нееман не бил излекуван. Той се връщал в страната си заедно с проказата си. Какво ужасно разочарование! Каква болка!

Слугите на Нееман се натъжили. Ех, защо господарят им не изпълнил това, което пророкът поискал от него? Те толкова го обичали и толкова много се надявали на това пътуване! А ето, че господарят им се връщал

отново болен у дома. Защо постъпвал така? Защо не изпълнел това, което пророкът му казвал да направи? Нали затова били дошли в Израил, за да се допитат до пророка? При това той не искал кой знае какво – само да се изкъпе седем пъти в Йордан! Реката била съвсем наблизно.

Най-накрая те се осмелили да му кажат: „Господарю, ако пророкът беше поискал от теб да извършиш нещо голямо, нямаше ли да го изпълниш? А сега от теб се иска нещо толкова просто – да се окъпеш, за да се очистиш! Защо не го направиш? Това е толкова лесно!“

Нееман се замислил над думите на слугите си. Само ако можел да повярва! Бил готов да даде всичко, за да се отърве от тази ужасна болест! Но истина ли било това? Бил ли готов да даде гордостта си например?

Слугите забелязали колебанието му и това ги окуражило. „Хайде, иди и се окъпи! – повторили увещанието си те. – Това нищо няма да ти струва.“

Изведнъж Нееман наредил да спрат колесницата и за радост на слугите си слязъл от нея и се запътил към реката. След това съблякъл дрехите си и влязъл във водата, като съвсем точно изпълнил това, което пророкът бил наредил: окъпал се седем пъти. После погледнал тялото си, което дотогава било толкова болно, и на лицето му грейнала щастлива усмивка. Той наистина бил излекуван! Бил очистен! Гнойните места били изчезнали и разядените му меса били обновени. От проказата нямало и следа. Кожата му изглеждала като на малко дете. Той бил като нов човек – съвсем здрав!

Нееман стоял на брега на реката и гледал изумено. Чудото го поразило! Какво можел да стори, за да покаже радостта си и голямата си благодарност към пророка и към неговия Бог? Той заслужавал голяма награда.

Бляскавият кортеж отново се появил пред вратата на Елисей. Този път гордият военачалник не останал в колесницата, за да изчака пророкът да излезе и да го посрещне, а слязъл от нея и зачакал заедно със слугите пред вратата на къщата. Вратата се отворила и Елисей застанал на нея.

Щастливият Нееман извикал с ликуващ глас: „Аз съм изцелен! Сега вече зная, че по цялата земя няма друг Бог освен в Израил.“

Да, Нееман бил разбрал, че само Господ е Бог и че само на Него трябвало да благодари за изцелението си. Така военачалникът-езичник повярвал в единствения истинен Бог. Но той все още не знаел много неща за този Бог. Той си мислел, че трябва да си плати за чудото, и предложил на Елисей голям подарък, който пророкът не приел. Колкото и военачалникът да настоявал, той оставал непреклонен. За Нееман това било много странно. Този човек му бил помогнал толкова много, а не искал никакво заплащане? Какъв необикновен Бог имал той! Отсега нататък Нееман искал да служи само на Него.

После той попитал: „Мога ли да взема пръст от твоята земя? Така ще си мисля, че и аз принадлежа към нея и към твоя народ. Защото не искам никога повече да принасям всеизгаряния и жертви на други богове, освен на Господа, Израилевия Бог. Дано Господ ми прости това, че трябва да влизам заедно с господаря си, царя, в храма на неговия бог Римон, защото съм длъжен да го придружавам!“

„Иди си с мир! – казал му Елисей. – Бог ще бъде с теб и ще те води в пътя ти.“

Изпълнен с благодарност и щастие, Нееман си тръгнал заедно със слугите си. Колко чудесно било да си здрав, освободен от ужасната болест и напълно очистен! Колко прекрасно било да познаваш Израилевия Бог, който толкова чудно помага на хората, защото е милостив!

Елисей също се чувствал богат и щастлив. Господ, неговият Бог, щял да се прочуе и в езическа Сирия като Бог, който спасява поради милостта Си.

ГИЕЗИЙ

4 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 5:20–27

Сред всичките тези хора обаче имало един човек, който не се чувствал богат и щастлив. Това бил Гиезий, младият слуга на Елисей. Той бил чул и видял всичко, което се случило с Нееман, но вместо да бъде благодарен за чудото, което Господ извършил, той бил разочарован. Богатият военачалник бил предложил на господаря му такъв голям подарък, а той не пожелал да го приеме. Това било толкова жалко! Така и той не получил нищо. Това било голяма неправда.

„Не, аз няма да оставя нещата така, но в името на живия Бог, ще изтичам след него и ще взема нещо от него“ – казал си той и хукнал след колесниците, колкото го държали краката.

Нееман, който случайно се обърнал назад, видял, че някой тичал след тях. Това бил слугата на пророка! Да не би да се било случило нещо? Може би пророкът се бил сетил за нещо?

„Спрете – заповядал той, скочил бързо от колесницата и се завтекъл към слугата. – Случило ли се е нещо?“ – попитал той разтревожено.

„Не, нищо не се е случало – отговорил Гиезий. – Всичко е наред. Но при пророка дойдоха двама млади пророци, които имат нужда от пари и от дре-хи. Имаш ли да ми дадеш нещо за тях?“

„Имам, разбира се! – възкликнал Нееман и му дал две премени дрехи и два пъти повече пари от това, което той му бил поискал. – Слугите ми ще ти помогнат да ги отнесеш“ – казал любезно той.

Така злият Гиезий накарал Нееман да направи тъкмо това, което Господ не желаел – да си заплати за здравето, което получил като дар от Него. Заради лъжата на Гиезий хората в Сирия нямало да могат да оценят Господната милост.

Гиезий не отнесъл подаръка в къщата на Елисей, а го скрил на тайно място и едва тогава влязъл при господаря си, сякаш нищо не се било случило.

Но той не могъл да заблуди пророка. Господ му бил разкрил всичко и Елисей бил дълбоко наскърбен от постъпката на слугата си.

„Откъде идваш, Гиезий?“ – попитал го той със суров тон.

Нима Гиезий не разбрал, че господарят му знаел всичко? Той все още имал време да си признае греха и да помоли за прошка. Ако направел това, тогава и за него щяло да има милост.

Но Гиезий не го направил, а закоравил сърцето си. „Не съм ходил никъде“ – излъгал той най-нахално.

Тогава пророкът казал с изпълнен с болка глас: „Много добре зная, че човекът се върна и те срещна. Подходящо ли е сега да приемаш пари и дрехи, и други неща? Господ искаше да научи Нееман, че Той не дава помощта Си, за да получи нещо в замяна, а само поради милостта Си. Ти опорочи Божието дело със своята алчност. Ти не си добър слуга на Господа. Затова няма да бъдеш повече и мой слуга. Напусни къщата ми. При това проказата на Нееман ще дойде върху теб. Иди си веднага!“

Гиезий си тръгнал разтреперен от страх. Тялото му добило белезникавия цвят на отвратителната болест, от която страдал Нееман, и той останал прокажен за цял живот.

ЕЛИСЕЙ И СИРИЙЦИТЕ ***4 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 6:8–24***

По времето, когато Елисей бил пророк в Израил, най-големите врагове на израильтяните били сирийците, които се наричали още и арамейци. Веднъж Венадад, царят на Арам, нахлул с войската си много навътре в Израил с цел да превземе Самария. С превзимането на този град той щял да стане владетел на цялата страна.

Но Господ бил казал, че ханаанската земя принадлежи на израильтяните, така че арамейците нямали право над нея.

Йорам, царят на Израил, бил безбожник. Той не вярвал в Господа и се покланял само на идоли. Но въпреки това Господ не изоставял израильтяните, защото те били Негов народ – народът, с който Бог бил сключил Своя завет, и на когото бил обещал да даде Избавител. Този Спасител щял да понесе наказанието, което Неговият народ заслужавал. Затова Господ можел и сега да даде сега на народа Си прошка и избавление и да не го остави да погине.

Един ден Венадад свикал министрите си и военачалниците си, за да се посъветва с тях къде било най-добре да разположи войските си. Съвещанието

било строго секретно. Не бивало да изтича никаква информация, за да не може царят на Израил да разбере къде ще бъде нападен от арамейците. В противен случай той щял да вземе мерки и да бъде готов да отвърне на нападението. А това не бивало да става. Той трябвало да бъде изненадан.

След като било взето решение къде да бъде разположена войската, Венадад още веднъж обърнал внимание на присъстващите да запазят всичко в тайна. Само така той можел да разчита на успех.

Но езическият цар не бил включил в плановете си Онзи, който знае, вижда и чува всичко и който не спирал да бди над Своя народ. Той бил забравил за Израилевия Бог и затова претърпял провал.

Когато разположил войската си на уговореното място, арамейският цар с изненада установил, че войската на израилевия цар била вече там и го очаквала в пълна бойна готовност. Какво ужасно разочарование! Целият му план бил провален!

И въпреки това Венадад не се отказал, а решил да опита още веднъж. Той отново съставил секретен план и отново войската му потеглила през нощта към мястото, което било известно само на военачалниците. Но и този път арамейците били неприятно изненадани – Йорам отново го чакал с войската си в пълна бойна готовност. Това се случило няколко пъти.

Венадад бил отчаян. Той не знаел какво да прави. Как можел царят на Израил да знае къде щял да отиде арамейският цар с войската си, след като всичко било толкова секретно? Имало само един отговор – явно сред тях имало предател. Очевидно някой от подчинените му информирал царя на Израил за взетите на съвещанията решения. Друга възможност нямало.

Отново било свикано съвещание, на което цар Венадад съобщил подозренията си:

„Сред нас има предател. Откъде иначе израилевият цар ще знае къде се намира нашата войска? Трябва да открием кой е той и да сложим край на това веднъж завинаги.“

Подчинените му били много изненадани. Предател ли? Как можел царят да си помисли това нещо? Никой от тях не бил толкова подъл, че да стане предател. Но как тогава израилевият цар се добирал до тази информация?

Един от присъстващите знаел отговора на този въпрос. „Не, царю – провикнал се той, – никой от нас не е предател! Но в Израил има един пророк, който се казва Елисей. Той е виновен за всичко това. Той знае всичко за нас и го казва на царя си. От него не може да се опази в тайна или да се скрие нищо. Той знае дори и това, което говориш в спалнята си.“

Да, този придворен казвал истината. Между тях наистина нямало предател. Това било работа на Божието Слово, което пророкът изричал. Той

предупреждавал израилевия цар и му казвал къде да разположи войската си. Господ воювал за народа Си.

Но Венадад не разбрал това. Той само чул, че Елисей провалял плановете му, и решил, че няма да се остави на един чудотворец да го надхитри. Елисей трябвало да бъде заловен. Но къде бил той?

„Идете и намерете къде се намира този пророк сега!“ – заповядал Венадат на подчинените си.

Не минало много време и той получил известие: „Елисей е в Дотан.“

„Веднага изпратете в Дотан войска с коне и колесници и го заловете!“ – отново наредил той.

Войска с коне и колесници, за да арестуват един човек? Защо толкова много хора? Защото Венадад се страхувал от чудотвореца. Той му изглеждал много страшен. Не се знаело какво можел да направи. По-добре било да изпрати повече хора, отколкото недостатъчно! Пророкът не трябвало да им се изплъзне.

Дотан бил разположен на хълм и бил заобиколен от всички страни с хълмове. Войниците на Венадад пристигнали там през нощта. Било им заповядано да се разположат на хълмовете около града. Така целият град щял да бъде обсаден. Никой нямало да може да влезе или да излезе от него, без бъде видян от чуждата войска. Скоро пророкът щял да бъде в ръцете им, мислели си арамейците.

На следващата сутрин Елисей станал рано с намерение да отпътува за Самария, където живеел. Но когато излязъл със слугата си от града, той видял, че Дотан бил обкръжен от всички страни с коне, колесници и войници. Пророкът веднага разбрал, че те били дошли тук заради него. Положението било много сериозно. Погледнато по човешки, за него нямало изход. Но Елисей знаел, че той бил пророк на всевишния Бог и че Бог се грижел за него и го закрилял. Той вярвал в своя Господ и бил уверен, че Той винаги щял да даде изход, когато пророкът бил в нужда.

Господ доказал на Елисей, че това наистина било така. Той му показал грижата Си.

Арамейската войска искала да го залови, но една друга войска искала да го сапси. Елисей се огледал и видял около себе си и слугата си ангели с огнени колесници и коне. Те двамата били в безопасност.

Но слугата на Елисей не ги виждал. Той виждал само арамейските войници с колесниците и конете и бил много уплашен. Той също така разбирал, че те били дошли тук заради пророка, и бил ужасен.

„О, господарю мой, горко ни! – извикал той. – Какво ще правим сега? Как ще преминем през тях? Това е невъзможно.“

Но Елисей го успокоил. „Не се страхувай – казал му той, – защото тези, които са с нас, са повече от онези, които са с тях.“

Но слугата не виждал това, което Елисей виждал. За да можел да види това, което пророкът виждал, Господ трябвало да му отвори очите.

Затова Елисей се помолил: „Моля Ти се, Господи, отвори ми очите, за да може и той да види!“

Господ отворил очите на слугата и той видял една чудна картина. Целият хълм бил пълен с ангели, колесници и коне. Никакъв враг не можел да тръгне срещу тях. Никой не можел да им стори зло. Те наистина били в безопасност. Тогава страхът изчезнал от сърцето му и той спокойно заслизал от хълма към равнината заедно с господаря си, за да се срещнат с арамейците.

Господ винаги е около тези, които Му се боят. Те са в безопасност и в живота, и в смъртта. Той винаги е с нас, макар и ние да не Го виждаме с очите си. Ние трябва да вярваме в това.

Арамейците видели, че Елисей и слугата му слизали от хълма, и решили, че ще могат да ги хванат. Те също заслизали от хълмовете около Дотан, напълно сигурни, че жертвата скоро щяла да бъде в ръцете им. Но те не виждали огнената войска, която била обкръжила Елисей и слугата му. Очите им били затворени за тази истина.

Сега Елисей щял да покаже на тези езичници част от Божието всемогъщество. Той щял да им покаже също и част от Божията благодат. Той не се помолил на Господ да позволи на Господните ангели да унищожат войската на арамейците, а се помолил Господ му даде възможност да покажат на арамейците, че с Божията сила та са повече от победители.

„Господи – казал той, – порази арамейската войска със слепота.“

Господ чул молитвата на Елисей. Арамейците гледали с очите си, но не знаели какво виждат. Те дори не знаели къде се намират и накъде отиват. Виждали само двама мъже, но не знаели кои са те.

Елисей можел да прави с тях всичко, каквото си поискал. Цялата огромна армия на арамейците била в негови ръце. Тогава той отишъл при военачалниците и им казал:

„Вие сте сбъркали пътя. Това не е градът, който търсите. Последвайте ме, и аз ще ви заведа при човека, когото търсите.“

Военачалниците тръгнали покорно след Елисей, следвани от войниците си като послушни овце.

Елисей ги повел към Самария. Там, в столицата при царя, било тяхното място, а не при пророка. Разстоянието до Самария се изминавало за четири часа. През цялото това време арамейците послушно вървели след пророка и неговия слуга, без да кажат нито дума. Най-сетне пристигнали в Самария.

Всички заедно начело с пророка влезли в града. Каква необикновена гледка! Цяла вражеска армия заловена от един човек! Подобно нещо никой не бил виждал!

След като и последната колесница, и последният човек влезли в Самария, портите на града били заключени. Предните редици на войската стигнали в центъра на града. Всички се оглеждали учудено наоколо. Къде се намирали те? Какво правели на това място? Лицата на заобикалящите ги хора ясно показвали, че не се намирали сред приятели. Арамейците не разбирали нищо. Но скоро щели да разберат.

Елисей отново се помолил: „Господи, отвори им очите, за да видят.“

Очите на войниците се отворили и те с ужас разбрали, че се намирали в центъра на Самария, столицата на израилтяните. С тях било свършено!

Същото си помислил и Йорам, царят на Израил. Сега арамейците били в ръцете му и той можел да се отърве от тях веднъж завинаги. Каква чудесна перспектива!

„Да ги поразя ли, татко?“ – попитал той Елисей.

Но Елисей поклатил отрицателно глава.

„Не – отговорил той твърдо, – няма да ги поразяш. Би ли поразил хора, които си взел за военнопленници? А тези дори не са твои военнопленници. Те са Божии пленници и Бог иска да им покаже милост. Те са толкова уморени и гладни, защото не са мигнали цяла нощ и сега са ходили четири часа. Дай им хляб и вода и ги пусни да се върнат при своя цар. Те си получиха урока.“

Това било милост. Това било Божията милост. Езичниците трябвало да познаят Божията милост, но царят и израилтяните трябвало да познаят Божията милост преди тях. Те не се били молили за помощ. Били се доверили на идолите си. Но въпреки това Господ воювал вместо тях.

За най-голямо учудване на арамейските войници, те не били нито избити, нито пленени. Сложена им била богата трапеза и всички били нахранени и облечени. След това ги пуснали свободно и необезпокоявано да си тръгнат обратно за своята страна. Колко прекрасно било това!

Венадад бил толкова поразен от случилото се, че за известно време не предприел никакви нападения срещу Израил.

По този начин Господ показал милост и към Йорам, царя на Израил, и към неговия народ. Макар и те да не се били обърнали към Него за помощ, Той ги избавил от враговете им. Той направил това, защото искал те да познаят милостта Му.

Господ и днес е толкова милостив към народа Си. „Още преди да извикат към Мен, Аз ще им отговоря“ – казва Той. Той прави това заради Господ Иисус Христос.

ИЗАБВЛЕНИЕТО НА САМАРИЯ

4 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 6:24–33; 4 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 7

Минало време и арамейският цар Венадад забравил преживяното чудо. Тогава то наистина му направило дълбоко впечатление, но това било за кратко време. Израил си оставал негов враг и той искал да направи още един опит да го покори. Имал достатъчно време, за да укрепи силите си и напълно забравил колко милостиво се били отнесли с неговите войници в Израил. Затова той свикал армията си и отново потеглил към Самария, за да я обсади. Това ясно показвало, че Венадад не се бил покаял.

Но за съжаление, Израил, Божият народ, също не се бил покаял. Той също не бил научил нищо от случилото се и не признал, че Господ ги бил спасил от ръцете на арамейците само поради милостта Си. И царят, и народът продължили да следват безбожните си пътища. Те напълно забравили Господа и се предали идолослужение. Нищо чудно, че този път Господ позволил Самария да бъде обсадена.

Арамейците обкръжили града от всички страни и поставили строга охрана при всички градски порти, така че никой да не може да влезе или да излезе в града без тяхно знание. След като не можел да превземе града със сила, Венадад щял да принуди царя на Израил да се предаде по друг начин – чрез глад. Той щял да направи невъзможно внасянето на каквито и да било хранителни продукти в града. Йорам щял да бъде заставен да отвори градските порти и да остави вражеската войска да влезе вътре. Това било съвсем сигурно.

Обсадата продължила много дълго време. Хранителните запаси в Са-

мария започнали застрашително да намаляват, да поскъпват и най-накрая окончателно се изчерпали. Гладът накарал хората да ядат неща, които иначе никога нямало да вкусят. Те започнали да ядат дори и магаретата си! Магаретата не били чисти животни. Но какво можело да се направи, когато гладът бил станал непоносим? В такива случаи човек яде, каквото намери. Те изяждали целите животни, включително и главите им. Но дори и това не всеки можел да си позволи, защото една магарешка глава се продавала за страшно много пари.

Те започнали да ядат и тор от гълѐби. Но дори и той бил страшно скъп. Случвали се и други ужасни неща. Макар и да е трудно за вярване, но някои майки дори сготвяли малките си деца и ги изяждали.

Каква неописуема трагедия! И всичко това се случвало с Божия народ! Венадад добре бил обмислил плана си. Гладът наистина щял да принуди Йорам да предаде Самария. Сметките му били съвсем правилни. Но Венадад отново не бил включил в тях Израилевия Бог, въпреки че бил разбрал съвсем ясно колко могъщ бил този Бог.

Междувременно пророк Елисей продължавал да говори на хората и да призовава и царя, и народа да се покаят, да се смирят и да изповядат греховете си. Ако те признаели и изповядали греховете си, Господ със сигурност щял да им помогне. Но те продължавали да не слушат пророка и обсадата не преставала.

Един ден царят се изкачил на градската стена. Той напълно разбирал безнадеждността на положението, но в сърцето му нямало покаяние. Той не искал да признае, че вината била на израилтяните, а се сърдел на Елисей и на Господ. Сега той бил дошъл тук, за да огледа укрепленията и да провери войниците. Но макар и всичко да било в ред, те не могли да се опълчат срещу Венадад. Нямали достатъчно сили, за да поразят врага.

На стената освен царя имало и други хора. Там била и една жена, която като го видяла, се спуснала към него с думите: „Помогни ми, царю!“

Царят се спрял. Какво искала тази жена от него? Можел ли той да се предаде на арамейците, за да бъде вдигната обсадата и да бъдат отворени вратите на града? Нали врагът щял да плени всички и да изгори града! Тогава може би щяло да има храна, но на каква цена! А може би тя си мислела, че той все още имал храна? Царят не знаел какво да прави. Той бил отчаян. Как можел да ѝ помогне? Всичко, което казвал Елисей, за него било без значение. Той говорел за изход и за избавление, но царят не вярвал, че те щели да ги видят някога.

„Ако Господ не ти помогне, как мога аз да ти помогна?“ – казал ѝ той.

Да, Йорам много добре познавал всемогъществото на Господ. И въпреки

това той не вярвал в Него. Той бил разгневен и искал просто да отмине жената. Не можел с нищо да ѝ помогне.

Но веднага след като казал тези думи, царят се замислил. Тази жена го молела за помощ, а той все пак бил нейният цар. Може би освен глада, от който всички страдали, имало и нещо друго, което я измъчвало? Той отново се спрял и я попитал: „Кажи какво има?“

Тогава жената разказала една ужасяваща история. Тя посочила една друга жена и казала: „Преди няколко дни тази жена ми каза: „Нека днес изйдем твоя син, а утре ще изйдем моя.“ И тъй, сварихме моя син и го изядохме. А на следващия ден аз ѝ казах: „Дай днес да изйдем твоя син“, но тя го скри.“

Царят бил потресен! Това било пълно безумие! Той не можел нито да каже нещо, нито да направи нещо, освен да разреде горната си дреха и да си тръгне. Това било нечувано!

Хората, покрай които минавал, видели раздраната му дреха. Но те видели и още нещо. Под връхната си дреха царят бил облякъл на голо груба платнена роба, препасана с въже. Това било вретище. Царят носел облекло на човек, който се каел.

Но дали наистина се бил покаял? На външен вид изглеждало така, но от думите му станало ясно, че покаянието му не било истинско. Той не признавал, че наказанието, което понасяли той и народът му, било заслужено. Той бил разгневен на Елисей. Елисей бил казал, че той щял да получи спасение, ако се смири. Но нима той не се бил смирил? Нима те не виждали дрехите му на покаяние? Елисей говорел само лъжи.

„Пророкът ще си плати за това! – казал той на хората. – Бог да ме убие, ако още днес не си удържа на думата и не му отсека главата. Заклевам се в това.“ И царят веднага изпратил от приближените си човек, който да убие Елисей.

Странното е, че след всичко това той пак се осмелявал да споменава името на Бога!

Елисей бил у дома си в Самария. Той не бил сам. При него били дошли водачите на града – кметът, законодателите, началникът на полицията и съдиите. Те били дошли при пророка за съвет и помощ. Трябвало да се направи нещо! Това не можело повече да продължава така. С всеки изминал ден положението ставало все по-непоносимо.

Той знаел какво било разрешението – смирение и покаяние. Изведнъж пророкът се умълчал и втренчил поглед си в нещо, което виждал и чувал само той, а останалите не виждали и не чували. После казал: „Синът на убиеца е изпратил хора да ми отнемат главата. Не виждате ли това?“

Не, те не го виждали. Той го виждал, защото бил пророк.

„Внимавайте – казал им той, – и не го пускайте да влезе. Той е съвсем близо. Когато дойде, затворете вратата, а когато се опита да влезе, изхвърлете го навън!“

Мъжете слушали смаяно. Кой бил този син на убиец? Може би царят? Баща му Ахав бил пролял много кръв. Да не би сега Йорам, неговият син, да искал да убие Елисей?

„Да – казал Елисей, – дръжте вратата добре залостена.“

Но нима те можели да попречат на царския пратеник да влезе?

„Не чувате ли – попитал ги Елисей, – не чувате ли? Царят идва след него. Той вече съжалява за думите си. Дръжте вратата затворена, докато дойде.“

Пророкът още не бил изговорил думите си, когато царят пристигнал, като изпреварил пратеника. Вратата се отворила, той нахлул вътре разярен и се нахвърлил върху Елисей:

„Виждаш ли какво ужасно бедствие ни докара Господ! Какво стана с твоите приказки за помощ и избавление? Знаеш ли какво става в града? Стигна се дотам, че майки да изядат децата си! Не си мисли, че ще продължа да се надявам на Господ, това е безмислено.“

Елисей вдигнал ръка, за да накара разярения цар да чуе думите му:

„Така казва Господ: „Утре по това време обсадата ще се вдигне, врагът ще избяга, портите ще бъдат отворени и отново ще се продава брашно и ечемик. Бедствието ще свърши. След двадесет и четири часа градът ще бъде свободен.“

Нима това било възможно? Как можел Бог отново да прояви милост и да прости на този народ и на този цар? Той можел да направи това, защото това бил Божият народ, с който Той бил сключил завет, и защото Той бил обещал Спасител, който щял да понесе наказанието на хората. Именно заради този Избавител Бог можел да показва милост и да прощава.

Пророкът говорел за избавление! Това било трудно да се повярва. Царят не знаел какво да отговори на думите на Елисей. Но там имало един човек, който знаел какво да отговори. Това бил царският офицер, който придружавал Йорам. Той избухнал в презрителен смях и казал вместо него:

„Да не би Господ да отвори на небето пророзорци и оттам да завали жито – извикал той, без да спира да се смее, и посочил нагоре. – Хей, Елисей, как го виждаш да стане това? Та това е абсолютно невъзможно!“

Как се осмелявал този човек да се подиграва така на пророка? Елисей не говорел от себе си, а от Бога. Следователно този човек обиждал не само Елисей, но и самия Бог. Затова заслужавал наказание.

„Ето – казал пророкът, – ще видиш това с очите си, но няма да ядеш от него.“

През това време пред входа на градската порта стояли четирима мъже, които не могли да влязат вътре, защото били прокажени. Те живеели извън града и били на края на силите си, защото също били гладували дълго време.

„Хайде да се опитаме да влезем в града, може би стражата ще ни пусне вътре. Той трябва да разбере, че тук ще умрем от глад“ – казал единият.

„Какво ще правим в града? – казал другият. – Там също гладуват.“

„Знаете ли какво? Мисля, че е най-добре да се предадем на врага. Възможно е да ни дадат нещо за ядене“ – предложил третият.

„Ами ако ни убият?“ – попитал четвъртият.

„Дали ще седим тук или в града, все едно ще умрем от глад. А това е страшно! По-добре арамейците да ни убият.“

Накрая всички решили да последват съвета на последния и да се предадат на врага. Трябвало само да изчакат да се стъмни, за да не ги видела стражата на портата. Ако войникът разберял за плановете им, щял да ги убие. Щом се стъмнело, те щели да се промъкнат внимателно в лагера на врага. Не трябвало да ги забележат веднага, защото щели да започнат да стрелят по тях, още преди да са изслушали разказа им. Как ли щели да ги приемат?

Когато четиримата прокажени стигнали до вражеския стан, те били много изненадани. Там царяла пълна тишина. Не се чували нито викове на войници, нито дрънкане на оръжия. Нямало никой и около стана. Това било много странно! Нима всички били заспали? Нямало ли поне часовои?

Четиримата се приближили още малко до стана. Вече стигнали първите палатки, но все още не виждали никакви войници. Един от тях внимателно повдигнал платнището на една от палатките. Вътре също нямало никой. Те се споглеждали озадачено. Какво означавало всичко това?

Тогава те се осмелили и надникнали и в други палатки. Там също имало изобилие от храна, дрехи и оръжие, но нямало никакви войници.

„Какво може да е станало? Вие разбирате ли нещо?“ – попитал единият.

Никой не разбирал нищо. Но и четиримата виждали, че арамейците ги нямало. Изведнъж те започнали да пляскат, да се смеят се и да ликоват.

„Хайде, идвайте, тук е пълно с храна и пиене!“

Те влезли в една от палатките и се нахранили до насита. След това четиримата видели и други неща. Там имало дрехи, скъпоценности, оръжие, злато и сребро. „Взимайте!“ – смеели се те и грабели, каквото им паднело.

Но тези неща трябвало да се скрият – мъжете съзнавали това. И трескаво продължавали да мислят какво всъщност било станало, къде били арамейците?

Станало било това, че Господ, Израилевият Бог, бил извършил чудо. Той

бил избавил народа си. Той, който е Главният Военачалник, и който управлява всичко, бил направил така, че арамейците да чуят силен тропот от колесници, коне и голяма войска и да си кажат един на друг: „Слушайте! Слушайте! Какво е това? Колесници, коне и голяма войска!“

Вече се било стъмнило и те не могли да виждат добре, но шумът много ясно показвал, че срещу тях се задавала голяма войска, за да помогне на Израил. Те толкова се изплашили, че не могли да мислят. Скосили и побегнали, без да си събират палатките, без да взимат нищо от вещите си – нямали време за това! Мислели само как да избягат. Бягали толкова бързо, че оставили всичко след себе си. Бягали за живота си!

Колко силен е Господ! Благословен е онзи, на когото Той помага!

Четиримата прокажени ликували. Колко добре се били нахранили и какво голямо богатство си били събрали! Те почти напълно забравили за бедствието и за страданието в града, където хората умирали от глад. Колко радост могли да им донесат, ако отидели при тях и им кажели за случилото се!

Най-после един от тях се сетил за това. „Слушайте! – казал той на останалите. – Това, което правим, не е добро. Трябва да кажем за това и на хората в града. Те умират от глад. Не бива да стоим така.“

Другите се съгласили с него. „Прав си – казал единият. – Не само, че не е добро това, което правим, но е и опасно. След малко ще съмне и когато стражите видят, че врагът го няма, ще дойдат и ще ни намерят. Тогава не ни чака нищо добро. Те ще се ядосат, че не сме им казали.“

„Да, трябва да им кажем – и преди всичко на царя!“ – извикали всички в един глас.

После веднага отишли в града и извикъли към стражите: „Хей, чуите, арамейците ги няма!“

Стражите не могли да повярват на думите им.

„Истина е! – продължили да викат прокажените. – Ние бяхме в стана им и видяхме, че там няма никой. Само конете им и магаретата им стоят вързани, и палатките им са непокътнати.“

Този път стражите трябвало да повярват. Те веднага съобщили новината нататък и така тя стигнала до двореца. Царят спял, но придворните счели, че новината си заслужавала да го събудят. Когато той станал, веднага му съобщили за случилото си.

Може би царят си спомнил за думите, които пророкът изрекъл предишния ден, и казал: „Това е извършил Господ, нашият Бог! Трябва да Му благодаря за избавлението.“ Но за съжаление Йорам не вярвал нито в Господ, нито в думите на пророка. Той станал, защото вестта била твърде необикновена, за да се излежава в леглото си. Но неговото мнение по въпроса било съвсем различно. „Разбирам какво е станало – заявил той дълбокомислено. – Хитрите арамейци много добре знаят, че сме гладни, и сега стоят някъде скрити из хъмовете и из полето. Когато излезем от града, те ще ни заловят и ще влязат необезпокоявано вътре.“

Какъв неверник бил този цар! Как можел Господ въпреки това да го избави? Всъщност Йорам не възнамерявал да предприеме нищо. Той не вярвал в добрата вест. Но един от придворните му настоял:

„Нека все пак да проверим и да изпратим конници на разузнаване. Нали имаме пет оцелели коне? Така поне ще бъдем сигурни.“

Царят се съгласил и изпратил две колесници. Те се приближили внимателно към стана. От врага нямало и следа. Къде можел да бъде той? Всички останали нащрек и продължили да търсят. Но какво да видят? Пътят бил посипан с дрехи, вещи, оръжия и инструменти. Всичко това било изхвърлено по пътя от бягащи войници. Това било очевидно. Арамейците не се били скрили. Те били избягали!

Скоро целият град научил новината за избягалия враг. Градските порти били отворени и хората се втурнали към стана на арамейците. Някои дори започнали търговия. Те събирали намерените хранителни продукти и ги продавали край градските порти. Така хората не трябвало да ходят стана, защото тук можели да си купят всичко на ниска цена.

Потокът от хора непрекъснато растял. Тълпата от купувачи станала толкова огромна, че за да предотврати нещастните случаи, царят поставил на

всяка градска порта по един офицер. Той трябвало да контролира движението на хората.

Офицерът, който предния ден се подиграл на думите на Елисей, също бил изпратен на една от градските порти, за да наблюдава търговията с брашно и жито. Какво ли ставало сега в сърцето му? Хората от множеството се блъскали с всички сили, за да минат през градската порта, но това било невъзможно. Всички напирали напред. Офицерът вдигнал ръцете си, за да ги задържи, и започнал да вика: „Назад, всички назад! Дръпнете се назад!“ Но хората не само не искали да се дръпнат назад, а и не могли. Множеството зад тях ги блъскало. Те трябвало да продължат напред, в противен случай щели бъдат стъпкани. И точно тогава се случило нещастieto. Офицерът бил съборен и буквално стъпкан на земята от тълпата. Хората го прегазили и той не могъл повече да стане.

Думите на Елисей се сбъднали. Подигравачът наистина не ял от това, което видял с очите си, защото умрял. Господ казал и изпълнил Словото Си. Така Той ще изпълни Словото Си и в края на света.

Благословени онези, които вярват в това Слово, а всички присмивачи ще загинат.

ииуй

4 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 9 И 10

Безбожният цар Ахав бил мъртъв. Но Господното наказание, което Илия бил предрекъл за неговия род, все още не било изпълнено. Божиите думи, които Илия изрекъл, били следните: „Понеже ти, Ахав, продаде себе си, за да вършиш зло в очите на Господа, и въведе целия Израил в грех, затова Господ ще докара такова зло върху теб и твоето поколение, че нито един мъж от вашия род няма да остане жив в Израил. А колкото до Езавел, кучетата ще изядат трупа ѝ при стената на Езраел.“

Тези думи все още не били изпълнени. Ахав бил мъртъв. Илия бил отнесен на небето с огнена колесница, а Елисей продължил пророческото му служение. Охозия бил същият безбожник като баща си Ахав. След като той умрял, на негово място се възцарил Йорам, но това не променило нещата към добро. Макар и Господ многократно да го предупреждавал, той не се покаявал. И царят, и народът продължавали да отхвърлят Господа и да служат на идоли.

Елисей разбрал, че времето на изпълнението на Господното слово било дошло. Бог сам посочил човека, който трябвало да изпълни Божието наказание над дома на Ахав. Това бил Ииуй, синът на Намесий. Господ казал на

Елисей, че Ииуй трябвало да бъде помазан за цар над Израил и да изпълни присъдата над рода на Ахав. Времето за това било дошло.

Елисей извикал един от младите пророци при себе си и му казал: „Пригответи се за път.“

Младежът препасал връхната си дреха, за да не му пречи на ходенето, и след като се приготвил, Елисей му дал съд с миро, като му казал: „Вземи това миро и иди в Рамот-Галаад. Там потърси Ииуй, сина на Намесий. Ще го намериш сред военачалниците. Извикай го и говори с него насаме. Заведи го в една от стаите и затвори вратата. След това изсипи мирото върху главата му и кажи: „Така казва Господ: „Помазах те за цар над Израил.“ После отвори вратата и бягай, колкото сили имаш.“

Младият пророк тръгнал, както Елисей му заповядал. Той знаел, че израилевата войска била разположена в Рамот-Галаад. Там били и военачалниците, един от които бил Ииуй. Израилевият цар Йорам лежал болен в Езраел, а юдовият цар Охозия бил дошъл да го навести.

Пророкът почувствал, че щяло да се случи нещо важно. Той помнел пророчеството за наказанието на Ахав и разбрал, че сега то щяло да се изпълни. Господ бил избрал нов цар, който нямало да бъде от дома на Ахав, и който щял да изтреби този род. Всички мъже от потомството му щели да бъдат избити, а също и безбожната Изавел. Господ щял да отмъсти за всички злини, които Ахав, жена му и синовете му били извършили в Израил.

А те били извършили наистина ужасни неща. Били преследвали и избили Божиите пророци, били убили Навутей и синовете му, за да заграбят имота им, били угнетявали благочестивите хора и още много други зли неща. Но сега щели да бъдат наказани. Щяло да се сложи край на безбожието на злия род на Ахав.

Докато бързал за Рамот-Галаад, младият пророк размишлявал върху всичко това и се радвал, че правосъдието най-сетне щяло да възтържествува.

Когато влязъл през градската порта, той видял мястото, където военачалниците седали заедно. Един от тях бил Ииуй. Но кой точно бил той?

Пророкът се приближил към тях. Всички учудено гледали облечения в груба дреха младеж, който идвал към тях толкова смело. Той бил пророк. Но за какво бил дошъл при тях? Те не изпитвали особено уважение към пророците и не могли да си представят какво имал да им каже някакъв пророк.

Младежът застанал пред военачалниците и казал: „Имам да предам вест на военачалника.“ Той ги огледнал всички, за да разбере кой бил Ииуй.

„На кого от всички нас?“ – попитал един от тях и пророкът веднага разбрал, че това бил Ииуй. Той бил най-главният там.

„На тебе, военачалнико“ – отговорил му той и го извикал настрани, за да разговаря с него на четири очи. Ииуй станал и влязъл в къщата заедно с пророка. След като вратата на стаята била затворена, младежът излял маслото върху главата на Ииуй и казал: „Така казва Господ, Израилевият Бог: „Помазах те за цар над Господния народ Израил. Ти трябва да порaziш дома на господаря си Ахав. Така Аз ще си отмъстя на Езавел за кръвта на слугите Си, пророците, и за кръвта на всичките Господни слуги. Защото целият Ахавов дом ще погине, а Езавел ще

бъде изядена от кучетата на полето край Езраел, без да бъде погребана.“

Без изобщо да чака отговора на Ииуй, младият пророк бързо отворил вратата и побегнал.

Военачалниците, които стоели отвън, го видели, че си тръгва, и го наблюдавали подигравателно как бягал. Какво означавало всичко това? Защо пророкът бягал така?

Изпълнени с нетърпение, те изчакали Ииуй да излезе и с учудване забелязали маслото по главата му. Тогава го обсипали с въпроси: „Какво стана? За какво беше дошъл този луд при теб? Какво ти каза?“

Нима било редно да се говори така за един пророк? Та нали тези хора били израилтяни! Очевидно те изобщо не си давали сметка, че пророкът говорел Господното Слово. Те смятали, че нямат нищо общо с Господното Слово. Затова се осмелили да кажат, че пророкът бил луд.

Ииуй се поколебал дали да каже на военачалниците за случилото се. Всички виждали мирото на главата му. Но как щели да реагират, когато чуели, че той бил помазан за цар? Дали щели да застанат на негова страна, или на страната на Йорам? Ако те не застанели на негова страна, тогава той щял да изпадне в тежко положение. Това можело да му струва живота.

Затова той се опитал да задоволи любопитството им с един уклончив отговор: „Е, вие добре познавате пророците и знаете, че те си говорят разни работи. Ние, военните, не трябва да им обръщаме внимание.“

Но този отговор не ги задоволил. „Не го увъртай – казали му те. – Този човек положително ти каза нещо важно. Няма да ни измамиш.“

„Да, той ми говори за Ахав и за Езавел, и за кръвта на пророците.“

Лицата им ясно показвали, че те били на негова страна, и че той можел да рискува да им каже истината. Най-накрая Ииуй се решил.

„Пророкът ми каза следното: „Така казва Господ: „Помазах те за цар над Израил.“

Сега вече всички разбрали. По всичко личало, че те приемали Ииуй за цар, и били готови веднага да го признаят. Всички единодушно станали на крака, свалили горните си дрехи и ги постлали на земята като пътека, по която той можел да мине. Дрехите им покривали всичките стъпала на стълбището, по което той трябвало да се изкачи. На най-горното стъпало направили нещо като трон, на който той можел да седне. После взели тръбите си и затръбили с тях. И всички завикали в един глас: „Ииуй – цар! Ииуй – цар!“

Войниците чули тръбите и ликуването и се почудили какво става. После разбрали: Ииуй се бил възцарил. Той бил новият цар. Слухът за това събитие се разпространил много бързо: „Ииуй е помазан от Господа за цар!“ Цялата войска ликувала: „Да живее Ииуй, новият цар!“

Сега станало ясно колко много военачалниците и войниците обичали Ииуй. Но дали те мислели за това, че Ииуй бил цар на Божия народ, и че на раменете му лежала много голяма отговорност? Дали те разбирали, че техният цар трябвало да бъде преобраз на най-великия Цар, който един ден щял да дойде?

Ииуй бил готов да изпълни задачата, която Господ му бил поставил. Той трябвало да унищожи целия Ахавов дом. Той самият искал същото, защото мразел рода на Ахав. Кой друг, ако не този безбожен цар, бил въвел в Израил идолопоклонството? А и жена му Езавел нямала нищо общо с Израил. Тя била езичница и много по-безбожна от Ахав.

Но Ииуй трябвало да планира нещата много внимателно, за да не избухне гражданска война. Йорам не трябвало да разбере нищо от това, което ставало. Затова Ииуй извикал военачалниците и им казал:

„Слушайте, Йорам не бива да знае нищо за това. Иначе ще излезе да се бие с нас и ще има война. Ако нямате нищо против, нека никой от вас не напуска града. Така няма да има възможност някой да отиде до Езраел и да го предупреди.“

Военачалниците били съгласни с новия цар. Те щели да имат грижата Йорам да не бъде информиран. Ииуй се качил на колесницата си и тръгнал с дружината си към Езраел.

На Езраелската кула стоял страж. Кулата била част от двореца, в който лежал болният Йорам. Той се бил върнал ранен от последната битка с арамейците и щял да остане в Езраел, докато се изцели от раните си. Стражът съобщавал на царя всичко, което се виждало от кулата. Между Йорам и

арамейците все още нямало мир, така че всеки момент можело да се случи нещо непредвидено.

Юдовият цар Охозия също бил там. Той бил дошъл да посети Йорам.

Изведнъж двамата царе чули гласа на стража: „Някой идва към нас – виждат се облаци от прах! Много хора – цяла дружина!“

Йорам се уплашил. Сигурно отново имало бой и неговите хора идвали да му съобщят резултата. „Изпратете конник да ги посрещне и да ги попита дали всичко е наред!“ – заповядал той.

Конникът бил изпратен. Когато стигнал до тях, той видял, че начело на дружината бил военачалникът Ииуй.

„Царят пита с мир ли идваш?“ – казал му той.

„Теб какво те е грижа дали идвам с мир!“ – срязал го Ииуй. Когато обърканият конник се опитал да тръгне обратно към двореца, Ииуй строго му заповядал: „Обърни се и ме последвай!“

Пратеникът не посмял да не се подчини и покорно отишъл зад Ииуй и дружината му и тръгнал след тях.

Стражът очаквал, че изпратеният конник ще се върне обратно, за да донесе отговора, но той не се върнал. Колко странно било това! Нима той не можел да язди по-бързо от приближаващата се дружина? Конят му все още не бил уморен.

Стражът извикал към царя: „Пратеникът стигна до тях, но не се връща.“

Йорам се разтревожил още повече. Вероятно вестта, която те носели, била изключително важна, щом като командирът сам искал да я предаде на царя! Но Йорам изгарял от нетърпение да я узнае.

„Изпрати втори пратеник, който да попита от мое име дали тези хора идват с мир!“ – отново заповядал той.

И вторият пратеник бил изпратен, но когато стигнал до Ииуй и му предал вестта, и той получил същия рязък отговор: „Теб какво те е грижа? Обърни се и ме последвай.“ Ииуй разбирал, че всички в двореца били нащрек.

Стражът с изненада видял, че и вторият конник не се върнал обратно. Дружината вече била съвсем близо до тях, така че той можел да разпознае водача. Този човек яздел като луд, а се знаело кой яздел така. Това можело да бъде само военачалникът Ииуй.

И той отново се провикнал към царя: „Вторият пратеник също не се връща, а доколкото мога да видя, този, който идва към нас, е Ииуй, защото язди като луд. Той винаги язди така.“

Царят си помислил, че разбирал всичко. Ако самият Ииуй идвал да му съобщи резултата от битката, тогава сигурно се било случило нещо много важно. Йорам не можел повече да чака. Макар да не се бил възстановил напълно от раните си, той се изправил на крака и заповядал: „Впрегнете колесницата ми!“ После повиквал цар Охозия да отиде с него. Дватамата потеглили със собствените си колесници към Ииуй. Нямало време да чакат свитите им да тръгнат с тях. Йорам много бързал.

Йорам и Ииуй се срещнали точно в лозето на Навутей – земята, която Ахав си бил присвоил. Дали това било случайно? Не, разбира се. Бог бил наредил нещата да станат точно така.

Когато двамата дошли достатъчно близо един до друг, Йорам се провикнал: „С мир ли идваш, Ииуй?“

„Какъв мир може да има, докато продължават блудствата и магьосничесвата на безбожната ти майка Езавел, а ти си нейн съучастник в греха?“

Йорам изведнъж разбрал – Ииуй не идвал, за да му донесе вест от бойното поле, а за да го убие и да се възцари вместо него! Той бързо обърнал колесницата си и препуснал обратно към двореца, за да събере хората си и да се бие с Ииуй.

„Предателство, Охозия! Бягай!“ – извикал той на юдовия цар.

Докато Охозия обръщал колесницата си, той с ужас видал, че Ииуй опънал лъка си и се прицелил в Йорам. Стрелата се забила в гърба на израилевия цар и той паднал в колесницата си. Ударът бил много точен. Стрелата се забила право в сърцето му и той веднага умрял.

След това Охозия чул как Ииуй наредил на главния си офицер: „Видкар, вземи го и го хвърли в нивата, която беше на Навутей.“

Това било ужасно! Нима Йорам нямало да бъде погребан? Нали все пак бил цар!

„Видкар – продължил да говори Ииуй, – помниш ли как двамата с теб яздехме след баща му Ахав, когато той искаше да си присвои тази нива? Спомни си какво каза Илия от името на Господа: „Така казва Господ: „Видях кръвта на Навутей и синовете му и ще си отмъстя за тях в тази нива.“ Вземи го сега и го хвърли в нивата според Господното Слово. Той няма да бъде погребан, а кучетата ще го изядат. Това е Божието наказание.“

Охозия препуснал по пътя за Ерусалим, където искал да събере силите си и да излезе на бой срещу Ииуй. Но Ииуй не го оставил да му се изплъзне. Охозия бил внук на Ахав и също вършел зло пред Господа. Той също попадал под Божието осъждение. Затова Ииуй издал заповед да бъде убит. „Поразете и този в колесницата! Не го оставяйте да ви се изплъзне!“ – извикал той на хората си.

Преследването било ожесточено. Охозия имал голяма преднина и докато яздел в равнината, стрелците не могли да го улучат. Но когато започнал да се изкачва по планината, той станал лесна мишена за преследвачите. Техните стрели го улучили и той бил ранен. Сега вече единственият му шанс бил да стигне до Магедон в Самария, където можел да се скрие и да излекува раните си. Но хората на Ииуй продължили да го преследват. Те го настигнали, заловили го и го довели при Ииуй, който го убил.

Великият ден на Божието отмъщение бил към своя край. Но работата на Ииуй не била свършена. Безбожната Езавел била все още жива и той трябвало да я убие.

В дрореца в Езраел вече се знаело какво се било случило. Йорам бил мър-

твъ, а Охозия бил избягал. Езавел разбираше, че и нейният час бил дошъл. Ииуй нямало да я пожали.

Тя била много горда и надменна жена. Макар да знаела, че синът ѝ бил мъртъв, и че самата тя скоро щяла да умре, Езавел не искала да се унижи. Тя, дъщерята на сидонския цар, щяла да покаже на този убиец Ииуй как се умира! Езавел се облякла пищно, накарала прислужничките си да ѝ гримират очите, да ѝ начервят устните, да ѝ сложат диадема в косите и застанала на прозореца да чака. Лицето ѝ не издавало нито скръб, нито страх.

Скоро към портата на двореца се приближила колесницата на Ииуй. Езавел се навела през прозореца и го погледнала. После се навела още повече, за да може Ииуй да чуе ясно това, което искала да му каже. Но устните ѝ не проронили нито една дума за милост. „С мир ли идеш, Зимрий, убиецо на господаря си?“ – извикала тя към него.

Разгневен от тези безсрамни думи, Ииуй вдигнал глава към прозореца и я видял. Езавел стояла там горе и го предизвиквала! Тя имала наглостта да го нарече убиец на господаря си и да го сравни със Зимрий! Как смеела да направи това? Зимрий наистина бил убил господаря си, но той не бил направил това по заповед на Господа, докато Ииуй изпълнявал Божието наказание и затова не бил убиец. Очевидно Езавел искала да го уплаши с това, което било сполетяло Зимрий. Но той не бил Зимрий! Тя щяла да си плати за това. Ииуй трябвало да побърза, защото Езавел била достатъчно хитра жена, за да скрои отново някой зъл план.

От прозорците освен Езавел надничали и няколко придворни. Може ли Ииуй да разчита на тях? „Кой е на моя страна?“ – извикал той.

Придворните погледнали към него. Те били готови да служат на новия цар, но не знаели как да му помогнат.

„Хвърлете я долу!“ – извикал отново Ииуй и те незабавно изпълнили заповедта, като хванали Езавел и я хвърлили през прозореца. Тя паднала на площада и умряла. Кръвта ѝ плиснала върху стената и по конете. Ииуй минал през нея с колесницата си и уплашените му коне съвсем я прегазили. Това било ужасно!

Така Ииуй влязъл в двореца, без никой да го спре. Той вече можел да се настани там и да живее като цар.

Най-напред той седнал на трапезата да яде. Докато се хранел, Ииуй не казал нито една дума за Езавел. Но когато приключил с яденето, той заповядал на слугите си: „Идете и намерете тази проклетница, и я погребете, защото е царска дъщеря.“ Гласът му бил изпълнен с гняв и омраза.

Но когато слугите отишли, за да погребат Езавел, те намерили от нея само черепа, стъпалата и ръцете. Къде била останалата част от тялото ѝ? Те

много добре знаели. Тръпки ги побивали, само като си помислили за това. После отишли при Ииуй и му казали какво били намерили.

Ииуй също знаел какво се било случило с тялото на Езавел. Той казал: „Това е словото, което Господ говори чрез слугата Си Илия: „Кучетата ще изядат месата на Езавел на полето на Езраел.“ Божието Слово се изпълни. Нека трупът ѝ да послужи за тор на полето. Няма да има никакво погребение или възпоминание за нея. Тя трябва да бъде забравена, колкото се може по-скоро.“

Дали с това задачата Ииуй била вече изпълнена? Още не. Защото в Самария живеели още седемдесет синаве на Ахав, които също трябвало да бъдат избити. Ииуй не знаел какво мислели за него хората в Самария, но щял да разбере. Той написал писма до първенците на града, в които им съобщавал, че Йорам бил мъртъв, че той бил станал цар, и че войската била на негова страна. „Но вие може би ще предпочетете да имате цар от дома на Ахав? Тогава си изберете най-добрия и най-способния от седемдесетте синаве на Ахав и поставете него за цар. Но после ще трябва да се биете за него!“ – добавял накрая той.

Писмата изпълнили предназначението си. Мъжете от Самария разбрали, че с Ииуй не можели да се шегуват. Вестта за смъртта на Йорам и за ужасния край на Езавел и уверението, че войската била на страната на Ииуй, така ги уплашили, че те и не помислили да му се противопоставят.

„След като двама царе не можаха да устоят пред него, как ще можем ние да устоим? Не, по-добре да приемем нещата такива, каквито са“ – казали си те един на друг и изпратили на Ииуй писмо, в което го уверявали, че били изцяло на негова страна: „Ние сме твои слуги и ще сторим всичко, което ни кажеш. Няма да поставим никой друг за цар. Направи, каквото ти се вижда угодно.“

Ииуй искал точно това. Сега вече никой нямало да може да каже, че той насила е накарал хората да се отрекат от династията на Ахав и да признаят него за цар. Това му отваряло възможности да действа по-нататък.

И той отново написал писмо, в което казвал: „Ако сте на моя страна, и ако се покорявате на думата ми, вземете главите на синовете на вашия господар и елате утре по това време при мен в Езраел.“

Когато прочели писмото, мъжете от Самария се спогледнали учудено. Какви искал да каже Ииуй с това? Наистина ли трябвало да отсекаат главите на Ахавовите синаве и да отидат с тях при него, или трябвало да отсекаат главите само на първенците сред тези синаве? Никой не можел да отговори на този въпрос, а те нямали никаква възможност да го попитат. Ииуй им бил дал само двадесет и четири часа на разположение. Какво трябвало да

направят? Ииуй вече бил убил Йорам и Езавел – сигурно сега искал да им каже, че те трябвало да убият всички Ахавови синове?

Тогава те наредили да се обезглавят седемдесетте сина на Ахав и главите им да бъдат сложени в кошници. Но страхът не ги напуснал. Защото, ако Ииуй не бил имал предвид точно това, техните собствени глави могли да пострадат!

До вечерта кошниците с ужасното съдържание били докарани в двореца и един пратеник веднага докладвал на царя: „Донесоха главите на царските синове.“

Ииуй заповядал: „Струпайте ги на два купа при входа на портата и да стоят там до утре!“

Рано на сутринта хората започнали да излизат от града, за да отидат на нивите си, и видели при входа на портата двете купчини от човешки глави. Тази отвратителна гледка ги накарала да изтръпнат от ужас. Когато се приближили до тях, видели, че това били главите на царските синове. Но защо били тук? Кой бил направил това? Хората били много уплашени. Ако това било дело на някой от техния град, тежко и горко на целия град!

Царят също излязъл рано от града и също видял купищата от глави и ужасените хора.

„Не се безпокойте! – успокоил ги той. – Знам, че вие не сте сторили това. И аз не съм го сторил. Вярно е, че аз убих Йорам, но кой е убил всички тези? Но това трябваше да стане, защото нищо от Господното слово не остава неизпълнено. Те трябваше да умрат. Господ извърши онова, което каза чрез слугата си Илия. Нали виждате сега?“

Но Ииуй не спрял дотук. Той избил всички от дома на Ахав, които живеели в Езраел – всичките му слуги и привърженици.

След това Ииуй тръгнал за столицата на Израил, Самария, и срещнал по пътя братята на юдовия цар Охозия. Те били тръгнали за Езраел, за да посетят Йорам и Езавел, и все още не знаели, че двамата царе били мъртви, иначе едва ли щели да рискуват да се появят толкова непредпазливо в околностите на Езраел. Тези мъже също били потомци на Ахав и много добри приятели на семейството му. Затова те също попадали под Господното осъждение. Господ бил казал, че нямало да остане нито един мъж от Ахавовия род. Затова и те трябвало да бъдат избити. Ииуй изпълнил и това пророчество.

По-нататък Ииуй срещнал по пътя си Йонадав, един благочестив овчар. Това също станало от Господ. Йонадав бил много почитан от хората като ревностен последовател на Бога. Ако Ииуй го спечелел за свой приятел,

това щяло да бъде от голяма полза за собствената му репутация. Но дали Йонадав бил на страната на Ииуй?

Ииуй го попитал: „Благодарно ли е сърцето ти към мен така, както е моето към теб?“

„Да“ – отговорил сърдечно Йонадав.

„Щом е така, дай ми ръката си“ – казал Ииуй и когато Йонадав му подал ръка, той го поканил да се качи при него в колесницата.

„Ела с мен – продължил той, – за да ти покажа ревността си за Господа.“

Колко се гордеел Ииуй със себе си и с делата си! Нима това не накарало благочестивия Йонадав, който сега бил седнал до него, да си спомни, че Бог вижда не само какво правим, но и как го правим? Нима сърцето му не му подсказало, че Ииуй изпълнявал Божието дело така, както на него му се искало, а не така, както Бог искал?

Божие Слово, изречено чрез Илия, се изпълнило. Целият Ахавов род

бил изкоренен. Сега вече нищо не можело да попречи на Ииуй да стане цар. Но какво щял да направи той сега? Какво щяло да бъде управлението му? Щял ли да служи на Ваал като Ахав и неговия син, или щял да слуша гласа на Господа, Израилевия Бог?

Не, Ииуй определено не искал да си има нищо общо с Ваал. Той щял да покаже това на своя народ. Но вместо да го каже ясно и открито, както бил направил Илия, той си послужил с голяма измама. Ииуй искал да избие всички служители на Ваал и това било добро, но той отново постъпил така, както той искал.

Той се обърнал към хората така, сякаш искал да послужи на техния бог Ваал. По този начин той искал да събере всички служители на Ваал и да ги убие до един.

За да направи това, Ииуй наредил да свикат всички Ваалови служители в дома на Ваал. „Никой да не отсъства – казал той, – защото ще принесе голяма жертва на Ваал. Който отсъства, няма да остане жив!“

Никой от служителите на Ваал не посмял да не се яви. Домът на Ваал бил претъпкан. Най-напред Ииуй проверил много внимателно дали там имало и хора, които не били от Вааловите служители. После извикал доверените си мъже пред дома и им заповядал: „Поразете всички до един!“

Заповедта била изпълнена. Всички служители на Ваал били избити. Хората на Ииуй съборили и подпалили идолите и олтарите. Всичко в дома било разрушено и изгорено. Най-накрая целият храм на Ваал бил сринат и превърнат в бунище.

Всичко това извършил Ииуй. Той изпълнил Божието дело и затова бил възнаграден. Господ му казал: „Понеже ти стори добре, като извърши това, което е право пред Мен, и направи на Ахавовия дом според всичко, което беше в сърцето Ми, затова твоите синове до четвърто поколение ще седят на Израилевия престол. Ще има четирима царе от рода на Ииуй.“

Но освен ревността на Ииуй Господ видял и нещо друго. Той видял, че в голямата си ревност Ииуй следвал собствения си път. Той наистина извършил това, което Господ бил казал, но без да Го попита за начина, по който трябвало да го извърши. И понеже Ииуй не обичал Господ повече от всичко друго на света и не Му принадлежал с цялото си сърце, той не търсел Божията слава, а своята собствена слава. Това си проличало много ясно, когато станал цар. Той, който толкова безмилостно се бил борил срещу поклонението на Ваал, не се покланял на Господа, а на златните телета, който Еровоам бил издигнал в Израил. Също като Еровоам и той се страхувал да не би хората да отидат в храма в Ерусалим и да останат при юдовите царе, тъй като Господ бил казал, че трябвало да Му се покланят в храма.

Ииуй не вярвал с цялото си сърце в Господ, въпреки че благодарение на Него той бил помазан за цар. Той не се боял от Него и не Му служел, и зато- ва също не станал преобраз на Господ Исус.

Ииуй не донесъл на народа благословение, а нещастие. Заради неговите грехове Господ позволил на сирийския цар Азаил да го победи и да му отне- ме голяма част от земята. Цялата му ревност и храброст били без значение, защото той не обичал истински Господа, Израилевия Бог.

Но Бог пожелал да употреби Ииуй като инструмент за идването на Не- говото царство, чийто цар щял да бъде Исус Христос. Той наистина щял да благослови народа Му.

ГОТОЛИЯ И ЙОАС

4 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 11; 2 КНИГА НА ЛЕТОПИСИТЕ 22:10–24:27

Юдовото царство останало без цар. Охозия бил убит от Ииуй и нито един от синовете му не бил на такава възраст, че да може да стане цар. Но макар да нямало подходящ мъж за цар, имало една жена, която много ис- кала да заеме царския престол. Това била Готолия, майката на Охозия. Тя била дъщеря на безбожните Ахав и Езавел и била още по-безбожна от тях. Когато се омъжила за Йорам, бащата на Охозия, и станала царица в Юда, тя извършила онова, което майка ѝ Езавел била направила в царството на десетте племена – въвела идолопоклонството. След смъртта на Йорам тя била съветничка на сина си Охозия. Нищо чудно, че той също не се боял от Господа, а бил нейн съучастник в идолопоклонството.

Видните мъже в Ерусалим и управниците също се отвърнали от Бога и започнали да се покланят на Ваал.

Охозия бил мъртъв. Тялото му било погребано в Ерусалим. Но Готолия не била осъзнала, че Божието наказание идвало поради ужасните грехове на Ахав и Езавел, в които тя също участвала. Тя не се страхувала от Божието наказание и не вярвала в Израилевия Бог. Нейният бог бил Ваал.

Готолия знаела, че сега, когато Охозия бил мъртъв, тя можела да завземе цялата власт в свои ръце. Това нямало да ѝ бъде трудно. Ииуй вече бил избил много царски синове от рода на Охозия, а сред младите царски синове, ко- ито били в двореца, никой не бил на достатъчна възраст, за да бъде цар. Но когато тези царски синове пораснали, един от тях щял да стане цар, защото хората сигурно щели да поискат да имат цар от потомството на Давид. Ако това се случело, с нейното царуване било свършено. Тя отново щяла да е принудена да отстъпи властта, а Готолия не искала това. Тя искала първото място на всяка цена.

Освен това Готолия мразела рода на Давид, тъй като мразела Бога. Ако зависело от нея, тя никога нямало да позволи да се изпълни Неговото обещание към Израил. В главата ѝ се зародил един чудовищен план. Ако тя убиела останалите царски синове, нямало да остане нито един наследник и тогава властта щяла да остане завинаги в ръцете ѝ. Тези царски синове били нейни внуци. Нима тя не обичала дори собствените си внуци? Очевидно не! Още повече, че сега ставало въпрос за царската корона. За да спечели престола, тя била готова да пожертва и собствените си внуци! Толкова зла не била дори и Езавел. Тя била извършила ужасни злини пред Господа, но все пак не била стигнала чак дотам, да избие собственения си род.

Готолия обаче не се поколебала да стори това. Родът на Давид трябвало да бъде премахнат и никой, който можел да стане цар, не трябвало да остане жив. Едва тогава тя щяла да царува спокойно, без да се страхува, че някой можел да ѝ отнеме властта. Така тя ще можела необезпокоявано да продължи да отклонява народа от неговия Бог и да го учи да служи на Ваал.

Но какво щяло да стане с Божието обещание, според което от рода на Давид щял да произлезе цар, който щял да царува завинаги? Може би дяволът най-сетне бил спечелил битката? Нали всъщност тъкмо той подтиквал Готолия да извърши това ужасно деяние! Дяволът искал потомството на Давид да бъде унищожено, така че Божието Слово да не се изпълни и Спасителят да не се роди. Той не искал светът да бъде спасен. Затова бил подтикнал някога и фараона да избива новородените момченца на израильтяните. Затова сега подбуждал и Готолия да избие царските синове. Но дали наистина той щял да спечели?

С фараона той загубил, защото Бог избавил народа Си от Египет и го отвел в ханаанската земя. Щял ли спечели сега чрез Готолия? Не, разбира се! Макар и положението да било много сериозно, Господ Бог победил дявола. Словото Му трябвало да се изпълни и обещанието Му да се сбъдне!

Докато Готолия кроела пъклените си планове, една друга жена също имала планове. Това била благочестивата Йосавеета, сестрата на цар Охозия и леля на младите царски синове. Тя била омъжена за благочестивия свещеник Йодая и живеела в една от къщите към храма близо до двореца. Когато разбрала какво замисляла Готолия, Йосавеета незабавно се намесила. Тя не можела да направи много, но направила това, което могла. Макар да искала да спаси всички деца от злите намерения на безбожната им баба, тя не успяла да направи това, но успяла да спаси поне едно от тях – Йоас. Той бил съвсем малък, още нямал дори и една година. За щастие, кърмачката му била на негова страна и ѝ помогнала. Двете жени успели тайно да измъкнат бебето от двореца и да го скрият в дома на Йодая и Йосавеета в храма. Там детето

можело да бъде крило поне за известно време. Така последният царски син от Давидовия род останал да живее в храма заедно с кърмачката си. Всички други били убити от Готолия.

Колко се наскърбили вярващите израилтяни, когато научили тази ужасна вест! Всички наследници на Давид били мъртви! Какво щяло да стане сега с Божието обещание? Но колкото и да било трудно, тези, които се уповавали на Господа и на Неговото Слово, не престанали да вярват, че на Израилевия престол щял да седи цар от Давидовия род, и че един ден щял да дойде и най-великият Давидов Син.

Йосавеета знаела, че трябва да бъде много предпазлива, тъй като всичко зависело от това дете.

Бог се погрижил за спасението на Йоас, за да се изпълни пророчеството. Това дете също било преобраз на Иисус Христос.

Когато нашият Спасител се родил, спасението на целия свят зависело от Детето, родено във Витлеем. И дяволът искал да го убие. Затова той подбудил Ирод да избие всички малки момченца във Витлеем. Но Бог спасил Детето Иисус и Го отвел невредимо в Египет.

Така Бог спасил и малкия Йоас от Готолия и продължил да го пази и след това. Йодая и Йосавеета знаели, че Бог се грижел за това дете, и затова не се страхували. Те отглеждали Йоас в своя дом. Тъй като храмът бил Гоподният Дом, Готолия не ходела там, само в храма на Ваал. Така вместо в двореца, където царяло безбожие, Йоас бил отгледан в храма от Йосавеета и Йодая, които били благочестиви хора и го научили да служи на Бога и да се подчинява на Словото Му. Той живял при тях цели шест години, без никой да знае, че бил бъдещият цар.

През цялото това време над страната царувала Готолия. Тя правела всичко възможно да отклони хората от Бога и да ги накара да се покланят на идоли. Шест години Израил превивал гръб под властта на тази зла жена и се питал нямало ли да дойде спасение.

Най-накрая спасението дошло. Йодая чакал да дойде подходящият момент и постоянно се молел на Господ за съвет. Когато Йоас станал на седем години, той решил, че не бивало повече да чака. Това, което искал да направи, било много опасно. Ако Готолия узнаела, с него и с жена му било свършено. Но Йодая и Йосавеета били вярващи хора, които знаели, че вършат Божието дело. Затова те се доверили на Бога и почерпили сили от Него.

Разбра се, Йодая не забравил да вземе и съответните предпазни мерки. Той събрал смелост, след като добре обмислил всичко. Бог щял да бъде с него и да благослови планове му.

Най-напред той извикал при себе си петима стотници и им казал, че от

Давидовия дом бил останал жив един царски син, който според Божието Слово трябвало да стане цар. След това им представил малкия Йоас.

Колко се зараждали тези смели мъже, когато видели извършеното от Бога чудо! Бог бил оставил жив един царски син от Давидовия род! Това означавало, че на престола щял да седне цар от Давидовия дом! Колко верен и могъщ бил Бог!

Тогава те сключили договор с Йодая и му обещали да го следват и да бъдат верни и на него, и на царя. После тръгнали из страната, за да открият тайно левитите и водачите на отделните родове и да ги съберат в Ерусалим. Всички се присъединили към тях с желание.

На един от големите празници, когато в Ерусалим и в Божия храм се събирали много израилтяни, те също се събрали тайно в храма, за да не събудят подозрения. Там Йодая им разказал как Бог бил спасил един от синовете на Охозия, който бил законният наследник на престола, а не езичницата Готолия. После малкият Йоас бил въведен и представен на събралите се мъже. Така те видели, че Бог винаги изпълнява Словото Си и че този, който вярва в Него, никога няма да се посрами.

Всички отново се заклели във вярност на Йодая и на царя и взели решение да прогласят малкия Йоас за цар. Йодая им обяснил какво трябвало да се прави оттук нататък. Те трябвало да дойдат без оръжие, за да не предизвикат подозрения. А в храма имало достатъчно оръжие. Една част от тях трябвало да охраняват входа на храма, а друга част да пазят царя.

Великият ден настъпил. Всички заели местата си. Те били без оръжие. Издадена била заповед да не се пуска никой вътре. Всеки, който влезел, щял да бъде убит.

После Йоас бил изведен на площада пред храма, облечен в царски дрехи, с корона на главата и със закона в ръцете си. Защото царят на Израил трябвало да се грижи за спазването на закона на Израилевия Бог.

Тогава свещениците излезли напред и го помазали със священо миро.

Така той бил посветен на Бога и станал Божи слуга. Всички гледали със затаен дъх как царският син от Давидовия дом бил помазан за цар от свещениците. Това означавало, че той бил помазан за цар и от Господа. Изведнъж множеството избухнало във възторжени възгласи: „Да живее царят!“ Звукът от тръбите се присъединил към възгласите и въздухът се изпълнил с ликуване и ръкопляскане.

Хората извън храма също чули тръбите и виковете и се втурнали към храма. Вътре те с изненада видели новия цар. Тогава приветствените възгласи се увеличили и към звука на тръбите се присъединили звуците на други инструменти. Всички викали: „Да живее царят!“

Виковеите били толкова силни, че се чували далеч извън храма. Готолия, която била в двореца, все още не разбирала какво ставало в храма. Там се вдигала голяма врява, но за какво била? Какво ставало там? Защо викали хората? Те викали: „Да живее царят!“ Нима тя чувала добре? Това не можело да бъде! Нали нямало цар! Нали тя била убила всички царски синове от Давидовия дом? Откъде тогава бил дошъл този цар?

Сърцето ѝ се свивало, само като си представела, че опасенията ѝ могли да се окажат верни. Ако това било истина, с нея било свършено.

Тогава тя поискала да се увери лично. Бързо напуснала двореца и се отправила към площада на храма. Но от това, което видяла, кръвта ѝ се смръзнала. Там, до колоната, където винаги заставали предишните царе, стояло едно малко момче. То било облечено в царски дрехи, на главата си имало корона, а в ръцете си държало свитъка на закона. Около него имало въоръжена охрана, а народът го приветствал с възторжени възгласи: „Да живее царят!“

Готолия веднага разбрала какво се било случило.

Един от царските синове от Давидовия род бил останал жив! На престола отново се възкачвал син на Давид. С нейната власт било свършено. Тя започнала да крещи: „Предателство, предателство!“ – и разкъсала дрехите си, защото знаела, че ще бъде убита. Трябвало да избяга и да се скрие в двореца – там може би щели да се намерят верни слуги, които да я защитят.

Но Йодея веднага заповядал на стотниците да я убият, само че не в храма. Светият Божи дом не бивало да се омърсява с кръвта на тази безбожна езичница. Затова тя била отведена в двореца и убита там.

Това бил краят на нейната власт. Отсега нататък нея я очаквало вечното Божие наказание за всички злини, които била сторила на Неговия народ.

Йоас се възцарил на седем години. За щастие, благочестивият му чичо Йодея бил негов съветник и затова той успял да се задържи на власт много дълго време, цели четиридесет години.

Докато Йодая бил жив, всичко вървяло добре. Доколкото било възможно, поклонението на Ваал било премахнато и хората започнали да се покланят на единствения истинен Бог.

Йоас бил ревностен участник във всичко това. Той се проявявал като богобоязлив млад човек. Каква радост било това за вярващите израилтяни – отново да имат благочестив цар!

Но когато Йодая умрял и Йоас трябвало да управлява сам, станало ясно, че той бил безхарактерен човек и благочестието му било фалшиво. Той изглеждал много богобоязлив, защото чичо му бил благочестив, но не бил предал сърцето си на Господа. Затова, когато водачите на народа отишли при него, за да му се поклонят, и му казали, че чичо му Йодая бил твърде старомоден и неотстъпчив, и че в идолослужението нямало нищо лошо, Йоас отново разрешил издигането на идоли, като бързо забравил всичко, на което го бил учил благочестивият му чичо. Не минало много време, и царят, и народът отново започнали да се покланят на идоли.

Човек може да бъде научен да се бои от Бога, но ако сърцето му не се е обърнало към Него, това възпитание е без значение. Всички, които са били възпитавани в страх от Господа, но са се отрekli от Него, ще получат по-голямо наказание.

Нищо чудно, че Господният гняв пламнал срещу Йоас и Бог го наказал! Нима затова той бил спасен от смъртта?

Но преди това Господ предупредил Йоас, като му изпратил пророци, които призовавали и него, и народа към покаяние. Но това било напразно. Защото и царят, и народът се присмели на това, което пророците им казали, и продължили да вървят по безбожните си пътища.

Тогава Господ им говорил чрез още един пророк – Захария. Той бил син на свещеник Йодая. Йоас трябвало да го послуша! Пророкът се обърнал към народа с изобличение: „Защо престъпвате Господните заповеди? Така няма да успеете. Понеже вие оставихте Господа, сега и Той ще остави вас.“

Но и това не помогнало. Точно обратното, царят толкова се разгневил на Захария, че заповядал да го убият с камъни. Така Йоас убил сина на човека, който го бил спасил и отгледал. Каква ужасна неблагодарност!

Преди да умре, Захария казал: „Господ вижда и ще издири!“ Той оставил съда в Господната ръка. Господ щял да отсъди и да отмъсти за Името Си. Той щял да накаже безбожието.

И Господ наистина отсъдил и отмъстил. В края на годината арамейците нападнали земята на Юда и независимо, че войската им била малобройна, те извоювали решителна победа срещу юдеите. Това станало така, защото Господ воювал срещу Юда и нейния цар. Всички военачалници били изби-

ти, а Йоас бил тежко ранен. И докато се преивал от болки на леглото си, слугите му го убили.

Колко ужасен бил краят на този Давидов син, толкова чудно опазен от Бога, но отклонил се толкова далече от Него и от поклонението пред Него! С избавлението от смъртта, което Бог му подарил, той станал преобраз на обещания Цар, който щял да се роди във Витлеем. Но с управлението си той не се оказал преобраз на обещания Цар, какъвто бил благочестивият му праотец Давид, макар и да трябвало да бъде такъв. Поради това, че не се покорил на Божиите заповеди, той не послужил за благословение на народа си, а за проклятие.

Единствено Иисус Христос, най-великият от всички царе, щял да донесе само благословение на народа Си. Защото Той щял да бъде покорен на Бога във всичко и да направи народа Си блажен.

За този Цар се молили всички вярващи израилтяни. За този Цар благодарят всички вярващи хора и днес.

ЙОНА

ЙОНА 1 И 2

По време на царуването на Еровоам II, в царството на десетте племена живеел един пророк на име Йона. Един ден Господ повикал Йона и му казал: „Иди в големия град Ниневия, столицата на Асирия, и проповядвай против жителите му. Кажи им, че ще ги накажа, защото повече не мога да търпя злината им.“

Но макар че бил Божи пророк, Йона не пожелал да изпълни това, което Бог му заповядал, а заминал за Йопия и там се качил на кораб, който отивал в Тарсис, от другата страна на морето.

Когато се качил на кораба, Йона си помислил: „Ако Бог иска да изпрати вест до Ниневия, нека я изпрати чрез някой друг. Аз няма да отида, защото зная какво ще стане. Господ е много милостив. Когато отида и кажа на тези езичници, че те трябва да се покаят, и те ме послушат и се покаят, Той действително ще им прости. Тогава те няма да получат наказанието, за което аз ще им говоря, и което те наистина заслужават. А аз не искам да стане това. Те вършат толкова злини в света, ограбват всички страни! Асирия е най-опасния враг на Израил. Кой знае какво ще ни сторят! Не, по-добре да продължат да си вършат злини, за да може Бог да ги унищожи. Освен това те са езичници и не е нужно да знаят за нашия Бог. Аз няма да отида там като пророк. Ще пророкувам пред израилтяните, защото те са богоизбраният народ и имат право на Неговата благодат. Езичниците нека погинат.“

Колко глупаво постъпил гордият Йона! Той наистина си помислил, че може да избяга от Бога.

Корабът потеглил за Тарсис. Йона бил много изморен. Оказало се, че не е лесно човек да се противопоставя на Бога, да казва „Не“ на Неговата заповед и да се опитва да избяга от Неговото присъствие. За това трябвало сила. Той решил да заспи, за да не мисли повече за това. Слязъл в трюма, легнал на една пейка и заспал дълбоко. Корабът вече бил в открито море, така че никой не можел да го преследва.

Никой, с изключение на Господ! Нима някой може да избяга от Него? Той изпраща слугите Си и те вършат това, което Той иска. Господ изпратил бурен вятър, който да спре Йона.

Моряците на кораба с учудване забелязали, че небето се заоблачило и времето започнало да се разваля. Засвяткали светкавици, затрещели гръмотевици. Не минало много време и над морето се разразила страшна буря. Надигнали се огромни вълни. Корабът заскърцал и застенал, мятал се на всички страни без посока и без цел. Вълните ту го издигали високо в небето, ту го спускали в бездната. Всеки момент можел да се разпадне.

Моряците, които не се плашели лесно, сега били обхванати от ужас. Наложило се да изхвърлят част от товара през борда, за да олекотят кораба. Никога досега не били преживявали такава буря. Всички се молили за помощ – всеки на собствения си бог. Тъй като били езичници, те не познавали единствения истинен Бог, който бил предизвикал бурята, и не могли да извикат към Него за помощ. Единственият човек на борда, който Го познавал, спял непробудно! Как било възможно това?

Капитанът също виждал, че Йона спял, и се удивил. Как можел някой да спи спокойно в такава силна буря? Той бутнал Йона по рамото и му казал: „Събуди се, човече! Как можеш да спиш? Не чуваш ли бурята? Всеки момент можем да загинем. Ти нямаш ли Бог? Стани и извикай към Него – може би Той ще ни избави!“

Йона се стреснал и се събудил. После станал и разтъркал очи. Колко добре си бил поспал! Но какво ставало тук? Колко ужасно се люлеее корабът! Защо капитанът бил толкова разтревожен? Защо го питал дали има Бог? Да, Йона имал Бог. Неговият Бог бил Създателят на небето и земята. Но той не можел да Му се помоли, защото не Го бил послушал и бил избягал от Него. Как сега можел да се обърне към Него за помощ?

Междувременно бурята се засилила още повече. Всяка надежда за спасение изглежда напразна. Моряците стояли изплашени един до друг. Всичките им усилия били безполезни. Вълните могли да ги погълнат всеки момент. Кой бил виновникът за всичко това? Те били повече от сигурни,

че сред тях имало човек, който бил извършил някакво голямо зло, и затова корабът им бил изпаднал в такава беда. Но кой бил този човек? Всички се гледали изпитателно един друг.

„Нека да хвърлим жребий!“ – предложил един от тях.

Останалите единодушно се съгласили: „Да, нека да хвърлим жребий! Той ще ни покаже кой е виновният.“

Йона също трябвало да участва в жребия. Сега вече той започнал да разбира защо се случвало всичко това. Той искал да избяга от Бога, но Бог бил и тук. Той го бил намерил и в морето. Той щял да го намери винаги, навсякъде.

Жребият бил хвърлен и се паднал на Йона. Бог се погрижил да изяви истината.

Така всички разбрали, че виновникът бил Йона, гордият израилянин, който считал езичниците за недостойни да им се проповядва. Той бил докара таз голяма беда на съпътниците си. Вместо да послужи за благословение, той послужил за бедствие. Какъв срам! Сега моряците искали да узнаят цялата истина. Кой бил той? Откъде идвал? Къкъв бил по народност? Какво работел?

Йона отговорил честно на всичките им въпроси. Нямаło смисъл да ги лъже. Той им казал, че бил израилянин, че служел на Господа, който бил

създал небето и земята, че Господ го бил изпратил с една мисия, но той избягал от Него, за да не я изпълни. Така Йона бил принуден да направи точно това, което не искал да направи – да говори на езичниците за своя Бог.

Моряците го гледали уплашено. Този човек се бил осмелил да не се подчини на Бога, Създателя на небето и земята? Значи той бил този, който предизвикал тази страшна буря? Как било възможно това?

„Как си могъл да направиш това? – попитали те ужасено. – Какво ще правим с теб сега? Добре виждаш, че ще загинем.“

Гордостта на Йона била пречупена. Той добре разбирал, че вината за случилото се била в него, и че Господ го бил намерил. За да бъде спасен корабът, Йона трябвало да се махне от него.

„Вземете ме и ме хвърлете през борда – казал им той, – и тогава морето ще се успокои. Защото знам, че заради мен ви споветя тази тежка буря.“

Но моряците се колебаели. Така ли се хвърля човек зад борда? Не, те щели да опитат да се върнат към сушата с гребане. Започнали да гребат с всички сили, но напразно. Бурята се усилвала все повече и повече и обезсмисляла всичките им усилия.

Най-накрая те се решили да направят това, което им казал Йона. Това било ужасно, но по-добре било да се удави един човек, отколкото всички да загинат. Бог не бил разгневен на тях. Пък и израилтянинът сам им казал да го хвърлят в морето.

И те започнали да се молят на неговия Бог: „Молим Ти се, Господи, нека не загинем заради това, че предаваме този човек в ръцете на смъртта!“

После те го хванали с разтреперени ръце и го хвърлили през борда. Йона се люшнал напред-назад по вълните и постепенно се отдалечил толкова много, че се виждал само като малка черна точка. Накрая потънал в морските дълбини. Всички изтръпнали от ужас.

Но това, което направили, било добро, защото много скоро слънцето си проправило път сред облаците, тъмното небе просветнало, бурята утихнала и морето се успокоило и станало гладко като огледало.

Бог бил излял гнева Си върху Йона. Той не бил разгневен на моряците от кораба. Колко велик бил Този Бог!

Всички хора на кораба били обзети от страхопочитание към Господа, Израилевия Бог. Те Му принесли жертва и Му обещали да Му принесат още жертви, когато пристигнат невредими на сушата. Така Божието име станало известно и сред езичниците.

Йона потънал в морето. Той видял греха си и се предал на Божието наказание. Смъртта го очаквала. Той наистина я заслужавал. Заслужавал и още по-тежко наказание – да бъде наказан от Бога завинаги. Той добре съзнавал

това. Ако Господ трябвало да го накаже заради греховете му, тогава Неговият гняв трябвало да остане завинаги върху него.

Но Господ бил милостив към Йона. Той можел и искал да бъде милостив към него не защото Йона бил смел израилтянин, а защото щял да дойде Един, който щял да понесе и неговото наказание. Това бил Спасителят, който щял да понесе Божия гняв вместо него, като бъде разпънат и умре на кръста. Затова Йона нямало да погине, въпреки че заслужавал това.

Бог управлява всичко. На Него се подчиняват и природните явления, и животните. Той направил така, че Йона бил погълнат от една голяма риба, без тя да го повреди. Пророкът останал три дни в корема на рибата. Колко могъщ е Господ!

Йона виждал Божията благодат и милосърдие, които той не заслужавал, и гордостта му била сломена. Той разбрал, че не бил по-добър от езичниците, и че можел да бъде спасен само по благодат. В корема на рибата било толкова тъмно, тясно и страшно, а и воняло отвратително! Но въпреки това Йона останал жив, защото Бог го опазил. Той отново щял да се върне при хората и да види храма. Бог бил толкова добър към него!

Йона бил спасен, защото Господ Исус щял да умре, да бъде погребан и да възкръсне от смъртта за него. Затова и Йона можел да възкръсне и да започне нов живот. Но това трябвало да бъде един смирен и покорен Йона, който знаел, че бил съгрешил, и че можел да живее само по благодат. Господ щял да създаде този нов Йона чрез Своята мощ.

Така Господ може да направи и от нас нови хора, защото Господ Исус умря и възкръсна заради нас.

Докато бил в корема на рибата, Йона се помолил на Господа, своя Бог. Той Му признал, че заслужавал да умре, но че Господ поради милостта Си можел да го спаси, и обещал да Му се покорява. Сега вече Йона можел да проповядва и сред езичниците.

Затова Господ заповядал на рибата да изплюе пророка на сушата.

ЙОНА В НИНЕВИЯ

ЙОНА 3 И 4

След известно време Господ призовал Йона за втори път, като му казал: „Стани, иди в Ниневия и проповядвай, както Аз ти казвам.“

Този път Йона се покорил на заповедта Му и тръгнал. Ниневия бил много голям град. За да го обходи човек, били необходими три дни. Пророкът влязъл в града и започнал да проповядва: „Бог казва: „Още четиридесет дни и Ниневия ще бъде разрушена!“ Колко добър бил все още Господ към ни-

невийците! Давал им още четиридесет дни, за да се покаят. При това всеки, който се покаел, можел завинаги да се надява на Божията благодат.

Йона също знаел това и сърцето му отново се изпълнило със старата омраза към езичниците. Той не искал те да се покаят, не искал Бог да прояви милост към тях – искал да погинат. Той виждал, че хората се вслушвали в Божието Слово и че сърцата им били докоснати от него. Те не му се смеели и не му се подигравали, а го слушали с внимание.

Йона проповядвал само един ден, като обходил една малка част от града. Смятал, че това било достатъчно. Но въпреки нежеланието си той пожънал голям успех. Хората приели думите му сериозно и повярвали, че Бог наистина щял да ги накаже. Това ги уплашило. Скоро вестта се разпространила из целия град и всички разбрали за предупреждението на пророка. Царят и хората в двореца също разбрали за него.

Царят много се уплашил. Бог бил казал, че щял да разруши хубавия им град и че те всички щели да погинат! Това било ужасно! Но Той им давал още време. Може би, ако те се покаели и изповядали греховете си, Бог щял да им прости?

Тогава царят наредил на целия народ да пости и да се облече във вретище. Той самият съблякъл царските си одежди и се покрил с вретище. После седнал на земята в пепел и започнал да жале. Той също се отказал да яде и да пие и прогласил пост за всички жители на Ниневия. Дори животните не трябвало да ядат и да пият. Бог трябвало да види, че хората се разкайват, и да чуе това и в рева на животните.

Но царят добре разбирал, че външните признаци на покаяние не били достатъчни за Бога. Всеки трябвало да се покае за греховете си в сърцето си – да ги признае, да ги изповядва и да се помоли да му бъдат простени.

Жителите на Ниневия се подчинили на заповедта на царя и се отдали на пост и молитва. Те се покаели за греховете си и се облекли във вретище. От град на радост Ниневия се превърнала в град на печал.

Когато Бог видял това, Той им простил греха и отменил наказанието им.

Колко доволен трябвало да бъде Йона на Господ за това, че Господ бил толкова милостив към него! Колко благодарен трябвало да бъде той за милостта, която Той проявявал към жителите на Ниневия, и за благословието, което Той излял върху проповядването му!

Но Йона не бил нито доволен, нито благодарен! Той не бил проповядвал за милост, а за наказание, и сега бил много разочарован от това, че ниневийците се покаели, и много сърдит на Господ за това, че Той щял да пощади Ниневия. Нали точно от това се страхувал от самото начало!

„О, Господи – възкликнал той с негодувание, – не казах ли точно това, още

когато бях в отечеството си? Бях сигурен, че ще стане така. Затова не исках да отида в Ниневия и избягах в Тарсис – защото знаех, че Ти си благ и милосърден Бог, бавен да се гневиш и изобилен на милост и простителност! Предпочитам да умра, отколкото да живея и да гледам как се спасяват тези езичници!“

Сигурно Господ бил много разгневен на Своя пророк. Нима Йона не бил научил нищо? Нима бил забравил всичко, което казал, докато бил в корема на рибата? Как не разбирал още, че Божията благодат била не само за Израил, а и за езичниците? Защо не искал да разбере това?

Тогава Господ, който е безкрайно търпелив, решил да даде на Своя пророк още един урок. Но най-напред той трябвало добре да размисли. Затова, вместо да му се разгневи, Господ го попитал: „Мислиш ли, че си прав да се гневиш, Йона?“

Но Йона не искал да се съгласи с Господ и не пожелал да размисли. Той се изкачил на един хълм срещу Ниневия и си направил една колиба от кло-ни. После седнал и зачакал да види какво ще се случи. Нима Господ щял да прости на всички тези безбожници и да пощади града? Това не било възможно! Непременно трябвало да се случи нещо.

Но нищо не се случило. Само слънцето напичало толкова силно, че изгорило листата над Йона и те изсъхнали. Горещината станала непоносима. Но Господ се притекъл на помощ на Йона и с мощта Си направил така, че да порасте едно голямо растение. То пораснало толкова бързо, че скоро сянката му покрила цялото място, където се намирал Йона. Това било чудесно! Листата на растението създавали такава прохлада! Йона се чувствал толкова добре! Сега оставало само градът да бъде сринат със земята.

На следващия ден пророкът отново отишъл при растението, но какво да види? То било повяхнало! Листата му били изсъхнали и сега падали на земята. Растението погивало още по-бързо, отколкото се било появило. За Йона

нямало да има никаква сянка.

Но какво било станало? Защо растението умряло толкова бързо? Защото Бог бил изпратил един червей, който поразил корените му и то повече не можело да живее.

Може би поне небето щяло да се заоблачи? Но за съжаление това не станало. Господ изпратил горещ източен вятър, който издухал всички облаци от небето и слънцето напе-

кло още по-ужасно. Главата на Йона се запалила от горещина. Започнало да му прилошава. Той вече не изпитвал никаква радост. Чудното растение, на което той толкова се радвал, умряло за един ден, а градът продължавал да съществува. Това било ужасно. Не, той не искал повече да живее!

Тогава Господ отново се обърнал към Йона, за да го накара да се замисли: „Наистина ли мислиш, че си прав да се сърдиш заради растението?“

„Да – отговорил Йона, – прав съм, защото то живя само един ден.“

Тогава Господ казал много сериозно:

„Това дърво, за което ти изобщо не си се грижил, израсна за една нощ и изсъхна за една нощ. И въпреки това ти смяташ, че Аз трябваше да го пощадя, защото го харесваше. Тогава трябваше ли да унищожа този голям град Ниневия, заедно с добитъка и с дърветата, и с всичките негови жители, млади и стари, които не Ме познават и не знаят нищо за повеленията Ми? Колко си глупав, Йона! Нима не знаеш колко много обичам хората? Те са Мои. Не виждаш ли с какво удоволствие прощавам и показвам милост? Нима нищо не разбираш?“

Дали Йона разбрал какво му казал Господ? Ние не знаем това, но знаем какво ни казва Господ Исус Христос за Божията любов:

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот.“

СЪДБАТА НА ЦАРСТВОТО НА ДЕСЕТЕТЕ ПЛЕМЕНА

4 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 16:1–9; 17:1–23

Когато Елисей умрял, Бог изпратил други пророци да призват Израил към покаяние. Сред тях били Исаия, Амос и Осия. Те увещавали хората да се обърнат отново към Господа и ги предупреждавали, че ако продължавали да служат на идоли, щели да бъдат наказани. Царството им щяло да престане да съществува и те щели да бъдат разпръснати между езичниците. Но поради това, че един ден щял да дойде Христос, Господ им казал също, че за тях все още щяло да има милост, ако се покаели.

Но Израил не желаел да слуша тези пророци. И царят, и народът продължавали безогледно да следват безбожните си пътища.

След Ахав Израил бил управляван от цяла поредица безбожни царе. Един от тях бил Факей. Той се чувствал толкова силен, че заедно с Расин, царя на Дамаск, се осмелил да нападне юдовото царство. Юдовият цар Ахаз обаче изпратил на асирийския цар Теглат-Феласар подарък и го помолил да му помогне срещу Расин и Факей.

Теглат-Феласар се съгласил да помогне на юдовия цар и потеглил с вой-

ската си към Дамаск, който се намирал на север от Израил. Той превзел града и отвел жителите му в своята страна, заедно с голям брой пленници от израильтяните.

С това част от наказанието на Израил било изпълнено, но народът пак не се поучил от него и не се покаял.

След Факей се възцарил Осия, който също вършел зло пред Господа. Затова Бог изпратил срещу него новия цар на Асирия Салманасар с войската му. Салманасар покорил Осия и той му станал васал.

Осия все още можел да живее свободно в страната си, но при условие, че всяка година плащал определена пари на Асирия. Това била милостта, която Салманасар проявил към него. Осия обещал да изпълнява това условие, но не минало много време, и той се отметнал от обещанието си, защото сключил таен договор с царя на Египет, който му обещал да го освободи от Асирия.

Милостта на Салманасар продължила до момента, в който той разбрал за договора. Тогава той веднага потеглил с войската си към Самария, обсадил я и след три години превзел града. Осия бил заловен, а народът бил отведен в Асирия и разпръснат по цялата страна. Израилевото царство престанало да съществува.

Господ е дълготърпелив, но Той не позволява да Му се подиграват. Израил никога вече нямало да се върне в земята си като единен народ. Само една малка част от него щяла да се върне по-късно и да се обедини с народа на Юда. Тази малка част показвала, че Господ не забравял завета Си с десетте племена. Но те не могли да съществуват повече като народ, защото Го оставили и предпочели да служат на идоли.

Така един ден Господ ще отхвърли всички народи, които са Го оставили. Но тези, които се боят от Него, ще бъдат спасени от Господ Иисус Христос. Чрез тях Бог ще покаже, че е възлюбил света.

САМАРЯНИТЕ

4 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 17:24–41

Земята на израилевото царство била изоставена и почти никой не живеел в нея. Нищо чудно, че там се развъждали диви животни. Появили се дори и лъвовете.

Тези диви зверове направили доста труден живота на хората, които царят на Асирия заселил в Самария след известно време. Имало дори случаи на хора, убити от лъвовете. Новите заселници били много уплашени.

„Това ни се случва – казвали си те един на друг, – защото не служим на

Бога на тази земя. Затова Неговият гняв е пламнал срещу нас. Но ние не знаем как да Му служим!“

Те споделили нуждата си с царя на Асирия и той изпратил в Самария един от израилевите свещениците, който бил отведен в изгнание, за да ги научи как да служат на Господа.

Но този свещеник не ги научил да служат на Господа, както трябвало наистина, а ги научил да се покланят на телетата във Ветил. И все пак, името на Господа отново започнало да се споменава в земята на Израил. Това било и желанието на Господ. Името Му не бивало да се забравя в земята на Неговия народ.

Израилтяните, които останали да живеят там, започнали да се свързват с новозаселените там племена чрез бракове. Така възникнал един нов народ – самаряните. Самаряните служели на Господа чрез телетата на Еровоам, но не преставали да се кланят и на своите идоли.

Когато Господ Иисус бил на земята, Той отишъл при самаряните и им разказал за Себе Си. Така и те били благословени от Спасителя.

ОТСТЪПНИЧЕСТВОТО НА ЮДА

4 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 16:1–13

По времето, когато в Асирия за първи път били отведени пленници от царството на десетте племена, в юдовото царство царувал безбожният цар Ахаз. По-безбожен цар от него не било имало дотогава в Юда.

Той решил, че вече не трябвало да се служи на Бога, и затворил вратите на храма в Ерусалим, като разрешил издигането на жертвеници на идолите във всяко кътче на града. Самият той се покланял на идолите на сирийците и издигнал в Ерусалим статуя на Молох, бога на моавците. Поклонението на това божество включвало и принасянето на живи хора в жертви. Злият Ахаз стигнал дотам, че изгорил на жертвеника дори собствените си синове!

Това било голяма мерзост. При това било извършено в юдовото царство от един от потомците на Давид! Как можел Господ да понесе това? Защо все още продължавал да бъде милостив към тях? Защо не унищожавал тези хора? Защото Господ оставал верен на Словото Си. Той бил казал на Давид, че щял да накаже потомците му, ако те не Му се подчинявали, но че също така щял винаги да бъде милостив към тях. Затова Той все още търпял народа на Юда.

Освен това Господ непрекъснато предупреждавал този народ, като му изпращал пророци. Тези пророци скърбяли за греховете на хората и ги заплашвали с наказанието, което ги очаквало. Но също така те утешавали

вярващите израилтяни, като им казвали, че Господ щял да изпълни обещанието, което бил дал на народа Си.

„Иди да успокоиш хората Ми – казал Господ на Исаия, – и им кажи, че греховете им ще бъдат простени, защото ще се роди Дете, което ще бъде Княз на мира.“

Един друг пророк, на име Михей, също успокоил хората, които все още викали към Бога, като им казал: „А ти, Витлеем Ефратов, макар и да си малък, за да бъдеш между юдовите родове, от тебе ще излезе за Мен Един, който ще бъде владетел в Израил. Великият Цар, Христос, ще се роди във Витлеем.“

Господ отново показал дълготърпението си към Юда, като след царуването на безбожния цар Ахаз, дал на юдеите да бъдат управлявани от благочестивия цар Езекия.

ЕЗЕКИЯ

2 КНИГА НА ЛЕТОПИСИТЕ 29 И 30

Това, че Езекия се боял от Господа, било цяло чудо, защото той не бил видял от злия си баща нищо друго освен безбожие и идолопоклонство. Езекия искал да служи на Господа с цялото си сърце, като своя праотец Давид. Той така силно вярвал в Израилевия Бог, че нямало друг като него сред всичките юдови царе. Как било възможно това? Това било възможно, защото Господ все още показвал милост към народа Си заради Спасителя, който предстоял да дойде.

Каква блага вест било това за всички в Юда, които все още търсели Господа! Каква блага вест било това и за верните пророци! Какво благословение бил този цар за народа си, защото Господ му дал да преуспява във всичко!

Езекия забранил идолопоклонството и прочистил страната от лъжливите божества. Тя била пълна с жертвеници на други богове. Горите, в които се извършвали ужасни грехове, били изсечени. Високите места, където се правели жертвоприношения, били съборени. Жертвениците и кумирите били изпотрошени.

По времето на царуването на Ахаз храмът в Ерусалим бил превърнат в развалина. Сега Езекия отворил отново вратите на храма, които Ахаз бил затворил, и наредил на свещениците и на левитите да го изчистят и да го сложат в ред. Когато храмът бил готов, царят изпратил вестители из цялата земя – не само в Юда, но и в Израил, – да призват хората да дойдат в Ерусалим и да отпразнуват Пасхата, която толкова години не била празнувана.

„Деца на Израил – наредил той да кажат вестителите, – обърнете се към

Господа, Бога на Авраам, Исаак и Израил, и елате в светилището Му, защото Той е милостив и състрадателен.“

Когато изралитяните чули тази вест, те започнали да се присмиват и да се подиграват, но юдеите се зараждали и в Ерусалим имало искрена радост и веселие. Такъв голям празник не било имало от времето на цар Соломон.

Господ отново показал ясно любовта Си към юдовия народ, а вярващите видели в Езекия, който върнал народа към Господа, преобраз на великия Посредник, който щял да дойде, за да обърне народа Си отново към Бога.

УГНЕТАВАНЕТО НА ЮДА

4 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 18:13-19:8

Осем години след като царят на Асирия покорил израиленото царство със столица Самария, той нападнал и Юда. Но Езекия не се уплашил, защото вярвал, че Господ ще му помогне. Той казал на войниците си:

„Не се страхувайте от асирийския цар Сенахирим, а бъдете силни и не губете кураж. Защото Онзи, който е с нас, е по-силен от онзи, който е с тях. Той наистина има голяма войска, но ние имаме Господ, нашия Бог, който ни помага.“

Духът на войниците се укрепил от тези думи, но когато Господ позволил на Сенахирим да превземе голяма част от страната, и много крепости паднали, Езекия се уплашил, че щял да превземе и Ерусалим. Но вместо да се обърне за помощ към Господа, той поискал милост от Сенахирим.

„Кажки какво искаш да ти дам, и аз ще направя всичко, стига само да си отидеш от земята ми“ – казал му той.

Колко жалко, че Езекия се унижил пред Сенахирим! Вярата му не била достатъчно силна, за да спаси народа, а и той самият бил доста слаб.

Но има Един, който никога няма да се поклати – Господ Иисус Христос! Той единствен се е уповал на Бога до смърт. Затова само Той може да бъде нашият Спасител. Чрез него можели да бъдат спасени и Езекия, и народът.

Сенахирим определил на Езекия тежък налог. Юдовият цар трябвало да даде толкова злато и сребро, че събрал цялото съкровище от храма и двореца и го изпратил на Сенахирим.

Какво ужасно унижение! Той си мислел, че можел да плати за спасението си, но вместо да удържи на думата си, Сенахирим нахлул още по-навътре в страната и стигнал чак до Ерусалим.

За щастие, тогава Езекия разбрал, че бил сгрешил. Той не трябвало да възлага надеждите си на асирийския цар, а да се уповава само на Господа.

Сенахирим изпратил в Ерусалим рапсака, заместник-главнокомандващия

на своята армия, за да каже на Езекия да предаде града. Представителите на юдовия цар стояли по стената, за да чуят какво щял да каже рапсакът.

„Кажете на царя си – извикал гордият езичник, – че Сенахирим, великият асирийски цар, казва така: „Защо не се предадете? На кого се надявате? На Египет ли? Това е пълна глупост, тъй като Египет досега не е спасил никого. Да не би да се надявате на Господа тогава? Нали Езекия изпотроши жертвениците Му – как се надявате, че Той ще ви помогне?“

Глупавият езичник дори не знаел, че жертвениците, които Езекия бил изпотрошил, били на идолите. Но той продължил с дръзките си слова:

„Не си мислете, че ще победите. Вижте се каква ви е войската! Ако аз ви дам две хиляди коне, ще имате ли толкова ездачи за тях? Не, разбира се!“

Представителите на Езекия слушали ужасени. Това било вярно. Тяхната войска не можела да се сравнява с асирийската по сила и численост.

„Не ставайте глупаци! – продължил да говори рапсакът. – Предайте се! Господ няма да ви помогне! Той сам ми каза: „Вдигни се срещу тази страна и я съсипе!“

Това вече било прекалено! Ако Господ бил на страната на асирийците, с тях било свършено. Тогава с Юда щяло да се случи същото, което се случило с Израил.

„Молим те – казали те на рапсака, – не ни говори на юдейски, а на сирийски, ние го разбираме.“

Но рапсакът се изсмял. Той много добре знаел защо го молели да им говори на сирийски – за да не го чуят техните войници и да се обезкуражат. А той точно това целял. Те трябвало да го чуят. И той завикал още по-силно, за да могат войниците да разберат всяка негова дума.

„Чуйте какво казва великият асирийски цар! Не се оставяйте Езекия да ви маме, защото той не може да ви спаси от ръката ми! Той иска да положите вратата си в Господа, но вие не го слушайте! Предайте се на асирийския цар, защото при него ще благоденствате. Той ще ви отведе в земя, където ще има изобилие от храна. Това не е ли по-добре, отколкото да умрете тук от глад и жажда? Не бъдете глупави! Има ли народ, който да е бил спасен от своя бог? Покажете ми поне един! Самария беше ли спасена? Та Господ ли ще спаси сега Ерусалим? Хич не се надявайте! Господ няма да ви помогне.“

Мъжете слушали мълчаливо и не казвали нищо, защото Езекия им бил забранил да отговарят. Но всички били много уплашени. Когато чул думите на рапсака, Езекия също се уплашил. Ами ако този човек бил прав? Ако Господ не бил вече на тяхна страна? Тогава с тях било свършено! Може би Господ не слушал вече молитвата на народа Си? Но дали нямало да послуша поне пророка Си?

И Езекия изпратил вест до Исая: „Моли се за нас. Много сме уплашени. Нима Господ не чува богохулните думи на рапсака? Той се подиграва с живия Бог. Моля те, моли се за нас.“

Разбира се, че Господ бил чул думите на рапсака. Той нямало да позволи да Му се подиграват.

Пратениците се върнали и донесли на Езекия следната вест от Исая:

„Не се бой от думите на Сенахирим, с които той Ме похули. Аз така ще го уплаша, че той ще се върне в своята земя, и там ще бъде поразен с меч.“

Словото на пророка много насърчило царя и народа и те не отстъпили пред думите на рапсака. Той трябвало да се върне при своя велик цар с вестта, че Ерусалим не се бил предал.

БОЛЕСТТА НА ЕЗЕКИЯ

4 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 20:1–12

В тези тревожни и размирни дни Езекия се разболял много сериозно. Опасен цирей влошил здравето му и го докарал до прага на смъртта. Нито един лекар, независимо колко добър бил, не знаел лек за тази болест. Всички единодушно смятали, че Езекия щял да умре. Но да умре в момент, когато страната била в такава криза, асирийската войска била пред портите на Ерусалим и заплашвала всеки момент да влезе в града! Това било ужасно! Освен това Езекия нямал син, който да наследи трона му.

Но може би лекарите грешали? Може би не били прави, мислел си Езекия. Надеждите му обаче рухнали, когато при него дошъл пророк Исая с вест от Господа и му казал: „Нареди работите в дома си, понеже ще умреш.“

Значи той наистина щял да умре! Лекарите не били сгрешили. Той нямало да се излекува.

Дълбоко съкрушен, Езекия се обърнал с лице към стената. Смъртта била съвсем близо. Това ли бил краят на делото му? Наистина ли трябвало да умре сега, когато страната преживявала такива тежки времена?

Тогава Езекия извикал високо към Господа: „Господи, наистина ли трябва да умра сега?“ Но той не само извикал към Господа, а започнал да се моли: „Господи, цял живот Ти служих и правех това, което Ти е угодно. Върнах народа Ти обратно при Теб! Какво щеше да се случи с него, ако не бях аз? О, Господи, бъди отново милостив към нас. Излекувай ме, всемогъщи Боже!“

И Господ чул молитвата на Езекия. Пророк Исаия бил още на площада пред двореца, когато Той му казал: „Върни се и кажи на водача на Моя народ Езекия: „Така казва Господ, Богът на баща ти Давид: „Чух молитвата ти и видях сълзите ти, и реших да те изцеля. След три дни ще отидеш в храма. Ще продължа живота ти с още петнадесет години. А сега ще те избавя от ръката на асирийския цар и ще опазя този град заради Себе Си и заради слугата Си Давид.“

Исаия се върнал зарадван при царя и му съобщил добрата вест, като му казал и какво точно лекарство трябвало да използва, за да се излекува. Той трябвало да сложи върху болното място една низаница смокини и циреят щял да изчезне.

Колко много се изненадал Езекия, когато видял пророка да се връща толкова бързо! Колко щастлив бил да чуе радостната вест! Той нямало да умре! Щял да живее още петнадесет години. Колко много неща можел да направи за народа си през това време! Господ бил толкова добър! Той толкова чудно го избавил от нещастieto му!

Езекия не знаел как да се отблагодари на Бога. „Ти не се отнесе към мен според греховете ми, Господи – казал той, – а ме очисти и ме изцели. В гроба никой не може да те прославя. Само живите ще те прославят, така както аз Те прославям днес.“

Обещаното от Господа се сбъднало. Езекия наистина оздравял и след три дни отишъл в храма, за да благодари на Господа за голямата Му милост.

ИЗБАВЛЕНИЕТО НА ЕРУСАЛИМ

4 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 19:9–37

Макар и всичко да изглеждало безнадеждно, избавлението на Ерусалим наистина дошло. Сенахирим, който междувременно бил навлязъл още по-навътре в страната, чул вест, че царят на Етиопия бил тръгнал да воюва срещу него, и решил да побърза с превземането на града. Затова той изпратил на Езекия писмо, в което казвал, че до този момент нито един народ не се бил избавил от ръката му, и че Ерусалим също нямало да се избави. Затова трябвало незабавно да се предаде.

„При това – осмелил се да му каже той, – не се оставяйте да ви мамат ваши-

ят Бог, в когото вярвате! Той ще ви спаси толкова, колкото и другите богове спасиха народите си!“ Колко самонадеян бил безбожният Сенахирим!

Когато Езекия прочел писмото на асирийския цар, той разбрал, че единственият изход за него бил Господ, и поискал да Му изплаче болката си и нуждата си. Защото само Господ може да спасява.

Тогава царят отишъл в храма, разгънал писмото на Сенахирим пред Господа, поклонил Му се дълбоко и Му се помолил:

„О, Господи, Боже Израилев, Ти си Бог на всички царства, включително и на асирийското. Ти си сътворил небето и земята. Моля Те, Господи, чуй думите, с които Сенахирим Те похули. Наистина асирийските царе покориха всички народи и опустошиха земите им, но това стана така, понеже божествата им не можеха да ги спасят. Защото те се кланяха на идоли, направени от дърво и от камък. А Ти, Господи, си всемогъщият Бог! Моля Те, избави ни от ръката на Сенахирим, за да познаят всички земни царства, че Ти единствен си Бог.“

Така се помолил Езекия и Господ го чул.

Скоро дошла вест от пророк Исая: „Така казва Господ, Израилевият Бог: „Чух това, за което Ми се помоли против асирийския цар Сенахирим. Той няма да влезе в този град, защото Аз ще опазя Ерусалим заради Себе Си и заради слугата Си Давид.“

Успокоен и окуражен, Езекия зачакал да види какво ще направи Господ. Още същата нощ, докато Сенахирим и войниците му спокойно спели, Господният Ангел минал през асирийския стан и поразил сто осемдесет и пет хиляди мъже. Сто осемдесет и пет хиляди асирийски войници умрели, без изобщо Езекия да вади меч. Когато оцелелите се събудили на сутринта, те видели, че навсякъде били заобиколени от трупове.

Така Господ, Израилевият Бог, показал, че Той единствен е Бог. Блажен всеки, който се уповава на Него!

Сенахирим разбрал, че с тази малобройна войска нямало да може да направи нищо, и веднага потеглил обратно за страната си. Скоро след това той бил убит от двамата си синове, докато се кланял в храма на своя бог.

ГОРДОСТТА НА ЕЗЕКИЯ **4 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 20:12–21**

За Езекия настъпили спокойни времена. Той бил излекуван от ужасната си болест и бил избавен от Сенахирим, когото убили в собствената му страна. Повече не го грозяла никаква опасност. След всичко, което се случило, той и царството му били на голяма почит сред другите народи. Отвсякъде

го посещавали царе, за да го поздравят. Те му носели големи подаръци и Езекия отново станал толкова богат, колкото бил преди да бъде покорен от Сенахирим. Царете правели всичко възможно да спечелят благоволенieto му, защото всички искали да го имат за съюзник. След като могъщият Сенахирим не успял да превземе Ерусалим, може би юдовият цар щял да направи нещо и за тях, за да ги освободи от Асирия?

Ех, ако Езекия можел никога да не забравя, че избавлението им било дошло от Господа, а не от него! Но за съжаление той забравил това.

Един ден при него дошли пратеници от Вавилон, които се престорили, че искали да го поздравят за оздравяването и избавлението му и да му поднесат почитанията си. Но всъщност истинските им намерения били да сключат съюз с него. Езекия се почувствал много поласкан от това посещение. Струвало му се прекрасно да има съюзник в лицето на вавилонския цар. Затова той решил да направи добро впечатление на пратениците. Те трябвало да разберат, че ще имат голяма изгода, ако се съюзят с него. Той развел гостите си из двореца и им показал цялото си богатство, включително и златото и среброто, запасите от аромати и скъпоценните си масла. После ги въвел в оръжейния склад и им показал всичките си оръжия. Те трябвало да останат с дълбоко впечатление от неговото царство и богатство!

Но той не казал нито дума за Господа, своя Бог, който го бил направил толкова богат. Не споменал нищо и за чудесата, които Бог бил извършил за него. Всичко което имал, се дължало на собственото му могъщество. Това било неговото собствено царство!

Пратениците си тръгнали от Ерусалим, изпълнени със страхопочитание, а Езекия останал с убеждението, че в лицето на вавилонския цар бил спечелил един добър съюзник.

Но от такъв съюзник ли се нуждаел Езекия? Нима Господ не бил неговият най-добър Съюзник?

Господ видял неверието и гордостта на Езекия. Веднага щом пратениците от Вавилон си тръгнали, при царя дошъл пророк Исаия. Когато му съобщили за посещението на пророка, Езекия много се уплашил. Сърцето му му подсказвало, че не бил постъпил правилно, но въпреки това той не изповядал вината си пред пророка. Когато Исаия го попитал за хората, които били на посещение при него, той му отговорил, че това били пратеници на вавилонския цар, на които той показал всичките си съкровища. Но за гордостта си и за неверието си царят не казал нито дума.

Пророкът обаче знаел всичко. Господ му го бил казал. Затова той се обърнал към царя със следните думи: „Слушай Господното слово! Ето, идат дни, когато всичко, което е в дома ти, и цялото съкровище, което бащите ти са

събрали досега, ще бъде отнесено във Вавилон. Синовете ти също ще бъдат откарани във Вавилон и ще станат слуги в палата на този езически цар.“

Езекия слушал ужасен мрачното пророчество. Какъв удар било това за него! Вместо да му стане съюзник, царят на Вавилон щял да го покори и да го отведе в плен. Езекия си представял нещата по съвсем различен начин. Но той не възразил. Като човек, който се боял от Бога, той трябвало да признае, че Господ е праведен Съдия. Освен това все още оставало едно утешение – Господ бил Бог на народа Си и макар и да го наказвал, Той щял да изпълни онова, което му бил обещал.

Затова царят навел тъжно глава и казал: „Добро е Господното слово, което ти изрече. Господ съди право. Той пак е милостив към мен, защото това няма да се случи, докато аз съм жив. В моите дни ще има мир и вярност.“

След смъртта на Езекия на престола седнал синът му Манасия.

МАНАСИЯ

2 КНИГА НА ЛЕТОПИСИТЕ 33:1–20

Манасия бил безбожник още от дете. Той се възкачил на престола, когато бил на дванадесет години, и веднага отменил реформите на баща си. Отново издигнал високите места, възстановил горитете за езически обреди, изградил жертвеници на Ваал и поставил олтари на чужди богове дори в Божия храм.

Хората с готовност участвали във всичките му безбожни дейности. По време на царуването на Езекия те били показали някакво външно покаяние, но дълбоко в сърцата си ненавиждали поклонението на Господ и обичали чуждите богове.

Господ предупредил народа и Манасия чрез пророците Си, но те отказали да ги чуят и безсъвестно продължили да следват безбожните си пътища.

Имало, разбира се, и хора, които се боели от Господа, и били готови по-скоро да умрат, отколкото да Му изменят, но техният живот бил много тежък. Те били потискани, преследвани и убивани, така че улиците на Ерусалим се изпълнили от край до край с кръвта на вярващите хора.

Тогава Господ сложил край на безбожието на Манасия, като го предал в ръцете на враговете му. Той довел срещу него вавилонския цар, който го отвел в изгнание и го затворил в тъмница. Там, в самотата на тъмничната килия, завързан здраво с бронзови окови, Манасия видял греховете си и разбрал, че бил предизвикал гнева на Бога с идолопоклонството си. Той бил престъпил всички Божии закони и бил пренебрегнал всички Негови предупреждения. Бил подвел и народа да съгрешава срещу Бога. Нищо чудно, че

сега Бог го наказвал! Това наказание било повече от заслужено. Но може би Господ все пак щял да му помогне, ако той се обърнел към Него?

В скръбта си Манасия извикал към Господа и му се помолил за милост и за прошка. Той изповядал греховете си и признал, че наказанието му било заслужено, като обещал да се промени и да върви в Божиите пътища.

Бог се смили над Манасия, защото Неговата милост винаги е по-голяма от нашите грехове. Няма човек, който искрено да е признал вината си и да се е помолил за милост, и Бог да не му е простил.

Това казал Господ и чрез пророк Исаия: „Умийте се, очистете се и махнете от очите Ми злите си деяния! После елате, за да отсъдим. Дори греховете ви да са морави, ще станат бели като сняг.“

Господ изпълнил това Свое обещание и за Манасия, защото чул молитвата му и му простил. Така Манасия отново станал цар и до края на живота си служел на Бога.

Но вредата, която вече бил нанесъл на народа с огромните си грехове, не можела да се върне обратно. Колко много съжалявал Манасия през останалата част от живота си за годините, в които живял в грях!

Защото за греховете ни наистина има прошка, но последствията от тях не винаги могат да се заличат.

ЙОСИЯ

4 КНИГА ЦАРЕТЕ 22:1–24:18

Резултатите от грешния живот на Манасия станали явни веднага след смъртта му. Неговият син Амон също предал себе си и народа на идолопоклонство. Но Господ отново показал, че обича народа Си, като му дал още един благочестив цар – Йосия. Царуването на този благочестив цар било още една възможност, която Бог дал на юдеите, за да се покаят.

Йосия служел на Господа както никой друг юдейски цар преди него и не

се отклонил ни на дясно, ни на ляво. Той премахнал идолослужението в цялата страна и дори стигнал до границата при Ветил, за да сложи край на поклонението на телетата. Когато видял във Ветил гробовете на свещениците, които служели на телетата, той накарал да ги отворят и да изнесат от тях костите, за да ги изгори на жертвеника. После изгорил и самия жертвеник.

Само един гроб бил оставен непокътнат – гробът на юдовия пророк, който бил предсказал това, което щяло да се случи във Ветил. Така се изпълнило Божието Слово, което Бог изговорил много отдавна за Еровоам.

Но благочестието на Йосия не могло да промени сърцата на хората, защото той също бил грешен човек.

Има само Един, който може да променя сърцата на хората, и това е Господ Иисус Христос. Когато Той позволи на Светия Дух да заживее в сърцата ни, ние се променяме така, че започваме да мразим греха и да искаме да служим само на Бога.

След смъртта на Йосия грехът на юдеите нарастнал. Денят на Божиата присъда бързо приближавал.

Пророк Еремия не преставал да предупреждава: „Краят идва! Краят идва! Господ казва: „Ще излея гнева си върху вас и ще ви съдя според делата ви. Окоето Ми няма да ви пощади и няма да ви покаже милост. Вие трябва да разберете, че Аз съм Господ.“

Но думите му не довели до необходимия резултат. Дори когато вавилонският цар Навуходоносор дошъл и отвел в изгнание юдейския цар Йоахин с едно голямо множество от народа, хората, които останали и не били отведени в плен, пак не пожелали да се покаят.

Новият цар Седекия, поставен на трона от царя на Вавилон, бил още по-голям безбожник от своя предшественик. Никой не слушал словото на пророк Еремия. Нито царят, нито народът, вярвали, че Юда щял да бъде наказан толкова тежко.

ПРИСЪДАТА НАД ЮДА

ЕРЕМИЯ 37, 38

В продължение на девет години Седекия бил васал на вавилонския цар. Но след това се опитал да си встане с помощта на Египет. Тогава търпението на Навуходоносор се изчерпало. Той изпратил войската си в Юда, завзел цялата земя, изгорил градовете и стигнал чак до Ерусалим.

Пророк Еремия трябвало да предаде на царя ужасната вест: „Ще предам този град в ръцете на вавилонския цар и той ще го изгори с огън. А ти, царю, ще бъдеш отведен във Вавилон.“

Но дори и сега никой не обърнал внимание на думите му. Хората продължили да се кланят на идоли.

Седекия все пак изпратил вест до пророка, в която казал: „Моли се за нас на Господа, нашия Бот.“ Но това не било продиктувано от покаяние, а от страх от наказание. Затова Еремия отговорил: „Халдейците ще превземат града и ще го изгорят с огън.“ Наказанието не било отменено.

Първенците и благородниците били толкова разярени от този отговор, че когато Еремия пожелал да напусне града, те го заловили и му казали: „Ти искаш да избягаш при халдейците.“

„Това е лъжа! – възмутил се Еремия. – Нямам никакво намерение да бягам при халдейците.“ Но те не му повярвали, а го били и го хвърлили в тъмница.

Колко скърбял там Еремия за народа си! Очаквало ги такова наказание, а те не искали и да чуят за покаяние! Какво щяло да стане с Божия завет? Нямало ли да пропадне той? Щял ли да се възкачи на трона отново син от рода на Давид? Еремия преживявал тежки и скръбни дни.

Но Господ бил с него в тъмницата и го утешавал: „Моят Завет – казал му Той, – никога няма да пропадне. Въпреки че Ерусалим ще бъде разрушен и народът Ми – изпратен в изгнание, обещанието ми към Давид ще се изпълни. След седемдесет години Моите хора отново ще се завърнат тук и над тях ще царува Син на Давид. Той ще донесе правда и правосъдие в тази земя.“

Този Син щял да бъде Господ Иисус.

Докато Еремия бил в тъмницата, Божието Слово доказало своята истинност. Обсадата на Ерусалим не се вдигнала и никакви чудеса не се случили, както това било станало при Езекия. Седекия се уплашил. Заплашвал ги глад и мор, а може би и още по-страшни неща! Тогава той отново си спомнил за Еремия. Може би пророкът знаел изход от тази ужасна ситуация? Може би имал вест от Господа, която била по-добра от предишната? И той наредил да изведат Еремия от тъмницата.

Когато пророкът бил доведен пред царя, Седекия го попитал тревожно: „Имаш ли слово от Господа?“

„Да! – отговорил той. – Господ казва: „Ще бъдеш предаден в ръката на вавилонския цар.“

Все същата вест! Колко ужасно било това!

Тогава дошло ново слово от Господа. Еремия трябвало да каже на царя и на народа: „Който остане в този град, ще умре от меч, от глад или от мор. Който го напусне и се предаде на вавилонския цар, ще живее и няма да умре.“

За съжаление хората не послушали Божиите думи. Те дори били силно възмутени. Как така да се предадат на вавилонския цар! Това никога нямало

да стане! Нямамо значение, че Господ им казвал да направят това. Те нямамо да Му се покорят!

Техният отговор бил следният: „Еремия иска да уплаши войниците. Той не мисли за доброто на народа, а търси зло. Трябва да го хванем и да го убием.“

Безхарактерният цар, който потърсил помощ от пророка, когато бил в опасност, не намерил кураж да възрази на служителите си и предал Еремия в ръцете им. Тогава те взели пророка и го хвърлили в една яма, която била толкова дълбока, че трябвало да го спуснат с въжета. Те се надявали, че Еремия ще се удави в нея. Но в ямата нямамо вода, а тиня, и пророкът не се удавил.

Сред придворните на Седекия имало и един етиопец на име Авдемелех, който разбрал за случилото се с Еремия и се ужасил. Макар и да произхождал от езическа страна, той вярвал в думите на пророка, защото вярвал в неговия Бог, и бил потресен от злината на хората, които го хвърлили в ямата.

Този човек отишъл при царя и му казал много внимателно: „Хората, които хвърлиха Еремия в ямата, сториха голямо зло. Той така и така ще умре, защото в града няма повече хляб. Не е необходимо да стои в ямата!“

Седекия го послушал. Това било вярно. Защо трябвало да убиват пророка? Той наистина щял да умре от глад и тогава те нямамо да бъдат виновни за смъртта му. И царят заповядал на Авдемелех да извади Еремия от ямата.

Сега станало ясно колко много Авдемелех обичал пророка. Той събрал куп стари парцали, отишъл при ямата и ги спуснал с въже на Еремия, за да ги увие около тялото си и да не се нарани от въжето, тъй като вече бил много отслабнал от глада и от страданията.

„Сложи тези парцали под мишниците си – извикал му той, – за да не те нарани въжето, а ние ще те издърпаме.“

Еремия бил едновременно и радостен, и тъжен. Радостен от това, че бил спасен, и тъжен поради от-

ношението на народа му към него. Собственият му народ искал да го убие, а един езичник се погрижил за спасението му с такова състрадание и любов!

Авдемелех бил богато възнаграден от Господ. Еремия му казал: „Така казва Господ: „Градът ще бъде унищожен, но ти ще бъдеш спасен, защото вярваш в Мен.“

Страданията на жителите на Ерусалим били ужасни. Стотици хора измрели от глад и мор. Но царят продължавал да не вярва в думите на Еремия. Той все още се надявал да получи по-добра вест. Затова извикал Еремия при себе си още веднъж, но без никой да знае за това. Дори и слугите му не узнали за тази среща.

„Каж ми честно – попитал го той, – наистина ли няма изход за мен?“

„Ех – въздъхнал пророкът, – и да ти кажа, няма да ми повярваш. Защото ако ти кажа истината, непременно ще ме убиеш, и ако те посъветвам, пак няма да ме послушаш.“

„Не, няма да те убия. Обещавам това! – казал царят. – Само ми кажи какво трябва да направим.“

„Добре тогава, ще ти кажа – отговорил пророкът. – Така казва Господ: „Ако доброволно се предадеш на вавилонския цар, няма да умреш и градът няма да бъде изгорен. Но ако не се предадеш, градът ще бъде превзет и изгорен, и ти също няма да се избавиш.“

„О, толкова се боя от юдеите, които избягаха. Те сигурно ще се поругаят с мен и ще ми сторят големи злини!“ – оплакал се Седекия.

Еремия се опитал да го убеди още веднъж: „Послушай Господа! Така ще останеш жив и ще ти бъде добре. Но ако не послушаш Господа, ще бъдеш отведен в изгнание заедно с всичко, което притежаваш. Моля те, направи това, което Господ ти казва.“

Но Седекия не вярвал в Господа и затова не послушал съвета на пророка. Той сам щял да се спаси.

ПАДАНЕТО НА ЮДА

4 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 25:1–22; ЕРЕМИЯ 39

След като Ерусалим бил обсаждан в продължение на две години, най-накрая вавилонската войска направила пролом в градската стена. Войниците окупирали по-ниската част на града и започнали да убиват и да грабят, като си пробивали път си към по-високата част на града, където се намирали храмът и царският дворец.

За Седекия оставал само един изход – да избяга, за да не попадне в ръцете на вавилонците. През нощта заедно с част от войската си той напуснал дво-

реца през царската градина и излязъл на открито поле, където запрепускал с коня си с бясна скорост. Напред и все напред – колкото се може по-далеч от вавилонския цар! Хората му изостанали зад него и той продължил да язди сам.

Това ли бил наследникът на великия Давид? Той не искал да се предаде, както Господ му бил казал, и сега трябвало да бяга, за да се спаси от ръцете на врага. Какъв срам! По-добре да се бил предал! Но вече нямал никакво време за мислене. Трябвало да препуска с всички сили, за да избяга от Навуходоносор. Но дали той бягал само от Навуходоносор? Не искал ли да избяга и от Господ? Но кой някога е успял да избяга от Господ? Никой. Седекия също нямало да избяга.

Не след дълго вавилонците го открили и се впуснали по петите му. Преследването било ожесточено.

Накрая те го настигнали, обградили го от всички страни и го заловили. С него било свършено. Сега той щял да си плати за това, че не се подчинил на Божиите думи.

Така Седекия бил отведен при Навуходоносор, който издал присъдата си над него. Наказанието го постигнало. То било ужасно. Синовете му заедно с благородниците и първенците му били убити пред очите му. После вавилонците изболи очите му, вързали го с две бронзови окови и го отвели в затвора във Вавилон.

Ерусалим бил опожарен, а жителите му – избити или отведени в плен. Само Еремия бил пощаден. Цар Навуходоносор издал заповед никой да не му стори никакво зло. Пророкът можел свободно да се движи. Това било голяма привилегия. Но той продължил да скърби за тежката съдба на родината си и на народа си.

БОЖИЯТ ЗАВЕТ ОСТАВА В СИЛА

4 КНИГА НА ЦАРЕТЕ 25:27–30

След като всички богатства били отнесени, храмът и царският дворец били опожарени. Всичко било сринато със земята. Юда и Ерусалим повече не съществували. Положението изглеждало съвсем безнадеждно. Може би този път Господ наистина бил забравил завета Си?

Но това не било така. Във Вавилон се случило чудо. В тъмницата, където бил Седекия, се намирал и неговият предшественик Йоахин. Той престоял в този затвор тридесет и седем години. Но един ден при него дошъл слуга, изпратен от новия вавилонски цар Евил-Меродах, който донесъл вестта, че Йоахин можел да напусне тъмницата. Това не било за вярване!

Но Йоахин не само бил освободен, но и приет много радушно от царя в двореца, който му позволил да се храни на царската трапеза и го поставил на най-високо място от всички царе, които били пленници заедно с него във Вавилон. Всеки ден Йоахин получавал всичко, от което се нуждаел.

Как било възможно това? Защо Евил-Меродах избрал точно този цар от всички пленени царе? Защото Бог му вложил това в сърцето. Господ искал да успокои хората Си. Дори когато всичко изглеждало мрачно и безнадеждно, Той искал да им каже: „Положението не е толкова безнадеждно. За вас все още има светлина. Моят завет с вас не е отпаднал. Затова Аз направих така, че този цар от Давидовия род да не бъде убит, а издигнат на царската трапеза!“

Това било голяма утеха за вярващите юдеи. То било пророчество за това, което предстояло да се случи. Отново щяло да има цар от Давидовия род.

И това наистина се случило с идването на Господ Иисус. Той е вечният Цар, който притежава цялата власт на небето и на земята.

ПРОРОК ЕЗЕКИИЛ

КНИГИТЕ НА ПРОРОЦИТЕ

Независимо че Юда бил прокуден във Вавилон поради греховете си, Господ не забравил хората Си, а им изпратил пророци и по време на изгнанието им. Един от тях бил пророк Езекиил. Той трябвало да доведе хората до покаяние дори и в чуждата земя, защото не всички щели да погинат.

Господ им казал чрез Езекиил: „Заклевам се в живота Си, че не искам безбожният да умре, а да се обърне от пътя си и да живее. Обърнете се, обърнете се от злите си пътища, доме Израилев, защо да умрете?“

Но освен това предупреждение Господ ги успокоил също и с обещанието,

че щели се завърнат в земята си, където по-късно щял да дойде и най-великият Давидов Син, за да царува над тях.

Много от хората чули словото, което Езекиил проповядвал, и започнали да си дават сметка колко ужасно нещо било идолопоклонството и колко тежък бил техният грях.

Така Господ подготвял хората Си, за да дойдат до покаяние.

ДАНИИЛ И НЕГОВИТЕ ПРИЯТЕЛИ

ДАНИИЛ 1

По едно време Господ изпратил един пророк, който трябвало да говори не само на намиращите се в изгнание юдеи, а и на самите вавилонци. Защото Вавилон и неговият цар също трябвало да узнаят, че Богът на Израил бил единственият Бог. Този пророк бил Даниил.

Когато Навуходоносор превзел Ерусалим, той не само ограбил всичките му богатства, но и отвел в плен много юдеи. Голяма част от пленените били най-вече юноши от царския род и хора от висшите кръгове на обществото. По този начин Навуходоносор се погрижил народът да няма водачи в бъдеще. Заточените юноши не били хвърлени в тъмница, а станали продворни в двореца на Навуходоносор. Те трябвало да имат здрави тела и остър ум.

Тези младежи получили образованието си във Вавилон. Те били обучавани по езически учебници и да говорят на вавилонски език. Трябвало да се полагат добри грижи и за телата им. Царят определил с какви храни да се хранят и какви питиета да пият, без да се интересува от наредбите, които те трябвало да спазват според юдейския закон. Младежите трябвало да заприличат, колкото се може по-бързо, на истински вавилонци и езичници и да забравят, че принадлежат към светия Божи народ. Обучението им щяло да продължи три години, след което те трябвало да бъдат готови да служат във Вавилон.

Един от тези юноши бил Даниил. Той имал трима приятели: Анания, Мисаил и Азария. За да бъдат истински вавилонци, те получили и вавилонски имена. Даниил бил наречен Валтасар, Анания – Седрах, Мисаил – Мисах и Азария – Авденаго.

Колко прекрасно било това, че Господ събрал тези четирима младежи заедно! Сега те могли да си помагат взаимно, когато изпаднали в трудности. И те още веднага решили да спазват Божия закон и да не се хранят с храните и питиетата, които царят им бил определил.

Но какво направили останалите пленници? Те решили, че не си струвало да умрат заради Божиите заповеди. Защо да рискуват бъдещето си, а може

би дори и живота си? Толкова им било хубаво да си хапват и пийват тези вкусни неща! Защо трябвало да се затрудняват? Много по-лесно било да послушат царя.

Какви страхливци! Господ е силен да премахне от пътя ни всички трудности и да направи така, че да придобием благоволението на хората.

Даниил се обърнал много учтиво от името на тримата си приятели към надзирателя, на когото била поверена грижата за младежите, и го помолил да не им дава от храната и виното, които царят бил определил. Според Божия закон, ако те направели това, щели да се осквернят. Надзирателят не се разгневил, а изслушал търпеливо Даниил и му казал:

„Добре, но какво ще каже царят! Той нареди да ви храним със специална храна и ако вие не ядете от нея, ще изглеждате зле в сравнение с връстниците си. Тогава царят ще се разгневи и това може да ми струва живота.“

Даниил добре разбирал затруднението, в което можел да изпадне надзирателят, но той твърдо вярвал, че Господ щял да благослови храната им. Затова той направил следното предложение: „Нека най-напред да опитаме. Остави ни десет дни да ядем и да пием това, което можем съгласно нашите наредби – хляб, зеленчуци и вода – и после виж как изглеждаме. Тогава можеш да постъпиш с нас, според резултата.“

Надзирателят се съгласил и позволил на Даниил и приятелите му да се хранят десет дни така, както техният Божи закон им позволявал.

След уреченото време Амелсар отново дошъл при тях, за да провери как изглеждат, и за голяма своя изненада установил, че те изглеждали много по-добре от останалите младежи, които ядяли и пиели от храната и питиетата на царската трапеза. Вярата им не ги посрамила.

Отсега нататък те не трябвало да ядат и да пият онова, което царят бил наредил, а Господ се погрижил за здравето им.

Но Той благословил не само телата им, а им дал и отличен ум. Те били блестящи във всяко учение и мъдрост и разбирали книгите на вавилонците най-добре от всички.

Господ дал на Даниил и една изключителна дарба. През деня той виждал чудни неща, а през нощта сънувал необикновени сънища. Бог му дал също мъдрост да може да тълкува онова, което виждал и сънувал. Така Той го подготвил за служението му на пророк във Вавилон.

След три години Навуходоносор поканил младите юдейски изгнаници на аудиенция при него. Той разговарял с всеки от тях поотделно и виждал, че тези четирима младежи били най-умните и най-знаещите от всички останали. Те били подложени на подробен изпит, който ясно показал, че били десет пъти по-умни от чудотворците, магьосниците и астролозите в цялото

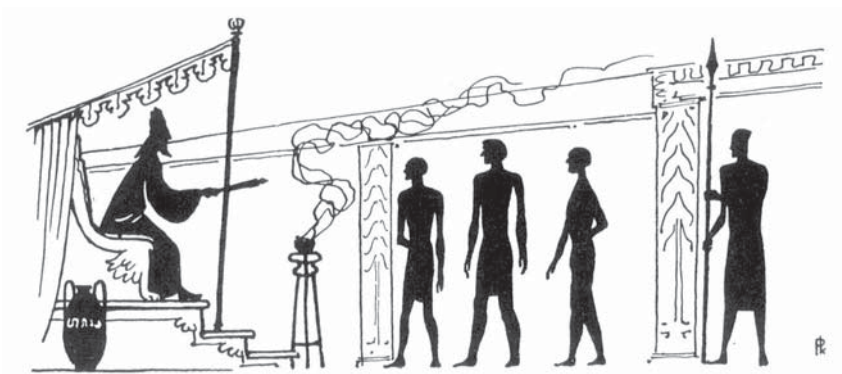
царство. Тогава Навуходоносор решил да постави Даниил и неговите приятели на едни от най-високите постове в страната. Те били напълно подходящи за това.

СЪНЯТ НА НАВУХОДОНОСОР ДАНИИЛ 2

Една нощ Навуходоносор, могъщият вавилонски цар, стоял буден и не можел да заспи. Бил се събудил от един много странен сън и сега се въртял неспокойно в леглото си и се опитвал отново да си върне съня, но той все не идвал. Онова, което сънувал, го държало в напрежение. Царят бил убеден, че то било нещо много важно и може би имало нещо общо с царуването му. Вечерта, преди да заспи, през главата му се били въртели какви ли не мисли! Може би затова бил сънувал този сън. Но какво означавал той? Ако било през деня, царят веднага щял да повика мъдреците и чудотворците. Те твърдели, че имали връзка с боговете, и сигурно можели да му кажат значението му. Но дали наистина имали връзка с боговете? Щели ли да изтъкуват вярно съня му? Ами ако го излъжели? Кой можел да му каже дали тяхното тъкуване било вярно, или те го лъжели? Царят бил много разтревожен.

В царството му имало един юдейски учен – Даниил или Валтасасар, както го наричали по вавилонски. Той бил мъдър човек. Може би трябвало да повика него? Но защо да търси помощ от един юдеин? Какво общо имал той с царството му? Неговите собствени гледачи и магьосници знаели повече и можели да му кажат по-добре. Но ако те не искали да му кажат истината? Царят бил объркан. Не знаел какво да прави. Не виждал никакъв изход.

Тогава изведнъж му хрумнало нещо. Той щял да изпита мъдреците си. Щял да им каже, че бил забравил съня си, и че те трябвало да му го кажат.

Ако можели да направят това, той със сигурност щял да знае, че те не го мамели, и че наистина имали връзка с боговете, които знаели всичко! Само трябвало да се допитат до тях.

Най-сетне денят дошъл и царят вече можел да пристъпи към изпълнението на плана си.

„Повикайте мъдреците и учените от царството ми да дойдат при мен!“ – заповядал той на слугите си. Не минало много време и те се наредили около трона му в почтително очакване да чуят какво ще им каже техният цар.

„Тази нощ – казал Навуходоносор, – сънувах сън, който много ме смути. От вас искам да ми явите значението на този сън.“

Учените му се поклонили и думата взели халдейците, техните водачи:

„О, царю – казали те, – да си жив до века! Моля те, разкажи ни съня си, и ние веднага ще ти го разтълкуваме!“

Вълху лицето на царя се появила загадъчна усмивка и той поклатил глава. Нещата не били толкова лесни. „Не – казал отново той, – вие трябва не само да разтълкувате съня ми, но и да ми го разкажете. Нали казвате, че имате връзка с боговете? Нека те ви го разкрият!“

Постепенно лицето му станало по-сериозно, а гласът му зазвучал по-строго: „Ако не можете да ми разкажете съня и да ми го разтълкувате, ще бъдете наказани много тежко, защото това ще означава, че винаги сте говорили празни приказки и сте ме мамели. Затова ще бъдете убити и къщите ви ще бъдат превърнати в буница. Но ако ми кажете какво точно съм сънувал и успеете да го разтълкувате, ще бъдете щедро възнаградени. Мислех да ви кажа какво съм сънувал, но после реших да не го правя, за да бъде сигурен, че няма да ме измамите.“

Мъдреците стояли изумени. Как можел Навуходоносор да поиска такова нещо от тях? Кой цар бил искал някога подобно нещо? Тежко им и горко! Те знаели, че не можели да изпълнят желанието на царя. Само той знаел какво бил сънувал. Ако им го казал, те винаги щели да успеят да измислят някакво тълкуване.

Те отново се поклонили дълбоко пред Навуходоносор и му казали: „Моля те, царю, кажи ни съня си и ние ще ти кажем значението му.“

Но Навуходоносор вече губел търпение. Той не бил спал добре и бил раздразнителен. „А, така ли? Значи вие не знаете какво съм сънувал – казал им той сърдито, – и сега искате да спечелите време, за да променя решението си. Вместо да го усуквате, просто си признайте, че не знаете какво съм сънувал. Ако ви кажа съня си, тогава със сигурност ще измислите някакво тълкуване. Казвам ви за последен път: кажете ми какво съм сънувал, и тогава ще зная, че тълкуването ви не е лъжливо. Иначе знаете какво ви чака!“

Халдейците и другите мъдреци се чудели какво да направят. Те вече пре-дусещали смъртта. Не могли да измислят съня, защото царят веднага щял да разбере, че го мамели. Но какво могли да направят тогава? Това бил пълен абсурд! Те не могли да разберат защо царят проявявал такова без-разсъдство. Никой никога не бил искал такова нещо от който и да било мъ-дрец или гледач.

Това те се осмелили да го вразумят още веднъж, като му казали много внимателно: „Боговете са единствените, които са в състояние да изпънат това, което искаш. Защото те знаят всичко. Но те са много далеч – не живе-ят между простосмъртните хора.“

Ако мъдреците си мислели, че по този начин щели да умиловият царя, те много се лъжели. Той бил разярен и започнал да им вика:

„Шарлатани! Вие нищо не знаете! Винаги сте ме мамели!“

После се обърнал към охраната си и заповядал:

„Вземете тези и ги отведете оттук! Убийте всички мъдреци и учени! Да не остане жив нито един от тях! Те всички са мошеници!“

Да убият всички мъдреци и учени? Но това означавало, че Даниил и него-вите трима приятели също щели да бъдат убити!

Когато телохранителите започнали да арестуват всички мъдреци, те оти-шли и в жилището на Даниил.

Даниил бил много изненадан. Той не знаел за какво ставало въпрос, тъй като не бил разбрал за случилото се в двореца.

„За какво сте тук?“ – попитал ги той.

„За да те арестуваме.“

„Защо? Какво съм направил?“

Ариох, началникът на телохранителите, му разказал каква била работата: „Царят издаде указ да се убият всички мъдреци, в това число и ти, защото не успяха да разтълкуват съня, който той сънува!“

Даниил останал безмълавен за миг и започнал трескаво да мисли. Явно този сън бил от голямо значение. Даниил разбирал, че Бог бил дал съня на Навуходоносор и че Той бил единственият, освен Навуходоносор, който го знаел. Тогава сърцето на Даниил се изпълнило с молитва към Бога, който можел да му разкрие всичко. Ако Той му разкриел съня и неговото значение, Даниил и неговите приятели щели да бъдат спасени. И не само те, но и много вавилонски мъдреци. Това щяло да донесе слава на Божието име!

„Дали царят ще поиска да ме приеме? Искам да го попитам нещо“ – обърнал се той към Ариох.

Навуходоносор се съгласил и приел Даниил. Може би той самият добре разбирал, че това бил единственият начин да разгадае тази тайна.

Когато Даниил бил отведен при царя, той почтително го помолил да отложи присъдата и му казал: „Ако ми дадеш време, ще ти кажа това, което искаш да знаеш.“ Той силно вярвал, че Бог щял да му даде мъдростта, от която се нуждаел, за да разтълкува значението на съня.

„Добре – отговорил царят, – ще направя това, което искаш.“

Даниил напуснал двореца с радост в сърцето си. Бог вече му бил дал един малък успех. После той бързо отишъл при тримата си приятели и им разказал за случилото се.

„Има само Един, който може да ни спаси – казал им той. – Нека се помолим Бог да бъде милостив към нас и да ни разкрие това, което царят иска от нас. По човешки това е невъзможно, но за Бога всичко е възможно. Само Той може да ни спаси. Нека Го помолим да бъде милостив към нас и да ни избави от смъртта – и нас, и мъдреците, които все още не са убити.“

Тримата приятели на Даниил били дълбоко развълнувани. Те също знаели, че само Бог можел да им помогне.

През целия този ден те не престанали да се молят на Бога да им разкрие тайната на царя. Молели се и за мъдрост, и за спасение. А когато нощта настъпила, те си легнали спокойно да спят, убедени, че Господ щял да извърши това, което е правилно и необходимо.

И молитвата им била чута. В тихата и тъмна нощ Господ дал на Даниил видение и му показал съня на Навуходоносор и неговото значение. Даниил много се зарадвал. Господ чул молитвата им и спасил живота им.

„Да бъде благословено името Божие от века и до века – възкликнал той, – защото мъдростта и силата са Негови! Той открива това, което е скрито за хората, и силата Му превъзхожда силата на всички хора, взети заедно. Той е Този, който царува над всичко. Той сваля и поставя царе според волята Си. На Тебе, Боже на бащите ми, благодаря и Тебе славословя, защото ми даде мъдрост и отговори на молитвата ми, за да можем да кажем на царя съня и значението му!“

Веднага щом се съмнало, Даниил бързо отишъл при Ариох, за да го предупреди да прекрати акцията с избиването на мъдреците.

„Спри с убиването на мъдреците – казал му той, – и виж дали царят може да ме приеме, защото мога да му кажа това, което той иска да знае.

Ариох се разбързал дори повече от Даниил. „Да вървим веднага!“ – казал той и се втурнал заедно с пророка към двореца.

Царят веднага ги приел и Ариох съобщил на царя това, което му казал Даниил. „Тук има един човек от юдовите пленници – казал той и посочил пророка, – който може да ти каже това, което останалите мъдреци не можаха да ти кажат.“

Царят не можел да повярва. Може би този човек можел да му разтълкува съня, но да му каже самия сън – едва ли!

„Валтасасаре, наистина ли можеш да ми разкажеш съня, който сънувах, и да ми явиш значението му? Другите не можаха.“

Даниил не започнал да се хвали със способностите си. Той добре знаел, че без Божията помощ нямало да знае съня. Затова отговорил скромно:

„Това, което царят иска да разбере, не може да знае никой от неговите учени и мъдреци, защото няма откъде да го знаят. Няма човек, който да знае това. Но на небесата има Бог, който знае всичко, и който открива и най-тайните неща. Този именно Бог пожела аз да ти разкажа съня и какво означава той. Той направи така, че ти, царю, да сънуваш този сън, защото иска да ти каже какво ще се случи в бъдеще.“

Царят слушал внимателно думите на Даниил. Тези думи били много по-различни от думите на езическите мъдреци. Той вече изгарял от нетърпение да чуе какво ще му каже пророкът по-нататък.

„Ето какво си видял – започнал да разказва Даниил. – Пред теб се е явил един много голям образ. Той е бил много висок и целият е блестял.

Бил е толкова превъзходен, че ти си се уплашил от него. Този образ се е състоял от различни части. Главата му е била от чисто злато, гърдите му и мишците му – от сребро, коремът му и бедрата му – от мед, краката му – от желязо, а стъпалата му, на които образът е стоял, са били една част от желязо и една част от кал.“

Царят кимнал с глава. Да, това наистина било така.

Даниил продължил: „Образът е стоял пред теб известно време и след това се е случило нещо невероятно. Изведнъж върху него е паднал камък, който се е откъснал от скалите над него, но не е бил отсечен от човешка ръка. Той се е стоварил точно върху стъпалата на образа с такава невероятна сила, че те са се счутили и цялата гигантска фигура се е сринала и се е разбила на парчета от злато, сребро, мед, желязо и кал, които камъкът е превърнал на прах. Тогава е излязъл вятър и е отнесъл всичко, така че от образа, който е бил толкова голям и величествен, не е останало и следа.“

Царят бил поразен. Точно това бил сънят му. Той много го бил уплашил.

Даниил продължил по-нататък: „После камъкът е започнал да расте и е ставал все по-голям и по-голям, докато се е превърнал в планина. Бил е толкова величествен и огромен, че е изпълнил цялата земя. Всичко останало е трябвало да отстъпи място на камъка.

Това ли е сънят, който ти сънува, царю?“

Царят кимнал утвърдително. Това наистина бил сънят, който той бил сънувал. Сега той бил сигурен, че Валтасар сякаш да му каже и правилното му тълкуване.

И той му го казал: „Ти, царю, си цар на царете, защото ти е дадено голямо могъщество. Но то не е твое, а ти е дадено от небесния Бог. Ти си златната глава на образа.

Но твоето царство няма да продължи да съществува вечно. То ще има край и след него ще дойде друго царство, което няма да бъде толкова могъщо и великолепно като твоето. Това са гърдите и мишците на образа, които са от сребро. Но това царство също ще премине и след него ще дойде трето царство, от мед. Това царство ще управлява целия свят, но и то ще премине. Тогава ще дойде едно четвърто царство, от желязо. То ще бъде много здра-

во и силно и ще строши всичко, но и то няма да продължи да съществува вечно, а ще отстъпи мястото си на друго царство. Стъпалата, състоящи се отчасти от желязо и отчасти от кал, които си видял, не са едно царство, а различни царства, които ще дойдат след желязното. Те ще се опитат да се смесят и да се обединят, но няма да успеят, така както желязото и калта не могат да се смесят и да станат едно цяло.

През дните на тези последни царе небесният Бог ще издигне царство, което единствено няма да се разруши, а ще бъде вечно. Това е камъкът, който си видял да пада върху стъпалата. Това царство няма да дойде от хората, а от Бога, и ще изпълни завинаги земята.

Всичко това ти разкривам не аз, царю, а великият Бог, който пожела да ти покаже това, което предстои да се случи. Сънят е истинен и тълкуването му е вярно.“

Царят бил дълбоко развълнуван. Да, това наистина бил сънят, който той бил сънувал, и нямало никакво съмнение, че тълкуването му било вярно. Този човек наистина имал връзка с Бога. Какъв прекрасен Бог имал той!

Тогава той се навел пред Даниил и му се поклонил до земята. После повядал на слугите си да му донесат принос. Но Даниил не пожелал да го приеме. Той вече бил казал на царя откъде бил получил тази мъдрост и просветление – от небесния Бог!

Тогава Навуходоносор признал: „Твоят Бог е Бог на боговете и Господ на царете. Той наистина открива тайни и ти е дал мъдрост, за да ми кажеш съня и да ми го разтълкуваш.“

Накрая той отрупал Даниил с големи подаръци и го издигнал на поста управител на цялото си царство и началник на всички мъдреци. Това било голямо чудо – Даниил, служителят на единствения истинен Бог, да бъде толкова възвеличен от езичника Навуходоносор!

Така Навуходоносор видял една малка част от великото царство, което символизира камъкът. Господ започнал да проправя път за Своего царство дори и тук, във Вавилон.

Така, както Навуходоносор се поклонил на Даниил, така един ден целият Вавилон и целият свят ще се поклонят на Царя Исус Христос. Те ще Му донесат подаръци и ще Му засвидетелстват почитта си.

Даниил и всички вярващи юдеи могли да имат спокойствие и увереност, защото Бог наистина господствал и действал за идването на Своего царство.

Ние също трябва да имаме спокойствие и увереност, защото нито едно човешко царство няма да победи, а само Исус Христос ще победи и ще царува завинаги.

ЗЛАТНИЯТ ОБРАЗ

ДАНИИЛ 3

Веднъж цар Навуходоносор решил да издигне златен идол в знак на своето могъщество. Този идол щял да бъде издигнат на полето Дура, близо до Вавилон, да бъде целият от злато и да бъде толкова голям, че да се вижда отдалеч. Височината му трябвало да бъде тридесет метра, а ширината му – три метра.

Могъществото на Вавилон било величествено и ослепително като този идол. Когато идолът бил готов, управниците от цялото царство били призовани да присъстват на празника на посвещението на идола. Всички се подчинили безпрекословно на царския призив. Когато настъпил празникът, започнали да се стичат от всички краища на царството, издокарани във великолепно дрехи, и се наредили в колона, за да минат пред идола и да му се поклонят. Царят не присъствал на празненството, но дал точни указания за начина, по който то трябвало да се проведе.

Началото на церемонията трябвало да се обяви от глашатай.

След него трябвало да прозвучи тържествена музика, изпълнявана от най-различни инструменти. В момента, в който се чуел първият звук на инструментите, всички присъстващи трябвало да паднат на земята и да се поклонят пред златния идол.

„Внимавайте какво правите! – предупредил ги глашатаят. – Всички трябва да се подчините на царския указ без изключение. Който не се поклони на златния идол, ще бъде хвърлен в горяща пещ.“

Пред заплахата от това страшно наказание никой не смее да не се подчини на царската заповед. Всички мълчали и чакали напрегнато да чуят сигнала, за да паднат и да се поклонят на идола.

Инструментите засвирили и хората като по команда навели глави, превели гърбове и паднали на земята пред златния идол, издигнат от Навуходоносор. Каква гледка само! Целият свят свел глава пред златния идол и му се поклонил! Всички се преклонили пред могъществото на великия Вавилон!

Но дали наистина били всички? Не, имало едно изключение – трима души останали прави. Как се осмелили те да направят това? Не ги ли било страх от наказанието? Кои били тези хора?

Това били Седрах, Мисах и Авденаго. Те не коленичили пред идола, защото се подчинявали на Бога, а не на хората. Но какво щяло да се случи с тях? Никой досега не се бил противопоставял на царя.

Сред тълпата веднага се намерили хора, които били готови да отидат при Навуходоносор и да го информират за случилото се, тъй като юдеите били

мразени от повечето жители на във Вавилон. Те ревнували, че юдеите заемали такива високи постове. Тези хора отишли при царя и му казали:

„Царю, да си жив до века. Ти издаде указ, според който всички трябва да паднат и да се поклонят на златния идол, когато чуят звука на инструментите. Освен това ти каза, че всеки, който не се подчини на този указ, ще бъде хвърлен в горящата пещ.“

„Да!“ – потвърдил царят. Той наистина бил казал така.

„Но в страната има юдеи, които не се интересуват от това, което ти казваш, царю – продължили те. – Те не зачитат твоите богове и не се покланят на златния идол, който ти издигна.“

Лицето на царя се помрачило. „Кои са тези юдеи?“ – попитал той.

„Това са Седрах, Мисах и Авденаго“ – отговорили доносниците.

Царят бил разязрен. Това били тримата юдеи, които той бил поставил на едни от най-високите постове в царството си! Ако те правели това, какво оставало за народа? Те трябвало незабавно да бъдат доведени при него!

Така Седрах, Мисах и Авденаго били задържани и отведени при царя. Когато ги видял пред себе си, гневът на Навуходоносор поутихнал. Може би това, което му казали за тях, не било вярно? Те били толкова верни негови служители – сигурно не били направили това нарочно? И той решил най-напред да си изясни нещата:

„Седрах, Мисах и Авденаго, вярно ли е, че не искате да служите на боговете ми, и че сте отказали да се поклоните на златния идол, който аз поставих? Положението все още може да се оправи. Давам ви още една възможност. Ще ви простя неподчинението, ако ми обещаете да се поклоните на идола, който поставих. Но ако откажете – лицето и гласът на Навуходоносор станали строги и безпощадни – ще бъдете хвърлени в горящата пещ още в същия час. Ще видим тогава – добавил той с подигравателен тон, – кой Бог ще ви избави от моята ръка!“

Колкото и дружелюбен да бил тонът на царя в началото, сега станало повече от ясно, че думите му били съвсем сериозни.

Но тримата мъже нямали никакво намерение да отстъпят пред царската заплаха и отговорили смело:

„Да, царю, ние наистина отказахме да се поклоним на златния идол, макар да знаехме какво е наказанието. И сега не се извиняваме. А дали Бог ще ни спаси, това не знаем. Знаем само, че Той е всемогъщ, и че може да го направи. Ако това е необходимо за Неговата слава и за Неговото име, Той ще го стори. Но ако все пак реши да не го стори и ни остави да умрем, тогава пак вярваме, че Той ще направи така, че името Му ще се прослави. Нашето решение не зависи от това дали Той ще ни спаси. Единственото, което искаме,

е да вършим това, което нашият Бог ни заповядва. А Той ни заповядва да се покланяме само на Него. Затова, царю, ние сме твърдо решени да не служим на твоите богове и да не се покланяме на златния идол, каквото и да се случи с нас.“

Навуходносор изумено изслушал безстрашните слова на тримата юдеи. Те ужасно го разгневили. Как тези мъже се осмелявали да му се противопоставят? Очевидно те отказвали да изпълнят заповедта му! Това било безумие! Сега той щял да им даде да разберат, че търпението му се било изчерпало. Те наистина заслужавали да умрат! Нека техният Бог ги спасял, ако можел!

„Нагорещете пещта седем пъти повече от обикновено – извикал той със задавен от гняв глас – и доведете при мен най-силните мъже от войската!“

Мъжете били доведени и царят им заповядал: „Вържете тези трима много здраво заедно с дрехите им и ги хвърлете в пещта!“

Междувременно слугите нагорещили пещта до червено. Огънят бил толкова силен, че те трябвало да се отдалечат от него, за да не се подпалят дрехите им. Но мъжете, които били вързали Седрах, Мисах и Авденаго и сега ги вдигали нависоко, за да ги спуснат в пещта, трябвало да отидат съвсем близо до огъня. Те бързо хвърлили завързаните мъже през отвора на комина, но въпреки това не успели да избегнат пламъка на пещта и паднали мъртви от ужасната горещина.

Навуходносор заповядал на слугите си: „Отнесете креслото ми колкото може по-близо до пещта, за да видя какво става.“ На лицето му била изписана подигравателна усмивка. Той не вярвал, че има Бог, който да може да спасява от огъня, но изведнъж скочил като ужилен и изкрещял, сочейки с разтреперана ръка към пещта:

„Вижте! Не хвърлихме ли в пещта трима мъже, които бяха вързани?“

Придворните отговорили утвърдително. „Да, хвърлихме трима здраво вързани мъже.“

„Но аз виждам вътре четирима мъже, които не са вързани, а се разхождат свободно сред огъня! – казал той възбудено. – При това, четвъртият не изглежда като обикновен човек, а като син на боговете.“

Това било точно така! Имало сила, която била по-голяма от неговата, и тя принадлежала на онзи единствен Бог, който можел да спасява дори от пещта на Навуходоносор!

Царят се приближил още повече. Четвъртият Мъж вече го нямало, но останалите трима били невредими. Навуходоносор бил безкрайно изумен. Той никога не бил виждал такова нещо. Богът на юдеите наистина бил изключителен Бог. В това той бил абсолютно сигурен. Тогава Навуходоносор се провикнал високо: „Седрах, Мисах и Авденаго, слуги на всевишния Бог, излезте от огъня и елате тук!“

Тримата мъже се подчинили на заповедта на царя и излезли навън през вратата на пещта. Царят и придворните му се струпали около тях. Те с изумление видели, че тримата мъже били живи и здрави. Нямали никакви рани от изгаряне, никакви мехури, косата им била непокътната, а дрехите им, които могли да се запалят толкова лесно, били като недокоснати. Нямамо и следа от мирис на изгоряло. Това било истинско чудо!

Седрах, Мисах и Авденаго разказали на царя и на придворните за Ангела, който Бог им бил изпратил. Докато били в огъня, те изобщо не се страхували, защото не били сами. Господ бил с тях! Те знаели, че Господ нямало да ги остави сами и че дори и да трябвало да умрат, Той пак щял да ги вземе в прекрасното небе при Себе Си.

Навуходоносор не бил чувал никога подобно нещо. „Благословен да е Господ, Бог на Седрах, Мисах и Авденаго – извикал той, така че всички да го чуят, – който изпрати Ангела Си и избави слугите Си, които се уповават на Него! Горко на онзи, който се опълчи срещу този Бог! Всеки, който направи това, независимо към кой народ принадлежи, ще бъде разсечен на парчета, а къщата му ще бъде превърната на бунище. Защото няма друг Бог, който може да избавя така!“

Да, царю Навуходоносор, наистина има само един Бог, който може да избавя, защото само Господ е истински Бог!

В резултат на случилото се царят издигнал Седрах, Мисах и Авденаго на още по-високи постове в царството си. Какво облекчение било това за вярващите юдеи! Те още веднъж се убедили, че ще победи не вавилонското царство, нито могъществото на света, а Божието царство, чийто Цар ще бъде обещаният Христос.

УНИЖЕНИЕТО НА НАВУХОДОНОСОР

ДАНИИЛ 4

Цар Навуходоносор признал Божието могъщество, но не се покаял пред Бога. Ако бил сторил това, той щял да се смири, да преклони глава пред Него и да признае, че Той е Този, който го бил възвеличил толкова много и му бил дал такова могъщество. Но той не направил това. И макар че Даниил го предупредил, че го очаквало наказание, той още повече се възгордял.

Господ дал на Навуходоносор още една година време за размисъл след предупреждението, но той продължил да не мисли за Бога, а само за собственото си могъщество.

Един ден Навуходоносор излязъл на терасовидния покрив на къщата си, за да се полюбува на своя прекрасен град. Сърцето му било изпълнено с гордост и самоувереност. Какви дворци! Какви паметници! Какви идоли! Всичко това говорело за неговото невероятно могъщество. Дълбоко възхитен от блясъка на собственото си величие, царят извикал високо:

„Не е ли това великият Вавилон, който аз издигнах като царски дом със собствената си сила и за слава на собственото си величие!“

С тези думи той показал, че се чувствал равен на Бога. Но още преди да ги изрече докрай, от небесата се чул глас: „На теб, царю Навуходоносор, се известява, че царството ти ще бъде отнето, и че ти няма да бъдеш цар, а ще бъдеш изгонен от присъствието на хората и ще заживееш между животните. Ще те хранят с трева като говедата. Унижението ти ще продължи до момента, в който признаеш, че Всевишният владее над царството на хората и че дава властта над него на когото желае.“

В същия миг Господ поразил Навуходоносор с ужасна болест. Той загубил разума си и започнал да се мисли за животно. В безумието си той се държал съвсем като животно и бил изгонен от двореца. Тогава той отишъл при животните, хранел се с трева и спял по полето, а тялото му се мокрело от росата всеки ден. Дори външността му станала като на животно. Космите му пораснали, а ноктите му станали дълги като на птица. Станало така,

че могъщият цар Навуходоносор не приличал на Бога, а на звяр – толкова голямо бил унижението, на което Господ го бил подложил!

Но едновременно с това Господ бил готов да прояви милост към Навуходоносор и да го върне отново при хората, стига само да послушал предупреждението Му.

След известно време Господ отново върнал разума на Навуходоносор и той започнал да си припомня действителността. Така постепенно осъзнал какво се било случило и разбрал, че бил загубил разума си, че се мислел за животно и че живеел с говедата.

Тогава Навуходоносор отново се сетил за Бога и за предупреждението, което Той му бил изпратил чрез Даниил. Той осъзнал, че Бог го бил наказал заради гордостта му, и преклонил глава пред Него със смирено и съкрушено сърце. Могъщ и велик бил не той, Навуходоносор, а Богът на Даниил и на Израил! И той се обърнал към Бога с прослава и хвала, признал, че Той живее до века и че е издигнат високо над всички богове. „Неговото владичество е вечно и царството Му – из род в род!“ – казал той.

Сега вече Навуходоносор отново можел да живее сред хората. Той се върнал в двореца и зацарувал както преди.

Не след дълго царят разгласил из цялата страна какво се било случило с него и разказал на всички как небесният Цар, Богът на Даниил, можел да смири всички, които ходят горделиво.

Така Господ се погрижил името Му да бъде прославлено и сред езичниците.

ЦАР ВАЛТАСАР **ДАНИИЛ 5:1–4**

След смъртта на Навуходоносор вавилонската империя била управлявана от няколко царе, последният от които бил Валтасар. Краят на тази могъща империя наближавал. Срещу нея се надигнали два силни народа – мидяните и персите. Персите вече били нахлули във Вавилон и били превзели част от града. Другата част от града била все още в ръцете на Валтасар и неговата войска.

Едва ли друг на мястото на Валтасар би имал желание да организира пиршества в такива тежки и опасни времена, но за него това нямало значение. Той бил толкова заслепен и лекомислен, че не вярвал, че вражеската войска можела да превземе града! Бил толкова сигурен в това, че организирал голямо пиршество, на което поканил хиляда души от големците на града заедно с жените им. Те ядвали и пиели така, сякаш всичко било наред. Царят пил най-много вино от всички.

Изведнъж в замаяната му глава се зародила една безумна идея. В храма на един от идолите му се намирали великолепните златни и сребърни съдове, които дядо му Навуходоносор бил задигнал от Ерусалим. Те били част от Божия храм и били използвани по време на богослужение. Но кой бил Този Бог? Никой, нито Валтасар, нито някой друг от присъстващите там се интересувал от Него. И царят наредил да донесат съдовете, за да пият от тях. Това щяло да бъде страхотно забавление!

„Вземе ги и донесете тук!“ – заповядал той на слугите си.

Дотам не бил стигал дори Навуходоносор в гордостта си! Той никога не си бил помислил да направи такова нещо. Но нямало ли кой да се намеси и да спре това богохулство? Къде бил Даниил?

Даниил бил отправен далеч от двореца и вече бил почти забравен. Божието Слово не се чувало в двореца. Нищо чудно, че животът там протичал по този начин!

Заповедта била изпълнена и златните и сребърни съдове били донесени. Те веднага били напълнени с вино и раздадени на гостите.

Какво необикновено пиршество! Никой не бил преживявал такова нещо дотогава. Дворецът ехтял от смях и ликуващи викове, от присмех и подигравки, от химни и песни, възхваляващи вавилонските богове.

Защо трябвало да се страхуват от този Бог? Нима Той можел да им попречи да пият от съдовете Му?

Да, можел. Много скоро Валтасар щял да разбере това.

РЪКАТА, ПИШЕЩА ПО СТЕНАТА

ДАНИИЛ 5:5–30

Изведнъж залата утихнала. Песните и разговорите секнали. Смехът и ликуването замлъкнали. Всички гледали ужасено към стената над царския трон. Там, срещу златния полилей, ставало нещо странно. Какво било то? Придворните сочели към стената с треперещи ръце. Там имало една ръка, която пишела по стената.

Макар и доста пиян, царят също забелязал, че нещо ставало. Защо никой вече не се смеел? Защо хората спрели да пеят и изглеждали толкова уплашени? Защо всички гледали към стената? Царят също се обърнал към стената и мигновено изтрезнял. Лицето му побеляло като на мъртвец, а очите му се облепили от ужас. Той се опитал да стане, но бил толкова слаб, че колената му започнали да се удрят едно в друго. После отново се отпуснал на трона си и останал да седи в него като смазан. Какво видял той?

Върху стената имало ръка, която изписвала букви. Гостите също седели като зашеметени и не казвали нито дума. В залата царяла гробна тишина. Чия била тази ръка? Какво пишела тя?

Царят не можел повече да издържа на напрежението. Той бил страшно уплашен и искал незабавно да разбере какво означавало всичко това.

„Доведете ми мъдреците! – изкрещял той. – Всички да дойдат тук веднага, за да ми кажат какво пише тази ръка! Този, който ми каже значението на написаното, ще бъде богато възнаграден. Ще му дам царска одежда и златна огърлица, и ще го направя третия човек в царството си!“

Мъдреците били доведени. Те дълго гледали ръката и се опитвали да разчетат написаното от нея, но не могли да го разгадаят. Най-накрая смутено повдигнали рамене, принудени да признаят, че не могли да помогнат с нищо на царя. Те нито могли да прочетат написаното, нито да го разтълкуват. За тях това било една неразгадаема тайна.

Безпокойството на Валтасар нараснало още повече. Това, което ставало, било ужасно. Може би то идвало от Израилевия Бог? Какво можел да каже сега безбожният подигравач Валтасар? Цялата му гордост била сломена. Той бил преbledнял като смъртник и изглеждал съвсем безпомощен, макар че това, което виждал, били само няколко пръста от Божията ръка.

Глъчката от пиршеството съвсем замлъкнала. Празничното веселие изчезнало. Никой вече не се смеел, никой не пеел.

Майката на царя, която била в покоите си, разбрала, че в двореца се било случило нещо необичайно. Защо смехът и песните били секнали внезапно? Защо било толкова тихо? Отеквали само бързи стъпки. Какво ставало?

Слугите ѝ разказали какво било станало. Царят и гостите му били уплашени до смърт, защото една ръка изписвала думи на стената, които никой не можел да разчете. Били извикали мъдреците, но и те не могли да разчетат написаното. Всички били като зашеметени, а царят не бил на себе си от страх. Всеки момент щял да припадне.

Но майката на царя запазила самообладание – тя била преживяла толкова много неща! Още си спомняла за цар Навуходоносор и за Даниил. Колко мъдър бил той и колко много го уважавал Навуходоносор! Ако някой можел да разгадае тази тайна, то това бил само Даниил.

Тя отишла в залата на пиршеството и се обърнала към уплашения цар:

„О, царю, да си жив до века! Не се смущавай от страшни мисли и не се страхувай от нищо! Макар и мъдреците да не са могли да ти кажат това, което те интересува, в царството ти има човек, който може да ти го каже.“

Сърцето на царя се обнадедило. „Вярно ли е това?“ – попитал той.

„Да, разбира се. В дните на дядо ти Навуходоносор този човек бе поставен за началник на всички мъдrecи, защото мъдростта му бе като тази на боговете. Той можеше да тълкува сънища и да разгадава тайни. Нареди да ти го доведат. Той се казва Даниил, а дядо ти го наричаше Валтасар. Той непременно ще ти каже какво означават тези странни думи.“

Царят въздъхнал облекчено. Ако можел да разбере какво означавало написаното, щял да се успокои. Той веднага изпратил хора да доведат Даниил и когато пророкът влязъл при него в стаята, го попитал:

„Ти ли си Даниил, един от юдейските изгнаници, които дядо ми е довел от Юдея?“

Даниил кимнал утвърдително. Да, това бил той.

„Чух – продължил царят, – че духът на боговете живеел в теб и че си бил надарен с голяма мъдрост и разум. Виждаш ли написаното на стената? Мъдреците, които повиках, не можах да го разчетат, а за теб говорят, че си можел да тълкуваш тайни. Ще те възнаградя богато, ако ми прочетеш написаното и ми го разтълкуваш. Ще бъдеш облечен в багреница и ще се окачи златна огърлица на шията ти. Ще бъдеш третият човек в царството ми.“

На лицето на стария пророк се изписала усмивка. Да приеме подаръци от този безбожник? Нима той, слугата на единствения истинен Бог, щял да позволи да бъде възнаграден за тълкуването, което Бог щял да му разкрие?

„Задръж си подаръците за себе си – отговорил той, – и дай наградите си на някой друг. Аз ще ти прочета написаното и ще ти го разтълкувам и без подаръци. Но нека най-напред ти кажа нещо от миналото!

Дядо ти Навуходоносор беше велик цар. Всевишният Бог му беше дал голямо царско величие, сила и почести. Той беше толкова могъщ, че всички народи трепереха и се бояха от него. Той разполагаше с хората така, както си искаше. Когато искаше, убиваше, и когато искаше, пощадяваше.

Но после той толкова се възгордя, че се счете за равен с Бога. И макар че Бог го предупреди, той не Го послуша, а продължи да се държи горделиво.

Тогава Бог го наказва, като го сваля от престола и му отне славата и величието. Той беше изгонен от хората и стана като животно. Това продължи, докато той призна, че всевишният Бог е владетел над човешките царства, и че Той е Този, който издига царете според волята Си.

А ти, Валтасаре, макар и да знаеш всичко това, не смири сърцето си, а постъпи още по-лошо. Ти похули небесния Господ, който притежава цялата власт, като взе светите съдове от дома Му, за да пиете с тях и да се подигравате. Вместо да прославите единствения жив и истинен Бог, вие славихте чуждите богове. Вместо да възвишиш Този, който разполага с целия ти живот, ти Го похули и Го разгневи.

Затова се появи тази ръка. Бог я изпрати, за да напише тези думи на стената. Сега ще ти ги прочета.“

Залата запазила пълна тишина и Даниил прочел следните думи: „Преброен, преброен, претеглен и разделен.“

Но дори и сега безбожните гости не разбрали за какво ставало дума. Те прехварляли в ума си думите „преброен, преброен, претеглен и разделен“ и се чудели какво означавали те. Сигурно не означавил нищо добро.

„Сега ще ти кажа и значението на тези думи – продължил Даниил. – „Преброен“ означава, че Бог е преброил дните на царството ти, и че неговият край е дошъл. То няма да просъществува повече.

„Претеглен“ значи, че Бог е претеглил теб и царството ти на везните Си, за да види дали отговаряте на Неговите изисквания, и ви е намерил недостойни. Ти и царството ти сте безполезни за Него и за Неговото царство.

„Разделен“ означава, че царството ти е разделено на две и е дадено на мидяните и на персите. Това е тълкуването на думите.“

Може би сега Валтасар бил съкрушен? Може би той изтръпнал от страх поради ужасното бъдеще, което го очаквало? За съжаление, това не се случило. Царят си останал също толкова дързък, лекомислен и заслепен, колкото и преди. Сковаващият страх бил отминал. Сега той знаел какво било значението на тайнствените думи. А може би този юдеин искал да засили още повече уплахата му поради отмъстителност?

Във всеки случай Валтасар запазил самообладание и благодарил на пророка. После заповядал да го облекат в багреница и да окачат на шията му златна огърлица, и го провъзгласил за третия човек в царството си. Какъв глупав и невярващ цар – та нали царството му нямало вече да съществува!

Тъй като в сърцето на Валтасар не се породило никакво разкаяние, наказанието му дошло незабавно. Още същата нощ царят бил убит, а персите неочаквано нападнали царството му и го превзели.

Само Господ е истинският Цар!

ДАНИИЛ В РОВА НА ЛЪВОВЕТЕ

ДАНИИЛ 6

След като персите убили Валтасар, на трона се възкачил Дарий. Докато по време на царуването на Валтасар Даниил бил почти забравен, Дарий отново го издигнал на висок пост. Новият цар предпочитал да живее лесно и

удобно. За целта той поставил над царството си сто и двадесет сатрапи под властта на трима началници. Те щели да управляват страната му добре.

Един от тези началници бил Даниил. Постът, който той заемал, бил изключително висок. Той имал грижата да следи дали сатрапите управлявали добре народа и дали някой не ощетявал царя.

Скоро станало ясно, че Даниил бил по-умен, по-прозорлив и по-способен от другите управници. Царят също видял това. Въпреки че Даниил бил вече възрастен, той бил най-верният, най-опитният и най-мъдрият от всички началници и сатрапи. Разбира се всичко това му било от Господа. Божият Дух го водел и го напътствал в работата му.

Дарий дори имал намерение да го направи първия човек в страната. Ако Даниил застанел начело на царството му, царят спокойно можел да го остави да управлява сам. Той бил твърдо убеден, че всичко щяло да бъде наред.

Но останалите князе никак не харесали плана на царя и започнали да завиждат на Даниил. Те не могли да понесат това, че той бил толкова честен и верен на царя. Нима един юдеин трябвало да им бъде пример за добро поведение? Ако той станел първият човек в царството, те всички трябвало да му се подчиняват! Не, те нямало да допуснат това! Трябвало да се отърват от него!

Но как? Царят бил толкова благоразположен към него, че това щяло да бъде много трудно. Ако обаче успеели да го уловят в нещо нередно, тогава нещата щели да се променят. Той сигурно не бил безгрешен. Ако намерели в какво да го обвинят, щели да докладват на царя и тогава с неговата власт щяло да бъде свършено.

Те започнали да следят действията на Даниил и да го шпионират много внимателно. Но колкото и да се стараели, не могли да намерят нищо, за което да го обвинят пред царя. Даниил бил изряден във всичко. Той изпълнявал безупречно задълженията си към царя и народа, във всичко служел като на Господа, и те не могли да кажат нищо срещу него. Нямали никаква причина, поради която да го наклеветят. Но това не ги накарало да признаят, че животът на Даниил бил по-добър от техния. Те дори не си задали въпроса как ставало така, че Даниил бил толкова верен и честен. Единственото нещо, за което мислели, било желанието им да се отърват от него и да намерят в него някаква грешка.

Най-накрая те се събрали заедно, за да споделят мислите си и да решат какво да правят оттук нататък. Изведнъж един от тях се сетил.

„Ние никога няма да намерим в него някаква грешка, освен ако не го накараме да извърши нещо, което противоречи на закона на неговия Бог“ – казал той.

„Точно така. Знаете ли какво ще направим? Ще накараме царя да издаде заповед, която противоречи на заповедите на неговия Бог.“

„Но каква да бъде тази заповед?“ – попитал трети.

„Всички добре знаете, че той винаги се моли на своя Бог по три пъти на ден. Това може да се види, защото, когато се моли, той отваря прозорците на стаята си, които гледат към Ерусалим, и пада на колене. Ако успеем да уговорим царя да издаде заповед, с която да забрани това, можем да бъдем сигурни в успеха си, защото Даниил никога няма да се подчини.“

Този план се харесал на всички. Царят трябвало да издаде указ, според който никой нямал право да се моли на който и да било бог или човек освен на царя. Когато го помолели за това, царят щял да бъде много поласкан и със сигурност щял да даде съгласието си.

Тогавя те изпратили няколко свои представители при Дарий, които се обърнали към него от името на всички големци и бележити личности в царството му и казали:

„Царю Дарий, да си жив до века! Всички началници, наместници и сатрапи решиха да поискат да издадеш указ и да постановиш забрана, според която всеки, който през следващите тридесет дни отправи молба към който и да било бог или човек освен към теб, да бъде хвърлен в рова на лъвовете. Сега, царю, седни, напиши този документ и го подпиши собственоръчно, за да не може да бъде отменен, според закона на мидяните и персите.“

Каква чест било това за Дарий! С този указ целият свят щял да разбере колко могъщ бил той. Глупавият цар не видял, че неговите служители изобщо не го молели, а му диктували какво да направи. Той не се досетил, че те отдавна били измислили този план, и че сега само го използвали, за да го осъществят на практика. Не заподозрял нито за миг истинската им цел – толкова бил поласкан, че незабавно се съгласил да го направи. После седнал, написал указа и го подписал собственоръчно.

Враговете на Даниил напуснали двореца ликуващи от радост и преливащи от задоволство. Планът им се оказал успешен. Сега Даниил щял да умре. Нямало такъв Бог, който можел да го спаси от лъвовете.

Даниил чул за царския указ и веднага разбрал каква била неговата цел. Тази забрана била издадена заради него. Положението било сериозно. Той нямало да може да се моли в продължение на тридесет дни. Но Даниил не можел да живее, без да се моли. Колко вярващи могат да живеят, без да се молят? Със същия успех царят можел да издаде указ, с който да му забрани да диша!

Бог ни е заповядал да Му благодарим за цялата Негова любов и благодат и да се обръщаме към Него с молитва за всичко, от което се нуждаем.

Можел ли Даниил да не се подчини на Бога? Не, разбира се. Но ако той продължал да се моли и през тези тридесет дни, щял да наруши царската заповед и да бъде хвърлен в рова при лъвовете. Даниил трябвало да избере – или да се подчини на царя и да остане жив, или да се подчини на Бога и да бъде хвърлен при лъвовете.

И той избрал да се подчини на Бога: по-добре с Бога при лъвовете, отколкото без Бога в двореца! За него животът без Бога нямал никаква стойност, независимо от всичкото богатство и власт, които царят можел да му даде.

Когато дошло определеното време за молитва, Даниил както винаги отишъл в стаята си, отворил прозореца и коленичил с лице, обърнато към Ерусалим. В молитвата си той възхвалявал Бога за Неговото величие, изповядвал греховете си и греховете на народа си, моел се за прошка и сила да остане верен докрай, за Вавилон и неговия цар и за това, Бог да покаже силата Си и да го опази. Ако все пак трябвало да умре, той моел Бога да го вземе при Себе Си в прекрасното небе.

Враговете му стояли под прозореца и дебнели.

„А-ха! – казали си те. – Става точно така, както и предполагахме. Виждате ли го как лежи там, проснат на земята, и се моли? Този път планът ни успя. Да вървим при царя!“

И те се спуснали бързо при царя и му разказали за това, което правел Даниил, като се престорили на безкрайно изненадани.

„Царю – казали те, – ти нали издаде забрана, според която, ако някой през тези тридесет дни отправи молба към който и да било бог или човек освен към теб, ще бъде хвърлен в рова при лъвовете?“

„Да, така е – отговорил царят. – Аз наистина издадох такава забрана, като собственооръчно я написах и подписах. Тя не може да бъде отменена съгласно закона на мидяните и персите.“

„Трябва да ти кажем, че Даниил, изгнаникът от Юдея, на когото ти повери такъв висок пост в царството, не се подчинява на тази забрана. Това

показва колко малко те почита. Защото той продължава да се моли на своя Бог по три пъти на ден въпреки забраната“ – казали възмутено те.

Но царят не се разгневил на Даниил. Той бил много смутен, защото разбрал, че това бил капан, който лицемерните князе и сатрапи му били поставили, за да премахнат Даниил. Но царят не можел без него. Той много добре знаел колко много го уважавал Даниил и никак не искал той да умре.

През целия ден Дарий мислел как да спаси своя служител и дълбоко съжалявал, че бил постъпил толкова лекомислено. Не трябвало да се оставя тези завистливи началници да го правят на глупак! Заради тази своя глупост сега трябвало да се лиши от най-добрия си служител. Нима нямало някакъв начин да спаси Даниил?

Уви, нямало! Враговете на Даниил направили всичко възможно да попречат на царя да му помогне. Когато дошла вечерта, а Даниил все още не бил задържан, те отишли при него и му казали:

„Спомни си, царю, че това, което ти собственоръчно написа и подписа, не може да бъде отменено. Не се опитвай да спасиш Даниил! Той трябва да бъде хвърлен в рова при лъвовете!“

Царят бил много разстроен, но той знаел, че не можел да наруши собствената си заповед. Даниил бил заловен и изправен пред царя.

„Трябва да те хвърля при лъвовете, Данииле! – казал му той печално. – Не мога да отменя указа. Но твоят Бог, на когото ти служиш толкова вярно и постоянно, ще те избави от тях!“

Царят не могъл да спаси Даниил. Но можел ли да го спаси неговият могъщ Бог? Да, Бог можел да извърши това. И Той щял да го направи, за да се прослави името Му.

Възрастният пророк бил отведен при рова на лъвовете и бил хвърлен в него. Всички видели как той паднал между дивите зверове.

Злите му врагове веднага си помислили, че с него било свършено, и че те били победили. Те се погрижили да вземат всички мерки срещу неговото бягство или освобождение. Входят на рова бил затворен с голям камък, който царят трябвало да подпечата със своя печат, колкото и да не му се искало да направи това. Сега вече Даниил не можел да избяга.

По същия начин по-късно враговете на Господ Исус затворили с камък и запечатали отвора на гроба, в който Той бил положен след смъртта Си. Те си мислели, че ще да успеят да Го задържат в гроба, и не разбирали, че Той бил по-силен от гроба и от камъка, че бил по-силен от самата смърт!

Така Божиите врагове направили всичко възможно, за да задържат Даниил в рова при лъвовете, и нямало нито един човек, който можел да го спаси. Но Даниил не се уповавал на хора, а на Бога. В голямата си нужда той изви-

кал към Него и Му се помолил да го избави. Той знаел, че не бил заслужил това голямо чудо, но враговете му искали да посрамят не само него, но и Божието име и чест. Той се молел така, както по-късно Господ Иисус щял да се моли на Бога в Своята нужда и утеснение. Спасителят щял да се уповава на Бога по целия Си път до кръста. Чрез Неговата сила Даниил също можел да се моли и да бъде верен. И понеже Избавителят щял да победи, затова и Даниил можел сега да победи.

Ние също можем да останем верни и да победим, ако вярваме, че Господ Иисус е бил верен към нас, и че е победил. Винаги, когато изпаднем в нужда, трябва да се молим така, както Той се е молил в Своята нужда: „О, Боже, спаси ни, молим Те, но не нашата, а Твоята воля да бъде.“

Царят прекарал ужасна нощ. Съвестта му го измъчвала. Той разбирал, че сам бил виновен за случилото се и не искал нито да яде, нито да слуша музика. Сънят бягал от очите му. Той имал само едно желание: да дойде утрото. В сърцето му продължавала да мъждука слаба надежда. Богът на Даниил бил жив и чуден Бог. Царят бил сигурен в това. Той много добре знаел какво се било случило с Навуходоносор и Валтасар и не се съмнявал в могъществото на този Бог. Но дали Той бил толкова могъщ, че да може да затвори устата на лъвовете? Това вече било трудно за вярване!

Нощта започнала да преваля и царят станал от леглото си. Веднага щом съмнало достатъчно, той бързо се отправил към рова на лъвовете. Там видял камъка и печата. Явно Даниил бил в рова. Но дали бил жив или мъртъв?

Царят го повикал с жален глас: „Данииле, жив ли си? Данииле, служителю на живия Бог, Твоят Бог можа ли да те отърве от лъвовете?“

Тогава от рова се чул глас. Това бил гласът на Даниил. Той бил жив!

„Царю, да си жив до века!“ – казал му той.

Сърцето на царя забило лудо от радост. Лъвовете не били разкъсали Даниил! Той бил жив и говорел. Какво се било случило?

„Моят Бог – продължил Даниил, – изпрати Ангела Си да затвори устата на лъвовете и те не ми сториха никакво зло, защото съм невинен пред теб.“

Колко щастлив бил царят! Богът на Даниил бил спасил Своя служител! Какъв прекрасен и благословен Бог имал той!

Сега вече Даниил можел да бъде освободен от рова на лъвовете. Царят издал заповед, която била изпълнена незабавно: „Отвалете камъка и извадете Даниил!“

Когато Даниил бил изваден от рова, всички видели, че той бил невредим. Бог чул молитвата му и го опазил. Лъвовете не го нападнали.

Сега царят щял да покаже на слугите си, че те били направили голяма грешка, като си помислили, че могат да си играят с него. Царят щял да им

отмъсти. Той издал заповед всички противници на Даниил да бъдат задържани и да бъдат хвърлени при лъвовете заедно с жените си и децата си.

Какъв плач и писък се разнесли! Хората не искали да бъдат хвърлени там и молили за милост и пощада. Те били сигурни, че лъвовете щели да ги разкъсат. Животните като че ли точно тях чакали. Даниил не бил разкъсан от тях, не защото те не били гладни – хората, които сега били хвърлени в рова, били разкъсани още преди да стигнат дъното!

Така царят си отмъстил на неверните си служители. Но така и Бог си отмъстил на Своите врагове и на враговете на Своя народ. С опитите си да убият Даниил те Го разгневили страшно много. Те мразели народа Му и затова искали да убият пророка Му. Но Бог бдял над народа Си и над слугите Си, защото се грижел за Собственото Си име и чест. Тези, които мразели народа Му, нямало да избегнат наказанието.

Цар Дарий бил дълбоко впечатлен от случилото се. Ужасната смърт на враговете на Даниил отново го уверила, че неговият Бог бил извършил чудо за слугата Си. Той бил сигурен в това, но сега почитта му към този Бог нараснала още повече. Той пожелал и народът му да почита този Бог и издал указ, който бил разпространен из цялата страна и който казвал, че всички негови поданици трябвало да почитат Бога на Даниил и само от Него да се боят.

„Защото – казвал накрая той, – Той е живият Бог, който е вечен, и непобедимият Цар, който ще царува до край. Той избавя и спасява, и върши знамения и чудеса на земята и на небето. Той е Този, който избави Даниил от ноктите на лъвовете.“

Това било толкова чудно! Цар езичник, който да говори такива възхитителни слова за Израилевия Бог! По този начин Бог ставал известен и трябвало да бъде почитан из цялата вавилонска земя. Когато по-късно в тази страна се проповядвало евангелието, там вече имало хора, които знаели за единственият истинен Бог.

Това, което царят направил, било чудесно, но не било достатъчно. Той трябвало не само да знае, че Бог можел да спаси Даниил от лъвовете, но и да вярва, че Бог може да спасява хората от техните грехове и да освободи света от силата на Сатана.

Той трябвало да преклони глава пред този Бог, да изповяда греховете си и да помоли за прощение. Това щяло да означава, че той се покаявал. Но Дарий не направил това, както и не научил народа си на него. Всъщност нито царят, нито народът се покаяли и не започнали да служат на Бога, така както Той искал.

Даниил отново бил издигнат на почит от Дарий. Това било голямо успо-

коение за него и за всички вярващи израилтяни. Така както Бог избавил и благословил Даниил, така Той можел да избави и народа Си от Вавилон и да го благослови. Те могли да продължат да се надяват на Божията милост и сила и Бог не посрамил надеждите им.

Чрез издигането си на такъв висок пост в царския двор Даниил станал преобраз на Господ Иисус. След като нашият Избавител дал доброволно живота Си на кръста, Бог Го възкресил от мъртвите и Го възнесъл на небето. Там Той седи сега отдясно на Бога и притежава всичката власт на земята и на небето.

МОЛИТВАТА НА ДАНИИЛ ДАНИИЛ 9

Вече около седемдесет години юдеите били изгнаници във Вавилон. Много от тях започнали да се чувстват добре в чуждата страна и тя им станала като техен дом. Животът във Вавилон бил толкова хубав! Какво повече могли да искат? Те не допускали спокойствието им да бъде нарушавано от копнежа по Ерусалим и храма. Сърцето им не копнеело за Царя, който щял да произлезе от Давидовия дом.

Но вярващите юдеи копнеели за възстановяването на Ерусалим, за построяването на храма и за богослужения в собствената си страна. Те копнели най-вече за идването на Избавителя. Бог им бил обещал това. Пророците говорили за Него. Еремия бил казал, че те щели да служат на вавилонския цар седемдесет години и че след това щели да се върнат отново в своята земя. Исаия дори бил назовал името на царя, който щял да ги пусне да се върнат. Това бил персийският цар Кир. Колкото повече приближавал краят на тези седемдесет години, толкова по-силно се молели те на Господ да си спомни за обещанието Си.

Даниил прочел в свещените книги предсказанията на Еремия, според което пленът им щял да продължи седемдесет години. Сега седемдесетте години били почти изминали. Тогава той паднал на земята пред Господа и Го помолил да не забравя Словото Си.

Господ му отговорил, като му изпратил ангел Гавриил, който му казал, че народът му щял да се завърне в своята земя, и че там щял да се роди Месията или обещаният Спасител. Но народът щял да отхвърли Месията и да Го убие. Той щял да умре не за Себе Си, а за другите. След това градът и храмът отново щели да бъдат разрушени. Какъв тъжен отговор на молитвата на Даниил!

Но това нямало да бъде краят, добавил Гавриил. Защото след това щял да

се появи един нов Израил. Това щял да бъде народ, който щял да се подчинява на Христос и да живее вечно.

ЗАВРЪЩАНЕТО

ЕЗДРА 1

Господ наистина извършил това, което бил предсказал чрез устата на пророк Исаия. По онова време цар на Персия бил Кир. Вероятно той бил чул за пророчеството, в което се споменавало неговото име, и макар че бил езичник, не отхвърлил думите на Израилевия Бог. Господ се погрижил за това. Той не му давал покой и непрекъснато действал в сърцето му чрез пророчеството, за да пожелае Кир да го изпълни.

И така, един ден, за голяма радост на вярващите израилтяни, царят прогласил из цялото си царство: „Така казва персийският цар Кир: „Господ, небесният Бог, ми е заръчал да Му построя дом. Тези от вас, които са Негови, нека отидат в Ерусалим и нека построят дома на Господа, Израилевия Бог. Той ще бъде с тях.“

Вярващите се подчинили на тази заповед с радост, която нараснала още повече, когато царят върнал всички златни и сребърни съдове, който Навуходоносор бил заграбил от Ерусалим. Освен това Кир заповядал на хората, при които юдеите живеели във Вавилон, да им помогнат със сребро, със злато и с добитък.

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО НА ХРАМА

ЕЗДРА 3 И 4

Така юдеите тръгнали на път, отрупани с дарове от същите хора, при които били живели, също като при излизането на Израил от Египет. Начело на народа били Зоровавел, потомък на Давид, и първосвещеникът Иисус.

Когато пристигнали в Ерусалим след дългото пътуване, те първо издигнали олтара. Храмът все още не бил възстановен, но те поне могли да принасят жертви на Господа, защото единствената им надежда била в Него. Те се нуждаели от Неговата помощ, тъй като хората, които сега живеели в Ерусалим, не били добре настроени към тях.

Но само олтарът не бил достатъчен. Храмът трябвало да бъде възстановен. Това била главната им цел. Затова те се захванали възможно най-бързо за работа. Поръчали кедров дървен материал от Ливан и на втората година след завръщането им били положени основите на новия храм.

Тогава юдеите направили тържествено посвещение. Свещениците се

подредили с тръби, а левитите – с кимвали, за да хвалят Господа, според наредбата на цар Давид. После запели: „Благодарим на Господа, защото е благ, защото милостта му към Израил е вечна.“ След това целият народ възкликнал със силен глас: „Благодарим на Господа, че основите на храма бяха положени!“

Някои от народа плачели. Това били по-възрастните мъже и жени, които помнели храма преди изгнанието, и затова не се радвали заедно с останалите. Много неща се били случили оттогава. Страната и народът тънели в нещастие. Славният храм бил разрушен. Хората били избити или прокудени в чужда земя. В сравнение с народа преди изгнанието тази малка група от завърнали се пленници не представлявала нищо. Какво щяло да се случи с тях? Те били заобиколени отвсякъде от врагове. Щели ли някога да станат отново предишния голям и силен народ? Щял ли да бъде възстановен величественият храм от времето на Соломон? Едва ли! Те нямали нито достатъчно хора, нито средства. Младите можели да ликуват, защото те не помнели миналото. Но старите не можели, защото сполетялото ги бедствие било твърде голямо. Те хлипали и плачели на висок глас. Техните гласове се слели с гласовете на ликуващите. Този звук се чувал надалеч и трудно можело да се различи какво било това – смях или плач. Тези, които плачели, имали основание да тъжат, защото били преживели много неща, и защото храмът и Ерусалим никога нямало да възвърнат предишното си величие.

Но в един друг смисъл Ерусалим щял да стане още по-величествен. Защото Господ Исус щял да ходи по неговите улици и да поучава в храма. Той щял да каже за Себе Си: „Тук има Един, който е по-голям от Соломон.“ Обещанието за Неговото идване трябвало да ги утеши и да ги научи да копнеят за Него.

Когато самаряните видели изграждането на храма в Ерусалим, те отишли при Зоровавел и го попитали дали можели да участват и те в това начинание. „Ние също служим на Господа, откакто сме се заселили в тази земя“ – казали те.

Но Зоровавел не им разрешил. Самаряните не служели на Господа по Неговата воля и не били отделени от останалите народи като специален Божий народ.

„Ние сами трябва да го построим, както ни заповяда персийският цар Кир“ – отговорил им той.

Самаряните се разгневили на този отговор и започнали да пречат на юдеите по най-различни начини. Ако юдеите били продължили да вярват, че Господ бил с тях и им помагал, те щели да завършат започнатото. Но те толкова се обезкуражили от враждебността на местните жители, че накрая

престанали да строят. Това продължило четиринадесет години. Богатите си строели къщи за себе си, но нямали време да строят Господния дом, казвали те. Това било голяма грешка!

Тогава Господ им изпратил пророк Агей, който упрекнал народа в безверие и слабохарактерност. Как можели те да си строят къщи за себе си, а не можели да построят Господния дом? Това не било добро. Ако хората работели с любов и вяра, тогава нямало да има от какво да се страхуват, и щели да видят колко богато щял да ги благослови Господ. Пророкът ги уверил, че Господ все още бил с тях, и че Той никога нямало да забрави Своя завет. Ако те вярвали в това, щели да си възвърнат радостта и силата, защото макар и да не били толкова богати колкото преди, този храм щял да бъде много по-великолепен от храма на Соломон.

Пророк Захария също ги уверил в това и потвърдил обещанието за идването на великия Цар, който щял да ги спаси.

Окуражени от тези думи, хората отново се заложили на работа и Господ ги благословил така, че те завършили храма за четири години.

Но далеч не всички юдеи тръгнали със Зоровавел и Иисус от Вавилон. Много от тях останали в чуждата земя. За щастие девет години по-късно още една част от народа се завърнала в Ханаан под предводителството на Ездра. Ездра добре познавал Мойсеевия закон и горещо обичал Божиите заповеди. Той обичал и народа си и много искал да го научи на Господния закон, защото знаел, че народът изобщо не го познавал.

Новият цар на Персия, Артаксеркс, също като цар Кир бил готов да пусне юдеите. Той дори предложил на Ездра да му даде войници, които да го придружат в това изпълнено с опасности пътуване. Но Ездра благодарил за предложението на царя и отказал. Той вярвал, че Господ щял да го пази, и не се страхувал да тръгне на път, защото Господ бил с него. Вярата му не била посрамена. Ездра и хората, които тръгнали с него, пристигнали невредими в Ерусалим.

Работата по възстановяването на храма, която ги очаквала, била огромна. А народът бил възприел толкова много обичаи, които противоречали на светия Божи закон. Но Ездра продължил борбата срещу греха с вяра и смелост и донесъл голямо благословение на народа.

Самаряните останали все така враждебни към юдеите и когато юдеите отново започнали да изграждат стената около Ерусалим, те изпратили писмо до Артаксеркс, царя на Персия, в което му казвали, че юдеите винаги са били бунтовен народ, и че поради това Навуходоносор бил разрушил Ерусалим. По-нататък те предупреждавали царя да не допуска довършването на стената, защото тогава юдеите със сигурност щели да се разбунтуват и

да откажат да плащат данъци. Царят им повярвал и издал заповед за преустановяване на строежа. За юдеите това било голямо разочарование.

МОЛБАТА НА НЕЕМИЯ

НЕЕМИЯ 1 И 2

По това време виночерпец на цар Артаксеркс бил един юдеин на име Неемия, който бил вярващ. Но макар да живеел във Вавилон, мислите на Неемия непрекъснато летели към неговия народ в Ерусалим.

Един ден при него дошъл един от братята му от Ерусалим, който се казал Ананий. Когато Неемия го разпитал за живота на юдеите в ханаанската земя, той чул един много тъжен разказ. Неговият народ се намирал в голяма беда. Хората от другите народи го тормозели и угнетявали. Ерусалимската стена била съборена, а дървените ѝ порти – изгорени. Градът бил напълно беззащитен.

Неемия останал съкрушен от тази новина. Той не бил предполагал, че ще чуе такива ужасни неща. В голямата си мъка той седнал на земята в прахта и заплакал с горчиви сълзи. Ерусалим бил отворен отвсякъде и можел да стане лесна плячка на всичките си многобройни врагове! Каква полза от това, че толкова хора се били върнали в родната си земя? Те не били в безопасност и там.

Тогава той се облякъл в жалейни дрехи и постил дни наред. Но само постът не бил достатъчен. Сълзите, постът и жалейните дрехи не могли да помогнат на народа му. Ерусалим нямало да си върне отново стената по този начин.

За щастие, Неемия можел и да се моли. Той коленичил пред Господа и започнал да Го умолява да помогне на юдеите. Помолил Го също да му позволи да отиде в Ерусалим и да стане водач на народа, за да възстанови стената. Можело ли да стане това? Нали царят категорично бил забранил това? Как тогава Неемия щял да получи разрешение да замине за Ерусалим, за да продължи строежа? Това било невъзможно.

Но Господ бил толкова могъщ! Той винаги изпълнявал думата Си. Неемия твърдо вярвал в това.

„Господи, Боже на завета – казал той, – и аз, и бащиният ми дом, и народът ми съгрешихме много тежко пред Теб. Но аз Те моля да си спомниш сега това, което си ни казал чрез Мойсей. Ти си казал, че ако ние Те оставим, Ти ще ни разпръснеш между народите, но ако отново се обърнем към Теб, тогава ще ни събереш и ще ни върнеш обратно в земята ни. О, Господи, чуи молитвата ми и направи така, че царят да прояви милост към мен!“

После Неемия зачакал подходяща възможност, за да представи молбата си пред царя. Това не било безопасно, понеже царят можел да се разгневи и тогава с Неемия било свършено.

Един ден, когато изпълнявал задълженията си на виночерпец пред Артаксеркс, Неемия напълнил чашата на царя и му я поднесъл. Царят внимателно се възрял в слугата си. Неемия изглеждал толкова посърнал! Той не бил свикнал да го вижда такъв.

„Какво има, Неемия? – попитал го той. – Да не би да си болен?“

Не, Неемия не бил болен.

„Да не би да е наскърбено сърцето ти?“ – попитал го отново той.

Неемия много се уплашил. Вече нямало връщане назад. Не можел да не каже на царя какво го измъчвало.

„Царю, да си жив до века! – казал той притеснено. – Как да не изглеждам посърнал, когато градът на бащите ми лежи в развалини, а портите му са изгорени с огън?“

Царят го погледнал учудено. „Каква е молбата ти тогава?“ – попитал той.

Неемия разбрал, че бил дошъл моментът, в който щяла да се реши съдбата му. Гласът на Артаксеркс ясно показвал, че той бил в добро настроение. Това се дължало на присъствието на царицата, която била до него. Но Артаксеркс бил толкова непостоянен. Настроението му можело да се промени всеки момент.

„О, Господи, помогни ми!“ – помолил се безмълвно Неемия и се обърнал към царя: „Ако се вижда угодно на царя, нека ме пусне да отида в Ерусалим, за да съградя отново града на бащите си.“

Думата била изречена. Какво щяло да стане сега? Неемия напрегнато зачакал отговора на царя. Страхувал ли се? Не, защото разбрал, че Господ бил чул молитвата му. Царят продължавал да бъде в добро настроение.

„Колко време възнамеряваш да останеш там?“ – попитал най-сетне той.

Неемия казал на царя колко време смятал, че ще му бъде необходимо, и той му разрешил да отпътува.

Тогава Неемия се осмелил да поиска още нещо, което царят също се съгласил да направи. Той поискал от Артаксеркс да напише писма, в които се казвало, че никой нямал право да му пречи, а всички трябвало да му помагат, доколкото могат. Неемия благодарил на Бога също толкова безмълвно, колкото се и помолил. Той бил толкова щастлив! Царят му разрешавал да замине за Ерусалим. Господ бил толкова добър и могъщ!

След известно време Неемия пристигнал в Ерусалим, придружен от конниците, които царят му дал. Първоначално той не съобщил на никого за своята мисия, с изключение на двама души, които много добре познавал.

След като си починал три дни, той станал през нощта, оседдал мулето си и излязъл с хората си навън, за да огледа стената и да види в какво състояние била тя. Целият Ерусалим спял, всички къщи били тъмни. Но луната и звездите светели достатъчно силно, за да могат хората да виждат ясно.

Неемия огледал цялата стена. Гледката била много тъжна. Навсякъде имало пробиви, портите били изгорени, разрушенията били големи. На едно място купчината от срутени отломки се издигала толкова високо, че мулето не могло да мине през нея. Братът на Неемия не бил преувеличил – градът бил напълно незащитен.

Неемия решил, че това не можело да продължава повече, и още на следващия ден извикал по-видните мъже от града, за да им разкаже какво бил видял и за какво бил дошъл. Разказал им също какво се случило в Персия – как Господ бил докоснал сърцето на цар Артаксеркс и как той се съгласил да го пусне да се върне в Ерусалим. За тях това било голямо насърчение.

„Трябва да построя стената – казал накрая Неемия. – Не можем да допускате градът да става за смях на останалите народи.“

ИЗГРАЖДАНЕТО НА СТЕНАТА

НЕЕМИЯ 4

Господ благословил думите на Неемия и работата започнала. Той направил добре, като в началото запазил всичко това в тайна, защото враговете им само ги дебнели, за да видят какво ще направят. Когато чули, че юдеите отново се били заели с изграждането на стената, те ги наобиколили и започнали да им се подиграват.

Най-злоствни от всички били Санавалат и Товия. „Какво е това, което ще правите? – присмивали им се те. – Да не би да искате да се разбунтувате!“

Но Неемия спокойно отговорил: „Небесният Бог ще ни даде успех и за това ние, Неговите слуги, ще станем и ще строим. Вие обаче нямате нищо общо нито с Ерусалим, нито с обещанието, което Господ е дал на Ерусалим.“ И те продължили да работят.

Това още повече разгневilo Санавалат и Товия. „Какво правят тези окаyani юдеи? – продължили да им се подиграват те. – Да не би да си въобразават, че наистина ще построят тази стена! Могат ли да направят камъни от развалините?“

„Дори и да успеят да я построят, тя ще падне, ако само една лисица се качи на нея!“ – присмал се Товия.

Но Божието обещание и молитвите на хората били по-силни от присмеха и подигравките, и работата продължила независимо от тях.

Тогава враговете прибегнали до други мерки, като решили да нападнат Неемия и хората му.

За щастие, Неемия научил за това и въоръжил хората си. Половината от тях той поставил за стражи, а другата половина оставил да строят с препасани на кръста мечове. Поставил и тръбач, който трябвало да ги предупреди в случай на опасност.

Когато враговете им видели, че плановите им се провалили, те си тръгнали. Те направили всякакви опити да поставят капан на Неемия, но той не се подмамил.

В продължение на петдесет и два дни юдеите работили от сутрин до вечер, като почти не лягали да спят. Това бил един много тежък период за всички. Но Господ възнаградил усърдието им. Молитвата на Неемия била чута и стената била построена. Ерусалим отново бил силен град, в който хората могли да живеят в безопасност. Неемия извършил всичко това благодарение на силната си вяра и станал един от преобразите на Господ Иисус.

ИЗГОНВАНЕТО НА ЦАРИЦА АСТИН

ЕСТИР 1

Въпреки че голяма част от юдеите не се завърнали в земята, където щял да се роди Спасителят, Господ продължил да се грижи за тях. Те също принадлежали към народа Му, с който Той бил сключил завет.

Веднъж персийският цар Ксеркс направил голямо угощение. За цялата царският дворец, който се намирал в столицата Суса, бил украсен най-разкошно. По мраморните колони били окачени бели, зелени и небесно-сини завеси, прикачени с пурпурни връзки, минаващи през сребърни халки. Царят и гостите му лежали върху златни и сребърни канапета, поставени върху настилка от прекрасни разноцветни камъни. Те пиели от златни чаши, които всички до една били различни. Имало вино в изобилие, така че всеки можел да пие, колкото си искал.

На седмия ден от угощението царят се напил до такава степен, че не знаел какво вършел. В главата му се зародила една глупава идея. Царицата трябвало да се яви в залата на угощението с корона на главата и облечена с най-красивата си дреха. Всички трябвало да видят каква хубава жена имал той! И той изпратил седем свои висши чиновници да я доведат.

Царицата, която била организирала угощение за жените на придворните в царската къща, много се уплашила, когато ги видяла. Как можела тя да отиде при царя в залата за угощение? Това било толкова неуместно! Противоречало на обичаите на цялата страна. Сигурно царят бил забравил това. Не, тя не можела да отиде. Царят сам щял да разбере това, като помислел по-добре. Царицата изобщо не се сетила, че Ксеркс бил пиан.

Но царят се почувствал страшно обиден и гневът му пламнал. С отказа си царица Астин развалила удоволствието му и това нейно решение не можело да остане безнаказано. Той повикал най-изтъкнатите си съветници, за да обсъди какво да прави.

Един от тях станал и казал: „Това, което се случи, е ужасно. Царица Астин обиди не само царя, но и хората в царството. Тази нейна постъпка ще стане известна на всички жени и те също ще решат да не се подчиняват на мъжете

си. От това ще произлезе само гняв и презрение. Ти, царю, не бива да оставяш нещата така, а трябва да вземеш твърди мерки. Трябва да изгониш царица Астин и да си намериш друга жена, която да ти се покорява. Тогава всички жени ще разберат, че трябва да се покоряват на мъжете си.“

Царят намерил този съвет за много разумен и всички негови съветници закинали одобрително.

Така царица Астин била изгонена от царския дворец, а царят изпратил писма из цялото царство, с които известявал на всички, че всеки мъж бил господар в дома си.

ЦАРИЦА ЕСТИР

ЕСТИР 2–10

След известно време гневът му се поутолил и царят си спомнил за Астин. Тя много му липсвала. Но не можел да я върне обратно, защото тя била изгонена със закон, който не можел да се отмени. Ксеркс бил много тъжен. Тогава неговите служители му дали следния съвет:

„Ето какво можеш да направиш, царю! Можеш да повикаш в двореца всички млади и красиви девойки от царството си и да си избереш най-красивата от тях за царица вместо Астин.“

Царят харесал това предложение и веднага издал заповед всички хубави момичета да бъдат намерени и доведени в двореца.

В столицата Суса живеел един юдеин на име Мардохей. Той много обичал народа си и винаги се стремил да му бъде полезен. Когато чул царската заповед, Мардохей измислил един план. При него живеела братовчедка му Естир, дъщеря на чичо му, за която той се грижел като за собствено дете. Ако царят видел братовчедка му и я изберал за царица, тогава те щели да могат да бъдат от голяма полза за народа си. Но ако царят разбрал, че Естир била юдейка, със сигурност нямало да я вземе за жена. Затова Мардохей решил да запази произхода на Естир в тайна. Това не било много редно, но той го направил, защото много искал да помогне на народа си.

Естир пристигнала в двореца заедно с още много други девойки, без да каже на никого, че произхожда от народа на Израил, както Мардохей ѝ бил наредил. Царският скопец Игай, който се грижел за девойките, веднага забелязал Естир. Тя била толкова красива! Много по-красива от всички останали.

„Това е бъдещата царица! – помислил си той. – Тя непременно ще спечели сърцето на царя.“

Най-сетне дошъл денят, в който Естир трябвало да се яви пред царя. Вед-

нага щом я видял, Ксеркс разбрал, че тя била най-красивата девойка в царството му, и я направил своя жена.

Какво невероятно чудо било това! Една юдейка да стане царица на Персия – страната, в която юдеите били така ненавиждани! Очевидно Господ бил сторил това. Той бил въвел Естир в царския двор, за да спаси чрез нея народа Си от унищожение.

Мардохей бил много радостен, че планът му успял. Сега щели да настъпят добри времена за народа му, помислил си той.

В онези дни се случило още нещо. Двама от царските служители се разсърдили на царя и се наговорили да го убият. Но Мардохей разбрал за техните намерения и съобщил на Естир. Естир казала на царя и двамата служители били обесени. Царят естествено трябвало да даде на Мардохей един от първите постове в царството, тъй като той бил спасил живота му, но за съжаление той забравил за него и не направил нищо, за да го възнагради.

Вместо това Ксеркс издигнал един друг човек, на име Аман, като го направил първи министър и дори издал заповед да го почитат наравно със самия него. Всички трябвало да му се покланят, когато го срещнали.

И наистина, когато Аман влизал или излизал от двореца, всички се навеждали и му се покланяли все едно бил равен с царя. Само един човек не му се покланял. Това бил юдеинът Мардохей. Докато всички останали превивали гръб и навеждали глава, той оставал прав пред Аман. Придворните му се чудели. „Защо този човек не се покланя на Аман? – питали се те. – Нали царят заповяда това?“

„Аз съм юдеин – казвал Мардохей, – и не се покланям на хора.“ На всичкото отгоре Аман бил потомък на Агаг, царя на амаличаните, едни от най-старите и най-злите врагове на Божия народ.

Какъв смел човек бил Мардохей!

Горко му, ако Аман забележи, мислели си придворните, и набюдавали всеки ден срещите между двамата мъже. Много им се искало да видят дали юдеинът щял да продължи да не се покланя, дори след като Аман го видел.

Но Аман не го забелязвал или се правел, че не го забелязвал. И в двата случая сметките на придворните излезли криви. Тогава те се ядосали и решили да наклеветят Мардохей пред Аман: „Виждаш ли онзи юдеин? Той никога не ти се покланя.“

Тогава Аман обърнал внимание на Мардохей. Нима той наистина не му се покланял? Очевидно да! Аман не можел да остави нещата така, той щял да го накара да си плати за неподчинението. Но на Аман не му се виждало достатъчно да накаже само Мардохей. Той решил да накаже целия юдейски народ и до го изтреби от земята!

Разярен от яд, Аман се прибрал у дома си и споделил намеренията си с жена си и с приятелите си. Те ги одобрили на драго сърце. Юдеите непременно трябвало да бъдат унищожени. Но Аман трябвало да действа много внимателно, защото този народ не бил обикновен народ. Той не бивало да определя явно деня на отмъщението, защото можел да претърпи провал. Затова Аман решил да види най-напред каква била волята на боговете. Трябвало да се хвърли жребий, който да определи кой ден бил най-подходящият за това. Те хвърлили жребий, наречен „пур“, и той се паднал на тринадесетия ден от дванадесетия месец. Едва тогава Аман отишъл при царя и му разкавал за намеренията си:

„В царството ти има хора, царю, които не изпълняват твоите заповеди. А това е много опасно, защото застрашава властта ти. Затова тези хора трябва да бъдат премахнати. Позволи ми да се заема с това, и аз ще ги унищожа.“

Царят бил много поласкан, че Аман се грижел за властта му толкова усърдно. Той свалил пръстена от ръката си, дал го на своя пръв министър и му дал разрешение да прави каквото сметне за необходимо. Под диктовката на Аман били написани и разпратени по цялата страна писма, в които се казвало, че на тринадесетия ден от дванадесетия месец всички юдеи трябвало да бъдат избити – от най-стария до най-младия.

Бедният юдейски народ! Този път с него било свършено. Кой щял да го спаси? Може би Господ? Той бил единственият, който можел да ги спаси. Но юдеите, които били останали във Вавилон, били толкова непокорни! Щял ли Господ да се смили над тях и да реши да им помогне и да ги избави?

Да, Господ щял да стори това. Защото Той бил верен на Своя народ. Той щял да покаже на света, че не бил забравил завета, който бил сключил с този народ.

Докато бързоходците разнасяли писмата, царят и Аман пиели за успешния край на Амановия план.

Но сред юдеите настъпил голям смут. Мардохей също бил много разтревожен. Каква страшна вест!

Неговият народ щял да бъде унищожен! Дълбоко съкрушен, той раздрал дрехите си, облякъл се във вретище, посипал главата си с пепел и тръгнал по улиците на града, като ридаел на висок глас. В това състояние той пристигнал в двореца и поискал да говори с Естир, за да я извести за заповедта на Аман. Но не го пуснали да влезе в двореца, облечен във вретище – това било забранено.

За щастие, придворните на Естир го видели и бързо ѝ съобщили за него. Мардохей стоял пред царската порта, облечен във вретище, и искал да влезе в двореца.

Естир се разтревожила. Какво се било случило? Тя бързо изпратила хора да му занесат други дрехи, но той отказал да се преоблече.

Безпокойството на царицата нараснало. Тя поискала да разбере защо Мардохей се държал толкова странно и изпратила един от скопците да го попита. Скопецът се завърнал с ужасната вест, че царят бил издал заповед за избиването на всички юдеи на тринадесетия ден от дванадесетия месец. Аман бил натоварен с изпълнението на тази заповед. Естир разбрала това, след като прочела писмото, което скопецът ѝ донесъл. Мардохей искал от Естир да отиде при царя и да го помоли да не избива народа ѝ.

Естир останала поразена. Бедният ѝ народ! Той се намирал на прага на унищожението! Кой щял да го спаси? Тя?! Царицата смутено поклатила глава. Не, тя не можела да влезе при царя просто така. Никой не можел да влезе при него, без да е бил специално повикан. Ако някой посмеел да наруши забраната, рискувал живота си. Щял да остане жив само ако царят решал да простре златния си скиптер към него. Естир нямала смелост да направи това. Царят вече не я обичал така, както в началото – не я бил викал при себе си от цял месец. Ако отидела неканена при него, това много щяло да го разгневи. Това бил отговорът, който скопецът трябвало да предаде на Мардохей.

Но Мардохей не приел този отговор, а веднага изпратил скопеца обратно при Естир, за да ѝ каже още веднъж, че трябва да влезе при царя.

„Не мисли, че от всички юдеи ще се избавиш само ти, защото си в двореца. Ако не се решиш да ни помогнеш, Господ ще намери друг начин да ни избави, но ти ще погинеш. Може би Господ те е направил царица именно затова – за да помогнеш на народа си в неговата беда? Трябва да отидеш.“

Естир не посмяла повече да се противи. Тя щяла да изпълни заръката на Мардохей, но била много уплашена, защото рискувала живота си. И тя отново му изпратила вест, в която казвала:

„Ще отида при царя, но вие се молете и постете за мен заедно с всички юдеи, които живеят в Суса. Аз и придворните ми също ще се молим и ще

постим в продължение на три дни. Царят наистина може да ме убие, но аз ще го направя заради народа си. И ако загина, нека загина.“

Естир била истинска дъщеря на своя народ. Нейното решение показало колко голяма била любовта ѝ към него.

В продължение на три дни Естир постила и се молила заедно с придворните си. Мардохей и юдеите в Суса също постели през това време. Щял ли Господ да чуе молитвите им?

На третия ден Естир облякла царските си дрехи и със свито сърце излязла от покоите си, минала през вътрешния двор и застанала пред вратата на царската къща. Сега трябвало да влезе вътре, но дали царят щял да простре скиптъра си към нея? Ако той направел това, животът ѝ щял да бъде в безопасност. В противен случай както нея, така и народа ѝ ги очаквала сигурна смърт.

Царят седял на трона си срещу вратата, където била застанала Естир. Когато погледът му срещнал погледа на царицата, на лицето му се появила усмивка. Това била царицата! Колко красива била тя! Той вдигнал скиптъра си и го насочил към нея. Естир въздъхнала облекчено, приближила се към царя и докоснала скиптъра му. Сърцето ѝ ликувало от радост и благодарност. Господ чул молитвата ѝ. Животът ѝ бил спасен. Сега Той щял да се погрижи и за останалото.

„За какво си дошла, царице Естир? – попитал я благосклонно царят. – Каква е молбата ти? Само кажи, и аз ще я изпълня, дори да се отнася до половината от царството ми!“

„Ще бъде ли угодно на царя да го покания тази вечер на угощение заедно с Аман?“ – попитала Естир.

„С удоволствие“ – казал царят и изпратил да извикат Аман при него.

Когато вечерта дошла и царят седнал заедно с Аман на масата на царицата, той отново се обърнал към Естир:

„Кажи ми, Естир, каква е молбата ти, защото съм сигурен, че искаш да ме помолиш за нещо.“

Но Естир и сега не се осмелила да му каже молбата си, а решила да изчака още един ден.

„Ще заповядаш ли утре отново с Аман на вечеря при мен, и тогава ще ти кажа молбата си?“ – отговорила тя.

Ликуващ от радост, Аман гордо напуснал двореца и си тръгнал за вкъщи. Нима имало в царството някой толкова уважаван като него? Той току-що бил на вечеря с царя и царицата, а утре отново бил поканен да вечеря с тях. Това, че всички му се покланяли, било така естествено! Той продължил пътя си с гордо вдигната глава.

Но ето че при вратата на двореца той отново срещнал онзи омразен юдеин Мардохей, който единствен не му се покланял, и който дори не ставал на крака, когато Аман минавал покрай него. Аман бил готов веднага да го убие, но решил да се въздържа, защото часът за разчистване на сметките вече наближавал.

Когато се върнал у дома, Аман повикал жена си и приятелите си при себе си. Те трябвало да чуят каква голяма почит му оказвал царят – по-голяма отколкото на всички останали князе и служители! Сега той се връщал от вечеря с царя и царицата, а утре отново бил поканен да вечеря с тях! Как нямало да се чувства горд и велик?

За съжаление имало едно нещо, което вгорчавало цялата му радост.

„Какво е то?“ – попитал един от тях.

„Онзи жалък юдеин, който седи край портата на двореца и дори не става на крака, когато ме види да минавам покрай него. Това ме вбесява и аз не мога да го търпя!“

„Разбира се – казала жена му, – трябва да сложиш край на това нещо.“

Същото било мнението и на приятелите му. Такъв властен човек като Аман не можел да допусне подобно неуважение.

„Нареди да издигнат бесилка – посъветвали го те, – която да е достатъчно висока, за да могат всички да видят как Мардохей виси на нея. След като той умре, ще можеш да отидеш на угощението с царя с весело сърце.“

Аман харесал предложението на приятелите си и наредил веднага да се издигне бесилка, която да бъде петдесет лакътя висока. Както Мардохей, така и целият юдейски народ трябвало да бъдат погубени, но Мардохей най-напред, защото той бил най-видният и най-опасният от всички.

Същата тази нощ сънят побягнал от очите на Ксеркс и той не могъл да заспи. За да разведри мислите си, царят накарал придворните си да му прочетат нещо от книгата на летописите, в която била записана историята на неговото царуване.

И един от придворните му прочел следното: „Двама от царските служители, които пазеха входа на двореца, поискаха да убият царя, но заговорът им беше разкрит от един човек на име Мардохей, и животът на царя беше спасен.“

„Спомням си това – казал царят. – Наистина щях да бъда убит, ако Мардохей не ме беше предупредил. Прочете ми сега как възнаградихме този човек!“

Слугата проверил в книгата, но там не пишело нищо по този въпрос. Явно, че Мардохей не бил възнаграден. Как така не бил възнаграден, учудил се царят. Това било голям пропуск. За този човек трябвало незабавно да се

направи нещо. Вече било дошло утрото, така че нямало причина това да се отлага.

„Кой е дошъл в двора?“ – попитал Ксеркс.

Слугите излезли да проверят кой бил в двора и видели, че бил Аман. Той бил дошъл толкова рано, за да се види с царя и да поиска от него разрешение да обеси Мардохей. Бил сигурен, че ще го получи, защото царят не му бил отказал нищо до този момент. Сега той стоял в двора и нетърпеливо чакал да влезе и да говори с царя.

Царят веднага приел Аман. Аман видял, че той бил в добро настроение и се зараждал.

„Аман – казал му той, – в царството ми има един човек, на когото бих искал да окажа особена почит. Какво трябва да направя според теб?“

Сърцето на Аман трепнало от гордост. Сигурно той самият бил този човек! За кого друго можел да говори царят? И Аман без колебание изложил предложението си.

„Този човек трябва да бъде облечен в дрехата, която царят носи, да му бъде сложена короната, която царят слага на главата си, и да му бъде даден конят, на който царят язди. Дрехата трябва да му бъде облечена от един от най-видните царски първенци, който да го разведе след това из града, яздец на царския кон, и да вика пред него: „Ето как царят се отнася към човека, когото благоволява да почете!“

Аман изпаднал в захлас, като си представял тази гледка. Той вече се виждал яздец на коня сред тържествуващия народ. Царят едва се сдържал да не се разсмее. Той много добре разбирал, че Аман си представял всичко това за самия себе си, тъй като си мислел, че царят смятал да почете него. Но това нямало да стане. Ксеркс с удоволствие си представял изражението на лицето на Аман, когато разберял, че не той, а Мардохей бил човекът, когото царят благоволявал да почете. Той знаел колко много Аман мразел юдеите.

Когато Аман свършил да говори, царят кимнал с глава: „Много добре, Аман! Ще направим точно така. Вземи дрехата ми и коня ми и направи всичко, което каза, на юеина Мардохей. Внимавай да не забравиш нещо!“ – предупредил го накрая той.

Аман замръзнал на мястото си. Какво казал царят? Че той трябвало да облече юеина Мардохей в царски дрехи? Същия този Мардохей, когото

той искал да окачи на бесилката? И че трябвало да го води за юздите на коня по улиците на града и да вика: „Това е човекът, когото царят благоволява да почете!“ Това било ужасно! Но Аман не смеел да откаже на царя или да му се противопостави.

Така министърът излязъл от присъствието на царя с наведена глава и тръгнал да изпълни заповедта. Той облякал Мардохей в царската дреха, качил го на коня и започнал да го развежда из града, като викал пред него: „Това е човекът, когото царят благоволи да почете!“ Какво ужасно унижение било това за него!

След това Аман се прибрал у дома дълбоко засрамен и наскърбен и разказал на домашните си какво се било случило.

„Станало е така, защото този Мардохей е юдеин. Никой не може да се опълчи срещу юдеите. Това е само началото на твоето поражение. Ти непременно ще паднеш пред него!“ – казала жена му.

Тя била права. Защото кой е този враг, който може да се опълчи срещу Божия народ и срещу Господ Иисус Христос? Няма такъв! Един ден всички Негови врагове ще бъдат принудени да Му се поклонят.

Докато Аман още разговарял с близките си, в дома му дошли царските слуги, за да го заведат на вечеря при царицата. Аман тръгнал с тях, но този път не бил толкова весел, колкото предишната вечер. Тогава всичко около него вървяло добре, а сега всичко му изглеждало черно. Кой знае какво още щяло да се случи! Царят бил толкова непостоянен, че на него изобщо не можело да се разчита. Не, определено Аман не се радвал на угощението както вчера.

На вечерята Ксеркс обградил Естир с внимание.

„Каж ми каква е молбата ти, царице Естир – настоятелно я попитал той, – и ще се удовлетвори, дори да е до половината от царството ми.“

Естир разбрала, че молитвите ѝ били чути, и че Бог бил видял поста ѝ. Сега вече тя имала смелост да каже на царя желанието си.

„О, царю – отговорила тя със създи на очи, – искам да те помоля за живота си и за живота на народа си. Защото е взето решение да бъдем погубени. Ако решението беше да ни направят роби, щях да си замълча, но сега не мога да мълча, защото искат да ни убият.“

Царят бил много развълнуван. Красотата на Естир и съзидите ѝ го разчувствали още повече.

„Какво? – попитал учудено той. – Кой е дръзнал да направи такава нещo?“

Естир посочила Аман и казала: „Този противник и враг на моя народ е злият Аман.“

Аман погледнал царицата с разкривено от гняв и ужас лице. Ядосаният глас на царя ясно показвал, че той бил изпаднал в немилост. Думите на жена му, която казала, че никой не можел да се подиграва с юдейския народ, се сбъдвали. Чакало го наказание! Той целият се разтреперил от страх. Вече нямало и помен от гордостта му.

Царят бил толкова разгневен, че станал и излязъл от стаята. Аман останал сам с Естир. Ако имало някой, който можел да направи нещо за него, това била тя. Той коленичил пред постелката, на която била царицата, прострял ръцете си към нея и започнал да я умолява да се застъпи за него пред царя.

Царят се разхождал напред-назад в градината и се опитвал да се успокои. Този ужасен Аман толкова мразел юдеите, че го накарал да издаде указ за тяхното унищожение, който не можел да бъде отменен. Но Естир и народът ѝ трябвало да бъдат спасени. Той трябвало да направи нещо. След като взел това решение, царят се върнал в стаята и заварил Аман да лежи пред постелката на царицата с прострени ръце. Когато видял това, гневът на царя пламнал отново. Какво искал да направи този негодник сега! Да не би да искал да опозори царицата в собствения ѝ дом? Това било прекалено!

„Махнете го оттук!“ – наредил той на слугите си. Разтрепереният Аман бил хванат и изведен навън.

Тогава един от скопците казал: „Пред къщата на Аман има една бесилка, висока петдесет лакътя, която той нареди да издигнат за Мардохей.“

„Обесете го на нея!“ – заповядал разгневеният цар.

Така високомерният Аман бил обесен на бесилката, която сам бил приготвил за Мардохей.

Естир отново помолила царя да спаси живота ѝ и живота на народа ѝ. Тя му казала също, че Мардохей бил нейн братовчед. Тогава царят издал заповед, според която Мардохей трябвало да заеме поста на Аман, и му дал пръстена, който бил дал на Аман, за да подпечатва писмата от негово име. Той дал на Естир и всички съкровища на Аман. Ксеркс не можел да промени указа, който веднъж вече бил издал, но дал на Мардохей и Естир позволение да направят, каквото могат, за спасението на народа си.

Мардохей изпратил по цялата страна писма, в които се казвало, че юдеите имат право да се защитават и да убият всеки, който искал да ги убие. Тези писма били подпечатани с печата на царя.

За всички станало ясно, че властта на Аман била свършила, и че никой нямало да остане ненаказан, ако сторел зло на юдеите.

Когато дошъл тринадесетият ден на дванадесетия месец, всички юдеи се надигнали и поразили враговете си. Десетимата сина на Аман също били убити. Така юдеите били спасени.

Веднага след това бил устроен голям празник, а Мардохей и Естир изпратили писма до всички юдеи, в които им поръчали да пазят този празник всяка година за възпоменание на това как Бог бил спасил Своя народ.

Това е празникът Пурим, който евреите празнуват и до днес. На този ден хората си спомнят за Мардохей и за Естир, които рискували живота си, за да спасят юдейския народ.

Но за съжаление много евреи забравят, че истинският им Спасител е Господ Иисус Христос, и че юдейският народ е бил избавен по времето на Мардохей и Естир, защото Бог е пожелал това.

Ние също биваме благословени, когато познаем Господ Иисус като наш Избавител, и когато положим вярата си в Него за всяка своя нужда, като знаем, че Той обича народа Си и се моли за него.

СЛЕД ИЗГНАНИЕТО

МАЛАХИЯ

Юдеите, които се завърнали от Вавилон, заживели отново в земята си. Ерусалим бил съграден наново. Много от разрушените места били възстановени и храмът бил издигнат. Но юдеите не били свободен народ както преди, а останали подвластни най-напред на Персия, а след това и на други народи. Най-накрая дошла и Римската империя. Римляните били много силен народ и покорили почти целия свят. Към Римската империя принадлежала и Палестина, земята на юдеите. Тя била една малка провинция, управлявана от прокуратор или управител, който бил назначен от римския император. За да не унижи съвсем юдейския народ, римският император им разрешил да си имат и свой цар. Но гордите юдеи не могли да понесат това, че били управлявани от друг народ. Колко различно било тяхното царство при управлението на Давид и на Соломон! Какъв силен и уважаван народ били те по това време! А сега били поробени!

„Но когато дойде Месията, той ще ни избави от враговете ни и ще ни направи свободен народ. Нали това ни обещаха пророците?“ – казвали си те.

Но това било заблуда. Пророците не им били обещали това. Те им били казали, че ще дойде Месия, който ще ги освободи от греха и от дявола. Той щял да бъде Спасител на грешниците. Но те не се считали за грешници. Те се мислели за добри хора, които нямали нужда от спасение.

По време на изгнанието си във Вавилон юдеите били разбрали какво лошо нещо било идолопоклонството и престанали да го практикуват. Те пазели Писанията и прилежно изучавали какво казвал Бог в закона Си. Мислели си, че Божият закон трябвало да се изпълнява, както ги учили техните

учители, фарисеите, и смятали, че Бог бил много доволен, когато те го изпълнявали много стриктно. Но фарисеите не им казали, че те всъщност не могли наистина да изпълняват Божия закон, защото били грешници, и че имали нужда от Спасител, който да изпълни закона вместо тях. Те не смятали, че имат нужда от Спасител.

Имало и други учители освен фарисеите. Това били садуките. Те въобще не били вярващи и не приемали писанията на пророците. Учили хората, че трябвало да живеят добре тук, на земята, и че времето на славата и могъществото на Израил никога нямало да се върне отново. Със смъртта на човека всичко свършвало. Те не вярвали нито във вечния живот, нито в рая, където живеят ангелите. Не вярвали и в Божия съд. Те също не се нуждаели от Спасител.

Но имало и благочестиви хора, които вярвали в Бога, макар че не били много. Те виждали, че въпреки цялото си усърдие не могли да изпълняват Божия закон, защото били грешници. Знаели също, че само Бог можел да ги спаси, и че Той щял да им изпрати Избавител. Колко много копнеели за този Избавител! Той бил единствената им надежда!

Минали много години, преди да дойде Избавителят. През това време юдеите не получавали никакво пророческо слово, което да ги успокои.

Малахия, последният от пророците, казал, че преди да дойде Спасителят, щял да дойде един друг човек, който щял да подготви пътя Му. Но и той все не идвал.

Ако в тези тежки времена юдеите нямали Божиите обещания, те съвсем щели да изгубят силата си. Но те четяли Псалмите, в един от които пише: „Израилю, надявай се на Господа, защото е благ и защото спасението е от Него. Той ще избави Израил от беззаконията му.“ Това им давало сили и им служело за подкрепа, за да могат да продължат да Го чакат.

Те четяли какво били казали пророците за идването на Спасителя и вярвали, че Бог ще изпълни обещанията Си. Могли да съхранят радостта си дори и в най-трудните си дни, като си повтаряли думите на пророк Авакум:

„И да не цъфти смокинята,
и да няма реколта по лозите,
и да пропадне производението на маслината,
и нивите да не произведат храна,
и овцете да изчезнат от кошарата,
и да няма говеда в оборите,
пак аз ще се радвам в Господа,
ще се веселя в Бога на спасението си.
Господ Бог е силата ми!“

След завръщането на евреите от Вавилон изминали четиристотин години. Най-накрая дошъл денят, който те толкова дълго очаквали. За него се разказва в Новия Завет.

КРАЙ НА СТАРИЯ ЗАВЕТ

